

Pater Slavko Barbaric døper Julijana Ebert den 19. mai 1984 i Međugorje.

(J) Julijana foran huset sitt i Schwarzwald – i 2014.

Dagbok av Julijana Ebert

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Erklæring

I henhold til dekretet fra Kongregasjonen for Troslæren, vedtatt av pave Paul VI (14.10.1966), er artiklene 1399 og 2318 i den kanoniske loven opphevet. Religiøse skrifter kan leses og spres av de troende uten uttrykkelig kirkelig trykk tillatelse, så lenge de overholder den generelle kristne moralen.

Kommentar:

Den hellige Herre og Gud er også en levende Gud i den hellige hostien. Selv i de minste partiklene er den hellige Gud til stede (dette kan sees i det hellige tegnet fra Rodalben: en liten rød prikk, synlig nederst til venstre på blodtegnet).

Derfor må det brukes en paten ved nattverdsutdelingen.

I henhold til den allmektige, hellige treenige Guds vilje,
† Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd, har jeg,
Julijana Ebert,
skrevet denne dagboken.

(Gratis)

Her kan du laste ned dagboken, alle bønner, mirakler og CD-er gratis:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

Klar for trykk: mars 2026 **Forfatter:**
Den allmektige, hellige treenige Gud, Julijana Ebert Overført fra
den opprinnelige dagboken: Bernhard Koppenhagen
Gjennomgått for skrivefeil av bror i Kristus Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (daværende adresse)

April 1991:

I omtrent syv år nølte jeg med å skrive ned det jeg hadde opplevd siden dagen for min dåpen, den 19. mai 1984. Jeg hadde opplevd syner, og hører nå stemmer – stemmen til Herren Jesus Kristus, eller englenes stemmer, eller den urene åndens stemme – og jeg merker djevelens angrep.

Jeg nølte derfor gang på gang, fordi jeg ikke visste om det i det hele tatt ville være nyttig. Det finnes så mange lignende ting, som kassetter og bøker om dette temaet. Dessuten antok jeg tidligere at alle katolikker hører denne stemmen og føler denne dype freden ved foreningen med Herren Jesus Kristus under

den hellige nattverd. Jeg visste ikke at dette er en spesiell karisma og en nåde fra Gud. En annen grunn til min nøling var mine dårlige tyskferdigheter. Og det viktigste: Jeg tenkte at mennesker som ikke ber, faster, gjør bot og ikke lever etter de ti bud, uansett ikke kan tro på Gud, med unntak av dem som Gud skjenker nåden til å tro. Også jeg fikk denne store nåden, ikke fordi jeg var god, men fordi jeg var en synder. Den barmhjertige Gud gir nåden til hvem han vil, når han vil, hvor han vil og hvor mye han vil. For han kjenner min sjel bedre enn alle kardinaler, biskoper og prester på hele jorden.

Jeg har innsett at den treenige Gud er min beste far og at Jomfru Maria er min beste mor, og at det viktigste er «den sanne kjærligheten», som ingen andre enn Dem kan gi. For det finnes også den pseudo (falske) kjærligheten, som skjuler sin ondskap bak et skinn av dyd.

Hele livet har jeg lett etter noen som ikke bare elsker meg, men som jeg også elsker. Etter lang tids leting har jeg funnet det. Men jeg har ikke

«noen», men den sanne, levende Gud, som jeg forener meg åndelig med flere ganger om dagen, og som jeg mottar én gang om dagen i den hellige nattverd.

Spesielt forenes jeg med ham i det aller helligste sakrament, når jeg mottar den hellige hostien, der han er til stede som sann Gud og sant menneske av kjøtt og blod.

Gjennom den himmelske moren Maria, som i Medjugorje kaller seg Fredens Dronning, fikk jeg ta det første skrittet mot Gud.

Før jeg ble døpt, var jeg blind og døv. Den sanne freden kjente jeg ikke den gang. Gang på gang ble jeg grepet av denne indre uroen, og utallige netter klarte jeg ikke å sove. Nå er jeg vitne til den sanne freden, som bare den treenige Gud kan gi, og ingen annen menneske på denne jorden.

Derfor vil jeg alltid si, når jeg forenes med ham i den hellige nattverd: «Du er min fredens konge.» Det er ikke vi mennesker som skaper freden, men vi må be Gud om freden og ta imot den som en gave fra Gud og som Guds nåde.

24.04.91

Jeg ba i kapellet fra kl. 12.05 til 12.40. I den forbindelse må jeg fortelle at jeg ikke liker kapellets ytre utseende. Foran kapellet står det stygge figurer, og inne i kapellet ser tabernaklet ut som en stekeovn. Det er altså innredet veldig moderne. I begynnelsen gråt jeg ofte når jeg var i kapellet og ba, for jeg oppfattet dette som en fornærmelse mot Gud. Likevel ble jeg stadig dratt dit for å be, for jeg følte at den levende Gud også er til stede i dette kapellet.

Og likevel går så mange mennesker, leger, sykepleiere og pasienter daglig forbi dette kapellet uten å ære vår Herre.

Som hver dag i lunsjpausen var jeg dypt fordypet i bønn til Frelseren. For første gang hørte jeg: «Jeg er din sjelesørger.»

Jeg ble litt forskrekket, egentlig var jeg mer overrasket enn forskrekket. Etter en stund gjentok det seg.

Deretter spurte jeg Frelseren hva jeg først måtte gjøre, hvis han var min sjelesørger. Frelseren sa til meg: «Først må du vie deg til meg.»

Min første tanke var: «Å, enda et ord som jeg har vanskelig for å forstå.»

Jeg hadde riktignok hørt ordet «vie» før, men kjente ennå ikke den indre betydningen. Jeg sa til Jesus at jeg jo allerede hadde gitt ham alt: mitt hjerte, mitt liv, min sjel, min kropp. Men Frelseren sa til meg: «Jeg vil ha din fremtid.»

Og jeg svarte at han også kunne få den.

Så spurte jeg Jesus om jeg skulle si dette til prestene, og tenkte da på pastor Dochat, pater Johannes, pastor Vogt og pater Gebhard Heyder, som for tiden er mine sjelesørgere. Frelseren sa: «Ja.»

Hele dagen var jeg lykkelig som aldri før i mitt liv. Frelseren skjenket meg så mange nådegaver at jeg ikke kan beskrive dem med ord, og som jeg ikke kan takke nok for. Det var rett og slett ubeskrivelig å føle denne indre gleden. Jeg var rett og slett et annet menneske.

Om kvelden gikk jeg til Rochuskapellet i Mingolsheim. Der gikk jeg til skriftemål.

Presten sa riktignok at det ikke var noen synder, men jeg ville være helt ren. Etter den hellige nattverd fikk jeg enda mer nåde. Jeg klarte nesten ikke å bære det lenger. Hjertet mitt brant av kjærlighet. Da jeg forlot kapellet, gråt jeg av all den nåden jeg hadde fått ta imot. Da møtte jeg venninnene mine fra bønnegruppen, Hilde og Hedwig, som jeg fortalte om opplevelsen min til. De gledet seg sammen med meg. På vei hjem møtte jeg en blind svart mann som ble ført av en kvinne. Jeg ga den blinde mannen en rosenkrans og kvinnen et innviet bilde av Jomfru Maria, og ba Frelseren om å gi også disse menneskene av den nåden jeg hadde fått ta imot. Den blinde mannen ble veldig glad, og jeg kjørte deretter hjem. Hjemme kunne jeg ikke spise noe, fordi vi hadde besøk. Vi ba sammen en rosenkrans, som jeg deretter ga til Jomfru Maria.

Om natten, rundt kl. 23.30, kom fristelsen straks. Jeg lå i sengen, og plutselig kjente jeg at noen hoppet på meg og ristet meg. Jeg sa bare «Jesus», og alt var borte. Så sov jeg videre.

25.04.91 – torsdag

Om kvelden i Rot. I kirken før den hellige messen ba jeg den smertefulle rosenkransen. Etter den hellige nattverden forenet jeg meg med Jesus. Jesus sa til meg: «Ti stille.» Etter noen minutters stillhet spurte jeg Frelseren hva jeg skulle gjøre, for jeg hadde jo overgitt min vilje til ham. Jeg fikk svaret fra Frelseren: «Du skal alltid forbli meg trofast.» Så ble det stille igjen, inntil jeg hørte: «Du skal ikke gå uten meg.» Jeg tenkte over hva Frelseren mente, og jeg tenkte for meg selv at jeg skulle forene meg åndelig med Frelseren før jeg gikk. Men jeg bestemte meg for å spørre skriftefaren om det senere. Hjemme etter

den hellige messen ringte pater Johannes Ordinski meg. Han velsignet meg over telefonen. Et par minutter senere ga mannen min meg telefonrøret igjen. Denne gangen var det pater Gebhard Heyder fra Regensburg i røret. Vi avtalte at jeg skulle besøke ham neste søndag kl. 11.00. Også han velsignet meg over telefonen. Denne velsignelsen var annerledes enn den fra pater Johannes. Under velsignelsen fra pater Gebhard Heyder følte jeg så mye kjærlighet og kraft at jeg umiddelbart etter samtalen ba tre Fadervår for ham.

Siden jeg ble døpt, snakker jeg med pasientene – ikke med alle, bare med dem som blir anbefalt til meg gjennom Den Hellige Ånds veiledning. Slik var det også i dag, da en pasient fortalte meg at hun i tre dager hadde hatt smerter i kinnene som ikke ville gi seg. Jeg svarte spontant: «De som har liten tro, må lide lenger.» (Dette er ord som Den Hellige Ånd har gitt meg.) Hun smilte og sa at det var bra.

26.04.91 – fredag

På arbeidsplassen klaget en pasient til meg under røntgenopptakene. For 14 dager siden hadde han blitt operert, og det hadde ikke hjulpet, og nå måtte han opereres på nytt. Først tenkte jeg: «Jeg sier ingenting.» Men da vi var ferdige med røntgenbildene, spurte jeg ham plutselig: «Ber du mer eller mindre nå?» Full av stolthet sa han at han var et fritt menneske, at han ikke trodde på Gud og at det ikke fantes noen Gud.

Jeg svarte: «Hvis du tror at du har en hjerne, så tror du også at det finnes en Gud.» Full av glede sa han: «Det var jo bra, det har jeg ikke hørt før.» Om kvelden i Rot, i kirken før den hellige nattverd, så jeg søsteren (nonnen).

Det var virkelig tungt for meg å gå til nonnen for å motta nattverden, og jeg spurte

Jesus: «Jeg har gitt deg min vilje.» Jesus sa: «Gå til presten.» Og søsteren gikk forbi meg uten å tilby meg Kristi legeme til nattverd.

Jeg mottok Kristi hellige legeme fra presten.

27.04.91 – lørdag

Denne morgenen var det veldig vanskelig for meg å stå opp. Men jeg hadde en sterk vilje til å delta i den hellige messen. I pilegrimskirken i Waghäusel begynte den kl. 07.15. Allerede på vei til Waghäusel og før den hellige messen i kirken ba jeg for presten som skulle holde denne messen.

En eldre pater, pater Alanus, ledet messen, og jeg følte og så også at pater Alanus hadde vanskeligheter med å lede messen. Han ble forstyrret i sin andakt. Før transsubstansiasjonen hadde jeg et syn. Jeg så pater Alanus stå i mørket ved alteret og feire messen. Jeg ble svært overrasket over dette og lurte på hva det kunne bety. Da han delte ut den hellige nattverd, merket jeg hans motvilje mot å gi meg den hellige nattverd mens jeg knelte. Siden det ikke er noen nattverdbenk i kirken, måtte jeg knele på gulvet. Jeg kan bare motta den hellige nattverd mens jeg kneler, da jeg har stor ærbødighet for den treenige Gud.

Han nølte og holdt den hellige hostien omtrent ti centimeter fra munnen min. Jeg åpnet munnen, og den hellige hostien fløy av seg selv fra denne avstanden inn i munnen min. Dette er ikke første gang jeg har opplevd dette her; også hos andre prester har Kristi hellige legeme kommet helt av seg selv til meg.

Rundt kl. 10.30 dro jeg til karmelittklosteret i Speyer. Der ville jeg hente lysene som bærer symbolet på det dyrebare blodet fra Rodalben.

Deretter besøkte jeg prelaten Bruno Tiebes i Engelgasse 4, aldershjemmet i Speyer. Det var rundt middagstid, og siden jeg måtte vente på ham, ba jeg en rosenkrans for ham i kapellet. Omtrent et år tidligere hadde jeg blitt kjent med prelaten Tiebes i Mingolsheim, i Rochus-kapellet. Sammen med pater Zeitler, fra Styler-misjonærene fra St.

Augustin, snakket vi den gang om Rodalben, også om blodmiraklet i Rodalben. Prälat Tiebes trodde ikke på det den gang, og uttalte seg uttrykkelig imot det.

I løpet av dette året har jeg bedt for ham og bedt Jesus om ikke å la ham dø uten at han fikk opplysning om hendelsene i Rodalben. Prälat Bruno Tiebes kjente meg straks igjen da jeg var på besøk. Jeg ga ham en bukett med røde roser og et lys med symbolet for

Det dyrebare blodet fra Rodalben, samt en bok av pater Gebhard Heyder om hendelsene i Rodalben. Han hadde blitt svært glad for dette og ba meg hilse pater Gebhard Heyder og fortelle ham at han hadde satt seg godt inn i hendelsene i Rodalben. Han uttalte seg heller ikke lenger like sterkt imot det som et år tidligere. Før dette besøket var jeg på markedet i Speyer og visste ikke hvilke blomster jeg skulle kjøpe til prelaten. Jeg spurte Frelseren, og han svarte meg: «Det du har gitt til en prest, har du gitt til meg.» Derfor bestemte jeg meg for en bukett med røde roser. Det er rett og slett vakkert å se Jesus i hver prest.

28.04. 1991 — søndag

I dag deltok jeg i den hellige messen i karmelittklosteret i Regensburg. Der tilbrakte jeg også omtrent fire og en halv time sammen med pater Gebhard Heyder. Jeg takker Gud for at vi har slike patere. Under samtalen vår stilte jeg ham over 20 spørsmål, som han besvarte i fred, ro og kjærlighet. Det var som om jeg hadde tilbrakt denne tiden sammen med Jesus. Han er 86 år gammel, har svært godt hørsel til å være i denne alderen, og er svært presis i sine svar. Den trofastheten overfor Gud som pater Gebhard viser, bør være et forbilde for mange prester. Etter samtalen vår velsignet han stearinlys, bilder og vann for meg. Gjennom ham mottok jeg mange nådegaver, og det var vanskelig for meg å ta farvel med ham. Jeg ga ham penger som jeg hadde samlet inn for ham i bønnegruppen vår, slik at en ny bok om Rodalben kan bli utgitt. Pater Gebhard Heyder var vitne til blodmiraklet fra 1952, som skjedde i Rodalben. Hver gang jeg har fått motta store nådegaver, merker jeg etterpå djevelens angrep desto sterkere. Slik var det også på hjemveien fra Regensburg til St. Leon-Rot. Mens mannen min kjørte bilen, merket jeg hvordan han forandret seg; han ble kvalm. I min sjel kjente jeg imidlertid nærværet av den urene ånden. Mannen min ble rød i ansiktet, og han var kvalm. Jeg ba ham om å stoppe på motorveiens skulder, men han svarte meg at det ikke var tillatt. Da skjønnte jeg umiddelbart at dette var en unnskyldning fra den urene ånden, så jeg sprutet straks min mann med vievann og sa høyt: «Jeg befaler deg i Guds navn: kjør straks inn på skulderen og stopp.» Det gjorde han også umiddelbart. Vi byttet plass; i den ene hånden holdt jeg rosenkransen og i den andre rattet, og kjørte rolig hjem. Mannen min sovnet umiddelbart, og etter omtrent hundre kilometer våknet han, og alt var over. Mens mannen min sov, ba jeg inderlig for ham. Det var ikke første gang jeg opplevde et slikt angrep fra demonen.

29.04.1991 – mandag

Jeg hadde riktignok allerede hørt at vår prest hadde funnet to nye nattverdsassistenter. Etter den hellige nattverden spurte jeg Jesus om det virkelig var slik at to kvinner i nær fremtid skulle dele ut den hellige

nattverd i rødt. Jesus sa: «Ja. Det kommer enda verre ting.»

Om kvelden, rundt kl. 20.00, begynte bønnegruppen vår igjen. Sogneprest Dochat var også kommet og hadde med seg den hellige nattverd, som han deler ut til de troende etter tilbedelsen. Vi tilbad Frelseren, og jeg knelte omtrent en meter unna ham. Under rosenkransbønnen hørte jeg Frelseren si: «Bare de som er syke og som ikke har hatt mulighet til å delta i messen, får motta den hellige nattverd.» Etter at vi var ferdige med bønnen, gikk jeg til skrifte hos pastor Dochat og fortalte ham at Jesus er min sjelesørger. Han sa at han hadde visst det lenge. Den dagen følte jeg meg angrepet innvendig, også av prest Dochats nærvær. Jeg lot imidlertid ikke noe merke til det. Jeg hadde nesten mistet tilliten til ham. Da innså jeg at jeg måtte be mer for ham. Den kvelden ble mannen min igjen angrepet av den urene ånden.

En av de som ba, Marga, la også merke til dette. Han hadde helst villet knuse alt. Men under bønnen i bønnegruppen vår sovnet han inn.

I bønnegruppen, etter at nattverden var delt ut, tok pastor Dochat skålen der han hadde oppbevart den hellige nattverd under transporten, og helte resten – de små bitene eller smulene fra den hellige nattverden – i vievannet. Det var som et sjokk for meg. Jeg tenkte at det ikke var riktig. Men så gikk jeg og la meg.

30.04.1991 — tirsdag

Tidlig om morgenen, da jeg våknet, løp jeg straks bort til vievannet som pastor Dochat hadde tilsatt smulene fra den hellige nattverden i. Jeg tok vievannskålen i hånden og sa: «Jeg drikker av kalken sammen med deg, Jesus.» Deretter drakk jeg hele kålen med vievannet, fordi jeg trodde at Jesus Kristus var til stede.

Om kvelden etter den hellige nattverden spurte jeg Jesus om det var riktig det pastor Dochat hadde gjort. Jesus sa: «Det er ikke riktig.» Jeg spurte Frelseren om jeg skulle si dette til pastor Dochat. Frelseren sa: «Ja.» Jeg tenkte på hva presten ville si til meg, om han ville skjenne på meg. Jesus sa: «Presten vil ta det til seg.»

I løpet av denne tiden ble sangen «Wahrer Leib oh sei gegrüßet» sunget i kirken. Jeg gråt og ba Frelseren om tilgivelse for alle prester som ikke tror at Frelseren også er til stede i de minste delene av den hellige hostien.

Jeg må komme tilbake til mandag **29. april 1991**:

Ved middagstid i kapellet på arbeidsplassen, etter «Herrens engel», forenet jeg meg med Frelseren og spurte ham om pater Alanus, som jeg hadde sett i mørket lørdagen før og fremdeles ikke visste hva dette betydde. Jesus sa til meg:

«Slik ser en prest uten nåde ut. Frelseren tillot meg å gå til pater Aemilian, også i Waghäusel, for å snakke med ham om dette. Så tirsdag den

30.04.91 til pater Aemilian. Dette visste også min lokale prest, pastor Vogt, som jeg hadde fortalt det til.

Da jeg ankom klosteret i Waghäusel, meldte bror Alois meg hos pater Aemilian. Mens jeg ventet på ham, kom bror Blasisus, som jeg ba to rosenkranssetninger sammen med, inntil pater Aemilian kom. Under samtalen med pater Aemilian følte jeg at jeg ikke var alene, for jeg hadde på forhånd bedt Jesus om å være med meg, slik at jeg ikke skulle si noe galt. Jeg var sterk, saklig og rolig, og snakket til og med om munn- og knekommunion, og jeg snakket også med ham om pater Alanus og om det jeg hadde opplevd lørdag morgen. I samtalen vår ba jeg ham om å be for pater Alanus, og lovet også å be for pater Alanus og for ham.

Pater Aemilian velsignet meg, og jeg var glad for å ha oppfylt Guds vilje da jeg deretter gikk hjem.

04.05.91 – lørdag

Jeg dro igjen til Waghäusel til den hellige messen kl. 07.15. Igjen holdt pater Alanus messen, og jeg så ham igjen i dette mørket.

06.05.91 — mandag

Om kvelden i Rot i kirken. Etterpå var det bønnegruppen. Deretter snakket jeg med pastor Dochat og ba ham om ikke lenger å helle de gjenværende delene og smulene av den hellige hostien i vievannet. Jeg fortalte ham at Frelseren hadde sagt til meg at dette ikke var riktig, og at jeg hadde drukket opp alt vievannet uken før, fordi Jesus Kristus jo var til stede, også i de minste delene, og at dette er min tro.

Han lovet meg å ta med seg smulene av den hellige hostien hjem i fremtiden.

07.05.91 — tirsdag

I kapellet på arbeidsplassen min forenet jeg meg med Frelseren. Jeg sa til Frelseren at jeg var et null. Videre sa jeg til ham: «Frelser, jeg har allerede gitt deg alt. Du har også min vilje. Hva skal jeg gi deg mer?» Frelseren svarte: «Jeg vil ha din bevegelse.» Jeg kunne ikke forstå det.

Senere under røntgenundersøkelsen spurte en privatpasient hvorfor hun ikke fikk på seg et blyforkle for å beskytte seg mot røntgenstrålene, selv om forkleet allerede hang på stolen hun satt på og hun hadde tilstrekkelig beskyttelse. Jeg svarte henne helt spontant: «Du må be, slik at du kan se alt og høre alt.» Hun lo og sa at det var bra, og gikk videre.

08.05.91 – onsdag

Onsdag var jeg på kveldsmessen før Kristi himmelfartsdag i Mingolsheim,

09.05.91 — torsdag — Kristi himmelfartsdag

På helligdagen var jeg i Rot for å delta på messen i kirken og deretter også i prosesjonen i landsbyen. Det var veldig fint.

10.05.91 — fredag

Om kvelden i kirken i Rot, da jeg forenet meg med Frelseren i den hellige nattverd •, sa Jesus til meg at jeg kunne si til pater Johannes at bøkene hans ikke var riktige, og at jeg skulle gå til ham på lørdag og fortelle ham dette.

11.05.91 — lørdag

Jeg hadde sovet over morgenmessen, men ba straks en time for det. Rundt kl. 11.00 kom herr Deris fra Zeutern til meg og fortalte at Roland hadde kommet godt frem til Russland med bøkene til pater Johannes. Det var et hardt slag for meg, for jeg visste at disse bøkene ikke er gode.

Rundt kl. 15.30 gikk jeg til vår sogneprest Vogt i Rot og fortalte ham at jeg nå ville dra til pater Johannes, og informerte ham om hva Frelseren hadde sagt til meg om pater Johannes. Til slutt ba jeg presten Vogt om en velsignelse og gikk deretter hjem. Hjemme ba jeg en rosenkrans for pater Johannes før jeg begav meg av sted til ham. I min personlige, inderlige bønn ba jeg Jesus om å gå med meg til pater Johannes. Da jeg kom fram til pater Johannes, hilste han meg med et kyss. I første øyeblikk tenkte jeg på Judas' kyss og klarte ikke å gjengjelde dette kysset. Allerede da jeg gikk inn i huset, sa han til meg at jeg var helt annerledes i dag. Han sa: «Du er ikke som vanlig.» Han var svært urolig. Jeg sa: «Ja, jeg er ikke alene.» Forundret svarte han: «Å, sånn. Og jeg var virkelig ikke alene; jeg hadde en spesiell fred i meg, samt styrke og overhodet ingen bekymring for hva jeg nå skulle si til pater Johannes. Under samtalen vår fortalte jeg ham hva Jesus hadde sagt til meg om bøkene hans.

Han ble umiddelbart plaget. Han viste sin usikkerhet, og jeg merket at han ble plaget av flere urene ånder, som imidlertid ikke kunne gjøre meg noe, for han hadde ærefrykt for meg og for min ledsager (Jesus). Jeg utstrålte kjærlighet og ro og var ydmyk. Han viste meg flere bøker og prøvde å rettferdiggjøre seg. Så sa han: «Nå er jeg syk igjen og må dø.» Han var imidlertid svært impulsiv. Jeg svarte ham: «Det er bare en dråpe i forhold til evigheten.» Jeg oppmuntret ham og sa videre at jeg var kommet for å hjelpe ham. Han spurte hva han nå skulle gjøre, og jeg svarte ham at han måtte stoppe utgivelsen av bøkene og ikke la dem bli distribuert. Senere fortalte pater Johannes meg at biskop Gorniliak Platon hadde ringt ham den **7. mai 1991**, og at denne hadde meddelt ham at bøkene hans var vranglære. Pater Johannes kalte denne biskopen en psykopat og anså ham for å være gal. Han ville ikke høre på ham. Som gave hadde jeg tatt med en bukett med røde roser og fresier til pater Johannes, som et tegn på at jeg er glad i ham og at jeg ønsker å hjelpe ham. Pater Johannes forbød meg å snakke med biskop Gorniliak Platon, og ville ved en anledning invitere meg for å snakke med andre biskoper om bøkene hans. Videre fortalte han meg at jeg nå hadde gjort ham helt syk, og at han ikke ville tro meg, men at han likevel ville stole på meg. Mitt svar på det var: «Med slike spredte hjerter kan man ikke tro.»

Jeg var glad for å ha hatt denne samtalen med pater Johannes. I begynnelsen spurte jeg Jesus om jeg i det hele tatt kunne si dette til ham, for jeg visste jo at han er en syk mann. Men Frelseren sa: «Sannheten går foran sykdommen.»

12.05.91 – søndag

Min mann fylte 50 år i dag. Vi feiret ikke, for vi tenkte på de sultende menneskene i verden. Under den hellige messen i Rot: Frøken Wennebusch holdt prekenen denne søndagen. Jeg likte det ikke, siden pastor Vogt også var til stede, og jeg ba en rosenkrans for denne saken.

Om kvelden spurte jeg Frelseren om jeg burde dra til biskop Gorniliak i München? Jesus sa: «Så snart som mulig». Jeg håpet at jeg kunne reise på lørdag.

Mariaandakten om kvelden var veldig fin. Pastor Vogt hadde ledet andakten på en god måte.

13.05.91 – mandag

Rundt kl. 10.00 på klinikken: Jeg spurte Frelseren hva han ville gi meg som et sikkert tegn på at jeg skulle gå imot de vranglærerne. Frelseren sa til meg: «Jeg gir deg min forstand.» Jeg sa: «Å, det er jo mye.» Kl. 12.00 i kapellet på klinikken: Jeg følte at besøket hos biskopen i München var presserende, at det hastet. Jeg spurte Frelseren når jeg skulle dra til biskopen, og han svarte: «På fredag.» Jeg spurte videre hvorfor jeg egentlig skulle besøke biskop Gorniliak. Frelseren sa: «For den katolske kirken.» På mitt neste spørsmål om biskopen i det hele tatt ville snakke med meg, sa Frelseren: «Ja.» Min neste bekymring var: «Jesus, det vil være mye trafikk på fredag, for det er pinse! Men Jesus svarte: «Ikke om formiddagen.» Jeg forlot kapellet med glede og fred. Mellom kl. 16.30 og 17.00 ringte jeg biskop Gorniliak Platon i München. Før jeg snakket med ham, ba jeg flere rosenkranser for ham. Deretter fortalte jeg biskopen grunnen til at jeg ønsket å besøke ham. Han ga meg en avtale, nemlig fredag kl. 15.00.

Jeg takket ja.

Under denne samtalen fikk jeg egentlig ikke inntrykk av at biskop Platon Gorniliak var en psykopat, slik pater Johannes hadde beskrevet ham. Tvert imot var han saklig, korrekt og underkastet Guds vilje. Jeg gledet meg allerede til fredag, fordi jeg da ville bli bedre kjent med ham.

Kl. 19.00 var jeg på Mariaandakten i Rot, og kl. 20.00 begynte bønnegruppen vår. Ifølge en kvinne ved navn Nuncia fra Mannheim skulle jeg denne dagen oppleve en Jomfru Maria-åpenbaring. Men Frelseren hadde allerede fortalt meg at jeg ikke skulle tro på denne kvinnen. Under bønnen gjorde demonen seg gjeldende. Jeg ble dyttet og skubbet og ble svært forstyrret i min andakt. Deretter sprengte jeg min plass med vievann. Jeg tenkte for meg selv at jeg nå kunne gi ham en ørefik. Men jeg ville ikke at noen som knelte ved siden av meg, skulle få en ørefik. Ved disse tankene måtte jeg plutselig le. Ved slutten av bønnen hadde jeg mottatt så mye nåde at disse forstyrrelsene ikke hadde plaget meg i det hele tatt.

14.05.91 – tirsdag

Min mann ble forstyrret om natten av en uren ånd, og det samme skjedde med meg. Jeg drømmer sjelden, eller klarer ikke å huske drømmene mine, men denne morgenen har jeg beholdt drømmen. Drømmen var interessant, og jeg vil gjerne skrive den ned:

Jeg så veldig mange fugler, utallige fugler, som i virkeligheten ikke finnes på jorden. De så ut som spurver, men var som oppblåste og like store som duer. Plutselig forvandlet de seg til mennesker som var skitne, smussete og ynkelige å se på. De tryglet om hjelp, og man kunne ikke unngå å føle medlidenhet med dem. Jeg velsignet dem, og i det øyeblikket hørte jeg helt andre mennesker rope fra den andre siden: «Gå vekk fra dem, de har aids og spedalskhet.» Jeg var ikke redd, knelte meg ned og ropte av full hals: «Jesus, hjelp disse menneskene.» De skitne menneskene knelte også ned og ba om hjelp. Plutselig slo en av dem til min høyre hånd. I det øyeblikket brant hånden min som ild. Da visste jeg umiddelbart at det var demoner. Så våknet jeg, jeg kjente fortsatt brenningen i hånden i noen minutter, og så ble alt mørkt.

Den dagen sov vi over oss, og jeg kom for sent på jobb. Det hadde ikke skjedd meg siden jeg ble døpt i 1984.

Djevelen ville gjerne ha vist seg som Jomfru Maria i går. Men takket være våre bønner, vår trofasthet og vår kjærlighet til Jesus og Jomfru Maria fikk han ikke lov til det.

For djevelen kan bare gjøre slikt hvis det er Guds vilje, og hvis han har Guds tillatelse.

Mellom kl. 10.00 og 10.30 i oppholdsrommet på klinikken:

Jeg spurte Jesus om demonene fra i går. Jesus sa: «Slike tilfeller vil bli enda flere.» Med «tilfeller» mente han angrepene fra demonene. Videre spurte jeg: «Kjære Gud, hvis man ber mye, blir man da angrepet enda mer?» Jesus svarte: «Ja, du tar mange sjeler fra dem!

Mitt neste spørsmål var: «Vet pater Johannes at bøkene ikke stemmer?» Jesus svarte: «Ja!» Da tenkte jeg: Hvorfor blir ikke bøkene stoppet da? Og med det mente jeg at bøkene burde forsvinne. Jesus svarte:

«Satan har makt over ham».

Rundt klokka 14.30 ringte mannen min til meg på sykehuset og fortalte at han ville ta en dag fri for å kjøre med meg til München for å besøke biskop Platon Gorniliak, selv om han allerede om morgenen hadde fortalt meg at jeg måtte dra alene. Og i morges hadde jeg bedt om at hvis det var Guds vilje at jeg skulle dra til biskopen, så ville det også ordne seg. Rundt kl. 16.30 kjørte mannen min og jeg hjem fra jobben. Under kjøreturen fortalte mannen min meg hvordan han hadde blitt plaget av djevelen om natten. Han hadde hatt et syn av helvete, og djevelen sa til ham: «Ser du, Jomfru Maria har ikke vist seg for din kone. Alt var løgn og bedrag. Og i Medjugorje har hun heller ikke hatt noen åpenbaring av Jomfru Maria.» Dette skjedde om natten rundt kl. 02.30. Deretter hadde han reist seg, dyppet fingrene i vievann og bedt 30 Ave Maria uten å ta fingrene ut av vievannet. Så ble det stille, og han la seg til å sove igjen.

Kl. 19.00 var jeg på marianandakten som pastor Vogt ledet. Det var veldig vakkert. Han ba Jomfru Marias litani. Det gledet meg veldig, for den blir så sjelden bedt. Allerede utenfor kirken møtte jeg en eldre kvinne fra Litauen. Hun fortalte at hun hadde vært plaget hele natten og ikke hadde kunnet sove, og at dette skjedde ofte for henne. Hun fulgte meg hjem, og jeg ga henne vievann, viet salt og viet stearinlys. Da hun gikk hjem, fikk jeg på nytt besøk av en kvinne fra Rot (Hedwig H.). Hun gråt og ba meg om hjelp, for hun hadde problemer med mannen sin. Vi ba den smertefulle rosenkransen sammen.

15.05.91 onsdag

Tidlig om morgenen fortalte mannen min meg om drømmen sin, der han så mange svarte fugler som var like store som duer.

Rundt kl. 10.00 i legekontolet spurte jeg Jesus: «Jesus, når mannen min plages sånn av demoner, hvordan skal jeg da kunne reise til Polen sammen med ham?

Jesus svarte: «Jeg er hos deg!»

I lunsjpausen gikk jeg inn i kapellet, forenet meg med Jesus og ba. Så spurte jeg Jesus hva de svarte fuglene betydde. Jeg fikk svaret: «Det er urenheters demoner.» Deretter spurte jeg Frelseren: «Kjære Jesus, er det din vilje at jeg skal kjempe mot den katolske kirkens vranglærer?» Jesus svarte meg: «Ja, det er min vilje.» Jeg spurte Frelseren om jeg skulle fortelle alt til pastor Vogt, og Frelseren svarte: «Ja.» Deretter spurte Jesus meg: «Føler du også fred nå?» Jeg svarte «Ja» og hørte Jesus si: «Den urene ånden kan ikke gi den sanne freden.»

Kl. 14.15 kom en pasient til røntgen (for å ta et bilde av halsen) som bare hadde én arm. Han fortalte at han hadde mistet den under krigen i Frankrike. Jeg snakket med ham og sa at han gikk en tung korsvei uten arm. Han sa da at man venner seg til alt.

Da svarte jeg ham umiddelbart:

«Det ville være bra om alle mennesker kunne venne seg til Gud.»

Kl. 19.30 deltok jeg på den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim. Presten hadde ledet den hellige messen i et svært raskt tempo. Det var ikke vakkert, og folk sang heller ikke vakkert. Etterpå gikk jeg til presten og hadde en omtrent 20 minutter

bekjennelsessamtale. Presten var ganske urolig innvendig. I mitt hjerte var det dyp fred, og jeg følte at jeg ikke var alene, Jesus var hos meg.

Da presten sluttet å snakke, sa jeg til ham: «Det var jordisk visdom.» Jeg ønsket å få syndsforlatelse, og presten sa til meg: «De har ingen synd.»

Jeg ba ham da om velsignelse og gikk. Utenfor ventet allerede Julchen fra Malchenberg på meg. Hun fortalte meg at det i dag skulle holdes et foredrag om msgr. Lefebvre i Kronau. Jeg gledet meg og gikk straks dit sammen med Julchen. Presten fra Mingolsheim holdt foredraget. Men han snakket ikke sant. Han fremstilte Lefebvre i så dårlig lys at jeg tenkte på hvilken stor synd han vel ønsket å skjule i den katolske kirken. Han så splinten i Lefebvres øye, men han så ikke bjelken i sitt eget øye.

På slutten av foredraget stilte jeg ham to spørsmål: 1. «De snakker om Lefebvres ulydighet, og til det vil jeg si: 'Jeg kjenner ikke Lefebvre godt, men min sjel føler hva som er godt og hva som er ondt.' Og nå vil jeg spørre: Hvor mange prester finnes det i denne verden som er ulydige fordi de har fjernet nattverdbankene fra kirken?

Men det finnes fortsatt fornuftige kirker der nattverdsbenkene fortsatt står inne. Hver og en har fri vilje til å velge om man vil motta nattverden stående eller knelende, eller om man vil motta den med munnen eller med hånden. Men de som ønsker å motta nattverden på kne med munnen, må få muligheten til det, og man må stille nattverdbenken til rådighet. For i den hellige hostien er den sanne Gud og det sanne mennesket av kjøtt og blod til stede, derfor kneler jeg når jeg mottar den levende Gud».

Menneskene rundt meg var som besatt av en uren ånd. De skrek til meg

og sa: «Gå vekk herfra, hvem har egentlig invitert deg? Hvis du vil, kan du knele hele dagen hjemme.»

I det øyeblikket tenkte jeg på Bibelen, og på at det ikke gikk bedre for Jesus heller. Så spurte jeg Den Hellige Ånd i mitt indre om jeg skulle stille det andre spørsmålet. Jeg fikk svaret: «JA». Jeg takket Gud for den dype freden jeg følte, og stilte det andre spørsmålet: «Herr pastor, du kan ikke sammenligne Uta Ranke-Heinemann og Lefebvre!» Han nølte litt med svaret og sa: «Kanskje på grunn av ulydigheten.»

Jeg gikk hjem sammen med Julchen og mottok mange nådegaver.

Rundt kl. 22.30 gikk jeg hjem til vår Jomfru Marias statue, tente et lys for Lefebvre og ba for ham, fordi han hadde blitt så krenket. Så spurte jeg Jomfru Maria av hele mitt hjerte: «Hvorfor ble Lefebvre ekskommunisert?» Jeg fikk svaret: «Jesus var med ham». Så la jeg meg til å sove.

16.05.91 torsdag

Nesten hver gang jeg står opp om morgenen, skjenker jeg de avlatene jeg vil be om den dagen til noen. I dag skjenket jeg alle avlatene til Lefebvre. Kl. 12.00 gikk jeg inn i kapellet på klinikken. Først snakket to personer veldig høyt med hverandre, og etterpå spilte noen veldig høyt på orgelet. Jeg tenkte at jeg skulle be Herrens engel, det var sikkert Guds vilje, for klokken var 12.00. Først ba jeg flere Ave Maria og erkeengelen Mikael's bønn for de to herrene. Så kom en tredje mann til, som også snakket med dem, og jeg ba også for ham. Min bønn ble hørt, for alle gikk ut. Jeg takket Gud og kunne fortsette å be i fred.

Rundt kl. 15.30 var jeg i Stift-Neuburg. I omtrent en halv time snakket jeg med broder Johannes. Deretter ba jeg foran tabernaklet i omtrent to timer. Så dro jeg til Rot. Siden det ikke var noen hellig messe der, dro jeg til Malsch og ofret den hellige messen for biskop Platon Gorniliak.

17.05.91 – fredag

Tidlig om morgenen kjørte min mann og jeg til München for å besøke biskop Gorniliak. Det var akkurat slik Jesus hadde sagt. Det var ingen trafikk på veiene, ingen kø, og alt gikk strålende.

Biskopen tok imot oss kl. 15.00. Jeg ble overrasket over hvor mye kjærlighet og ro biskop Gorniliak utstrålte. Biskopen fortalte meg at pater Johannes allerede en gang hadde blitt suspendert fra tjenesten fordi han hadde skrevet mye feilaktig om Jesu lære. Videre fortalte han at han allerede hadde advart mange prester skriftlig om at artiklene til pater Johannes ikke var riktige, men ingen ville høre på ham.

Som man ser, var pater Johannes ulydig mot sin biskop. Jeg var hos biskopen i omtrent en time, og jeg takker Gud for at jeg fikk snakke med ham.

På vei hjem kjørte vi innom pater Gebhard Heyder i Regensburg. Da vi skiftet til motorveien mot Regensburg, hørte vi en vidunderlig sang. I omtrent 20 minutter hørte vi englekorene synge – det var ingen jordisk sang. Vi følte en stor ærefrykt, og i tankene ba hver og en av oss veldig inderlig. Jeg takker Gud for at også min mann fikk høre dette, for jeg fikk oppleve det samme for noen år siden. Før vi kom hjem, hadde vi bedt syv rosenkranser og andre bønner. —Hos pater Gebhard var vi i omtrent en time.—

18.05.91 — Lørdag

Jeg deltok på morgenmessen kl. 06.30 i Waghäusel. Den hellige messen ble feiret for mine avdøde foreldre og mine søsken. Denne dagen var også syvårsdagen for da Jomfru Maria viste seg for meg.

Om ettermiddagen forenet jeg meg med Frelseren og spurte ham: «Jesus, hvis du var sammen med biskop Lefebvre, hvorfor lot du ham bli ekskommunisert?» Jesus svarte: «For at mange sjeler skal bli frelst.» Dette svaret var litt uklart for meg, men så fortsatte Jesus: «Gjennom hans lidelse ble mange sjeler frelst.»

19.05.91 — Pinsedag

Kl. 10.00 — Jeg deltok på den hellige messen i Rot.

Rundt kl. 13.00 ringte pater Buran fra Mannheim til meg. Han fortalte meg at pater Johannes hadde det bra og at han måtte reise til Frankrike for å møte biskopen. Pater Buran roste Johannes, men jeg sa ingenting om det, for jeg visste at han ikke snakket sant. Jeg fikk inntrykk av at pater Buran ringte fordi pater Johannes hadde dårlig samvittighet og hadde søkt kontakt med pater Buran.

Om ettermiddagen ba jeg rosenkransen sammen med Hedwig fra

Rot. Klokken 19.00 gikk jeg til marianandakten i kirken.

Rundt kl. 20.00 fikk jeg besøk av Zita fra Rot, og vi ba en rosenkrans. Zita fortalte meg at presten i Mingolsheim hadde holdt en dårlig preken. Han snakket om at folk ikke burde dra på pilegrimsferd til valgesteder. (Denne presten holdt også foredraget mot Lefebvre. I løpet av disse dagene hadde jeg allerede bedt mye for denne presten.

Det var en veldig fin dag, for det var i dag for syv år siden jeg ble døpt, og jeg har holdt fast ved troen på Jesus og Maria. Jeg takker Gud for denne store nåden han har skjenket meg. Hvor vakkert er det ikke å være sammen med Jesus og Maria. Jeg kunne ikke lenger forestille meg å leve uten Gud. Det ville være forferdelig, for det finnes ikke noe større onde enn å skille seg fra Gud.

20.05.91 — Pinsedag

Kl. 07.00 deltok jeg på den hellige messen i Waghäusel, som ble feiret for mine avdøde foreldre og mine søsken. Det var veldig vakkert. Jeg forenet meg med Jesus og Maria. Jesus sa: «Fortsett å be slik, min datter».

Deretter dro vi til familien Hambsch i Wiesental og spiste frokost der. Hun ga meg en vakker bukett med røde roser til Jomfru Maria. Det var buketten hun hadde fått av mannen sin i bryllupsdagsgave.

Da jeg kom hjem, ba jeg straks en rosenkrans for denne familien.

Om ettermiddagen ble jeg fristet. Jeg følte meg dårlig og kastet opp.

Jeg la meg litt og ble plaget av ordene: «Ikke gå i kirken, du er syk, du har allerede vært i kirken i dag, osv.»

Jeg så på et bilde av Jesus og hørte: «Be!» Umiddelbart reiste jeg meg og ba den smertefulle rosenkransen og deretter barmhjertighetsrosenkransen.

Da var plagene plutselig borte.

Jeg gikk til kirken for å delta i Mariaandakten. En ung prest ledet andakten. Knappt hadde jeg vært hjemme i fem minutter før rommet allerede var fullt av folk. Likevel hadde jeg tidligere trodd at ingen ville komme til bønnegruppen på pinsedagen. Men jeg har bedt mye for bønnegruppen vår. Denne dagen ba vi spesielt for prestene.

21.05.91 – tirsdag

Fra kl. 9.00 til 10.00 var jeg hos tannlegen. Jeg ofret smertene til Guds større ære. I tankene ba jeg under hele behandlingen. Siden jeg visste at frøken

Bennebusch skulle holde en andakt om kvelden og deretter dele ut den hellige nattverd, spurte jeg Jesus hva han ville gjort i mitt sted. Frelseren sa: «Ikke gå dit.» Jeg ba hjemme i omtrent en time og mottok nattverd i ånden.

22.05.91 – onsdag

Jeg deltok på den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim. Jeg ofret den hellige messen og den hellige nattverd for den unge kvinnen fra DDR. Jeg ga henne bønnesedler, innviede medaljer og et innviet bilde av Jomfru Maria. Hun var oppvokst i kommunistisk tro og gledet seg veldig over de innviede gjenstandene. Jeg tenkte lite på at min mann og jeg for 26 år siden i dag giftet oss katolsk i Waghäusel, uten at jeg var døpt på forhånd. Siden jeg den gang bare kunne noen få ord tysk, kunne jeg slett ikke forstå presten. I dag ser jeg på det som en synd, som jeg allerede ofte har angret på.

23.05.91 – torsdag

Jeg var i kapellet på sykehuset og spurte Frelseren om jeg skulle gå på ordgudstjenesten til frøken Bennebusch. Frelseren sa: «Nei.» Så spurte jeg Frelseren om Calugiero og Wendi fra Kronau skulle bli prester. Frelseren sa «Ja» til begge.

Om kvelden dro jeg først til kirken i Malsch. Siden det ikke var noen hellig messe der, dro jeg til Mühlhausen og deltok på marianandakten der.

24.05.91 – fredag

Siden det ikke var noen hellig messe i Rot, dro jeg til Malsch. Men heller ikke der var det noen. Da sa jeg til Frelseren: «Hvis du vil at jeg skal forene meg med deg, så hjelp meg med å komme til Mühlhausen i tide, for klokken er to minutter på syv.» Med Guds hjelp klarte jeg da å komme til Mühlhausen i tide til den hellige messen. Det var som et mirakel. Det var veldig vakkert, jeg mottok mange nådegaver og kunne forene meg dypt med Frelseren. Jeg takker deg, min Herre og min Gud.

25.05.91 – lørdag

Om morgenen var jeg kl. 7.15 på den hellige messen i Waghäusel. Om ettermiddagen kom Beate og Marion Hamsch fra Wiesental og hadde med seg en kake. Deretter kom også herr Dieter Erben. Sammen med ham ba jeg tre lovers rosenkrans for hans anliggende.

26.05.91 – søndag

Kl. 10.00 deltok jeg på høymessen i Rot i kirken. Denne dagen led jeg av sterke hodepiner, derfor la jeg meg ned fra kl. 13.30 til 15.00. Deretter kom Hedwig fra Rot. Vi ba den smertefulle rosenkransen alle tre sammen, og min mann ba med. Fra kl. 15.00 hadde jeg ikke lenger hodepine.

Jeg ofret lidelsene for syndernes omvendelse. Om kvelden gikk jeg til marianandakten i Rot.

27.05.91 – mandag

Det var en vanskelig dag. Jeg kjente den urene ånden hos flere pasienter. I kapellet på arbeidsplassen møtte jeg en rumensk kvinne som takket for bønnene.

Om kvelden dro jeg til Rot for å delta på den hellige messen. Kl. 20.00 begynte bønnegruppen vår. Det var veldig mange mennesker der, også mange barn. Vi tilba Frelseren, og mange mennesker gikk også til skrifte hos pastor Dochart. Det var veldig vakkert, og jeg mottok mange nådegaver.

28.05.91 — tirsdag

Et godt fiske!

En katolsk kvinne, rundt 30 år gammel, kom til meg som pasient, og jeg kjente helt tydelig – besettelse.

Demonen hadde forandret nesen og munnen hennes fullstendig. Nesen var helt skjev. Hun var full av hat mot Gud og veldig urolig.

Så kom en pasient fra Romania; hun var underlagt mannen sin som en slave. Han var 58 år gammel og hun 32. Jeg ga henne et bilde av Jomfru Maria, medaljer og bønner. Det var interessant, for hun kunne ikke tysk, men det jeg snakket med henne om Gud, forsto hun.

Så kom en jøde, som jeg også ga et bilde av Jomfru Maria.

Den neste pasienten var en polsk kvinne, som jeg også snakket med om Gud. I kapellet ba jeg for alle. Fra kl. 15.00 til 15.30 ba Veronika, en kollega og jeg den smertefulle rosenkransen.

Da jeg ba alene i kapellet, forenet jeg meg med Frelseren, kommuniserte åndelig med ham og spurte ham om jeg også burde reise til DDR og Polen? Svaret lød: «Redd sjelene». Jeg sa at uten Jesus kunne jeg jo ikke redde sjelene. Frelseren sa: «Jeg er alltid med deg.» Jeg spurte Frelseren hvordan jeg kunne hjelpe pasientene, og han svarte: «Be for dem». Videre spurte jeg om jeg burde faste for dem? Jesus svarte: «Hvis du kan». Så ba jeg for den rumenske pasienten som jeg hadde røntgenfotografert om morgenen, og som jeg da hadde velsignet med vievann og bedt for. Jeg ba for henne, om at mannen hennes ikke skulle kunne ta bønnesedlene fra henne, for mannen hennes var ond og forbød henne alt. Hun var mager og syk, som en slave, og plaget av djevelen. Jeg ba Jomfru Maria om beskyttelse for henne.

Jeg ba Jesus på nytt om at mannen hennes ikke skulle kunne ta bønnesedlene, da sa Jesus til meg: «Har du så lite tillit?» Jeg ba Jesus umiddelbart om at han måtte gi meg mer tillit.

Etter bønnen i kapellet var jeg veldig lykkelig, jeg var ikke engang trøtt, selv om jeg først hadde lagt meg rundt klokken 01.00 om natten. Frelseren ga meg mye nåde og styrke.

En lege, dr. Wenig, kom inn i røntgenrommet. I en samtale med meg fornærmet han Frelseren. Jeg spurte Veronika hva ordene hans skulle bety. Hun sa at han hadde forbannet Gud. Deretter gikk han lattermildt bort igjen. Rett etterpå hørte jeg en stemme: «Kast ikke perlene for svinene». I tankene svarte jeg umiddelbart: «Frelser, jeg visste ikke at han var en gris.» Jeg ble forskrekket over mine egne tanker. Da legen kom tilbake etter en halvtime, fortalte jeg ham hva Frelseren hadde sagt til meg og hva som så plutselig hadde falt meg inn. Han ble rød i ansiktet og sa at han hadde sagt det på spøk. Jeg svarte ham at vi ikke skal spøke med Gud, og at vi begge må gå til skriftemål.

Rundt kl. 16.15 forlot jeg klinikken og ville hente mannen min på arbeidsplassen. Jeg kjørte forbi jernbanestasjonen. Etter det første krysset i retning Römerkreis stoppet jeg, da jeg måtte gi fortrinn til en annen bil. Mens jeg sto stille, kjørte en svart bil inn i bilen min. Støtfangeren min var knust. Jeg kjente umiddelbart at det var en Satan i denne sjelen. **12**

Han ville ikke tilkalle politiet. Jeg sa til ham: «Du har ikke skriftet på lenge.» Han sa at han aldri skrifter. Jeg sa til ham at skaden var på minst 500 DM. Han sa at han ville gi meg 200. Jeg sa at det var greit.

Han åpnet lommeboken, men hadde bare 130 DM på seg. Jeg tok de 130 DM og sa til ham: «Resten ofrer jeg for din omvendelse.» Han protesterte og sa at han ikke trengte Gud, at han hadde det bra. Han svarte: «Du er jo redd!»

Jeg sa da til ham at han ville være redd i evigheten.

Han svarte at når man dør, så er det ikke noe mer.

Jeg sa: «Jo», og viste ham rosenkransen jeg fortsatt holdt i hånden, og sa at jeg ville be for ham. Han protesterte og svarte sint at jeg ikke trengte å be for ham. Jeg hentet mannen min og ba den smertefulle rosenkransen for denne mannen helt til vi var hjemme.

Kl. 18.20 gikk jeg til kirken i Rot, ba rosenkransen der og ofret den hellige nattverd for pasientene jeg hadde røntgenfotografert i dag.

Akkurat som det var et godt fiske i dag, hadde også djevelen gjort motstand. Jeg tror at Jesus la vekt på denne sjelen gjennom ulykken, for jeg skal fortsette å be for denne mannen.

29.05.91 — onsdag

Jeg var ikke i kirken, ikke på den hellige messen. Jeg ba i kapellet, og jeg var lei meg for at jeg ikke deltok på den hellige messen.

30.05.91 — torsdag — Kristi legemsfest

Jeg deltok i prosesjonen i Rot. Det var nydelig. Før prosesjonen ble jeg angrepet av det onde. Etter prosesjonen fikk jeg mange nådegaver. Været var fint, det var ikke en sky på himmelen, og man kunne be andektig under prosesjonen. Pastor Vogt hadde lagt opp til en veldig fin feiring.

01.06.91 — lørdag

Om morgenen gikk jeg til kirken i Waghäusel. Den hellige messen ble holdt av pater Reinhold, som nylig hadde kommet til Waghäusel. Før konsignasjonen så pater Reinhold meg dypt inn i øynene, og jeg så på ham på samme måte, for jeg ba om at han skulle gi meg den hellige nattverd mens jeg knelte, siden jeg satt i første benk, og noen prester bringer den hellige nattverd nattverden til de troende i første benk, slik at de kan motta Frelseren på knærne. De som gikk i kirken om morgenen fortalte meg at han de foregående dagene ikke hadde kommet til første benk. Jeg ble sittende på knærne i benken, og pater Reinhold kom og brakte meg og de andre troende nattverden. De andre undret seg.

02.06.91 Søndag

Jeg deltok på den hellige messen i rødt og også på andakten om ettermiddagen, hvor rosenkransen ble bedt før.

Om kvelden, etter bønnen «Herrens engel», mottok jeg nattverden åndelig. Deretter sa jeg til Frelseren: «Jeg vil aldri finne ro hvis jeg ikke får klarhet i problemet med håndkommunionen.» Jeg opplevde en dyp fred i foreningen med Frelseren. Plutselig hørte jeg stemmer. «Vil du tro meg hvis jeg forteller deg noe?» Jeg sa: «Frelser, hvis du sier det til meg, vil jeg tro deg.» Han sa: «De som strekker ut hånden, dem fratar jeg nåden.» I det øyeblikket stanset pusten min. Jeg tenkte umiddelbart på de hos oss i Rot som riktignok mottar den hellige nattverd på knærne, men likevel tar imot den med hånden. Frelseren sa til meg: «Det legger jeg dem til last.» Deretter ba jeg den herlige rosenkransen og barmhjertighetsrosenkransen.

03.06.91 – mandag

I kapellet på arbeidsplassen ba jeg Herrens engel. Deretter forenet jeg meg med Frelseren, og jeg følte en dyp fred. Jeg spurte Frelseren: «Skal jeg si til pastor

Dochart og prest Vogt at du trekker tilbake nåden når man mottar Kristi legeme med hånden?» Jeg hørte: «Ja, min datter, si det til dem, det er viktig.»

Jeg spurte Frelseren: «Hva om de sier at de adlyder biskopen?» Frelseren svarte: «Da må du spørre dem om de adlyder alt det biskopen sier.»

Kl. 15.30 ba jeg sammen med min kollega Veronika den smertefulle rosenkransen for prestene og for syndernes omvendelse.

Rundt kl. 14.00 forenet jeg meg med Frelseren; jeg kommuniserte åndelig. Jeg spurte Frelseren om en opplevelse med pastor Dochart. Da han ga velsignelsen, så jeg bak ham en person av samme størrelse og figur som ham, akkurat som pastor Dochart, med utstrakte hender for å velsigne, som sto i et sterkt lys. Jeg spurte om dette allerede for andre gang, siden jeg ikke hadde forstått det riktig første gang. Frelseren sa til meg: «Det var den urene ånden.» Jeg hadde trodd at det var Jesus. Frelseren sa til meg: «Jeg befinner meg i prestenes hjerter og ikke utenfor.»

Det var vanskelig for meg å forstå, for pastor Dochart er en karismatiker. Men jeg tenkte for meg selv at kanskje han må gi velsignelsen slik kirken foreskriver.

Deretter kom en pasient som ble helt dårlig av en injeksjon.

Jeg tok vievann, sprengte henne med det og ba straks et Ave Maria sammen med henne. Hun følte seg umiddelbart bedre. Den samme pasienten hadde allerede vært hos oss på røntgenavdelingen tidligere på formiddagen. Jeg hadde sagt til henne at hun måtte gå til skriftemål, for hun forbannet Gud.

Kl. 19.00 deltok jeg på HI-messen i Rot. Jeg ofret den hellige nattverd for herr Wermuth; han hadde vært utsatt for en ulykke og var alvorlig syk.

Kl. 20.00 begynte bønnegruppen vår. Pastor Dochart kom også og hadde med seg den hellige hostien, Frelseren. Vi holdt tilbedelse. Det var litt vanskelig for meg, for knelene mine, jeg hadde knelt uavbrutt i omtrent to timer.

Jeg var den siste som skriftet hos pastor Dochart. Det han sa til meg, var uklart for meg, men jeg bestemte meg for å spørre Frelseren om det stemte.

04.06.91 — tirsdag

Om ettermiddagen kom en pasient fra Romania til meg, Monika Gorcea. Hun hadde allerede vært på røntgen flere ganger. Jeg ga henne innviet salt. Egentlig hadde jeg gitt det til henne for at hun skulle strø det ut når hun ba, for hun hadde fortalt at hun følte en slik uro når hun ba. Dette saltet var innviet av pater Gebhard Heyder, som også hadde bedt helbredelsesbønner og utført eksorsisme over det. Hun fortalte meg at hun ofte brukte dette saltet. Hun la noen få korn av det innviende saltet på tungen i noen dager, og ble raskt helbredet fra en kronisk sykdom. Legen dr. Maran fra EBO-klinikken undret seg over hvorfor hun ble helbredet så raskt.

Fru Gorcea fortalte meg at hun ikke hadde våget å fortelle dr. Maran noe om det innviende saltet, fordi han ikke er katolikk, men muslim. Jeg ga henne noen bønnesedler til, og så gikk hun.

Monika Corcea er en from kvinne og jobber ved universitetet som lektor i tysk og engelsk i byen Klausenburg i Romania. Hun hadde kommet til Tyskland på grunn av sykdommen sin. Hun var glad da hun tok farvel med meg. Hun fortalte meg også at hun nå ville be mer enn før, og vi takket Gud for hennes helbredelse.

Om kvelden besøkte jeg HI. Messe Rot.

05.06.91 – onsdag

Jeg ba i kapellet på arbeidsplassen. Frelseren ga meg mer innsikt i håndkommunionen. Flere faktorer spiller en rolle. Vi skal virkelig motta nattverden med munnen og knele mens vi gjør det. Vi bør spørre oss selv: Hvorfor kalles det vel «det aller helligste sakrament på alteret»? Eller: Hva er formålet med prestevielsen, og hvor stor er vår kjærlighet til Jesus? Hvor viktig er ikke ærefrykten for Gud, deretter renheten og lydigheten.

Jesus trekker tilbake nåden fra dem som strekker ut hånden ved nattverden, men Jesus lider ved dette, fordi han ikke kan gi disse menneskene nåden.

Da Jesus fortalte meg at han lider ved håndkommunionen, ble jeg også veldig tung om hjertet. Jeg spurte meg selv hvordan jeg skulle si dette til prestene. Jeg tror jeg må be mye for denne saken. Om kvelden var jeg i Rochuskapellet i Mingolsheim. En misjonær fra Köln, som driver misjonsarbeid i Paraguay, feiret den hellige messen og prekte. Under prekenen snakket han veldig fort. Jeg ba straks til Frelseren: «Kjære Jesus, gi ham kjærlighet og fred, gi ham styrke til å forkynne det vi trenger å vite. Vær så snill, la ham preke helt sakte.»

Straks begynte han å preke langsommere og full av kjærlighet. Han forvandlet seg umiddelbart. Etter den hellige nattverd kunne jeg forene meg helt dypt med Frelseren.

I dag spurte jeg Frelseren om jeg skulle bli en helgen? Svaret var: «Ja, min datter, du skal bli en helgen.» Jeg sa: «Form meg slik du vil, for jeg har gitt deg alt, eller fortell meg hva jeg skal gjøre.» Frelseren sa: «Formidle mine ord.» Jeg sa: «Ja, det skal jeg gjøre. For du vil alltid være med meg.» Jeg spurte Jesus om jeg skulle gi boken fra Rodalben og det innviede lyset fra Rodalben til misjonæren. Frelseren sa: «Ja.» Etter den hellige messen gikk jeg til misjonæren i sakristiet og snakket med ham i omtrent 20 minutter. Han var veldig glad.

Han fortalte at han samme dag hadde besøkt pater Johannes. Jeg fikk vite av ham at pater Johannes hadde skrevet til mange biskoper fordi han trenger penger til bøkene sine. Jeg fortalte misjonæren at Jesus hadde sagt til meg at bøkene til pater Johannes ikke var riktige. Til slutt velsignet misjonæren meg og kysset meg på hånden. Jeg håper at jeg får se ham igjen.

06.06.91 — torsdag

Jeg ønsket å høre prekenen til pater Josef, misjonæren fra Paraguay, igjen. Derfor dro jeg i dag igjen til den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim. Det var en god preken.

07.06.91 — Hjerter-Jesu-fredag

Jeg spurte Frelseren om han ikke kunne fortelle meg mer om når mennesker som lever i alvorlig synd går til den hellige nattverd, siden noen hadde fortalt meg at Frelseren ikke kan bli i disse hjertene. Jeg ønsket å vite mer om dette fra Frelseren. Jesus svarte: «Man kan ikke tjene to herrer». Om kvelden var jeg i Rot til den hellige messen. Etterpå kjørte vi til Grombach, i nærheten av Sinsheim. Det er menigheten til pastor Dochart, som holdt en botekveld i sin kirke på Hjerter-Jesu-fredager.

Mens jeg ventet på å få skrifte, ba jeg den gledesfylte rosenkransen. Under bønnen velsignet Jomfru Maria meg med en duft av roser. Noen minutter senere kjente også fru Rita Knoch denne duften, en kvinne fra bønnegruppen min. Omtrent to meter fra oss sto en Lourdes-grotte med Jomfru Maria.

08.06.91 – lørdag

Pater Josef fra Paraguay ønsket å møte meg. Han var for tiden fortsatt i Mingolsheim på kur. Vi avtalte at han skulle besøke meg lørdag kl. 20.00. Vi snakket sammen i omtrent to timer. Vi følte begge at vi hadde mottatt mange nådegaver. Det var Guds ledelse at vi møttes. Jeg ga ham en bibel av pater Gebhard Heyder, som han hadde ønsket seg.

09.06.91 – søndag

Jeg deltok på den hellige messen i Rot. Etterpå kjørte jeg til Mingolsheim, til Rochuskapellet, hvor jeg møtte pater Josef igjen. Jesus hadde sagt til meg under nattverden at jeg skulle gå til ham og be ham snakke med biskop Platon. Pater Josef lovet meg å ringe ham. Deretter ga pater Josef meg en ikon av Jomfru Maria og Jesusbarnet.

10.06.91 — mandag

Rundt kl. 19.00 dro min mann og jeg på ferie. Etter at vi hadde kjørt omtrent 20 km, ble min mann så dårlig at han ikke lenger kunne kjøre bobilen. Jeg tok rosenkransen i hånden og kjørte selv. Han sovnet da. Da jeg begynte på den andre rosenkransen, følte han seg bra igjen. Vi sov i bobilen, men vi hadde en urolig natt. Mannen min hadde plager, sov dårlig og snakket også i søvne. Den onde ville hindre oss i å besøke pater Gebhard Heyder.

11.06.91 — tirsdag

Rundt klokka 10.00 kom vi til pater Gebhard Heyder uten å ha meldt oss på forhånd. Det var viktig at jeg var der. Han ga meg gode bøker som jeg skulle dele ut, og ba meg be for hans sak. Han ønsket å gi ut en bok om Rodalben, men kunne ikke gjøre det fordi søstrene til Anneliese Wafzik var imot det.

Om ettermiddagen besøkte vi stedet Mettenbuch, et pilegrims mål med «Vår Frue av de Sorgfulle». Det var veldig vakkert der. Jeg var allerede i Mettenbuch for tredje gang og møtte der Annemarie, som tar seg av pilegrimsstedet. Rundt kl. 17.30 var vi allerede i Østerrike. Jeg takker Gud, for vi fikk bedt mye underveis. Vi kjente at det strømmet ut mye nåde fra Mettenbuch.

12.06.91 — onsdag

Vi ankom Sintawa, en by i Tsjekkoslovakia. Der besøkte jeg familien Markuskova, som jeg hadde blitt kjent med på pilegrimsstedet Turzovka i 1985. I Turzovka hadde Jomfru Maria vist seg i 1958.

13.06.91 — torsdag

I dag holdt jeg et foredrag på slovakisk om min omvendelse til den katolske troen i Medjugorje.

14.06.91 — fredag

Om morgenen besøkte jeg pastor Daniel i Sintawa. Jeg ga ham bøker av pater Gebhard Heyder. Vi snakket sammen i omtrent en time. Jeg fortalte ham om min omvendelse til den katolske troen og hvordan jeg nå lever mitt liv i troen.

Om kvelden kom vi til Litmanova, et sted hvor Jomfru Maria for tiden viser seg for to barn. Da jeg kom dit, gikk jeg straks inn i kirken og ble umiddelbart kjent med barna. Etter den hellige messen dro vi til presten Jan, hos ham overnattet vi også, min mann og jeg. Allerede den første dagen innså jeg at åpenbaringene er ekte og at barna ikke lyver. Barna og også presten utstråler en stor kjærlighet, og man merker at de blir ledet av Den Hellige Ånd.

Om natten ble jeg plaget; djevelen ville få meg til å slutte å tro på disse åpenbaringene. Jeg drømte om den ene seerjenta. Jeg så henne stå foran meg med store hjørnetenner, slik at jeg ble redd for henne.

Men jeg kjenner djevelens gjerninger og hans list. Han lurte meg, slik at jeg skulle få en aversjon mot seerne. Men han lyktes ikke.

15.06.91 — lørdag

Jeg følte meg helt hjemme hos pastor Jan. Det var som om vi hadde kjent ham i 100 år allerede. En så kjærlig sjel finner man sjelden. En sann Guds gave.

Om morgenen hadde vi alle sammen bedt rosenkransen på latin.

Kl. 11.00 skulle en kommisjon fra biskopen komme for å undersøke hendelsene. Mens søsteren til pastor Jan forberedte lunsjen, ba jeg Den Hellige Ånds rosenkrans for kommisjonen, som allerede befant seg i rommet ved siden av.

Deretter ba jeg den smertefulle rosenkransen, Jomfru Marias litani, Jesu litani og fem Fadervår til ære for det dyrebare blod.

Klokken var allerede 13.00, og barna var fortsatt hos kommisjonen. To prester var i Litmanova lenge før de andre granskerne. Jeg snakket med dem i nesten en time om min omvendelse og mitt liv. Jeg fortalte dem også om Jomfru Marias åpenbaringer som jeg fikk oppleve i Medjugorje. En av de to prestene gråt. Det var også en psykiater til stede i kommisjonen. Jeg snakket med ham på ettermiddagen. Han var veldig hyggelig og hadde også god kjennskap til Bibelen. Senere møtte jeg de to seerbarna Katharina og Iveta, som jeg hadde lært «Fader vår», «Ave Maria» og «Gloria patri». De lærte seg begge de latinske bønnene veldig raskt utenat.

16.06.91 – søndag

I dag lagde jeg mat hos pater Jan Zavacky. Vi var på den hellige messen kl. 7.30. Pastor Jan holdt en veldig fin preken. Om ettermiddagen dro vi til åpenbaringsstedet, som heter Maidan. Det var et par tusen pilegrimer til stede, og de to synske barna ledet rosenkransbønnen. Om kvelden viste en kvinne fra Bratislava oss en film om åpenbaringene i Litmanova. Etterpå besøkte vi prest Jan sin mor, som bodde omtrent 40 km unna.

17.06.91 – mandag

Sammen med pastor Jan dro vi på utflukt til Hohe Tatre, et fjellområde.

Etter den hellige messen om kvelden samlet mange seg hos pastor Jan, og jeg fortalte dem hvordan jeg ble ført til troen. Den Hellige Ånd opplyste meg under talen min, og pastor Jan tok med seg mye av dette i prekenen sin dagen etter.

Gud ga oss en vakker og munter kveld.

18.06.91 – tirsdag

Om kvelden var vi kl. 19.00 på den hellige messen i Litmanova. Etter den hellige nattverden spurte jeg Frelseren om jeg skulle si noe til pastor Jan?

Jesus svarte på slovakisk: «Povedz mu, že ho ľúbim.» Det betyr på tysk: «Si til ham at jeg elsker ham.» Jeg fortalte det til pastor Jan etter den hellige messen. Pastor Jan smilte. Om ettermiddagen var jeg rundt kl. 16.00 i Kraków, i klosteret der søster Faustina bodde. Bildet «Jesus, jeg stoler på deg», som henger der, er så vakkert og levende at jeg gråt der i en halv time og ba foran det. Rundt kl. 16.45 ble jeg kjent med søster Maria Ruth fra Tyskland. Hun fortalte meg at hun hadde malt bildet som henger i kapellet i Mettenbuch. Hun ga meg en barmhjertighetsrosenkrans. Jeg ble bedre kjent med søster Maria Ruth; hun utviser en falsk ydmykhet. Flere ganger forstyrret hun meg mens jeg ba i stillhet.

19.06.91 – onsdag

I dag var vi i Auschwitz. Samme dag kjørte vi også til Częstochowa, til Polens dronning.

20.06.91 – torsdag

Om kvelden var vi på HI-messen, etter at trombonekoret hadde spilt om ettermiddagen, rundt kl. 15.30, og gardinen foran bildet av Den svarte madonnaen i Częstochowa hadde gått opp. Rundt kl. 22.30 om kvelden møtte vi på en spasertur en gammel dame fra Warszawa som verken hadde et sted å overnatte eller penger. Vi betalte for overnattingen hennes på pilegrimsherberget og kjørte deretter videre.

21.06.91 — fredag

Om kvelden ankom vi Turzovka i Tsjekkoslovakia. Vi gikk straks inn i kirken. Etter den hellige messen ga seeren Latus Matus oss et sted å overnatte i gårdsplassen til en nabo.

22.06.91 — lørdag

Vi deltok på morgenmessen i Visia, en bydel av Turzovka. Derfra går veien opp til åpenbaringsstedet. En ung prest ved navn Balaž hadde holdt den hellige messen. Han hadde preket veldig vakkert. Messen ble holdt utendørs, fordi det var så mange mennesker til stede at det ikke var plass til dem i kapellet. Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren hvor i Turzovka det skulle bygges en kirke. For barna fra Litmanova hadde fortalt at Jomfru Maria ønsket dette. Frelseren svarte meg: «Tu».

Frelseren snakket igjen slovakisk; «Gjør det» betyr «her».

Straks etterpå fortalte jeg dette til presten, pastor Michael Balaž. Han sa til meg at det allerede var bygget to kirker, men dessverre på feil sted.

Om ettermiddagen snakket jeg på åpenbaringsstedet foran mange mennesker om min omvendelse og om Litmanova.

Omtrent halvannen time senere ble jeg bedt om å fortelle om min omvendelse og om Litmanova for menneskene fra tre turistbusser. En av dem hadde allerede hørt meg tale oppe på fjellet.

Samme kveld kom vi tilbake til Litmanova, til pastor Jan.

23.06.91 — søndag

Vi deltok på morgenmessen i Litmanova. Om ettermiddagen var vi på åpenbaringsfjellet og ba.

24.06.91 — mandag – Johannes-dagen

Om morgenen deltok jeg på den hellige messen. Om ettermiddagen talte jeg på Åpenbaringsfjellet foran hundrevis av mennesker. Sammen med pater Jan, min mann og tre andre kvinner dro vi på utflukt i naturen og grillet.

Etterpå var vi hos en gjeter, hvor vi kjøpte sauost. Om kvelden kom det igjen mange mennesker, og jeg snakket om min omvendelse og mitt nåværende liv i troen. I dag var det også nøyaktig 10 år siden Jomfru Maria viste seg i Medjugorje i Jugoslavia.

25.06.91 — tirsdag

Tilbake i Sintawa besøkte vi kirken. Om kvelden holdt jeg et foredrag, som igjen ble besøkt av mange mennesker.

26.06.91 — onsdag

Vi var hos pastor Daniel i Sintawa, tok med matvarer til ham og ga ham litt penger. Tidlig om morgenen ble den hellige messen holdt foran kirken, siden kirken var under renovering.

Umiddelbart etter messen ble jeg invitert til Jozco, som snart skulle feire sin første messe som prest. Jeg snakket og ba sammen med ham i omtrent to timer.

Om ettermiddagen fulgte han oss på et besøk til et kapell. Der ba vi igjen. Om kvelden hadde folk igjen samlet seg, og jeg snakket igjen om min tro.

27.06.91 — torsdag

Østerrike

28.06.91 — fredag

Om kvelden kom vi hjem til Rot igjen.

30.06.91 — søndag

Vi var i Rot for å delta på HI-messen. Jeg inviterte en polsk prest, pater Stanislav, til å bli med oss til Rodalben.

01.07.91 – mandag

I Rodalben ble det hellige og dyrebare blodet æret i dag.

Om formiddagen var jeg i Rot for å delta på den hellige messen. Rundt kl. 12.30 kom pastor Dochart til lunsj. Også pater Josef fra Paraguay kom og spiste sammen med oss. Det var en stor overraskelse for meg at to prester og ytterligere 20 andre personer kjørte med oss til Rodalben.

05.07.91 — Jesu Hjerter-fredag

Jeg var på botenatten i Grombach og skriftet der. Til slutt var jeg veldig trist. Det var fire prester til stede, og likevel gikk pastor Dochart bak i kirken og delte ut den hellige nattverden til folkene som sto, selv om det bare var rundt 8 eller 10 personer bakerst. Det var som et slag i ansiktet for meg. Da jeg mottok den hellige nattverden, knelte jeg meg ned på gulvet. Men jeg tenkte på menneskene som ikke kan knele seg ned på gulvet uten støtte eller hjelp. Jeg spurte meg selv hvorfor vi egentlig har nattverdbænker. Det er ikke folks skyld, presten hadde ikke tålmodighet og ville bare at alt skulle gå raskere. Etter den hellige nattverden spurte jeg Jesus om det var riktig.

Jesus svarte ganske strengt: «**Det var ikke riktig**».

08.07.91 – mandag

Om ettermiddagen spurte jeg Frelseren om brevet som søstrene (alle tre) til Anneliese Wafzig hadde skrevet til meg. De tre søstrene protesterte i brevet mot at boken om Rodalben skulle bli utgitt. Som begrunnelse anførte de tre søstrene at Anneliese Wafzig til slutt ble morfinavhengig. Jesus svarte meg at jeg skulle lytte til hva pater Gebhard ville si til meg. Så jeg må igjen reise til Regensburg for å besøke pater Gebhard.

09.07.91 — tirsdag

Jeg ba i kapellet på arbeidsplassen. Jeg spurte Jesus om han ville bygge et bønnerom hvis han var i mine sko. Jesus sa: «Ja».

Jeg sa til Jesus at jeg ikke hadde penger. Jesus sa til meg: «Be om dette». Jeg fikk mange nådegaver og takket Jesus for det.

Om formiddagen kollapset min kollega Veronika. For øyeblikket befinner hun seg på akuttavdelingen i nevrologien.

10.07.91 — onsdag

Jeg var i kapellet og ba, men jeg deltok ikke på den hellige messen i dag.

11.07.91 — torsdag

Jeg var i Rot for å delta i den hellige messen. Kl. 16.30 var jeg i klosteret Stift-Neuburg for å skrifte. En gammel pater tok imot min skrifte. Jeg var ikke fornøyd.

Han uttalte seg svært negativt om dem som praktiserer munnkommunion.

Han syntes det var uestetisk og la til at noen har dårlig ånde. Jeg sa til ham at Jesus vasket disiplenes føtter, og da svarte han at de også vasket føttene sine. Deretter sa jeg at Jesus ikke hadde følt avsky for å vaske disiplenes føtter, men jeg bestemte meg for ikke å gå til denne presten igjen.

Kl. 23.00 kom Bernd med sin kone fra Ladenburg. Han ga meg fem bøker av Maria Agreda å lese.

13.07.91 — lørdag

Min mann og jeg kjørte til Regensburg for å besøke pater Gebhard Heyder.

14.07.91 — søndag

Kl. 10.00 deltok vi på den hellige messen i karmelittklosteret. Fra kl. 11.30 til 17.00 tilbrakte jeg ettermiddagen sammen med pater Gebhard. For meg er denne pateren en levende Jesus. Man kan bare lære gode ting av ham. Jeg takker Gud for at jeg fikk være sammen med ham. Til slutt velsignet han oss, velsignet bobilen vår og det vi hadde med oss for å bli velsignet: salt, vann, rosenkranser, bilder osv.

Han velsignet gjenstandene på en fantastisk måte, på latin med den gamle velsignelsesformelen og eksorsismen. På veien hjem ba vi fortsatt mye.

15.07.91 mandag

Jeg var sammen med Fridolin i kirken i Malsch. Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om boken om Rodalben og det dyrebare blodet. Jesus svarte meg: «Ja, min datter, boken skal skrives.» Dette spørsmålet opptok meg fortsatt veldig, siden pater Gebhard også hadde mottatt et brev fra de tre søstrene til Anneliese Wafzig. Jeg fortalte også alt med en gang til Fridolin, som jo er fra Rodalben.

Om kvelden var Frelseren igjen hos oss i bønnegruppen. Mange kom for å be. Pastor Dochart tok imot skriftemål. Vi tilba Frelseren.

Det var veldig vakkert. Jeg takker Gud for denne store nåden. Jeg gikk til sengs klokka 3.00 om natten.

16.07.91 – tirsdag

Jeg kjente på de mange velsignelsene jeg hadde fått, for jeg var frisk og glad, selv om jeg hadde lagt meg så sent. Siden kollegaen min Veronika fortsatt var syk, måtte jeg ta røntgenbilder av alt alene.

17.07.91 – onsdag

Jeg deltok på den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim. Der gikk jeg også til skriftemål.

18.07.91 — torsdag

Fridolin ringte meg og ba meg spørre Frelseren om de nå, når det jo er krig i Jugoslavia, burde reise til Medjugorje, og om Claude fra Luxembourg ville bli med. Om ettermiddagen i kapellet spurte jeg da Jesus om dette. Jesus sa til meg: «De skal reise. Claude fra L. vil ikke bli med.»

19.07.91 – fredag

Fridolin ringte meg igjen og ville vite hva Frelseren hadde sagt. Jeg fortalte ham det.

20.07.91 – lørdag

Vi dro til Heidelberg for å finne en jobb til niesen min, som var på besøk her. Hun fikk jobb som kjøkkenhjelp.

21.07.91 – søndag

Jeg deltok på HI-messen i Rot og kl. 13.00 på rosenkransbønnen i kirken og andakten. Om ettermiddagen dro min mann og jeg på utflukt; vi tok en båttur på Neckar og gikk en tur. Det var veldig fint. Min mann likte det også godt.

22.07.91 – mandag

Jeg var i kirken i Rot. Pastor Vogt prekte om Maria Magdalena. Da han snakket om at Maria Magdalena var en skjøge, ble jeg svært sjokkert og følte smerte i hjertet mitt. Jeg ofret umiddelbart denne smerten for syndernes omvendelse. Denne uttalelsen rammet meg hardt, for jeg følte at det ikke stemte.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren: «Hva var Maria Magdalena?» Jesus svarte: «Hun var en synderinne.» Videre spurte jeg Frelseren hvorfor pastor Vogt hadde sagt det. Jesus svarte: «Fordi han likte det bedre.» Kl. 20.00 var det igjen bønnegruppe. Jeg ba mye for pastor Vogt. I dag varte bønnegruppen litt lenger, det var veldig fint.

23.07.91 – tirsdag

Rundt kl. 18.00 ringte Fridolin og fortalte at Claude ikke ville bli med til Medjugorje. Fridolin fortalte at Claude var redd for å reise til Jugoslavia på grunn av krigen. Under samtalen vår merket jeg at også Fridolin var redd. Han nølte til og med med å reise til Medjugorje. Jeg sa til ham: «Dere småtroende, hvordan kan dere være redde når Jesus har sagt at dere skal dra?» Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot. Etter den hellige nattverden spurte jeg Frelseren om jeg skulle snakke med pastor Vogt om håndkommunion og om Maria Magdalena. Frelseren sa til meg: «Ja, på lørdag.»

24.07.91 – onsdag

Etter at jeg allerede hadde bedt flere rosenkranser denne dagen, forenet jeg meg med Frelseren i kapellet på arbeidsplassen. Jeg spurte ham om pastor Vogt ville endre holdning hvis jeg snakket med ham om nattverd i hånden på lørdag. Jesus sa at han ikke ville endre seg. Jeg sa til Jesus at jeg da ikke trengte å snakke med ham i det hele tatt. Men Jesus svarte: «Jo. Gjør det han sier til deg.»

Jeg tenkte at det ikke ville være lett å gjøre det pastor Vogt sier, når pastor Vogt ikke gjør det Jesus sier.

Men jeg sa til Jesus: «Jeg skal gjøre det.»

Senere spurte jeg Frelseren om sønnen min skulle bli prest, eller om han skulle gifte seg? Jesus svarte: «Ja, han skal bli prest.»

Det var ikke lett for meg, for jeg visste jo at sønnen min ikke ønsket å bli prest.

Deretter spurte jeg Frelseren om jeg skulle fortelle ham det, og Jesus svarte: «Nei, jeg skal gi ham innsikt, han vil oppdage det selv.»

Nå vet jeg at jeg må be mye for min sønn. Min Herre og min Gud, jeg takker deg for at jeg vet at min sønn skal bli prest.

Herre, la din vilje skje.

Ja, min Herre, han er min eneste sønn, og likevel ikke min, for vi tilhører begge deg.

25.07.91 – torsdag

Jeg var i Rot i kirken til den hellige messen. Etter den hellige nattverden spurte jeg Jesus når jeg skulle gå til pastor Vogt. Han sa: «Lørdag».

26.07.91 – fredag

Etter den hellige messen i Rot spurte jeg pastor Vogt om jeg kunne snakke med ham på lørdag. Han sa ja, og vi avtalte et møte for lørdag kl. 16.00.

27.07.91 – lørdag

Kl. 07.15 deltok jeg sammen med niesen min i den hellige messen i Waghäusel. Under transsubstansiasjonen så jeg presten og kirken i et mørke, men ikke helt mørkt. Da jeg mottok den hellige nattverd, sa jeg til Jesus: «Du er med meg».

Alle sto oppreist da de mottok den hellige hostien. Jeg knelte meg ned på gulvet. Presten nølte med å gi meg den hellige nattverd. Han skalv, som om Satan trakk hånden hans tilbake. Etter messen ba jeg knelende foran tabernaklet for denne presten. Deretter spurte jeg noen hva presten het, og fikk vite at det var pater Florin.

Det var kvinner fra bønnegruppen min som jeg kjente, og jeg ba dem be for min sak og fortalte dem at jeg skulle ha en samtale med pastor Vogt i dag.

Deretter ba jeg også fru Vetter og niesen min om å be for min sak mellom kl. 16.00 og kl. 17.00.

Da jeg kom til pastor Vogt kl. 16.00, tok han imot meg vennlig, og vi snakket sammen i omtrent 50 minutter. Vi snakket om munn- og håndkommunion og om Maria Magdalena. Jeg sa til ham at Maria Magdalena ikke var en skjøge, men en synderinne.

Fra kl. 17.45 til 22.30 hadde jeg besøk av Nicol og Adriana, to slovakiske kvinner.

Jeg snakket om Gud og om min omvendelse. Deretter leste vi Jomfru Marias budskap fra Litmanowa (CSSR). Jeg lærte dem å be rosenkransen.

Etterpå kom det to kvinner fra Jugoslavia som bor i Tyskland.

28.07.91 — søndag

Jeg deltok på den hellige messen i Rot. Sammen med min niese Jaquлина ba jeg en rosenkrans. Under en skogstur ba vi deretter to rosenkranser til.

29.07.91 — mandag

Bønnegruppe kl. 20.00. Pastor Dochart var også kommet.

12.08.91 — mandag

De siste dagene har jeg nesten daglig bedt om at Jomfru Maria skal sende mange bønnere til bønnegruppen i kveld. Jomfru Maria har ikke skuffet meg, aldri noensinne. Tvert imot, i kapellet i Malschenberg, der pastor Dochart holdt en hellig messe, også kl. 20.00 om kvelden, var det få mennesker til stede. Det hadde vært bedre om pastor Dochart hadde valgt et annet tidspunkt for dette.

Denne dagen leste vi i bønnegruppen opp budskapene fra Jomfru Maria som hun ga i Litmanowa.

19.08.91 — mandag

I går ringte pastor Dochart meg og spurte om han kunne komme i dag. To dager tidligere hadde jeg fått besøk av pater Buran fra Mannheim. Han overbrakte hilsener fra pater Johannes. Jeg merket at pater Buran ikke var ærlig og ble forsiktig. Det var mye ved ham jeg ikke likte; for eksempel foretrekker han nattverd i hånden, slik at man ikke ser at han er prest, han bærer ikke kors, ingen presteklær og ingen andre tegn. Det virket på meg som om han var sendt av pater Johannes som en detektiv. Jeg følte også at han var stolt. Han sa: «Ingen har en slik makt som en prest ved transsubstansiasjonen.» Jeg svarte ham: «Ja, du har rett, men ingen har et slikt ansvar som en prest.» Det likte han ikke så godt da jeg sa det til ham.

Denne mandagen sa pastor Dochart om kvelden i bønnegruppen at håndkommunionen var like ydmyk som munnkommunionen. For meg var det som å få et slag i ansiktet, og det gjorde veldig vondt.

20.08.91 – tirsdag

Ingrid Bauer var hos oss i elleve dager. I dag kjørte mannen min henne tilbake til Pirmansens. Hun bodde her gratis og ønsket å styrke sin tro.

21.08.91 — onsdag

Jeg ble plaget. Satan prøvde å innpode i meg at det ikke var Jesus som snakket til meg, men djevelen. Selv om jeg hadde gått til skrifte 14.08. og 19.08., var fristelsene der gang på gang. Etter den første nattverden spurte jeg Jesus: «Jeg ber deg om å opplyse meg. Hvis Satan snakker til meg, så si det til meg. Da skal jeg være mer forsiktig.»

Jeg hadde knapt fått sagt det før Jesus sa til meg: «Jeg har snakket til deg.» Jeg spurte også fordi pastor Vogt mente at jeg hadde misforstått Jesus for noen uker siden. Jeg takker Gud for at jeg fikk denne bekreftelsen på at det er Jesus som snakker til meg, og ikke djevelen.

23.08.91 – fredag

Etter den hellige messen kjørte min mann og jeg av gårde. Vi ville til Chevremont i Belgia.

24.08.91 — lørdag

Vi var i Banneaux, hos «De fattiges mor».

25.08.91 — søndag

I Chevremont arrangeres det hvert år det «internasjonale møtet for de små sjelene».

Like før den hellige messen gikk jeg til skriftemål. Jeg ønsket å bli kvitt mine daglige synder og være helt ren. Under rosenkransbønnen hørte jeg en stemme som ba meg om å lede bønnen på kroatisk foran alle pilegrimene. En runde med rosenkransen, akkurat som i fjor i Lourdes. Jeg tenkte at hvis det er Guds vilje og Jomfru Maria ønsker det, så skal jeg også lede bønnen. Rundt klokken 15.00 på ettermiddagen var det min tur. Jeg inviterte Jomfru Maria og Jesus til å be sammen med meg og ba Frelseren om å være med meg.

Jeg ba veldig inderlig, med hjertet og tydelig, og var ikke redd for å be foran så mange tusen mennesker. Tvert imot, jeg følte en kraft i bønnen som jeg aldri før hadde opplevd. Jeg takker Gud og Jomfru Maria for den tilliten jeg har til dem.

26.08.91 — mandag

Om formiddagen tok jeg røntgenbilder av en mann, Thomas Henze. Han hadde blitt slått av noen, var hjemløs og skadet. Legene hadde undersøkt ham og sendt ham hjem som syk.

Jeg sa til ham at han kunne bo hos meg hjemme så lenge han var syk. I denne pasienten så jeg Jesus, slik han led og var hjelpeløs. Jeg ringte mannen min og fortalte ham at jeg skulle ta med en hjemløs hjem. Han ble ganske sint. Men siden jeg tidligere hadde bedt om dette i kapellet, måtte mannen min gjøre det som var Guds vilje.

Jeg gjør dette av stor kjærlighet til Jesus og Maria, for jeg tror at når man elsker Jesus av hele sitt hjerte, så elsker man også de andre.

Rundt klokka 16.00 kom pasienten Thomas. Jeg tok ham med hjem. I bilen ba jeg den smertefulle rosenkransen. Lukten fra Thomas var uutholdelig. Han stinket forferdelig. Hjemme fant jeg frem rene klær og sko til ham, og så tok han en dusj. Om kvelden spiste vi gulasch med ris og salat. Gjesten vår spiste veldig mye.

Etter måltidet ba jeg ham om å vanne hagen, og jeg gikk til kirken. Jeg ofret den hellige nattverd for ham.

Thomas var også med på bønnegruppen om kvelden og ba sammen med oss.

Pastor Dochart har i dag levert en liten nattverdsbenk. Jeg håper at han neste gang også tar med nattverdsplaten, slik at Frelseren ikke lenger faller på gulvet. Det gjorde meg veldig vondt. Pastor Dochart lovet meg å ta med nattverdsplaten neste gang.

27.08.91 — tirsdag

Jeg tok pasienten Thomas med tilbake til klinikken, hvor nesen hans ble satt på plass igjen.

28.08.91 — onsdag

Jeg var sammen med Adriane fra Emmertsgrund i Rochuskapellet i Mingolsheim, og skriftet der.

29.08.91 – torsdag

Jeg var i kirken i Rot sammen med Ratko, nevøen min.

30.08.91 — fredag

Jeg hjalp Ratko med å lete etter en jobb og gikk sammen med ham til kirken i Rot igjen. Han ba rosenkransen sammen med meg.

31.08.91 – lørdag

Om morgenen var jeg i kirken i Waghäusel sammen med Jaquлина. Etterpå handlet vi på Globus. Om ettermiddagen kom Erich med et bilde som viser den 11. stasjonen på korsveien.

01.09.91 — søndag

Vi deltok på den hellige messen i Rot.

02.09.91 – mandag

I kapellet på sykehuset spurte jeg Frelseren om samtalen jeg hadde hatt med pater Johannes i går. Pater Johannes ville vite hva biskop Platon hadde sagt.

Men jeg røpet ingenting om samtalen jeg hadde hatt med biskop Platon Gorniliak.

Pater Johannes Ortynskyj hadde visst dårlig samvittighet på grunn av bøkene sine.

Frelseren sa til meg i kapellet at jeg hadde gjort det riktige.

Deo gratias.

Om kvelden var det bønnegruppe: Pastor Dochart delte ut den hellige nattverd, for første gang med nattverdsbenk og paten. Jeg la merke til at alle var spesielt lykkelige og hadde mottatt nåde.

06.09.91 — Jesu Hjerte-fredag

Om kvelden deltok jeg på botenatten i Grombach. Etter den hellige messen ble Frelseren tilbedt. Jeg så på monstransen og gråt bittert. Biskop Ratzinger hadde sagt at Medjugorje ikke var overnaturlig, slik det sto i Bildpost.

Jeg gråt i ca. 15 minutter.

Da talte Jesus til meg. Den indre stemmen var tydelig og klar som aldri før.

Jesus sa: «Se på mitt kors.» Korset hang over alteret og over monstransen. Jeg så på korset og hørte videre: «Har de trodd på meg?»

Da sluttet jeg umiddelbart å gråte.

Jeg tror Jesus tok bort gråten min. For meg var dette en bekreftelse på at Medjugorje er ekte, men at bare Kirken ikke vil tro det.

I den første uken i september hadde jeg spurt Frelseren om Litmanova i Tsjekkoslovakia og fikk svaret: «Åpenbaringene i Tsjekkoslovakia er overnaturlige.»

Da sa jeg at barna altså ikke lyver. Så gikk jeg inn i kapellet på sykehuset og spurte på nytt, for jeg husket de stive øynene til Ivetka, en seer, og disse øynene fikk meg til å tenke. Jeg spurte Frelseren om også djevelen kunne fremkalle dette blikket. Frelseren sa: «Ja.»

Så gjentok han: «Åpenbaringene er overnaturlige.»

Jeg forsto ikke så mye av dette ennå. Jeg kan bare si det som den hellige Paulus sier: Prøv alt og behold det som er godt.

12.09.91 — torsdag

Jeg var til skriftemål i Stift Neuburg. Presten ga meg som bot at jeg skulle la Frelseren se på meg. Det hadde ingen prest sagt til meg før, og jeg var glad for at Frelseren ville se på meg.

13.09.91 – fredag

Kveldsmesse i Rot. Til «Hubertusmessen» var kirken pyntet med graner. Det likte jeg ikke, for det var som jul og passet ikke inn.

14.09.91 – lørdag

Jeg var på høymessen i Malschenberg. Korset mitt, som vanligvis står i soverommet vårt ved siden av sengen min, ble båret inn i kirken.

Messen ble ledet av ungdommer. Det manglet imidlertid ærbødighet. Man må holde fast ved tradisjonen og ikke gjøre kirken til et teater.

16.09.91 – mandag

Jeg var i kapellet på klinikken. Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot. Etterpå var det bønnegruppe, og pastor Dochart hadde også kommet.

Oktober 1991

Etter lang leting hadde jeg funnet dagboken min igjen.

Ved begravelsen til vår tidligere prest Köstel var det mange mennesker til stede, også mange prester. Jeg fikk inntrykk av at prest Köstel ble æret mer enn Gud. Prestene oppfordret de troende til å motta den hellige nattverd stående, selv om nattverdbænken var der. Da jeg mottok den hellige hostien, knelte jeg meg ned på gulvet. Jeg kjente mange urene ånder og merket at disse helst ville ha revet meg i stykker, hvis de hadde fått lov. Da jeg forenet meg med Jesus etter den hellige nattverd, sa jeg til Frelseren: «Nå har vi så mange prester, og likevel deler de ut den hellige nattverd slik at folk står. Da hørte jeg: «Fortsett å knele, min datter.» Da ble mye klart for meg. Etter noen dager informerte jeg pastor Vogt om dette. Pastor Vogt sa at dette bare gjaldt meg og ikke andre.

23.11.91

Jeg var i Rochus-kapellet i Mingolsheim for å delta i den hellige messen. Der skriftet jeg hos en misjonær.

25.11.91 – mandag – St. Katarinas dag

Jeg var i Rot for å delta i den hellige messen. Da jeg forenet meg med Jesus etter den hellige nattverden, sa Jesus til meg: **«Be, be mye, min datter, det kommer en krig fra Russland!»** Først ble jeg veldig forskrekket, og så gråt jeg. Jeg spurte om jeg skulle gå til pastor Vogt. Jesus sa: «Nei, han vil ikke tro deg.» Da spurte jeg videre om jeg skulle si det i bønnegruppen. Jesus svarte bekreftende.

Jeg undret meg, for det var jo også en prest til stede i bønnegruppen. Jeg forlot kirken med stor sjelslig smerte og gråt bittert.

Utenfor kirken ventet allerede Rita og to andre kvinner fra Pimasens på meg, som ville være med i bønnegruppen.

Før jeg sa noe om dette i bønnegruppen, ba jeg pastor Dochart om å velsigne meg. Pastor Dochart hadde tatt med seg Frelseren, og vi tilba ham. Men jeg måtte stadig tenke på Frelserens ord, og jeg gråt og hulket.

26.11.91 – tirsdag

Jeg tenkte hele tiden på krigen og spurte Frelseren når den ville komme.

Frelseren sa: **«Snart.»**

27.11.91 – onsdag

Jeg spurte Frelseren om disse ordene bare var viktige for meg.

Frelseren sa: **«Fortell det til alle!»**

29.11.91 – fredag

I kapellet på arbeidsplassen. Jeg ville være sikker, og spurte igjen om krigen. Jeg hørte det igjen: «**Det vil komme en krig mot Russland.**»

02.12.91 – mandag

Kl. 11.15 i kapellet på klinikken. Jeg var glad for at jeg igjen fikk lov til å knele foran tabernaklet. Jeg kommuniserte åndelig og spurte Frelseren hvor han befant seg når han snakket til meg. Jesus svarte: «**I hjertets dyp.**»

Videre spurte jeg ham hvordan jeg skulle forklare for andre at jeg hører ham. Jesus sa: «Det er overnaturlig, ellers ville det ikke være fra meg.»

Jeg spurte videre om det kunne være slik at jeg var hypnotisert.

Jesus sa: «Den som forener seg med mitt hjerte, kan ikke hypnotisere seg selv.»

Jeg tenkte på krigen i Jugoslavia og på at seerne Ivan og Jakov hadde reist til utlandet. Jeg spurte om jeg også burde forlate Tyskland på grunn av krigen som fortsatt skal komme. Men Jesus sa: «Jeg liker ikke feiginger.»

Da kom jeg til å tenke på den hellige Johanna av Orléans, som kjempet mot engelskmennene og befrikk Frankrike. Jeg fortalte Jesus også om sønnen min, at han ikke kunne forestille seg at en krig skulle komme fra Russland. Jesus sa til meg: «Han må snarest gå til skriftemål.»

Om kvelden i bønnegruppen, etter den tredje rosenkranssatsen, holdt vi som alltid noen minutters stillhet, slik at alle kunne be og be for andre med hjertet. Jeg spurte Frelseren om jeg skulle formidle noe til bønnegruppen.

Jesus sa: «Si til alle at jeg elsker dem.»

Det var første gang jeg hørte Frelseren i bønnegruppen.

03.12.91 – tirsdag

I kapellet på klinikken hørte jeg Jesu stemme:

«Hør på meg, min datter, be, be mye.»

Om kvelden i Rot i kirken spilte de plate under den hellige nattverd; jeg klarte ikke å åpne meg for Frelseren, musikken forstyrret meg.

04.12.91 — onsdag

I legestuen på klinikken rundt kl. 10.45: Jeg forenet meg med Frelseren og hørte stemmen: «Du er min tjenerinne, gjør alt jeg sier til deg. Ha stor tillit til meg.

Hold deg standhaftig. Du har et kort liv foran deg. Jeg skal ta deg til meg. Beviset på dette er din tro.»

Jeg spurte Frelseren, like etter at jeg hadde skrevet det ned, om jeg hadde skrevet det riktig. Jesus svarte: «Ja, min datter».

Om kvelden: Jeg ba mer og mer hver dag for pastor Vogt og for hans opplysning, og ba Jesus om å gi meg tillatelse til å snakke med pastor Vogt. Jesus sa: «Gå».

Fra kl. 18.00 til 18.45 snakket jeg med pastor Vogt. Etter denne samtalen sa pastor Vogt til meg at han beundret meg og at jeg burde fortsette slik.

Da jeg spurte ham hva Jesu ord «beviset på dette er din tro» skulle bety, svarte han meg: «Må du forstå alt?»

05.12.91 — torsdag

Kl. 09.00 om morgenen spurte jeg Frelseren om jeg virkelig ikke trengte å forstå alt, slik pastor Vogt hadde sagt. Frelseren sa: «Ja, du trenger ikke å forstå alt. Alt kommer til sin tid. Det du ikke forstår, skal du gi tilbake til meg.»

Videre spurte jeg Frelseren om jeg skulle sende advarselen om krigen fra Russland til sjefredaktøren i Bild am Sonntag.

Frelseren svarte at jeg burde gjøre det i dag.

06.12.91 – fredag

Jeg gikk inn i kapellet på klinikken rundt kl. 08.25 og ba der om at brevet skulle bli publisert. Under bønnen spurte jeg Frelseren om brevet var bra. Svar: «Brevet ditt er bra». Jeg fikk nåde og gråt av glede over at jeg elsker Frelseren.

Frelseren sa til meg: «Jeg elsker deg veldig, gå i fred.»

Om kvelden i kirken i Rot: Jeg spurte Frelseren hvordan man kunne avverge krigen. Frelseren svarte: «Bare ved å faste og be».

Jeg spurte også Frelseren hvorfor han nettopp snakket til meg, jeg er jo en synder. Frelseren svarte: «Alle er syndere».

Likevel fortsatte jeg å spørre meg selv hvorfor han snakket til meg, og hørte stemmen hans: «Jeg kommer inn hvor jeg vil.»

07.12.91 — lørdag

Tidlig om morgenen deltok jeg på den hellige messen i Mingolsheim i Rochus-kapellet. Etter den hellige nattverden sa Frelseren til meg: «Snakk med misjonæren.»

Jeg snakket med misjonæren om min omvendelse og om krigen. Han gråt mens vi snakket sammen. Om ettermiddagen ba jeg sammen med Fridolin Keilhauer, teologistudent i Lantershofen.

08.12.91 — Søndag

Om formiddagen deltok jeg på den hellige messen i Rot. Fra kl. 12.00 til 13.00 var jeg også i kirken og ba; dette er nådestunden på dagen for Marias ubesmittede unnfangelse. Deretter var det andakt til ca. kl. 14.00.

Om ettermiddagen, under en samtale med Fridolin, spurte han meg:

«Hva har du som du ikke har mottatt fra Gud?

Etter å ha tenkt meg om en stund svarte jeg: «Jeg har ingenting, og alt jeg har, er fra Gud.

09.12.91 – mandag

For noen dager siden sa Frelseren til meg: «Gi meg hele ditt vesen».

Jeg forsto ikke det og ga det tilbake til Jesus, slik han hadde sagt. Da sa Frelseren videre: «Du må spørre om alt.»

Så spurte jeg ham i dag, rundt kl. 9.45: «Frelser, hva skal jeg gi deg?» Jesus svarte:

«Gi meg alt.»

Deretter spurte jeg om jeg skulle gi en beskjed til bønnegruppen vår. Han sa at de skulle fordoble bønnene og faste.

Om kvelden gikk jeg til skriftemål hos pastor Dochart.

10.12.91 — tirsdag

Kl. 10.10 på legekantoret: Jeg forenet meg med Frelseren, og så hørte jeg: «Skriv: Jeg elsker mine sauer, og jeg vil ha tilbake alle de som har gått seg vill. Let etter dem. Hjelp meg. For hver sau som blir funnet, er det stor belønning i himmelen. Ditt mål er alltid å lete. Slutt aldri. Den onde ligger på lur.»

Jeg sa: «Herre, jeg er jo så svak.»

Frelseren svarte: «Men sammen med meg har du styrke.»

Om kvelden i kirken i Rot: Jeg visste ikke hvilket evangelium som skulle dagen. Jeg ble overrasket da Matteus-evangeliet om det fortapte fåret ble lest opp. Jeg undret meg over at Frelseren allerede om morgenen hadde fortalt meg noe om det. I dag ba jeg mer enn vanlig for pastor Vogt. Jeg tok nattverd, og knapt hadde jeg forenet meg med Frelseren før jeg hørte stemmen helt sakte og tydelig: «Hører du meg?» Jeg sa: «Ja.» Det var en dyp stillhet. Så hørte jeg: «Gå til presten.»

Igjen en stillhet. «Si det til ham» — stillhet — «At jeg mener alvor med krigen.» Det traff meg som et slag. Jeg gjentok det for meg selv og spurte om jeg hadde forstått det riktig, og når jeg skulle gå til presten. Han sa: «Etter den hellige messen.»

Frelseren bekreftet at jeg hadde hørt riktig. Da begynte jeg å gråte bittert. Zita kom bort til meg og spurte hva som var i veien med meg. Deretter kom også fru Speckart bort til meg og spurte. De bekreftet det og sa: «Det er ikke noe nytt, det kjenner vi fra soningsnettene.» (De mente krigen fra Russland.) Deretter gikk jeg straks til pastor Vogt. Pastor Vogt lyttet til meg og sa så: «Man kan ikke gjøre mer enn å be.» Det var knapt en uke siden jeg for første gang hadde snakket med ham om krigen fra Russland, slik Frelseren hadde pålagt meg.

Jeg ba ham om velsignelse og gikk deretter hjem.

11.12.91 — onsdag

Kort etter kl. 10.00 på legens kontor: Jeg forenet meg med Frelseren. Da var det en behagelig ro og stillhet rundt meg. Jeg kjente en varme, men hørte ingenting.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken: Jeg ba Herrens engel, forenet meg med Frelseren og kjente en behagelig varme, ro og stillhet. En stund hørte jeg ingenting, og plutselig hørte jeg: «Jeg hviler i ditt hjerte». Det var så vakkert, og jeg gledet meg så mye at jeg ikke kan beskrive det. Dessverre kunne jeg ikke forlenge pausen, siden kollegaen min fortsatt var syk og jeg måtte gjøre alt alene. Når man vet at Frelseren hviler i hjertet, er det en så spesielt vakker følelse, og man kjenner en fred som bare vår Herre kan gi.

Om kvelden i Rochus-kapellet: Jeg spurte Frelseren hvor lenge man ikke burde spise før man mottar den hellige nattverd, fordi Rita fra Würzburg hadde bedt meg om det.

Frelseren sa: «Flere timer før den hellige nattverd er riktig.» Jeg sa: «Hva tror du presten ville si hvis jeg fortalte ham dette?» Frelseren svarte: «Jeg skal tale for deg. Gå i fred.»

12.12.91 — torsdag

Kl. 10.15 på legekontolet: Jeg spurte Frelseren om jeg var en falsk profet, fordi jeg hadde lest noe om endetiden i Bibelen. Frelseren sa til meg: «Du er ingen falsk profet, du er min tjenerinne. Gjør alt det jeg sier til deg. Det vil komme en krig. Jeg er din Herre og Gud. Du vil bli fristet gang på gang.»

Jeg spurte Frelseren om jeg ikke kunne få et eller annet tegn. Frelseren:

«Jeg skal gi deg et tegn når tiden er inne.»

Jeg spurte om dette tegnet var til meg.

Frelseren: «For alle.»

Kl. 12.15 i kapellet på klinikken: Jeg ba Herrens engel.

Jeg spurte Frelseren om dette tegnet ville være i luften eller på meg?

Frelseren spurte meg da: «Er du enig?»

Jeg sa uten å nøle: «Ja.»

Men så sa jeg videre til Jesus: «La meg aldri skilles fra deg, for jeg elsker deg så høyt.» Jeg spurte Frelseren om bønnene vi ber i bønnegruppen er gode, eller om jeg burde endre noe?

Frelseren sa: «Be mye; – fordoble bønnene. Alle bønner er gode.»

13.12.91 fredag

Legekontolet: Jeg ba, så forenet jeg meg med Frelseren og hørte ham si: «Hør godt etter, min datter. Gå til prestene, fortell dem det.

Jeg mener alvor med det om krigen.»

Jeg spurte Frelseren hvordan jeg skulle si det. Frelseren svarte: «Jeg skal tale for deg.»

Jeg sa videre til Frelseren at de ikke ville tro meg, men Frelseren svarte meg: «Overlat det til meg.» Frelseren: «Du forstår ikke det overnaturlige. Ingen kan forstå det overnaturlige bortsett fra meg.»

Jeg kjente en varme og en ro i meg og sa til Jesus: «Jeg tror at du er hos meg.»

Jesus: «Du tror det! Da må du også tro på det andre.»

Om kvelden i kirken i Rot. Jeg spurte Frelseren om det jeg hadde skrevet så langt, også var riktig.

Jesus bekreftet med JA og sa: «Gå i fred, min datter.»

14.12.91 – lørdag

Kl. 07.00 om morgenen var jeg i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jeg ba for fred og gråt. Da hørte jeg: «Gå i fred, min datter.»

15.12.91 – søndag

Vi kjørte til Regensburg og deltok i den hellige messen i karmelittklosteret kl. 10.00. Under foreningen med Frelseren sa Jesus:

«Vil du lytte til min stemme?»

Jeg svarte bekræftende, og Frelseren sa til meg: «Da må du tro på det.»

Jeg sa: «Gi meg venligst sennepsfrøet, ellers kan jeg ikke flytte fjellene.» Så ble det stille.

Så sa Frelseren: «Jeg elsker deg.»

Etter den hellige messen snakket jeg med pater Gebhard Heyder. Han gikk gjennom mine indre samtaler, som jeg hadde skrevet ned i dagboken. Jeg takker Gud for at han fortsatt er i live, for han er allerede 86 år gammel. Han er ikke jordisk klok, men guddommelig klok.

En slik person som ham må man lete etter med lupp. Det gjør meg ingenting at jeg må kjøre over 600 km for å snakke med ham. Han har hjulpet meg veldig mye. Til slutt bekreftet han for meg at det ikke er noe nytt for ham at det vil komme en krig fra Russland. Han nevnte Therese Neumann (tysk mystiker – stigmatisert), som en gang sa at 30 år etter hennes død ville russerne trække på graven hennes.

Hun døde i 1962. Pater Gebhard nevnte også Heroldsbach, Mettenbuch og andre steder der det blir pekt på denne krigen.

Han velsignet også tingene vi hadde tatt med oss, for eksempel vann, stearinlys, bilder osv. Fader Gebhard velsignet disse tingene på en helt spesiell måte. Slik bør enhver prest velsigne.

Da jeg kom hjem, begynte jeg straks å lage mat, for vi hadde fått en sulten gjest. Jeg spiste ingenting og gikk til kirken i Waghäusel. Jeg ofret den hellige messen for de stakkars sjelene.

Den dagen ba jeg veldig mye. Men i Waghäusel, i kirken, følte jeg at helvete var rundt meg. Jeg ble angrepet. Det var helt forferdelig da jeg mottok den hellige nattverd på knærne. Jeg kjente at presten nektet å gi meg den hellige

nattverden mens jeg knelte. Først etter det tredje Ave Maria ga han meg den hellige hostien. Jeg kjente svært sterke angrep i sjelen min. Det vil jeg ikke glemme så snart. Men Frelseren vil alltid seire. Etter foreningen med Jesus hadde jeg en indre fred som bare Gud kan gi.

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter.» Deretter ba jeg for denne presten.

16.12.91 – mandag

Siden jeg følte at anerkjennelsen av Kroatia og Slovenia som egne stater ikke var bra, spurte jeg Frelseren om det var riktig.

Frelseren sa til det: «Jeg trenger ingen grenser, jeg elsker alle mennesker.» Kl.

17.00 var det julefest hos oss på klinikken.

Prof. Weidauer, direktøren for klinikken vår, holdt tale og delte ut gaver. Etterpå gikk jeg straks til kirken, for jeg foretrakk å motta den hellige nattverd fremfor å delta på alle julefestene som ble feiret på arbeidsplasser over hele verden. Måtte Gud tilgi dem at de kaller det julefest. For meg er det fariseiske julefester. Så jeg dro til kirken i Rot. På veien til Rot ba jeg for kollegene som hadde blitt igjen på festen.

Jeg ofret den hellige nattverd for de døende og for de stakkars sjelene i skjærsilden. Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om det var riktig det jeg hadde gjort i kveld.

Frelseren: «Ja, det stemmer, jeg takker deg for det.» Det hadde Frelseren aldri sagt før.

Jeg sa til Frelseren at jeg måtte takke for det.

Om morgenen i kapellet på arbeidsplassen hadde jeg spurt Frelseren om det som skjedde i går kveld i kirken i Waghäusel, fordi pater Werner Egon i begynnelsen hadde nektet å gi meg den hellige nattverd mens jeg knelte, og jeg hadde følt store angrep i hjertet mitt. Det var et angrep, et angrep som jeg aldri før hadde opplevd. Jeg spurte Frelseren hvor mange djevler som var rundt meg.

Frelseren sa: «Hvis du hadde sett dem, ville du ha dødd.»

Denne presten lever ikke i Guds nåde. Jeg spurte Frelseren om jeg skulle si det til ham? For jeg ba om tilgivelse for denne presten. Frelseren sa: «Si det til dem.»

Jeg tenkte for meg selv at jeg skulle gå til pater Aemilian og snakke med ham om dette.

18.12.91 – onsdag

Jeg var sammen med niesen min i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Da nattverden ble delt ut, knelte jeg meg ned ved nattverdsbenken. Andre sto mens de mottok den hellige hostien eller knelte seg ned på trappen foran presten. Jeg takker Gud for at han ga meg så mye mot til å knele meg ned alene ved nattverdsbenken.

Jeg ventet og ba for presten mens jeg knelte der, til han kom til meg. Etter utdelingen av den hellige nattverd snudde presten seg og gikk omtrent to skritt mot alteret.

En kraft trakk seg tilbake. Han kom til meg og ga meg den hellige nattverd. Jeg spurte Frelseren om det var riktig.

Frelseren: «Fortsett slik, min datter. Jeg takker deg for dette motet.»

Jeg sa til Frelseren: «Jeg takker deg, for dette motet kommer fra deg og ikke fra meg.» Om formiddagen i kapellet på sykehuset: Jeg spurte Frelseren om en som dør plutselig, har tid til å angre. Jeg spurte derfor fordi det hadde vært en diskusjon om dette noen dager tidligere. En prest sa til og med at det ikke lenger ville være tid.

Frelseren: «Det finnes en viss tid til å angre sine synder. Denne tiden avhenger av Gud.»

Deretter spurte jeg Frelseren hvor ofte man kan motta nattverden hver dag. Frelseren: «Bare én gang om dagen, og åndelig så ofte man vil.»

Frelseren sa videre: «Hvis man mottar nattverden flere ganger om dagen, har man ikke tilstrekkelig tillit til Gud. For hvis man mottar nattverden med et urent hjerte, er ikke den hellige nattverden tilstrekkelig, selv ikke etter den tiende gangen.»

19.12.91 – torsdag

Jeg tenkte mye på telefonen fra bror Alois i går. Han fortalte at pater Werner Egon hadde mottatt et anonymt brev, og at jeg muligens var mistenkt. Da jeg

Alois at jeg uansett hadde tenkt å dra til prestene i Waghäusel, ble han forskrekket og sa at jeg absolutt ikke burde gjøre det, ellers ville de kaste ham ut av klosteret.

Jeg må nevne at jeg aldri ville skrive anonyme brev til noen. For jeg går personlig til prestene når jeg føler at det strider mot Kristi sanne lære.

Derfor spurte jeg Frelseren om jeg skulle gå til prestene i Waghäusel, på grunn av det jeg opplevde der 15.12.91. Frelseren: «Gå til prestene og fortell dem det.» Jeg tar meg den frihet å gå dit, hvis det er Guds vilje. Deretter sa Frelseren videre til meg: «Be mye hver dag.»

20.12.91 – fredag

I kapellet på klinikken: Frelseren sa til meg: «Be mye, min datter, krigen er nær.» Jeg spurte Frelseren når inflasjonen ville komme.

Frelseren: «Før krigen.»

Videre spurte jeg Frelseren hvor lenge man ikke skulle spise før den hellige nattverd. Frelseren: «Å ikke spise eller drikke noe i flere timer før den hellige nattverd er en bot for ikke-troende!»

Jeg spurte om jeg skulle formidle noe?

Frelseren: «Pastor Vogt skal sammen med de troende be mye mer foran det Allerhelligste enn hittil.» Om kvelden var jeg i kirken i Rot.

21.12.91 – lørdag

Hellig messe kl. 7.15 i Waghäusel.

Før den hellige messen ba jeg for presten som skulle holde messen. Det var pater Alanus. Først så jeg kirken i mørke; jeg så ikke pateren, selv om han feiret den hellige messen. Jeg ba inderlig for pateren. Så så jeg også pateren, men også i mørket. Etter konsignasjonen ble hele kirken litt lysere. Jeg visste ikke hva det betydde, og fikk heller ikke noe svar. Etter den hellige messen var jeg hos familien Hambsch.

Om kvelden kom herr Zank til meg og fortalte at han hadde sendt et brev til en pater i Waghäusel. Han sa at han hadde skrevet at han syntes prekenen hans var tåpelig, og at han også hadde nevnt noe om Medjugorje i brevet. Jeg spurte herr Zank om han hadde fått svar fra pateren. Han sa at han ikke forventet noe svar. Jeg kritiserte ham og spurte ham hvorfor han ikke hadde gått personlig til presten. Jeg følte at denne mannen ikke var ærlig og at han løy. Han virket på meg som en feiging. Nå gikk noe opp for meg, og jeg tenkte på det anonyme brevet til pater Werner Egon, som bror Alois hadde fortalt meg om. Men jeg vil ikke røpe ham for prestene i Waghäusel. Prestene i Waghäusel vil sikkert mistenke meg, allerede for andre gang. Jeg har det ikke bedre enn Jesus. Skylden blir lagt på de uskyldige.

22.12.91 – søndag

Før jeg deltok i den hellige messen i Rot:

Søndag morgen ba jeg i omtrent halvannen time spesielt for pastor Vogt og prestene i Waghäusel. Jeg spurte Frelseren om applausen med hendene i kirken.

Frelseren: «Min kirke er ikke et teater, man må ha mer tillit til 'Gud velsigne deg'». Jeg ba mye for prestene og menneskene som var i kirken. Jeg spurte Frelseren når han ville hente meg hjem (til himmelen).

Han sa: «Snart.» Så spurte Frelseren meg om jeg var redd. Jeg svarte ham: «Nei, når du er med meg.»

Ved middagstid var jeg i kirken for å be rosenkransen og delta i andakten.

Om ettermiddagen ba jeg to rosenkranser sammen med Erich. Jeg følte en sterk trang til å be, som om noen hadde sagt til meg at jeg måtte be. Om kvelden hørte jeg på radioen at akkurat da jeg hadde bedt, hadde et fly styrtet ved Heidelberg, og at 26 mennesker hadde omkommet. Rundt kl. 20.00 spurte jeg Frelseren under foreningen med ham om min død ville bli et martyrium. En kvinne fra Mannheim fortalte meg at hun hadde sett min død i et syn. Hun fortalte om et alvorlig martyrium, om forbrenning.

Siden jeg følte at demonen var i sving, ønsket jeg å få vite det direkte fra Frelseren om dette stemte.

På mitt spørsmål sa Frelseren: «Ja, det vil bli et kort martyrium, og jeg vil være med deg.»

23.12.91 – mandag

Først ba jeg hele Salmenes bok og andre bønner hjemme. Deretter kommuniserte jeg åndelig; jeg var forent med Frelseren i omtrent 20 minutter. Det var en spesiell stillhet, og jeg følte en dyp fred i meg.

Jeg skriver bare ned de viktige tingene som Frelseren lar meg skrive.

Sannheten må komme frem, selv om det er vanskelig å skrive den ned. Jeg

spurte Frelseren hvor mange som ville omkomme i krigen.

Frelseren sa: «Nesten alle. De som overlever, ville vært glade hvis de var døde. Synden er tung.»

Jeg tenkte på atombomben.

Frelseren: «Også atomkraftverkene vil forurense jorden.» Jeg ba

Frelseren om å si noe til meg.

Frelseren: «Jeg elsker deg veldig høyt, vær meg tro, vær standhaftig og svikt meg ikke.»

Så ba jeg Frelseren om at han måtte gi oss et tegn i bønnegruppen, slik at vi kan forbli sterke i

troen. Jeg sa: «Jeg vet at vi ikke er verdige til å motta dette tegnet, men jeg overlater det til

Herren, vår Gud.»

Etterpå var jeg i en dyp ro og en dyp fred, slik jeg aldri før hadde opplevd. Det kan bare være slik at Frelseren var i meg og jeg i ham.

Det finnes ikke noe vakrere enn å være ett med Frelseren. Ja, Frelseren alene er nok. Ved middagstid, etter klokken 11.00, gikk jeg ut i skogen sammen med niesen min, Jaqueline. Vi ba

Immaculata-rosenkransen. Deretter sang vi Salve Regina på latin. Mens vi sang midt i skogen,

kom det plutselig mange fugler som sang og plystret med. Vinden hadde blåst kraftig like før,

men plutselig ble det vindstille – vinden blåste ikke lenger. Mens vi sang, ble vi fylt av ærefrykt.

Da vi var ferdige med sangen «Salve Regina», fløy fuglene sin vei, og vinden blåste igjen. Dette

med fuglene hadde jeg opplevd for tredje gang, og at vinden sluttet å blåse, for andre gang.

Om kvelden: Bønnegruppe. Jeg har gått til skrifte hos pastor Dochart. I dag var det mange som gikk til skrifte i bønnegruppen. Vi tilba Frelseren og ba som vanlig rosenkransen og andre bønner.

24. 12.91 — tirsdag — julaften

Jeg deltok på midnattsmessen og gråt mye.

25.12.91 — 1. juledag

Før den hellige messen ba jeg Salmeboken, og etterpå mottok jeg den åndelige nattverden. I omtrent 20 minutter var jeg forent med Frelseren.

Frelseren: «Jeg er alltid hos deg.»

Jeg spurte Jesus om ting jeg hadde snakket med pastor Dochart om. Frelseren:

«Det jeg sier til deg, er for deg, for prester og for alle.»

Jesus sa til meg at jeg skulle gå til presten når Jesus sier det til meg, ikke når jeg vil, men når den rette tiden er inne.

26.12.92 – 2. juledag

Musikkforeningen bidro til den hellige messen. Jeg likte det ikke. Mens musikken spilte, ba jeg litanien til det aller helligste sakrament og litanien til Jesu hjerte.

Jeg klarte å forene meg godt med Frelseren og mottok mange nådegaver.

27.12.91 – fredag

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot.

28.12.91 – lørdag

Jeg ba hele Salmeboken.

29.12.91 – søndag

Fra kl. 6.30 til 8.30 ba jeg Salmeboken før den hellige messen. Jeg forenet meg åndelig med Frelseren og spurte for første gang om familien min. Jeg spurte hvordan det sto til med familien min. Frelseren: «De er alle på den brede veien. De kan fortsatt vende tilbake, hvis de vil.» Jeg spurte om mannen min og Jaquelina. Jeg fikk ikke noe svar.

Da jeg spurte om familien min, tenkte jeg på søsknene mine som fortsatt lever i Frankrike, Jugoslavia og her i Tyskland. Så spurte jeg også om sønnen min. Frelseren: «Han også.»

30.12.91 – mandag

Herr Erben har bedt meg om å spørre Frelseren om det han gjør akkurat nå, er riktig. Frelseren: «Veien han har slått inn på, er ikke god.»

Jeg spurte Frelseren om rundbrevet fra Maria Itten (Rasenkreuz) er riktig.

Frelseren: «Brevet er riktig. Lag mange kopier. De som ikke tror på det, overlater du til meg.» Jeg har skriftet hos pastor Dochart.

31.12.91 – Tirsdag

På klinikken: Jeg spurte Frelseren hva som var i veien med mannen min.

Frelseren: «Be mye for ham, min datter. Det er en kamp mot de urene åndene.» Men jeg sa til Frelseren at han hadde skriftet i går.

Frelseren: «Han har syndet igjen.»

Jeg fortalte Frelseren at mannen min sa at presten ikke hadde hjulpet ham. Frelseren: «Han har ikke angret dypt på sin synd.»

Jeg spurte om det var riktig at pastor Dochart feirer den hellige messen i privatboligen til herr Deris fra Zeutern.

Frelseren: «Det er ikke riktig av pastor Dochart, for han trenger tillatelse.

Det betyr at kirken nekter å gjøre noe urett. I min kirke kan man alltid be.»

Jeg spurte Frelseren om bønnene i går var gode.

Frelseren: «Det var bra, jeg likte det.»

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken: Det var spesielt vakkert å være forbundet med Frelseren. Jeg sa til Frelseren: «Å, Frelser, jeg har ingen tvil nå, det er så vakkert, og jeg tror på alt.»

Frelseren sa til det: «Din sjel er nå ren.» Jeg sa også at jeg nå hører ham bedre.

Frelseren: «Fordi du har åpnet deg mer for meg.»

Jeg spurte Frelseren hva han ønsket å si til meg ved årets slutt.

Frelseren: «Fortsett, min datter. Jeg liker alt du gjør.» Jeg spurte om jeg skulle bygge bønnerommet.

Frelseren: «Bygg det.»

Så spurte jeg hva jeg skulle gjøre hvis mannen min ikke var enig i det. Frelseren sa: «Han vil være enig.»

Nyttårsaften:

Jeg var trist om natten, jeg gråt bittert; jeg likte ikke skytingen klokka 24.00, fordi så mange mennesker sulter. På denne tiden ba jeg.

01.01.92 – onsdag

Hellig messe i rødt. Etter gudstjenesten snakket jeg med fru Speckart om kopien fra Eisenberg, som ble lest opp i bønnegruppen. Mens vi sto der på gaten, spredte djevelen en helvetes stank i omtrent 5 minutter, slik at jeg sprutet med vievann. Stanken forsvant umiddelbart.

Fra kl. 16.00 til 19.00 hadde jeg en samtale med Artur Wagner, teologistudent. Da ba vi også på latin.

Jeg spurte Frelseren om dette, fordi herr Ziegler i boken

«Medjugorje – Guds fredstilbud til verden», som han hadde skrevet, endret navnet.

Frelseren: «Det er ikke riktig å forfalske navnene.»

Så spurte jeg også om seeren Ivan. Ivan er ofte i Tyskland, i nabobyen. Jeg spurte Frelseren hvorfor han ikke kommer på besøk til meg,

jeg var ofte hos ham i Medjugorje.

Frelseren sa til det: «Overlat det til meg.»

Kl. 12.10:

Jeg spurte Frelseren om overskriften i bladet «Medjugorje – Aktuell», side 12, i et intervju med prof. Max Thürkau. Overskriften lød: «Vi må klare å leve slik at folk tror på oss, at vi tror.»

Frelseren sa til det: «Man må be om troen.»

Deretter spurte jeg om jeg måtte lese dette heftet «Medjugorje – Aktuell».

Frelseren: «Du trenger ikke å lese dette bladet; boken om de små sjelene er viktigere enn millioner av slike hefter.»

Deretter spurte jeg om mannen min, fordi han blir angrepet altfor ofte.

Jeg tenkte på demonen.

Frelseren: «Ja, min datter, det er mange demoner. Det er hans korsvei. Det er en besettelse. Du hjelper meg dermed å redde sjelene.»

Jeg fortalte Jesus at mange mennesker tror på det onde min mann sier om meg. Frelseren: «Folk tror mye mer på det djevelen sier. Sannheten blir i liten grad akseptert. Ellers ville jeg ikke blitt korsfestet.»

Om kvelden i kirken i Rot:

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om det var riktig det jeg hadde fortalt mannen min kl. 17.20 på grunn av besettelsen.

Frelseren: «Det var riktig. Du trenger ikke å være redd. Jeg er med deg.»

Jeg var full av glede og følte en dyp fred i meg.

03.01.92 — Jesu Hjerte-fredag

Deltok på den hellige messen i kirken i Rot.

04.01.92 — Lørdag

Jeg besøkte den syke pater Müller i Mingolsheim. Jeg snakket med ham i omtrent 45 minutter.

Senere spurte jeg Frelseren om jeg hadde snakket riktig.

Frelseren: «Det var ikke du, men jeg som talte for deg.»

Denne samtalen var Guds vilje.

Etter samtalen vår gikk jeg til skriftemål hos ham.

05.01.92 — søndag

Før den hellige messen brente djevelen kopien av rundbrevet fra Maria Itten (Eisenberg).

Soverommet mitt brant nesten ned.

06.01.92 — mandag De hellige tre konger

Jeg deltok på HI-messen i Rot og andakten. Om kvelden: bønnegruppe, det hadde kommet mange mennesker.

07.01.92 – tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret: Siden jeg dagen før hadde lengtet etter å motta den hellige nattverd sakramentalt for andre gang den dagen, men ikke gjorde det, spurte jeg Frelseren om det er riktig å motta den hellige nattverd sakramentalt bare én gang om dagen.

Frelseren: «En gang om dagen er riktig.»

Deretter spurte jeg Frelseren om jeg skulle fortelle dette til prestene. Frelseren: «Det jeg sier til deg, gjelder for deg, for prestene og for andre.»

Deretter spurte jeg Frelseren om jeg ville miste bønnegruppen dersom jeg fortalte dem at man bare må motta den sakramentale nattverden én gang om dagen.

Frelseren: «Selv om du mister dem alle, er sannheten gyldig.»

Deretter spurte jeg Frelseren om det finnes unntakstilfeller.

Frelseren: «Bare én gang.»

Jeg spurte Frelseren om jeg hadde skrevet det riktig.

Frelseren: «Du har skrevet det riktig, la deg ikke påvirke av andre.»

Det falt meg inn at pastor Vogt på nyttårsaften hadde takket lekfolkene som deler ut den hellige nattverd. Jeg spurte Frelseren om det var riktig av pastor Vogt å takke for det.

Frelseren: «Med det har han såret meg.»

Så spurte jeg Frelseren om jeg ville få oppleve at lekfolkene ikke lenger deler ut nattverden.

Frelseren: «Ja, det vil du oppleve. Be for denne saken.»

Deretter spurte jeg Frelseren (omkring kl. 12.00 på sykehuset) om den hellige messen lørdag kveld er en søndagsmesse, fordi så mange mennesker går i kirken på lørdag.

Frelseren: «Søndagen er en hellig dag, den må ikke vanæres.»

08.01.92 – onsdag

Om kvelden i Mingolsheim i Rochuskapellet:

Jeg knelte ved nattverdbordet, selv om ingen andre knelte. Jeg spurte Frelseren om nattverden og den hellige nattverd var det samme, fordi en protestantisk nonne hadde fortalt meg det.

Frelseren: «En protestantisk prest har ikke forvandlingskraft og makt. Det som gjaldt for Peter den gang, gjelder også i dag.»

09.01.92 — torsdag

Kl. 10.15 på legekantoret: Under bønnen lovet jeg Frelseren at jeg skulle tro og også gjøre det han sier til meg, men jeg ba ham også om at før han sa noe til meg, skulle han fjerne de tvilene jeg fortsatt hadde, og at han måtte kle min menneskelighet i guddommelighet, og at han måtte gi meg renhet og fred. Så spurte jeg ham når jeg skulle gå til presten, pastor Vogt.

Frelseren: «Så snart som mulig! Det kommer en krig fra Russland. Presten skal be mer foran det Allerhelligste og be rosenkransen sammen med de troende rosenkransen.»

Jeg spurte Frelseren om han ville be med, hvis jeg fortalte ham dette. Frelseren:

«Ja, han vil be med. Det vil ta en stund.»

Jeg spurte Frelseren videre om hvordan han skulle be rosenkransen, foran den utstilte Frelseren eller ikke.

Frelseren: «Slik presten ønsker.»

Mitt neste spørsmål var om han skulle be den en gang i uken eller hver dag. Frelseren: «Hver dag.»

På mitt spørsmål om Frelseren ville være hos meg når jeg gikk til presten, svarte han: «Ja, jeg vil være hos deg.»

12.20 Kapellet på sykehuset: Jeg ba i kapellet. Da jeg var forent med Frelseren, spurte jeg ham hvordan jeg skulle si det til pastor Vogt. Jeg mente måten å si det på, eller rettere sagt, jeg visste ikke nøyaktig hvilke ord jeg skulle bruke, «bør» eller «må».

Frelseren: «Hør, min datter. Han skal be rosenkransen hver dag sammen med de troende.» Etter arbeidet ba jeg igjen. I all bønne glemte jeg å hente mannen min foran Bauhaus. Jeg var 30 minutter for sent ute. På vei til mannen min ba jeg den andre rosenkransen i bilen, og deretter den tredje sammen med mannen min. Jeg ba spesielt for pastor Vogt.

Da jeg kom hjem, gikk jeg til Jomfru Maria-statuen og ba om at hun måtte hjelpe meg å gjøre det Gud vil at jeg skal gjøre, og om når jeg skulle gå til pastor Vogt.

Noe presset på meg og ga meg ingen ro, om jeg skulle gå til pastor Vogt.

Så knelte jeg foran krucifikset, ba til Jesu fem sår og spurte ham når jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: «Gå etter den hellige messen.»

Jeg spurte også om presten hadde tid til meg.

Frelseren: «Ja.»

Jeg sa: «Hvis det er Guds vilje, så skal jeg gå til ham.»

Etter den hellige messen ba jeg noen fra bønnegruppen som fortsatt var i kirken om å be for meg, fordi jeg måtte gå til pastor Vogt. Jeg møtte pastoren ved døren til prestegården og spurte ham om jeg kunne snakke med ham.

Han sa: «Straks», men var ikke så vennlig som vanlig, og la til: «Bare et par minutter.»

Da vi var i samtalerommet, prøvde jeg å fortelle ham alt i korthet. Da jeg fortalte ham at han hadde såret Frelseren ved å takke lekfolkene som deler ut den hellige nattverd, sa han at han ikke trodde meg. Videre sa jeg til pastor Vogt at Frelseren allerede hadde fortalt meg at utdelingen av den hellige nattverd var prestens oppgave. Deretter fortalte jeg ham også at Frelseren ønsker at han skal be rosenkransen sammen med de troende før den hellige messen. Da ble han urolig og sa at Frelseren da måtte gi ham prester, for han hadde nok å gjøre med ministrantene.

Deretter sa pastor Vogt videre at rosenkransen jo allerede ble bedt før den hellige messen. Jeg sa da til ham at kanskje flere mennesker ville be med, hvis også han ba med.

Jeg ba om velsignelse fra ham og gikk deretter hjem. Jeg var hos ham i omtrent 30 minutter.

Da jeg kom hjem, ba jeg straks til Frelseren og spurte ham om jeg hadde sagt noe galt til presten, på grunn av hans smerte over nattverdsassistentene.

Frelseren: «Du sa det riktig, min datter, han kjenner min smerte.» Jeg sa til

Frelseren at sognepresten ikke ville tro meg.

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Så sa jeg til Frelseren at han ikke ville be rosenkransen før den hellige messen. Frelseren: «Min datter, tiden kommer ennå da han vil be.»

10.01.92 — fredag

Kl. 10.15 på legekontoret: Jeg hadde bedt mye og sa til Frelseren at prest Vogt ønsker seg flere prester.

Frelseren: «Hvis han hadde flere prester, ville han da fortsatt dele ut nattverden i hånden?»

Jeg sjekket igjen om jeg hadde skrevet det riktig. Frelseren: «Ja, min datter, du har skrevet det riktig.»

Kl. 14.15: Jeg sa til Frelseren at hvis det er Guds vilje at presten skal gjøre alt dette, dvs. be rosenkransen før den hellige messen, ikke lenger dele ut nattverd i hånden, men kun knelende nattverd i munnen, og dermed omvende mange sjeler, så ville jeg være villig til å lide de åpne sårmerkene for dette, hvis jeg forble trofast mot Frelseren, aldri vendte meg bort fra ham, og hvis jeg kan bære denne lidelsen til slutten, og hvis det er Guds vilje.

Frelseren: «Jeg takker deg for dette tilbudet. Gå i fred.» Igjen sjekket jeg om jeg hadde skrevet det riktig.

Frelseren: «Ja, du har skrevet det riktig.»

PS: Jeg er klar over at de åpne sårmerkene medfører grusomme smerter. Men jeg er villig til å lide sammen med Frelseren, hvis det er Guds vilje og jeg dermed kan redde sjeler sammen med Frelseren. Herre, din vilje skje.

11.01.92 – lørdag

Jeg deltok på morgenmessen i Waghäusel. Under nattverden så jeg pater Benedikt stå i mørket. Rundt ham var det halvmørkt. Jeg så dette med lukkede øyne og spurte Frelseren hva det betydde.

Frelser: «Du ser den lidende Jesus.» Deretter ba jeg mye for presten.

Kl. 11.00 ba jeg sammen med niesen min Jaqueline om at New Age-bevegelsen ikke skal spre seg og at den ikke skal kunne gjøre noe ondt.

Kl. 17.00 var jeg til skriftemål i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Om kvelden, rundt kl. 20.00, kom det mange mennesker, og vi ba igjen om at New Age-bevegelsen ikke skal kunne gjøre noe ondt, og mot Satansmesse. Vi ba omtrent til kl. 23.00. Jeg fortalte om det Frelseren sier til meg og styrket de troende.

12.01.92 – søndag

Allerede før den hellige messen hadde jeg bedt to rosenkranser og Jesu-litani. Rundt kl. 11.40 var pastor Vogt inne hos svigermoren min og gratulerte henne med 80-årsdagen. Han var raskt borte igjen, og da han var gått, gråt jeg, for jeg hadde allerede bedt for ham i åtte år, og han hadde ikke engang kommet opp til meg i ett minutt.

Det gjorde meg veldig vondt, så jeg omfavnet det store korset på soverommet mitt og gråt.

Plutselig sluttet jeg å gråte, som om gråten var blitt tatt fra meg, og da hørte jeg Frelseren si:

«Ikke gråt, pastor Vogt er i tvil og føler ærefrykt. Be for ham, han vil bli bedre.»

Etter det ble jeg glad, og klokka 13.00 gikk jeg inn i kirken, ba rosenkransen for pastor Vogt og ble der til andakten.

Kl. 17.00 var Marga F. hos meg sammen med mannen sin. Senere kom også Erich.

Sammen med mannen min ba vi den smertefulle rosenkransen.

Kl. 19.00 var jeg i Rochus-kapellet i Mingolsheim til den hellige messen og mottok nattverd i ånden. Jeg spurte Frelseren om jeg kunne regne med en donasjon til vårt bønnerom.

Frelseren: «Herr Müller vil hjelpe deg litt.»

Deretter sa Frelseren under vår indre samtale:

«Jeg elsker deg veldig høyt.»

Jeg kom lykkelig hjem, men snart var den onde hos mannen min.

Han var igjen besatt. Jeg ba umiddelbart Litaniaen til det dyrebare blod, Litaniaen til Jesu hjerte, den lauretanske litaniaen og enda flere bønner. Deretter var det ro igjen.

13.01.92 – mandag

Som hver morgen ba min mann og jeg på veien til Heidelberg en runde med rosenkransen, Herrens engel, Magnificat, Salve Regina, to bønner til Den Hellige Ånd, litanien til Jomfru Maria, Fatima-bønnen, erkeengelen Mikaels bønn, skytsengelens bønn, bønnen til Jesu hjerte, Sanktus, Gloria og Cor Jesu Sacratissimum. Deretter satte jeg av mannen min ved Bauhaus, og jeg fortsatte å be. På arbeidsplassen fortsetter jeg å be til pasientene kommer. Rundt klokka 10.00 går jeg inn på legekontolet for å føre pasientene inn i en journal. Mens andre tar en røykepause, fortsetter jeg å be på legekontolet, sprenger vievann for de fattige sjelene og velsigner pasientene, legene, sykepleierne og øvrig personale med Benediktus-korset.

Deretter kommuniserer jeg åndelig med Frelseren.

I dag var jeg på legekontolet rundt klokka 10.10. Jeg sjekket nok en gang om Frelseren igjen bekreftet det han hadde sagt til meg den 10.01.92, fordi pastor Vogt jo ønsket seg flere prester. Jeg spurte Frelseren om jeg hadde skrevet det riktig ned.

Frelseren: «Hører du meg, min datter?» Jeg: «Ja, Herre.»

Frelseren: «Hvis han hadde flere prester, ville han da fortsatt dele ut nattverden i hånden?» Det var de samme ordene som tre dager tidligere.

Frelseren: «Du kan si det til ham. Du trenger ikke å være redd, jeg vil være hos deg.» Jeg spurte Frelseren hva som ville skje hvis de ekskommuniserte meg på grunn av dette.

Frelseren: «Elsker du meg?» Jeg sa: «Ja.»

Frelseren: «Forbli meg trofast.»

Jeg spurte videre: «Det betyr at de vil ekskommunisere meg.»

Frelseren: «Du vil bli ekskommunisert.»

Jeg spurte igjen, fordi jeg trodde at ingen blir ekskommunisert i dag.

Frelseren: «Min datter, du vil bli ekskommunisert.»

Jeg: «Det vil være en stor smerte.»

Frelseren: «Men du vil ikke være ekskommunisert fra meg. Jeg vil være med deg.» Jeg spurte Frelseren om årsaken til ekskommunikasjonen var lekfolk og håndkommunion.

Frelseren: «Ja, på grunn av lekfolk og nattverd i hånden, det vil være årsaken. Du har gjettest riktig.»

Jeg spurte Frelseren om jeg hadde skrevet det riktig ned, og om jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: «Du har skrevet det riktig ned. Gjør som jeg sier. Gå til ham.»

Før samtalen min med Frelseren i dag sa jeg til ham at jeg vil tro på alt han sier til meg. Jeg ba: «Jeg vil tro på det du sier til meg, men fjern først tvilen min, rens min sjel, ta bort min menneskelighet og kle meg i din guddommelighet.»

Frelseren sa til meg: «Jeg vil ha det du eier.»

Men jeg forsto ikke disse ordene helt og sa: «Jeg har jo gitt deg alt. Jeg har ingenting, alt tilhører deg, for jeg er også et ingenting.»

Jeg spurte Frelseren om folk ville komme til meg for å be hvis jeg ble ekskommunisert.

Frelseren: «Ja, til og med mange.»

Jeg sa til Frelseren: «Takk, min Herre, for det du har sagt til meg. Jeg sier også JA til det, hvis sjeler kan bli frelst på denne måten, og hvis jeg alltid skal være sammen med deg.»

Jeg spurte Frelseren om han var fornøyd med hvordan jeg hadde skrevet det ned. Frelseren: «Det vet du, min datter.»

Deretter spurte jeg om jeg kunne fortelle dette i bønnegruppen, og om ekskommunikasjonen til pastor Dochart.

Frelseren: «Du kan si alt. Jeg er din Herre og Gud. Alt jeg gir deg, er sannhet. Gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Kl. 12.10 I kapellet på klinikken: Under Angelus, i foreningen med Frelseren, spurte jeg: «Herre, hvordan skal jeg forstå at du vil ha mine eiendeler?»

Frelseren sa: «Jeg må alltid spørre før en ny oppgave. Eiendom – alt. Din sjel, din kropp.»

Jeg undersøkte min sjel, i hvilken tilstand den befant seg, og kjente en spesiell ro, kjærlighet og fred i mitt hjerte, som om jeg ikke hadde noen feil i mitt hjerte.

Jeg trodde jeg kunne fly nå.

Om kvelden i kirken spurte jeg Frelseren, under den hellige nattverd, om jeg kunne fortelle det han hadde sagt til meg i dag i bønnegruppen.

Frelseren: «Det må du gjerne, jeg gleder meg allerede til det.»

Om kvelden i bønnegruppen: Først ba vi og sang, og så fortalte jeg hva Frelseren hadde sagt til meg.

Selv om jeg allerede sent på ettermiddagen hadde snakket med H. Müller fra Würzburg i godt en time (H. Müller tar opp alt på lydbånd), fortalte jeg også om kvelden i bønnegruppen om samtalene mine med Frelseren.

14.01.92 – tirsdag

Kl. 10.10 på legekontoret: Jeg spurte Frelseren om jeg burde dra til paven, for det handlet jo om viktige ting som ville vente meg, og om jeg burde skrive til Den hellige far eller om det ville være bedre å dra til ham personlig.

Frelseren sa: «Gå til ham, min datter. Det vil være bra hvis du går til ham. Jeg skal følge deg.»

Jeg: «Jeg forstår ikke hva du mener med å følge

meg.» Frelseren: «Jeg vil være sammen med deg.»

Jeg sa videre: «Frelser, det vil være vanskelig å snakke med ham.»

Frelseren: «Min datter, han vil snakke med deg.»

Jeg sa: «Takk, min Herre og min Gud. Jeg skal forberede meg på å gå til ham med mange bønner.»

Frelseren: «Takk, min datter. Gå i fred.»

Kl. 12.00 i kapellet etter Angelus: Jeg spurte om jeg skulle gå til min sjelesørger, pater Gebhard Heyder.

Frelseren: «Ikke ennå. Alt du gjør, er riktig, fortsett slik. Ikke gå til pastor Vogt ennå heller, be først for ham.»

Om kvelden i kirken i Rot: Pastor Vogt presset den hellige hostien mot leppene og tennene mine under den hellige nattverd med en slik kraft at jeg trodde de skulle brette. Det hadde ikke skjedd før hos pastor Vogt.

Det gjorde vondt, og jeg gråt, for jeg hadde bedt mye for ham den dagen.

15.01.92 – onsdag

Kl. 10.10 på legekontoret: Jeg spurte Frelseren igjen om pastor Vogt, fordi han ikke hadde gitt meg den hellige nattverd på en fin måte i går.

Frelseren: «Den urene ånden ga ham ikke tid; den presset ham til å dele ut den hellige nattverd raskt.» Siden jeg også ber for fru Vennebusch, nattverdsassistenten, spurte jeg Frelseren om fru Vennebusch ikke merket at det ikke var riktig å dele ut nattverden på den måten.

Frelseren: «Min datter, de vet alle at det ikke er riktig.»

Jeg: «Men Herre, hvis jeg vet at det ikke er riktig å dele ut den hellige nattverd, så vil jeg ikke gjøre det.»

Frelseren: «Min datter, de er redde for Satan.»

Jeg forsto ikke dette så godt og ønsket at Frelseren skulle forklare det litt tydeligere for meg.

Frelseren: «Hvis de hadde ærefrykt for Gud, ville de ikke dele ut den hellige nattverd.»

Jeg spurte Frelseren hva det betyr når en prest tvinger de troende til å motta nattverden i hånden.

Frelseren: «Han utfører ikke Guds gjerninger.»

Så spurte jeg hva som skjer når en prest tvinger de troende til å reise seg når de allerede kneler.

Frelseren: «Han adlyder djevelens befalinger og prøver å tvinge dem til å reise seg.»

Kl. 14.30 Røntgenrommet: Jeg ba og kommuniserte åndelig. Jeg spurte hva det betyr når jeg mottar den hellige nattverd fra en lekmann.

Frelseren: «Når du tar imot den, gjør du djevelen en tjeneste.»

Og hvis jeg blir sittende og ikke tar nattverden, fordi lekmannen deler ut den hellige nattverden på den siden hvor jeg sitter?

Frelseren: «Da er du feig og gjør djevelen en tjeneste.»

Jeg sa videre: «Da kan jeg gå til nattverden, og når lekmannen kommer til meg, kan jeg bøye meg for Frelseren, men ikke ta imot nattverden, i stedet motta den åndelig og gå tilbake til plassen min.»

Frelseren: «Ja, det kan du gjøre.»

Jeg sa da også at biskopene hadde godkjent at lekfolk deler ut nattverden. Frelseren: «De har det største ansvaret.»

Jeg spurte Frelseren om man ville være alene hvis man fortalte dette til de troende.

Frelseren: «Alene foran menneskene, men du er ikke alene. Min datter, jeg er hos deg.» Om ettermiddagen syndet jeg. Jeg angret på det. Om kvelden dro jeg til Mingolsheim, til Rochus-kapellet. Før den hellige messen ba jeg de seks korsveisstasjonene.

Selv om jeg hadde vært til skriftemål for bare fire dager siden, følte jeg meg igjen dratt til å gå til skriftemål. Etter skriftemålet takket jeg Gud, jeg var lykkelig og sa at det ikke finnes noe vakrere enn når sjelen er ren. Deretter ofret jeg den hellige nattverd for den hellige far, som lider så mye.

16.01.92 – torsdag

Kl. 10.10 – legekontoret: Allerede i noen dager hadde jeg bedt spesielt for pastor Vogt, slik Frelseren hadde anbefalt.

Under bønnen og i foreningen med Frelseren spurte jeg når jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: «Hør, min datter, gå til ham allerede i dag. Han vil ta imot deg.» Jeg

spurte: «Herre, men hva skal jeg si til ham?»

Frelseren: «Du bekymrer deg alltid for hva du skal si. Jeg skal tale for deg.»

Jeg spurte om jeg skulle ta med meg dagboken.

Frelseren: «Den kan du ta med.»

Deretter ble det stille, jeg hørte ikke Frelseren på en stund.

Så sa Frelseren: «Du må alltid bevare stillheten, for den onde lur, fordi han også vil blande seg inn og snakke til deg.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud, for disse ordene du har sagt til meg. Jeg må bare ta vare på dem, som en perle som er så vakker at man passer på den, slik at man ikke mister den.»

Frelseren: «Det sa du vakkert.»

Jeg spurte Frelseren: «Herre, er det et spesielt tegn når den urene ånden blander seg inn?»

Frelseren: «Den bringer umiddelbart med seg tvil.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg føler nå en så herlig ro, fred og varme. Jeg har ingen tvil.»

Frelseren: «Og i denne tilstanden er jeg alltid hos deg, min datter.» «Jeg tror min sjel må være vakker og ren nå.»

Jeg ble kalt inn på røntgenrommet. Herr Pfleiderer, en ingeniør fra firmaet Müller, ville snakke med meg om utstyret. Jeg snakket lite om røntgenapparatet, men veldig mye om Gud. For herr Pfleiderer er en stor tviler og snakker fryktelig stygt om paven. Frelseren ga meg de riktige ordene, og han gikk fornøyd derfra.

Kl. 12.00 etter Angelus: Etter bønnen spurte jeg Frelseren om flere kjennetegn for å gjenkjenne den urene ånden. Jeg sa også til ham at jeg var redd for å gå til pastor Vogt.

Frelseren: «Ser du, min datter, frykten? Men du er ikke redd.» Jeg sa:

«Egentlig ikke.»

Frelseren: «Slik er det. Den urene ånden hvisker frykt inn i deg.»

Jeg gjentok: «Så er altså frykten det andre kjennetegnet etter tvilen?» Frelseren:

«Ja, og så uro.»

Frelseren: «Mennesker i denne tilstanden klarer noen ganger ikke å beherske seg.» Jeg: «Da kan man ikke henvende seg til folk i denne tilstanden.»

Frelseren: «Ikke mye – alt i ydmykhet.»

Om ettermiddagen ringte jeg til pastor Vogt og spurte ham om han hadde tid, slik at jeg kunne snakke med ham. Først sa han nei. Men da jeg fortalte ham at jeg bare ville snakke kort med ham for å fortelle ham hva Frelseren hadde sagt til meg på hans vegne.

Da sa han at jeg kunne komme kl. 17.30.

På vei hjem ba jeg den smertefulle rosenkransen for pastor Vogt, og hjemme ba jeg deretter eksorsismen, bønner til Jomfru Maria og den 7., 8., 9., 10. og 11. stasjonen på korsveien.

Jeg ba også i stillhet for pastor Vogt. Deretter gikk jeg inn i kirken, og foran krybben ba jeg igjen for pastor Vogt.

Klokken 17.30 var jeg hos pastor Vogt.

Han tok imot meg vennlig. Inni meg følte jeg fred og kjærlighet til pastor Vogt.

Jeg visste at jeg ikke var alene, for Frelseren hadde sagt til meg at han ville være med meg, og det tror jeg på.

Da jeg fortalte presten om disse tingene, mente han at jeg bare sa det som jeg selv likte. Altså at Gud taler gjennom meg det jeg selv liker.

Presten: «Og jeg sier dere, dere kommer til å gå i lufta nå. Dere har psykologisk og teologisk kunnskap og har funnet på dette selv, slik det passer dere.»

Jeg sa: «Jeg kan jo ikke noe om teologi.» Presten: «Jo, jo.»

Jeg tenkte på at jeg aldri hadde fått katolsk undervisning.

Jeg spurte den hellige presten: «Hva av det jeg har fortalt dem så langt, er feil eller ikke riktig?» Han svarte ikke.

Jeg nevnte at han var hos oss den 12.12. da svigermoren min var på besøk, og fortalte ham at jeg hadde grått bittert fordi han ikke engang hadde kommet opp til meg der jeg bor, ikke engang i ett minutt. Jeg fortalte ham at jeg omfavnet Jesu kors av hele mitt hjerte og gråt mens jeg gjorde det, og at jeg hadde spurt Frelseren hvorfor presten ikke hadde kommet til meg, for jeg ba jo så inderlig for ham. Plutselig sluttet jeg å gråte, og Frelseren sa til meg: «Ikke gråt, min datter, han er fylt av tvil og ærefrykt. Be for ham.»

Også da jeg fortalte presten om denne hendelsen, forble han taus. Senere sa han: «De kan ikke ha funnet på alt selv, for eksempel krigen.»

Jeg sa til ham at han absolutt ikke ville gå den korsveien som Jesus ønsker av meg, og at jeg allerede hadde antydnet dette i bønnegruppen.

Jeg sa videre at siden han jo ikke hadde tid til meg, trengte jeg ikke å fortelle noe om det nå, kanskje en annen gang, slik det er Guds vilje.

Jeg ba om en velsignelse. Jeg knelte meg ned på gulvet. Han velsignet meg.

Jeg var hos ham i omtrent 25 minutter, selv om jeg egentlig bare hadde tenkt å snakke med ham i ca. 2 minutter. Deretter gikk jeg inn i kirken. Jeg ofret den hellige nattverd til den hellige presten og ba den gledesfylte rosenkransen for ham.

I begynnelsen av messen hørte jeg en stemme: «Tror du på ham?» Jeg tenkte på presten og svarte umiddelbart: «Nei.»

Da jeg forenet meg med Frelseren, spurte jeg: «Frelser, si meg om presten har rett, kanskje jeg har tatt feil.»

Frelseren: «Du har allerede svart på det, at du ikke tror på ham.» Jeg:

«Men Frelser, det er ikke nok for meg.»

Frelseren snakket nå litt mer bestemt, ellers snakker han mildt: «Du har sagt alt riktig, min datter.»

«Men presten sa til meg at jeg hadde sagt alt dette av meg selv, sa jeg til Frelseren.

Frelseren: «Ingen kan gjøre noe av seg selv.»

Jeg hadde en indre fred, men også en indre smerte, for jeg følte at Frelseren ble dypt krenket av pastor Vogt. Jeg fortsatte å be for pastor Vogt hjemme. Det var nøyaktig syv dager siden jeg sist hadde snakket med pastor Vogt.

17.01.92 – fredag

Min bursdag – men jeg måtte jobbe:

En pasient, en NATO-soldat, Martin Wolfgang Sp., kom for å ta røntgen. Jeg spurte ham hva han mente om forholdet mellom Tyskland og Russland. Han sa at de har sine egne problemer. Så spurte jeg ham hva han mente om hungersnøden i Russland.

Han var svært urolig, og jeg kjente den urene ånden i ham, men jeg lot ikke det merkes. Så viste jeg ham dagboken min, der det står: «Be, be, min datter, det kommer en krig fra Russland.»

Da ble han enda mer urolig og spurte helt bestemt, som en general, hvem som hadde sagt det. Jeg sa: «Jesus.» I samme tone fortsatte han: «Det finnes ingen Jesus. Jeg er ateist.» Så spurte han meg om jeg kunne bevise at det finnes en Gud.

Jeg svarte ham: «Du lever jo.» Han sa: «Hvem sier at jeg lever?», men beholdt den skarpe tonen.

Jeg sa til ham: «Vet du hva, jeg har fortalt deg dette, slik at du ikke kan si foran Guds domstol at du ikke visste noe.»

Han: «Hvem sier at det finnes en Guds dom? Det finnes ingen Gud! Hvem har fortalt deg det?»

Jeg spurte ham: «Og hva om Gud kaller på deg i løpet av den neste timen?»

Da sluttet jeg å snakke med ham og ba ham vente utenfor på røntgenbildet sitt, for jeg så at det ikke hadde noen mening å snakke med ham.

Innerst inne følte jeg det som om en hel hær av djevlere var hos ham. Da han gikk, sprengte jeg alt med vievann.

Omtrent halvannen time senere på legekontoret, rundt kl. 10.10: Jeg ba og ønsket meg som bursdagsgave at denne pasienten, NATO-soldaten, skulle omvende seg. Siden jeg følte at det var en demon i denne mannen, spurte jeg Frelseren hvilken det var.

Frelseren: «Min datter, tenk etter: den som fornekte Gud, det er en Lucifer-demon.

Denne sjelen er død. Dette ønsket kan jeg ikke oppfylle for deg.»

Da sa jeg at jeg hadde et annet ønske:

«Jeg ønsker at jeg alltid skal være trofast mot deg, forbli standhaftig, elske deg mer og mer, oppfylle dine ønsker og si «JA» til deg helt til mitt siste åndedrag, og at du alltid skal være med meg.»

Frelseren: «Det bekrefter jeg.»

Siden jeg ikke forsto dette, fortsatte Frelseren:

«Jeg skal oppfylle dette ønsket for deg.»

Jeg sa: «Takk, min Herre og min Gud. Det var den vakreste gaven jeg noensinne har fått.»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter. Tro på det.»

Jeg: «Jeg takker deg for denne buketten med røde roser.

Om kvelden i den røde kirken: Søsteren, en nonne, delte ut den hellige nattverd. Før det hadde jeg bedt om at jeg ikke skulle motta den hellige nattverd fra en lekmann. Da det var min tur, gikk søsteren forbi meg. Det føltes som om sjelen min ble revet i stykker. Hjertet mitt ble fylt av stor uro. Så kom presten, og jeg mottok den hellige nattverd.

Under nattverden, da jeg forenet meg med Frelseren, spurte jeg ham hva det var som skjedde da jeg følte denne sterke uroen.

Frelseren: «Det var Satan; han ville ødelegge din sjel, men han klarte det ikke, for jeg er hos deg.»

Da jeg kom hjem, fikk jeg uventet besøk og gledet meg veldig. Jeg fikk også en stor bukett med røde roser, som minnet meg om Frelseren og samtalen fra i morges.

18.01.92 – lørdag

Morgenmesse i Waghäusel: Jeg så pater Aemilian og en annen prest stå i mørket. Han hadde en forstyrrelse under nattverden. Etter transsubstansjonen ble det lysere igjen, og jeg så bare én prest. Da åpnet jeg øynene og så at pater Aemilian ikke hadde hår. Jeg lukket øynene igjen og så Jesus i stedet for pater Aemilian, men i et visst mørke; likevel kunne man kjenne igjen at det var Jesus. Jesus hadde skulderlangt hår.

Hjemme spurte jeg Frelseren om det jeg hadde sett stemte, etter at jeg hadde vurdert situasjonen på nytt.

Frelseren: «Ja, du har sett den lidende Jesus.»

19.01.92 – søndag

Hl. Messe i rødt

Rosenkrans og andakt i Rot.

Min mann trodde ikke på meg da jeg sa at jeg ville bli ekskommunisert. Han mente at slikt ikke skjer lenger i dag. Han mente at man i dag blir suspendert.

Derfor spurte jeg Frelseren:

Frelseren: «Smerten er den samme, enten det er suspensjon eller ekskommunikasjon.» Jeg ba fem rosenkranser for prestene og ordensfadrene.

Jeg hadde en plage og spurte derfor Frelseren.

Frelseren: «Det var mange urene ånder der.»

Jeg: «Da må jeg jo være redd.»

Frelseren: «Jeg har tatt frykten fra deg.»

20.01.92 — mandag

Klinikken – legens kontor: Broder Alois hadde sagt til meg at jeg ikke burde spre det jeg opplever med Frelseren så mye. Derfor spurte jeg Frelseren.

Han sa: «Si alt det jeg gir deg. — Tiden krever det.» Han fortsatte:

«Man må ikke høre på folk som er redde.»

Jeg spurte om pastor Dochart.

Frelseren: «Du kan også fortelle det til ham. Det vil ikke gå annerledes for deg enn med pastor Vogt.» Jeg var bekymret for om prestene ville gjøre noe hvis jeg formidlet noe til dem.

Frelseren: «Om prestene gjør noe eller ikke når du har snakket med dem, overlater du til meg. Ellers vil du ikke oppfylle en tredjedel av det jeg gir deg.»

Jeg sa: «Gi Waghäusel nattverdsbenkene.»

Frelseren: «Hvis jeg gir dem nattverdsbenkene, vil de troende igjen ta nattverden i hånden.»

Om kvelden var det bønnegruppe: Det var mange mennesker der. Det var skriftemål, og

Frelseren ble tilbudt. Etter bønnegruppen irriterte mannen min meg veldig. Han tror ikke at

Frelseren snakker til meg. Deretter bekreftet pastor Dochart overfor mannen min at nattverd i hånden også er riktig.

21.01.92 tirsdag

Kvelden før var jeg i kirken i Rot. Da jeg knelte ved nattverdsbenken, kom herr Anton, en nattverdsassistent, bort til meg og ville gi meg den hellige hostien. Jeg bøyde meg for Frelseren, men tok ikke imot den hellige hostien og gikk tilbake til plassen min. Jeg mottok nattverden åndelig, og Frelseren kom til meg; jeg fikk helt spesielle nådegaver under den åndelige foreningen.

Ved middagstid i kapellet på sykehuset spurte jeg Frelseren om jeg hadde gjort det riktig dagen før.

Frelseren: «Ja, det er riktig – helt perfekt.»

Om kvelden i Rot i kirken: Før den hellige messen brant det evige lyset igjen ikke.

Da jeg så det, løp jeg straks ut, så en messetjener og ba ham si fra til presten. Siden det etter en stund fremdeles ikke var noen der, ba jeg i stedet for rosenkransen hele tiden Sanktus. Deretter påkalte jeg min skytsengel, de hellige erkeenglene Mikael, Rafael og Gabriel, Jomfru Maria og den hellige Josef, for at de skulle hente presten som skulle tenne det evige lyset.

Presten kom, gikk bort til granene og gikk ut igjen uten å ha tent det evige lyset. Jeg fortsatte å be Sanktus, en hel rosenkrans. Og så kom kirketjenerens kone og tente det evige lyset. I den forbindelse må jeg nevne at jeg blir indre urolig når det evige lyset ikke brenner.

22.01.92 – onsdag

Tidlig om morgenen fortalte mannen min meg at jeg hadde hatt en plage om natten, at jeg hadde stønnet høyt om natten.

Kl. 10.10 på legekontoret: Jeg spurte Frelseren om det hadde vært urene ånder hos meg om natten. Frelseren: «Ja, min datter, det var flere. De vil ødelegge din sjel, men de kan ikke, for jeg er hos deg.»

Jeg gjentok det for å sjekke om jeg hadde skrevet det riktig ned. Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Kl. 12.30 i kapellet: Etter bønnen sa Frelseren til meg:

«Det er Guds vilje at du skal vitne.»

Siden pastor Dochart en gang hadde sagt til meg at det Frelseren sier til meg, er kun ment for meg, spurte jeg derfor en gang til.

Frelseren: «Det er til deg, til prester og til alle mennesker.»

Da spurte jeg Frelseren hvilke andre kjennetegn det er når den urene ånden er i virksomhet.

Frelseren: «Forvirring, mangel på tro og mangel på kjærlighet til Gud.»

For noen dager siden hadde Frelseren allerede fortalt meg at den urene ånden fører med seg tvil, uro og frykt.

Fra kl. 16.30 til 18.00 var jeg i klosteret i Stift Neuburg. Jeg har betrodd dagboken min til pater Swidbert. Han er veldig hyggelig. Jeg gikk til skriftemål hos ham, og han ba eksorsismen over meg. Da jeg kom ut av klosteret, ventet det allerede en mann på meg som ville kjøre meg tilbake til byen. Jeg spurte ham om han allerede hadde bedt salmeboken i dag. Han svarte muntert «Ja». Så spurte jeg om han også allerede hadde bedt bønne «Pust i meg, du Hellige Ånd». Han sa «Ja».

Jeg tok ham med i bilen. Da han satte seg inn i bilen, merket jeg umiddelbart at den urene ånden var hos ham. For moro skyld sa jeg til ham: «Du vet vel at du har den urene ånden?»

Han: «Ja, jeg har mange. – og hva heter den ene?»

Jeg sa til ham at jeg skulle spørre Frelseren.

Denne mannen snuste merkelig oppover nesen uten avbrudd hele kjøreturen. Om kvelden dro jeg så til Rochuskapellet i Mingolsheim for å delta i den hellige messen.

Etter den hellige nattverd følte jeg en ro og varme i meg, samt fred. Jeg spurte Frelseren om mannen jeg hadde tatt med i bilen. En stund hørte jeg ingenting. Så hørte jeg: «Jeg helliger din sjel.»

Siden jeg allerede hadde kjempet mot den urene ånden i flere dager, sa jeg til Frelseren:

«Sjelen min ser sikkert ut som en opprevet høne.» Jeg lo mens jeg sa det.

Jeg kom hjem, og der ventet allerede en mann på meg som tilhører familien min og nå er i ferd med å skille seg, men som i hele sitt liv bare har vært i kirken et par ganger. Han tygget uavbrutt på neglene sine og var veldig urolig. Han ser skyld overalt, bare ikke hos seg selv. Da jeg så det, gikk jeg inn i et annet rom og ba eksorsismen for ham og mannen min.

23.01.92 – torsdag

Jeg spurte Frelseren igjen om mannen jeg hadde tatt med i bilen, hvilke demoner det var, fordi jeg kjente dem hos ham.

Frelseren: «Den øverste er Lucifer. Det var flere. Den øverste lider mest. Når de er rundt deg, er det alltid flere.»

Jeg spurte Frelseren om jeg allerede kjempet mot Lucifer. Frelseren:

«Ja, min datter, du har allerede kjempet mot ham flere ganger.» Men

jeg sa at jeg slett ikke kunne kjempe mot ham.

Frelseren: «Derfor sier jeg deg: Jeg er alltid med deg.»

Luzifer kan være hvor som helst, han er fri og kan friste hvem som helst.

Så spurte jeg Frelseren hvorfor pastor Vogt ikke hadde tent det evige lyset på tirsdag, når han jo var i kirken, og fru Messner først kom senere og tente det evige lyset.

Frelseren: «Du ser; du lever.»

Jeg forsto ikke helt hva han mente, og spurte derfor. Frelseren: «Mange er allerede døde. De lever ikke lenger og ser ikke lenger.»

Deretter spurte jeg om fjernsynet.

Frelseren: «Alle som ser på det, er avgudsdyrkere.»

Jeg spurte om jeg skulle knuse den. Frelseren ga meg tillatelse til det.

Da jeg kom hjem, bar jeg først fjernsynet ned og ødela det, slik at ingen lenger kan se på det. Jeg ville ikke selge det, selv om det bare var to år gammelt, fordi jeg ikke ville at noen andre skulle bli forført av det.

Om kvelden: Hl. Messe i rødt:

Jeg spurte Frelseren om TV-en.

Frelseren: «Du har gjort det riktig. Det er et skritt nærmere meg.»

Deretter spurte jeg Frelseren om patenen. Jeg spurte hva han ville gjort

ville gjort hvis han var i mitt sted. Om han helst ville motta den hellige nattverd med paten eller uten.

Frelseren: «Min datter, det ville ikke være likegyldig for meg. Jeg ville alltid anbefale prestene å bruke en paten. Jeg spurte om jeg kunne si det til pastor Vogt.

Frelseren: «Ja, du kan si alt til ham i kjærlighet.»

Mannen jeg ba eksorsismen for i går, besøkte meg i dag på klinikken og fortalte at han ikke hadde fått sove hele natten og var badet i svette. Jeg har sagt til ham mange ganger at han bør be og gå til skriftemål, men han gjør det ikke.

24.01.92 – fredag

Hi. Messe i rødt.

Et ungt par som lever i samboerskap, har allerede ringt meg et par ganger og invitert meg til å se en film om et åpenbaringssted i Sveits i nærheten av St. Gallen. De har også presset meg hardt for å få meg til å dra dit.

Frelseren hadde allerede sagt til meg: «Du trenger ikke å se filmen.»

25.01.92 – lørdag

Hi. Messe kl. 7.15 i Waghäusel:

Jeg så presten stå i mørket igjen før konsignasjonen. Det var pater Werner Egon. Etter konsignasjonen ble det litt lysere. Jeg ba for ham. Jeg satt i første benk. Pater Werner Egon klarte imidlertid ikke å se meg i øynene, slik de andre prestene gjorde. Jeg var svært overrasket over at han ikke ba noen forbønner.

Kl. 12.15 hjemme, etter «Herrens engel», mottok jeg nattverden åndelig. Jeg spurte Frelseren hvorfor pater Werner Egon ikke hadde bedt forbønner.

Frelseren: «Han kunne ikke.»

Jeg sa: «Det forstår jeg ikke, kan du ikke si det tydeligere til meg?» Frelseren:

«Satan lot ham ikke få sagt noe.»

Dette er nå den fjerde presten jeg har sett i mørket.

Selv om jeg i dag slett ikke hadde tenkt å dra til Waghäusel for å unngå å se dette.

Jeg ville helst dra til Rochuskapellet i Mingolsheim. Men sønnen min hadde parkert bilen sin slik at jeg ikke kunne kjøre ut. Derfor ble jeg forsinket, og jeg ville ikke ha rukket å være i Mingolsheim klokken 7.00, når messen begynner.

Det er jo Guds vilje at jeg skal dra til Waghäusel.

Kl. 17.15: Jeg gråt bittert og tenkte på hvem jeg skulle skrive dagboken for, og om noen i det hele tatt ville lese den. Jeg spurte Frelseren om jeg skulle skrive den eller ikke.

Frelseren: «Du skal skrive, min datter, det vil hjelpe noen.»

Jeg spurte på vegne av Marion i W. om det var riktig at hun skrev dagboken på skrivemaskin.

Frelseren: «Ja, jeg har også gitt henne nåden til det.»

26.01.92 – søndag

Pastor Vogt var syk på søndag og kunne ikke holde messe.

Kl. 05.00 om morgenen sto jeg opp, ba rosenkransen og andre bønner.

Jeg tente lys for de stakkars sjelene og for prester og ordensfolk som fortsatt er i skjærsilden, og jeg sprengte vievann for dem. Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren. Jeg spurte Frelseren om frøken Bennebusch, fordi hun i dag holder ordgudstjenesten, om det er riktig eller galt.

Frelseren: «Ja, min datter, det er fullstendig vranglære.

Jeg sa til Frelseren at presten jo hadde godkjent det. Frelseren:

«Han må stå til ansvar for det.»

Jeg: «Kan jeg si dette i bønnegruppen?» Jeg tenkte på fru Hambsch, som hadde sagt at man ikke skal si noe om prester.

Frelseren: «Ikke hør på folk når det strider mot det jeg lærer deg.
Jeg spurte hvorfor lekfolk gjør slike ting, og mente utdelingen av nattverden.
Frelseren: «De har ingen ærbødighet for meg, de lytter ikke til min stemme.
Menneskene er medskyldige.»
Jeg: «Hvorfor menneskene?»
Frelseren: «Fordi de ikke ber nok for dem. (for lekfolkene)»
Jeg: «Men mange mennesker er jo fornøyde med det, som for eksempel min svigermor?» Frelseren: «De er blinde.»
(Jeg ville ikke skrive «blinde», men Frelseren sa til meg: «Skriv det.») Deretter sa Frelseren videre: «Forherdede hjerter er vanskelige å oppdra.» Jeg: «Min Frelser, hva skal jeg gjøre?»
Frelseren: «Be for disse sakene.»
Jeg: «Min Frelser, da blir du så vanhelliget og så vanæret.»
Frelseren: «Ja, det har jeg vært lenge.»
Jeg: «Hvorfor lar du det skje?»
Frelseren: «Fordi jeg fortsatt elsker menneskene.» Jeg: «Kan du si meg noe mer om dette?»
Frelseren: «Jeg er fortsatt den lidende Jesus.»
Om kvelden deltok jeg på høymessen i Rochuskapellet.
I dag begynte vi å skrive dagboken på skrivemaskin.

27.01.92 – mandag

Jeg spurte Frelseren om ordgudstjenestene og fortalte ham at biskopene er for dem.
Frelseren: «Biskopene som er for det, dem må du under ingen omstendigheter høre på.» Frelseren: «Hør på meg, min datter.»
Jeg: «Jeg vil alltid tro at du er med meg og ved min side.»
Frelseren: «Ja, tro det, min datter.»
Jeg: «Hva må jeg vite når noe kommer mot meg?»
Frelseren: «Satan vil prøve deg. Du vil også snakke med biskopen. Jeg vil tale på dine vegne. Vær meg trofast og hold stand. Satan vil beskyldre deg for mange feil. Det er ikke dine feil. Det er feilene kirken begår. Du vil motta mange trusler. Du skal ikke ta imot disse truslene. Vær trofast mot sannheten, for til slutt seirer sannheten. Ikke vær så forhastet. Vær tålmodig.»
Jeg: «Takk for disse kjærlige ordene.
Om kvelden var det en sjelesmesse i kirken i Rot. Pastor Vogt var syk. Pastor Vetter holdt den hellige messen.
Etterpå, kl. 20.00 – bønnegruppe. Det var mange mennesker der. Pastor Dochart tok imot skriftemål. Holger, som ofte har bedt «Herrens engel» sammen med meg i kapellet på arbeidsplassen ved lunsjtid, var i dag for første gang med meg i bønnegruppen. Han var her sammen med Christoph fra Hirschhorn.
Jeg har influensa og er sykemeldt.

28.01.92 — tirsdag

Jeg ble liggende i sengen og ba. I går kveld ringte Fridolin meg og spurte om jeg kunne spørre Frelseren om det tidligere hadde vært mariavåpen der Claude bor i Luxembourg. Jeg sa til Fridolin at det ville være pinlig for meg å spørre Frelseren om noe slikt, og at jeg ikke var sikker på om jeg ville gjøre det, for det virket på meg som nysgjerrighet, og det liker jeg ikke. Men i dag, etter bønnen og under foreningen med Frelseren i den åndelige nattverden, spurte jeg likevel.
Frelseren: «Ja, min datter, det stemmer. Det var en mariavåpening der.» Jeg spurte om det bare var én.
Frelseren: «Flere.»

Noen ringte på døren tre ganger, men da jeg skulle åpne, var det ingen der lenger. Jeg fortsatte å be og forenet meg igjen med Frelseren. Jeg spurte om pastor Vetter, vikar for pastor Vogt. Han delte ut den hellige nattverd så raskt at den nesten falt ut av munnen min igjen. Jeg spurte Frelseren om det skyldtes meg.

Frelseren: «Presten deler ut den hellige nattverd uten ærbødighet.»

Kl. 09.25 ble jeg forstyrret igjen. Fridolin ringte igjen og spurte om åpenbaringene i Luxembourg. Jeg fortalte ham hva Frelseren hadde sagt.

Deretter forenet jeg meg med Frelseren for tredje gang og spurte videre:

«Frelser, hvorfor delte presten ut den hellige nattverd så raskt, han hadde jo tid. Jeg spurte videre om det var på grunn av de mange menneskene og fordi det ikke var noen nattverdsassistenter til stede.

Frelseren: «Ja, det er menneskefrykt. Den urene ånden prøver først å få presten til å føle menneskefrykt.»

Jeg sa at Erich syntes det var fint hvordan pastor Vetter gjorde det.

Frelseren: «Ikke alle ser det på samme måte. Du ser alltid mer enn de andre.»

Da den hellige hostien hang halvveis ut av munnen min da jeg mottok den, skulle jeg akkurat til å skyve den inn i munnen med fingeren. Da hørte jeg en stemme: «Ikke rør den med fingeren.» Det gjorde jeg da heller ikke, og i samme øyeblikk gikk den hellige hostien inn i munnen min. I dag spurte jeg Frelseren hvem det var som hadde snakket til meg slik i går, for i det øyeblikket jeg hørte stemmen, var jeg ennå ikke forent med Frelseren.

Frelseren: «Det var din skytsengel. Han snakker ofte til deg.»

Jeg: «Så bra at jeg ærer skytsengelen og ber til ham.» I går kveld i bønnegruppen:

Mens de andre mottok nattverden sakramentalt, forenet jeg meg med

Frelseren, for jeg hadde allerede mottatt nattverden i kirken i Rot. Jeg følte uro og klarte først etter noen minutter å forene meg med Frelseren. Jeg spurte Frelseren hva det var.

Frelseren: «Den urene ånden prøver å snike seg inn og ta min plass, men når jeg er der, merker den min nærhet og trekker seg unna. Hver sjel må passe på hvem som er i hennes bolig. Bare når boligen er ren og fri, går jeg inn.»

Etterpå var jeg så forent med Frelseren at jeg slett ikke ønsket å skilles fra ham, men folkene ventet jo på at jeg skulle fortsette å be sammen med dem, selv om presten, pastor Dochart, sto ved siden av meg.

Jeg spurte Frelseren om det var riktig av meg å avbryte foreningen med ham. Frelseren: «Det står hver og en fritt til å gjøre som de vil; ingen kan skille deg fra meg uten din egen vilje.»

Da jeg åpnet øynene i går, så alle på meg, for jeg hadde sannsynligvis vært forent med Frelseren lenger enn de andre. Å, hvis de andre visste hvor vakkert det er, ville de også vært forent med ham lenger. Deretter ba jeg sammen med hele bønnegruppen bønnen «Kristi sjel – helliggjør meg»

Frelseren sa til meg i dag at jeg er en torn i øyet på den urene ånden, men jeg forstår ikke nok om dette ennå. Jeg husker en setning: Luk. 21:36 «Våk og be til enhver tid, så dere kan unnsnippe alt det som skal skje og stå frem for Menneskesønnen.»

Kl. 15.00 ba jeg hjemme til Jomfru Maria om at hun måtte lede meg til Frelseren.

Jeg ba Frelseren for Claude fra Luxembourg, som jeg riktignok ikke kjenner personlig ennå, men som jeg allerede har bedt mye for.

Frelseren: «Han er utvalgt. Han skal bli prest. Det må bedes mye for ham.» Jeg sa: «Han er så hardt rammet.»

Frelseren: «Alle som er utvalgt, utsettes for sterke fristelser.» Jeg spurte hvorfor.

Frelseren: «Min datter, Satan vil være seierherre.» Jeg: «Er det håp for Claude?»

Frelseren: «Satan vil snart bli beseiret.»

Jeg: «Da kan man håpe.»

Frelseren: «Ja, dere kan håpe.»

Jeg: «Ja, Frelser, men han arbeider nå.»

Frelseren: «Han vil ikke være fornøyd med dette arbeidet.»

Så spurte jeg Frelseren om den nye studenten i Landershofen, Andreas. Fridolin hadde anbefalt meg å be for ham.

Frelseren: «Det er fristelser han må gjennomgå.» Jeg:

«Fra deg eller fra den urene ånden?»

Frelseren: «Fra den urene ånden. For den urene ånden liker ingenting bedre enn å tvinge prestene til håndkommunion.»

Jeg spurte hvorfor.

Frelseren: «Fordi det mangler ærbødighet. Satan kjenner menneskenes svakheter.» Jeg: «Kan jeg si dette til Fridolin?»

Frelseren: «Det er jo derfor jeg har fortalt deg det.»

Jeg: «Takk, min Herre og min Gud, jeg skal si det til ham.»

Jeg ringte Fridolin med en gang og fortalte ham alt. Han skrev det ned. Så sa han: «Rart. I går turte jeg ikke å spørre om du kunne spørre Frelseren om Claude er utvalgt.

Jeg ville vite det, og du spurte Frelseren. Jeg sa til ham at det for meg var en bekreftelse på at det var riktig.

29.01.92 — onsdag

Jeg ba i sengen. Etter en lang bønn sa jeg til Frelseren at jeg er en stor synder. Jo nærmere jeg kommer Frelseren, jo mer føler jeg meg som en større synder. Jeg gråt og turte i begynnelsen ikke helt å spørre Frelseren om noe. Men så spurte jeg på vegne av sønnen min om han fortsatt har en sjanse til å bli prest.

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Så spurte jeg om jeg i det hele tatt burde fortsette, om jeg skulle avvise nattverdsassistentene.

Frelseren: «Gjør, min datter, det jeg har sagt til deg hittil.»

Jeg spurte om jeg måtte være stille som søster Faustina.

Frelseren: «Du trenger ikke å være stille, tiden krever det.» Jeg:

«Jeg forstår ikke at tiden krever det.»

Frelseren: «Min datter, vi har svært lite tid.

Det var igjen uklart for meg, og jeg spurte om det var omtrent som når jeg går på jobb og prøver å være raskere, slik at jeg ikke kommer for sent.

Frelseren: «Og jeg vil ha dere der jeg trenger dere.» Jeg: «Men tiden er evig.»

Frelseren: «For meg.»

Jeg: «Da har vi altså begrenset tid.» Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Hvem kan da fortsatt bli frelst?» Frelseren:

«Svært få. De vet alle hva de gjør.»

Jeg: «Men du sa på korset: Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.» Frelseren: «De har alle hatt tid til å innse hva de gjør.»

Jeg: «Så mye grusomhet og respektløshet. Jeg ser verden i stor synd.» Frelseren: «Og den kan jeg ikke lenger løfte.»

Jeg: «Herre, du sier at du har evigheten til å straffe.»

Frelseren: «Å, min datter, den er overfylt av grusomheter.»

Det var så tungt for meg at jeg ikke lenger kunne stille spørsmål eller snakke med Frelseren. Det må jeg først fordøye.

Jeg: «Å, Herre, skal jeg i det hele tatt gå til en prest?»

Frelseren: «Kan du det nå?» Jeg sa: «Nei.»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg var forent med Frelseren i omtrent 30 minutter. Men jeg klarte ikke å skrive så mye som jeg gjerne ville ha gjort. Det er ikke lett; man må alltid være svært konsentrert og bevare roen for å kunne fortsette å høre Frelseren.

I morges ba jeg fra kl. 06.40 til kl. 09.50.

Kl. 11.00 gikk jeg til kirken i Rot. Rett foran Jomfru Marias alter tente jeg to lys. Jeg ba barmhjertighetsrosenkransen for hele verden. Den smertefulle rosenkransen hadde jeg allerede bedt hjemme.

Om ettermiddagen gikk jeg en tur i skogen og ba flere rosenkranser for mange anliggender. Det var fint vær, og solen skinte. Så stoppet jeg opp, sang Lourdes-Ave, og plutselig var det igjen mange fugler der som plystret og sang sammen med meg.

Det var veldig vakkert. Siden jeg uansett kom forbi kirkegården, gikk jeg til graven til den avdøde pastor Köstl og ba der.

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jeg gråt under rosenkransen før den hellige messen, under selve messen og etterpå. Jeg klarte ikke å holde tårene tilbake, som om noen gråt sammen med meg.

30.01.92 — torsdag

Jeg ba i omtrent en time i sengen. Så forenet jeg meg med Frelseren, og gråt igjen. Derfor spurte jeg Frelseren om gårdsdagen, da jeg gråt så mye i Rochus-kapellet.

Frelseren: «Din Jesus gråter sammen med deg, på grunn av tilstanden i verden.» Det var stille og en dyp ro. Jeg sa til

Frelseren:

«Du snakker for lite til meg.»

Frelseren: «En Gud som elsker, snakker

lite.» Jeg: «Men jeg hører deg ikke så

godt.» Frelseren: «Men du har forstått

det.» Jeg: «Ja.»

I går knelte jeg alene ved nattverdbordet og ba derfor for de som mottar den hellige nattverd stående.

Frelseren: «Det å stå eller knele ved den hellige nattverd er et uttrykk for hvordan hver enkelt ærer meg.» Jeg: «Når de troende står, ærer de deg da?»

Frelseren: «Nei. Det er hovmod.»

Jeg: «Men prestene, når de gir hverandre den hellige nattverd, står de opp.

Frelseren: «En prest er en annen Kristus; ham må man vise ære. En prest som er i Guds nåde, vil ikke tvinge noen til å reise seg når de mottar den hellige nattverd.»

Frelseren: «Den urene ånden kan ikke tvinge noen, bare hvis mennesket gir den sin vilje.»

Frelseren: «Si til menneskene at de skal be hver dag: 'Herre, befri oss fra menneskefrykt. For nesten alle er rammet av den.'»

Jeg: «Hva er viktig for meg å vite om menneskefrykt?» Frelseren:

«Menneskefrykt forårsakes alltid av Satan.»

Jeg: «Men vi er jo Guds barn og ikke Satans barn.»

Frelseren: «Derfor må man ha ærefrykt for Gud og ikke for Satan.»

Frelseren: «Hvor lite ber menneskene: 'Herre, gi oss evnen til å skille mellom åndene.'»

Jeg: «Så må man jo be om alt.»

Frelseren: «Ja, min datter. Frykt for mennesker er et stort onde som kan ramme menneskene.»

Jeg: «Kan menneskefrykt føre mennesker til helvete?» Frelseren:

«JA.»

Jeg: «Vil prestene tro på det?» Frelseren:

«Bare noen få.»

Hele tiden følte jeg en varme og ro, en spesiell stillhet i meg. Det er en veldig fin følelse, og man føler seg adskilt fra alt det verdslige. Jeg takker deg, min Herre. I et slikt øyeblikk tror jeg spesielt dypt. I disse øyeblikkene av forening har jeg ikke den minste tvil og ingen følelse av at noe kunne være galt med meg. «Hvorfor kan det ikke alltid forbli slik? Hvorfor kommer disse stadige fristelsene alltid over meg?», sa jeg til Frelseren

Frelseren: «Fra det blir du først frigjort i

himmelen.» Jeg: «Mener du i paradiset?»

Frelseren: «Ja, ja, du har gjettet riktig.»

Jeg: «Jeg elsker deg, min Herre og min Gud, av hele mitt hjerte, med hele mitt vesen.» Frelseren:

«Jeg elsker deg også, min datter, gå i fred.»

Fra kl. 9.00 til 11.00 ba jeg mange bønner og Den Hellige Ånds rosenkrans. Deretter var jeg forent med Frelseren i omtrent 30 minutter. Jeg må også nevne at jeg i natt mellom kl. 02.00 og 03.00 ba den smertefulle rosenkransen, sårrosenkransen og litanien til det hellige dyrebare blod.

Om ettermiddagen i skogen ba jeg ytterligere to rosenkranser på latin og andre bønner. Etter den første rosenkransen sang fuglene igjen vakkert sammen med meg, Lourdes-Ave.

Jeg har allerede i flere dager bedt for pater Lesch, som jeg ble kjent med i Rochus-kapellet. En kraft drev meg til å gå til ham og snakke med ham. Da jeg kom tilbake fra skogen, gikk jeg til Jomfru Marias statue og ba der, så gikk jeg til Jesu kors og ba kort. Deretter forenet jeg meg med Frelseren. Jeg var litt utålmodig og fulgte ikke nøye med på min sjel.

Selv om jeg også fant en stillhet i meg selv, skjedde følgende:

Jeg spurte Frelseren om jeg skulle gå til pater Lesch, om det var Frelserens vilje og om pateren ville snakke med meg.

Da meldte stemmen seg: «Hva vil du hos presten?»

Jeg sa nølende: «Å skrifte, og å snakke om det du har fortalt meg de siste dagene.»

Stemmen: «Du trenger ikke å gå til ham. Bli hjemme i dag.»

Først ble jeg overrasket, tenkte over det og gjentok ordene for meg selv «bli hjemme i dag», og tenkte: Hva skal dette bety? Frelseren vil jo ha meg i kirken i dag.

Jeg ble i tvil og korset meg. Så forenet jeg meg igjen med Frelseren. Da hørte jeg:

«Kjenner du stemmen min nå?»

I tankene sa jeg til meg selv: «Ikke helt.»

Da hørte jeg: «Gå til presten. Han vil snakke med deg.»

Jeg sa til Frelseren: «Da må jeg passe på om den urene ånden har snakket til meg, og jeg har skrevet det ned i dagboken.»

Frelseren: «Alt er riktig så langt. Da ville jeg allerede ha gjort deg oppmerksom på det.»

Deretter gikk jeg beroliget til pater Lesch. Jeg snakket med ham fra omtrent kl. 17.30 til 18.30. Han fortalte meg det jeg trengte å vite, og det hjalp meg også. Pater Lesch kommer fra Saarland og er misjonær i Afrika, for tiden på kur i Mingolsheim. Han lyttet oppmerksomt til meg og sa at jeg skulle fortsette å lytte til stemmen og absolutt skrive ned alt, fordi Frelseren ønsker å gjenta enkelte ting. Til slutt gikk jeg til skriftemål hos ham. Jeg sa til ham at selv om det er tilgivelige synder, tynger de meg, og jeg ønsket å være helt ren. Deretter gikk jeg inn i kapellet, ba fire stasjoner av korsveien og deretter rosenkransen sammen med de troende: Pater Lesch holdt den hellige messen. Det var veldig vakkert.

31.01.92 — fredag

Jeg ba i over en time i sengen. Da jeg var ferdig med å be den smertefulle rosenkransen, mottok jeg nattverd i ånden. Jeg spurte Frelseren: Var det en demon som snakket til meg først i går?

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Og hvilken var det?»

Frelseren: «Luzifer-demonen. Jeg har tillatt at du blir fristet.» Frelseren: «Slik bedrar han nesten alle mennesker.»

Jeg tenkte igjen på gårdsdagen og på demonens stemme. Det var ingen mildhet i denne stemmen, slik som hos Frelseren, men det var en befalende, skarp stemme.

Da sa jeg til Frelseren: «Det var jo meg som henvendte meg til deg, hvorfor kan han da snakke til meg?»

Frelseren: «Jeg har tillatt det, ellers har han ikke lov til det.»

Man må alltid være på vakt, for som Frelseren har sagt: «Slik bedrar han nesten alle mennesker.»

Jeg: «Jeg snakket med pater Lesch i omtrent en time i går. Hadde det noen mening?» Frelseren: «Ja, det har en mening, en stor mening for ham.»

For øyeblikket har jeg smerter i høyre hånd og høyre fot, på de stedene hvor Frelseren ble gjennomført av spikre. Det har skjedd flere ganger, noen ganger mindre, andre ganger mer. Noen ganger kunne jeg skrikket av smerte.

Jeg spurte Frelseren hva dette skulle bety.

Frelseren: «Det er Satan. Men den store smerten tar jeg bort fra deg.»

Når jeg i denne smerten ber: «Jeg ofrer denne smerten for å redde mange sjeler» eller «Måtte mange sjeler omvende seg», så forsvant smerten ofte. Det samme gjelder hodepinen min: Når jeg ber og forener hodepinen min med Jesu lidelser for syndernes omvendelse, så forsvinner hodepinen. Siden jeg ble døpt for åtte år siden, har jeg ikke trengt noen tabletter lenger. I stedet bruker jeg nå mye godt viet vievann, viet salt til matlaging og viet stearinlys. Godt viet betyr: viet etter den gamle ritusen på latin for kroppens og sjelens frelse.

I den gamle ritusen blir det også bedt eksorsisme over de innvierte tingene. Denne bønne er spesielt viktig i vår tid. Og i det innvierte vannet tilsettes også innviet salt, noe de moderne prestene ikke lenger gjør.

Pater Gebhard Heyder velsigner slik det hører seg. Han tar seg også den nødvendige tiden til å velsigne. Jeg takker Gud for at jeg fikk oppleve dette.

Etter en times bønn forenet jeg meg med Frelseren og spurte ham hvilke sjeler som befant seg i gjørma. For det hadde falt meg inn at Frelseren tidligere hadde sagt til meg at jeg skulle be for dem som er i gjørma. Jeg hadde allerede spurt fem prester om hva dette betydde, og hver og en sa noe annet.

Frelseren: «Skriv det ned. Sjeler som mottar nattverden på uverdig vis, befinner seg i gjørma.» (Gjørma er synd.)

Frelseren: «Slammet vekker avsky hos meg.»

Jeg: «Hvilke sjeler mottar nattverden på en uverdig

måte?» Frelseren: «De som forakter Guds ære!»

Frelseren: «De som bare deltar i botstjenesten 1–2 ganger i året og ikke går til skriftemål, befinner seg i gjørma. Alle prester som (bare) deler ut nattverden i hånden, befinner seg i gjørma. De troende tar den hellige hostien i hånden; de er medskyldige, for de har ingen ærbødighet for Gud.»

Jeg: «Da hadde pater Gebhard Heyder rett; han sa til meg at de som mottar nattverden på en uverdig måte, befinner seg i søla, mens de andre prestene har sagt noe annet. Min lokale prest, pastor Vogt, trodde ikke på det pater Gebhard Heyder sa.» Frelseren: «Har de trodd på meg?»

Jeg må skrive: Det er interessant at de fire andre prestene jeg også spurte, deler ut nattverd både i munnen og i hånden.

Pater Gebhard Heyder har aldri gitt nattverd i hånden, altså bare utdelt nattverd i munnen, slik det hører seg. Jeg kjenner enda flere prester som bare utdeler nattverd i munnen. Takk Gud for at det fortsatt finnes slike prester som ikke utdeler nattverd i hånden.

Frelseren: «Be om at denne skitten skal fjernes fra kirken.» Jeg: «Å, Frelser, så få som tar nattverd i munnen.

Frelseren: «Og hvor få er på den smale veien som fører til meg.

Den brede veien er overfylt. For øyeblikket er det flere syndere i kirken enn utenfor.»

Min Herre og min Gud, jeg orker ikke å skrive mer.

Det er for tungt for meg, og det føles som om denne synden tynger meg. Jeg gråter, det er bittert tungt for meg.

Jeg: «Hvem vil tro meg?»

Frelseren: «Ikke bekymre deg for hvem som vil tro deg. Det er mitt problem.»

Jeg: «Takk, min Herre og min Gud, jeg gjør det du har bedt meg om, og det jeg i det hele tatt kan gjøre.»

Deretter ba jeg for alle som mottar nattverden i hånden, om at Gud må tilgi dem og gi dem dyp anger og vekke en ærefrykt for Gud i dem. Jeg ba for menneskene, om at alle må få lyset og innse at dette er en fornærmelse mot Gud.

Etterpå mottok jeg mange nådegaver. Jeg kjente en varme i hjertet mitt, en dyp fred, og byrden jeg hadde følt like før, var borte.

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og min Gud. Du gir, og du tar.» Så ba jeg enda litt inderlig, og Frelseren sa: «Gå i fred.»

Med stor glede leste jeg deretter en time i en god bok.

Kl. 11.50: Jeg gikk til legen. Da jeg satt i venterommet, hørte jeg den indre stemmen: «Be.» Først kjente jeg den urene ånden hos en kvinne, deretter hos to menn. Jeg opplevde indre angrep og ba for dem. Så fikk jeg hodepine som ble stadig sterkere. Legenes assistent hadde glemt meg og prioritert andre pasienter. Jeg ofret denne tålmodigheten for prester som raskt deler ut den hellige nattverd. Det gikk omtrent 45 minutter, så kom legenes assistent og ba om unnskyldning for at hun hadde glemt meg.

Jeg sa til henne: «Nei, du har ikke glemt meg, det var Guds vilje. For jeg har bedt for pasientene, det var demoner i dem.»

Da jeg satt hos legen, begynte vi å snakke om Gud. Hodepinen min ble sterkere, og jeg trodde at hodet mitt skulle sprekke. Jeg sa til legen at dette var soningslidelser, og at jeg ofret dette for syndernes omvendelse og for å redde sjelene.

Legen sa at han ikke ville gjort noe slikt. Han målte blodtrykket mitt og sa: «Det tør jeg ikke engang å si.»

Jeg spurte: «Hvor mye?»

Blodtrykket mitt var 180/90.

Hodet mitt var helt rødt, og jeg hadde veldig sterke hodepiner.

Legen skrev ut noe mot det høye blodtrykket. Jeg gikk hjem og la meg i sengen.

Hjemme ble smertene enda sterkere. Med denne hodepinen ba jeg korsveien og deretter andakten om Jesu syv siste ord.

Klokka 15.00 forsvant smertene. Jeg hadde imidlertid ikke tatt noen medisiner. Etterpå var jeg ganske kraftløs, og klokka 15.30 reiste jeg meg opp igjen, som om ingenting hadde skjedd.

Smertene var helt borte.

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot. Etter den hellige nattverden spurte jeg Frelseren: «Vær så snill, Frelser, si meg: var det i dag mellom kl. 12.00 og kl. 15.00, soningslidelser du ga meg?» Frelseren:

«Ja.»

Jeg sa spørrende at dette ikke var første gang. Frelseren: «Nei. Vil du ha det igjen?»

Jeg: «Ja, hvis sjelene kan bli frelst ved det. Men Frelser, du vet hvor mye jeg tåler.

01.02.92 — lørdag

Kl. 7.15 under den hellige messen i Waghäusel.

Om ettermiddagen forenet jeg meg med Frelseren og spurte om det «evige lyset», fordi det hadde slukket i Rot i kirken. Jeg var i Rot i kirken og kunne ikke tåle at det evige lyset hadde slukket. Det ga meg indre kvaler, og jeg klarte ikke å be. Jeg spurte Frelseren om det var riktig å kalle på noen som kunne tenne det.

Frelseren: «Du har gjort det veldig bra.»

Jeg spurte Frelseren videre om jeg skulle gå til pastor Vogt for å snakke med ham om Jesu anliggender?

Frelseren: «Vent litt til.»

Jeg: «Det betyr at jeg skal be for ham.»

Frelseren: «Slik er det.»

Kl. 17.10: Jeg kom hjem og ba straks for pastor Vogt i omtrent 30 minutter. Umiddelbart etterpå ble sjelen min angrepet. Jeg fortsatte da å be uavbrutt i en time til. Min mann var i nærheten av meg, men han var indre misfornøyd, urolig og sint. Alt plaget ham.

Jeg visste at de urene åndene var tilbake, og jeg ba enda mer.

Etterpå kom det besøk. Denne gjesten visste ikke engang om han var døpt, for faren hans tilhørte de øverste militære i den serbiske, kommunistiske hæren.

Det var veldig tungt for meg, jeg ydmyket meg ofte og prøvde å hjelpe ham med problemene hans. Inni meg tenkte jeg at det var hele den serbiske hæren som hadde gått løs på meg. I denne tiden kunne jeg heller ikke snakke med mannen min, så jeg fortsatte å be til hæren av urene ånder var borte igjen og stemningen ble bedre.

02.02.92 – søndag — Maria Lysmesse

Jeg ba i omtrent en time. Jeg fortalte Frelseren at jeg hadde lagt merke til at når jeg ber for prestene, blir jeg spesielt angrepet.

Frelseren: «Å ha en god prest krever mye kraft for å kjempe mot djevelen. Du har bedt mye for presten din. Glem ikke at en god prest er en annen Jesus. Og for en annen Jesus må det bedes mye.»

Jeg: «Jeg føler at de urene åndene også går inn over min mann for å føre meg i fristelse.»

Frelseren: «Han må be mer.»

Jeg: «Men denne kampen med mannen min varte i går i omtrent tre timer uten avbrudd.» Frelseren: «Satan er rasende fordi du tar mange sjeler fra ham.»

Jeg: «Jeg er ikke redd for å kjempe mot ham.»

Frelseren: «Den frykten har jeg tatt fra deg.»

Jeg: «Jeg slutter ikke å kjempe, fordi jeg elsker deg, for alle sjeler tilhører deg.» Frelseren: «Det stemmer. Men Satan vil også ha dem.»

Jeg: «Da vil kampen pågå hele tiden?»

Frelseren: «Ja, til den siste helleren er betalt.» Jeg: «Jeg forstår ingenting av dette.»

Frelseren: «Inntil den siste synden er sonet.»

Jeg: «Å, Frelser, skal jeg ikke skrive noe mer?»

Frelseren: «Jo, skriv, menneskene skal be veldig mye, uten opphold. Synden veier tyngre enn det gode. Menneskene befinner seg i en stor gjørme. Gjørmen truer med å kvele menneskeheten.»

Jeg kan ikke skrive mer nå, for det er vanskelig for meg å skrive ned alt dette.

Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg elsker deg og elsker deg også for dem som ikke elsker deg. Jeg vil alltid tilbe og prise deg for dem som ikke gjør det.

Min Herre, jeg legger alt som kommer over meg i dine hender gjennom Marias ubesmittede hjerte.

03.02.92 – mandag

Jeg spurte Frelseren om jeg skriver dagboken min riktig.

Frelseren: «Vær sikker på at det du har skrevet, er riktig. Den urene ånden vil alltid prøve å lede deg bort fra sannheten.»

Jeg: «Gi også de andre nåde.»

Frelseren: «Hvis de tar imot den.»

(Jeg tenkte på mannen min og på menneskene som lider av plager). Jeg:

«Hva er det du ikke liker ved bønnegruppen vår?»

Frelseren: «Det mangler ydmykhet, det er fortsatt så mye stolthet.» Jeg: «Og skal jeg si det til dem?»

Frelseren: «Du må si det til dem. De må ikke lukke hjertene sine, ellers kan jeg ikke gi dem nåden.»

Jeg: «Hvorfor er det slik?»

Frelseren: «Man må be andektig. Bønnen må komme fra hjertet og ikke bare fra munnen.»

Jeg: «Hva kan du si til oss om skriftemålet?»

Frelseren: «Det må være mer anger. Oftest mangler den faste beslutningen. Forbli trofaste mot meg. Frelseren: «Be mer enn før.»

Jeg: «Frelser, det vil sikkert være noen som ikke tror på det jeg har fortalt dem.» Frelser: «Du har sagt det, det er nok.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forstå at det er nok?»

Frelseren: «Den som har ører, han hør.»

Jeg fortsatte å be inderlig, spesielt for bønnegruppen min, for at de skulle bli bedre. Totalt ba jeg i omtrent halvannen time.

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot.

Etterpå, klokken 20.00, hadde vi bønnegruppe, og jeg fortalte hva Frelseren hadde sagt. Den kvelden ble det bedt mye vakrere og mer andektig enn vanlig.

Etter bønnegruppen fortalte jeg det også til pastor Dochart. Han uttalte seg imidlertid ikke om det.

04.02.92 — tirsdag

Tidlig om morgenen var jeg fordypet i bønn i omtrent to timer. I går kveld i bønnegruppen mottok jeg nattverd åndelig, og før det hadde jeg vært på den hellige messen i Rot og mottatt nattverd sakramentalt. Jeg spurte Frelseren om han ikke var hos meg i går kveld, da jeg mottok nattverd åndelig.

Frelseren: «Jeg var hos deg.»

Jeg: «Hvorfor banket hjertet mitt så hardt? Herre, du snakker ikke til meg.» Frelseren: «Din Herre snakker når han vil.»

Frelseren tier.

Jeg gråt og sa: «Hvordan kan et intet eksistere uten Gud?»

Likevel føler jeg en ro og en fred. Jeg er ikke alene, Herren er med meg, men han tier. Normalt kan jeg ikke forestille meg at Gud sover.

Da følte jeg en særlig behagelig ro. Jeg følte meg fri fra alt, og jeg kunne ha blitt der i timevis, fordi jeg tror at du er hos meg, Herre.

Tvilene jeg hadde, har Herren tatt bort. Det var ikke noe igjen. Jeg takker deg, min Herre og min Gud, det føltes for meg som om min sjel var helbredet fra gårsdagens smerter, for jeg led på grunn av gjørmen i kirken. Jeg følte meg som et lite barn som faren holder i armene sine og som hviler ved hans bryst. Barnet blir elsket av faren, og denne kjærligheten er nok for barnet, og det fortsetter å hvile i armene hans.

Hvor raskt kommer ikke det onde. Litt

senere hørte jeg en stemme:

«Er du forent nå?»

Jeg sa «Ja», men jeg tror ikke det er min Herres stemme; min Herres stemme høres annerledes ut. Jeg hørte heller ikke stemmen helt fra dypet av mitt hjerte, slik jeg pleier. Kanskje var det igjen den snakkesalige, den urene ånden, som var i sving, og som bare vil forvirre meg.

Så jeg ba igjen for å jage ham på flukt, ellers blir jeg ikke kvitt ham.

For han vil bare bringe meg i uro, forvirring og tvil; det er bare den urene ånden. Om kvelden i Rot i kirken, i rosenkransen og i den hellige messen.

05.02.92 — onsdag

Jeg hadde blitt irritert fordi en prest hadde dette stirrende blikket i øynene under skriftemålet mitt. Det var motbydelig å se inn i øynene hans. Noe slikt har jeg ikke opplevd hos pater Gebhard Heyder før. Jeg spurte Frelseren om dette.

Frelseren: «Det var en uren ånd som prøver å ødelegge din faste tro.» Jeg: «Vet presten hva han gjør med øynene?»

Frelseren: «Ja, han vet det. Det er fristelser som sjelen din merker og forsvarer seg mot.»

Jeg har allerede opplevd dette stirrende blikket tre ganger.

Jeg: «Hvorfor gjør han det?»

Frelseren: «Fordi han mangler den overnaturlige troen. Svært få prester har den overnaturlige troen.»

Denne presten tror ikke på det med ekskommunikasjonen. Det gjør ikke mannen min heller. Jeg: «Hva skal jeg si til dem hvis de ikke tror?»

Frelseren: «Det beste er å tie.»

Jeg: «Hva oppnår jeg ved å tie?» Frelseren:

«Ydmykhet.»

Jeg snakket inderlig med Frelseren en god stund til. Så sa jeg til Frelseren: «Jeg avskyr det verdslige.»

Frelseren: «Skriv det ned.»

Jeg: «Så lite tid har vi likevel til å forberede oss på det himmelske livet. Hvor glad er jeg for at jeg har kastet fjernsynet ut av leiligheten. Min Herre og min Gud, jeg kan ikke takke deg nok for det.»

07.02.92 – fredag

Denne dagen var jeg hjemme. Fra kl. 7.00 til 8.30 ba jeg. Jeg spurte Frelseren om jeg igjen ville få soningslidelser.»

Frelseren: «Du vil igjen få soningslidelser.»

Jeg: «Jeg vil ofre dem for at sognepresten skal be rosenkransen sammen med de troende før den hellige messen, slik Frelseren ønsker. Og for at sognepresten kun skal dele ut nattverden i munnen, og at lekfolk ikke lenger skal dele ut den hellige nattverden.

Dessuten ofrer jeg disse lidelsene for at presten skal bli frigjort fra menneskefrykt, og jeg ber deg, kjære Frelser, om at han må få ydmykhet.

Frelseren: «Skriv, min datter. Soning for alle som fornærmer meg i din by og som mottar den hellige nattverd uten ærbødighet.»

Jeg: «Jeg ber deg, min Herre og min Gud, gi meg mange nådegaver, så jeg kan bære de lidelsene du gir meg. Jeg vil ta imot disse lidelsene, også av stor kjærlighet til deg, min Herre og min Gud, og for frelsen av sjelene som befinner seg på den brede veien.

Min Herre og min Gud, men la din vilje skje. Frelseren:

»Gjør som du har skrevet, min datter.«

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, allerede på forhånd for lidelsene du vil gi meg. Å lide sammen med deg, det er jeg klar for, for du vet best hva jeg kan tåle.

Jeg sa til Frelseren at jeg ønsket å forbli i hans hjerte, og ba uavbrutt til ham i noen minutter: «Min Frelser, tilgivelse, nåde og barmhjertighet for meg og for hele verden.

På egen hånd kan jeg ikke gjøre noe, men sammen med deg kan jeg allt. Frem til kl. 10.40 leste jeg igjen i en god bok.

08.02.92 — lørdag

Jeg deltok på den hellige messen i Waghäusel. Jeg likte slett ikke måten pater Werner Egon holdt messen på; han ba ikke engang forbønner.

Fra kl. 16.20 til 17.50 ba jeg uavbrutt på knærne fire rosenkranser og andre bønner, utelukkende for pastor Vogt.

Denne tiden ofret jeg gjerne for ham, for jeg har også fått nåden til det. Det er nok at Gud ser hvor mye jeg ber for pastor Vogt. Jeg vet at jeg ikke vil elske ham slik jeg elsker Kristus, men jeg ønsker det, for han er den andre Kristus, og jeg er klar over at han har et stort ansvar for de sjelene som Gud fører til ham. Derfor sier jeg at man ikke kan be nok for prestene, for en prest som lever i Guds nåde, kan advare mange sjeler mot helvetes avgrunn og føre dem til paradiset.

09.02.92 – søndag

Fra kl. 6.30 til 8.00: Jeg ba i omtrent en time, og i omtrent 30 minutter var jeg forent med Frelseren.

Frelseren: «For øyeblikket hersker Satan over hjertene.» Jeg: «Men du er kongen over alle hjerter.»

Frelseren: «Nesten alle lukker hjertene sine for meg.» Jeg: «Har jeg skrevet det riktig?» Frelseren: «Du har skrevet det for meg.»

Jeg: «Frelser, hvorfor lukker de hjertene sine?»

Frelseren: «Av stolthet, mangel på kjærlighet til meg, hat, og fordi de ikke vil vende om fra den brede veien.»

Jeg: «Frelser, da jeg gråt for litt siden, da jeg sa «Avertere, avertere», det du Don Bosco sa, og som betyr å forandre livet, strømmet tårene fra øynene mine som perler, i raskt tempo. Det var helt overnaturlig, og jeg ble fylt av ærefrykt.» Frelseren: «Ja, det var også mine tårer.»

Jeg: «Jeg trenger en god sjelesørger. Ja, jeg har deg, men jeg trenger også en prest.»

Frelseren: «Du kan ikke gå til pastor Vogt ennå. La den rette tiden komme.»

Jeg: «Frelser, i går ba jeg fire rosenkranser for ham (pastor Vogt), hadde det noen virkning?»

Frelseren: «Ja, det virket på ham.»

Jeg: «Frelser, pastor Vogt tror at jeg snakker om meg selv.» Frelser:

«Slik tenker dere alle, men uten meg kan dere ikke gjøre noe.»

Frelseren: «Hvor mye ydmykhet trenger dere enda for å innse deres skyld? Be, min datter, be mye.»

Jeg deltok på HI-messen i Rot.

Fra kl. 13.00 ba jeg rosenkransen for pastor Vogt. Jeg ble glad da jeg så at han knelte foran det Allerhelligste og ba til Jesu hjerte. Jeg ba om at han måtte være et forbilde for alle prester i de omkringliggende landsbyene. Jeg ønsker meg prester slik at jeg bare ser Jesus i dem, og slike prester må man be om. For vår Gud har overflod av nåde, hvis vi bare ber om det. Jeg tror at pastor Vogt er en elsket prest når han oppfyller Guds vilje.

Det vil komme dager da han forstår meg bedre enn nå. Jeg vil aldri slutte å be for ham.

Kl. 14.30. En herr Pavar har ringt fra Sveits. Han ringer av og til. Vi styrker hverandre i troen. Jeg ble kjent med ham i Jerusalem. Han var den eneste i pilegrimsgruppen som lyttet til meg. De andre kroatene sammen med prestene lo av meg, hånte meg; jeg følte meg alene, som om alle hadde forlatt meg.

Da vi gikk fra Jerusalem til Masada, ba jeg flere rosenkranser for pilegrimsgruppen og for prestene. Alle fikk hodepine, og jeg følte meg så lett at jeg kunne ha gått opp fjellet en gang til. Gjennom dette har jeg mottatt mange nådegaver. Herr Pavar fra Sveits var den eneste i gruppen som trodde på min omvendelse i Medjugorje.

Kl. 17.00–18.00: Først leste jeg en bok av søster Faustina. Etter en time lengtet jeg etter å forenes med Frelseren. Jeg ba inderlig til Herren. Men jeg ble også utsatt for fristelser. Jeg gråt bittert og tenkte at jeg hadde gjort noe galt. Etterpå fikk jeg imidlertid fred. Jeg ba Frelseren om å fortelle meg noe mer om munnkommunionen og lovet å tro på ham.

Frelseren: «Jeg ønsker nattverd i munnen, i knelende stilling og med ærbødighet, gjennom prestens innviende hender.»

Så spurte jeg om messetjenerne; jeg tenkte at fordi de tjener ved messen, hadde de privilegier hos Gud. Frelseren: «Det gjelder også for messetjenerne.»

Jeg: «Det betyr altså at pastor Vogt ikke gjør det riktig?» Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Skal jeg si det til ham, Frelser?»

Frelseren: «Det har jeg ventet på hele tiden.»

Jeg: «Og hvis jeg sier det til ham, vil han da lytte til hva de andre prestene sier og gjør?»

Frelseren: «Han vil ikke gjøre det slik de andre prestene gjør, men biskopene krever det av ham.»

Frelseren: «Den øverste biskopen er Den hellige far, det er ham han må lytte til.»

Jeg: «Å, Frelser, jeg skal gjøre alt for at du ikke skal bli fornærmet og vanæret. Gi meg nåden og si meg et hvilket som helst ord, jeg lytter.»

Frelseren: «Fortsett slik, min datter.»

Rundt kl. 19.00 ringte Maria fra Augsburg. Jeg sa til henne at hun skulle mann og oppfylle Guds vilje. En gang ble det publisert en artikkel om meg i tidsskriftet «Frau im Spiegel». Maria fra Augsburg leste den, skrev til meg og besøkte meg. Hun ble en ivrig kristen. Den gangen hadde Frelseren sagt til meg etter den hellige nattverd at hun skulle vende tilbake til mannen sin. Det har hun fremdeles ikke gjort.

I dag, etter den hellige nattverd, spurte jeg Frelseren om pasifismen var riktig, for Fridolin hadde ringt og fortalt at Josef var pasifist, og at han ikke visste helt sikkert om det var riktig. Frelseren: «Min datter, pasifisme er riktig – alle har også rett til å forsvare seg.»

Det forsto jeg ikke helt, for jeg vet ikke nøyaktig hva pasifisme betyr.

10.02.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Frelseren: «Spør meg hva du kan takle.» Jeg: «Jeg er så udugelig.»

Heiland: «Du har meg, du trenger bare å gi meg til de andre. Hvert ord fra meg er mitt liv, og i dem du gir ordet til, lever det.»

Jeg: «Å, min Gud, hvor viktig er det da å snakke om deg. Nå forstår jeg mer når jeg ber ved

Angelus: Ordet ble kjødt og tok bolig blant oss.

Det er igjen dette ufattelige for et menneske.

Jeg: «Nå forstår jeg når du sier til meg at jeg bare skal spørre om det jeg kan takle.

Jeg har snakket med to pasienter om troen og om at de bør gå til skriftemål. Jeg spurte Frelseren om det var riktig.

Frelseren: «Det var riktig, fortsett slik.»

Frelseren: «Elsk meg mye, min datter.»

Jeg: «Men jeg kan bare elske deg med din kjærlighet, hvordan skal jeg forstå det?»

Frelseren: «Elsk de andre som om du elsket meg.»

Jeg: «Så du ønsker å bli elsket i de andres sjeler. Jeg ber deg, Frelser, om nåden til å elske de andre slik jeg elsker deg.»

Jeg sa til Frelseren at det gjør meg vondt når de andre avviser ham.

Frelseren: «Denne smerten er min smerte, som du føler. Gi pasientene mer kjærlighet.»

Kl. 12.45 i kapellet på klinikken: Under foreningen med Frelseren spurte jeg ham om også de evangeliske må gå til skriftemål.

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Men de elsker ikke Den hellige

far.» Frelseren: «Da elsker de ikke meg.»

Jeg spurte derfor, fordi mange allerede har svart, da jeg sa til dem at de burde gå til skriftemål, at de var protestanter og derfor ikke trengte å gå til skriftemål.

Om kvelden under den hellige messen i Rot.

Kl. 20.00 – Bønnegruppe. Det var så mange mennesker der at noen gikk igjen. I en halv time fortalte jeg hva Frelseren sier til meg. Jeg hadde ikke forberedt meg. Men når Den Hellige Ånd gir ordene, må man si dem. En kvinne fra bønnegruppen stilte meg et spørsmål; hun sa at Den hellige far også gir nattverden i hendene.

Jeg svarte henne: «Den hellige far ble tvunget til det, fordi menneskene har fri vilje, og biskopene har godkjent det, og fordi frimurerne også er i Vatikanet.»

11.02.02 — tirsdag

Jeg spurte Frelseren om det var riktig det jeg svarte kvinnen i går, angående nattverden i hånden og Den hellige far.

Frelseren: «Du svarte riktig.»

Kl. 12.20 i kapellet i kirken. Frelseren:

«Du må bare lytte til meg.»

Jeg: «Mannen min sa at jeg snakket for lenge i bønnegruppen i går.» Frelseren:

«Kan noen stoppe meg når jeg snakker?»

Kl. 10.40 hadde jeg spurt Frelseren om jeg hadde forstått det med pasifismen riktig.

Frelseren: «Skriv, min datter, pasifisme er riktig. Alle har lov til å forsvare seg.» Jeg:

«Kan du si noe mer om det?»

Frelseren: «Dere har Bibelen.»

Jeg: «Frelser, ville du også spurt om det samme hvis du var i mitt sted?» Frelser: «Du kan spørre meg, det er helt riktig, min datter.»

12.02.92 – onsdag

Jeg deltok på den hellige messen i Rochus-kapellet. Som alltid ba jeg rosenkransen før den hellige messen. Jeg ba også for presten som skulle holde den hellige messen.

Jeg så denne presten for andre gang. Jeg hadde ikke likt det da han ledet den hellige messen første gang, og i dag, da han ledet den for andre gang, utførte han transsubstansiasjonen så raskt, og ved slutten av den hellige messen bøyde han seg mot alteret og ikke mot tabernaklet. Jeg spurte Frelseren: «Hva er det riktige nå?»

Frelseren: «Mot tabernaklet.»

Jeg: «Skal jeg si det til ham, Frelser?»

Frelser: «Hvis du vil.»

Jeg ba først for presten, og så gikk jeg til ham. Da jeg banket på døren og spurte om jeg kunne snakke med ham. Under samtalen vår, etter at jeg hadde fortalt ham hva som var galt, begynte han straks å forsvare seg og sa at han var professor.

Jeg sa til ham at da var alt klart for meg.

Først sa jeg til ham at han hadde bedt konsentrasjonen veldig raskt, og han sa at de andre også gjorde det på den måten. Da svarte jeg ham at man må adlyde Frelseren mer enn menneskene. Jeg forklarte ham at jeg ville hjelpe ham, og at jeg etter den hellige messen hadde spurt Frelseren hvorfor han bøyde seg mot alteret for å ta farvel, og ikke mot tabernaklet.

Da kritiserte presten fortiden litt. Han var ganske urolig og stolt. Jeg sa til ham at Frelseren var den samme Frelseren både den gang og i dag.

Faderen lovet meg å feire den hellige messen i et roligere tempo. Deretter ba jeg om velsignelsen og gikk. Også denne gangen var jeg ikke alene. Jeg vet at Frelseren var med meg.

Da jeg kom hjem, tok jeg straks telefonrøret i hånden; det var Fridolin som ringte. Han fortalte at den unge studenten Andreas nå ikke lenger mottok nattverden i munnen, fordi subregens hadde sagt at det ville se bedre ut for ham hvis han tok nattverden i hånden.

Allerede den **28.01.92** hadde Frelseren sagt noe til Andreas.

Andreas hadde løyet til Fridolin. Han hadde funnet på en unnskyldning og sagt at leppene hans var åpne og at han derfor ikke kunne motta nattverden i munnen.

Men han sa ikke sannheten, nemlig at det var subregensen som hadde sagt det til ham.

Rundt kl. 13.30 i kapellet på klinikken spurte jeg Frelseren om bønnerommet. Frelseren: «Du kan begynne allerede. Tiden er allerede inne.»

Jeg: «Men jeg har ikke nok penger ennå.»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

13.02.92 — torsdag

Jeg spurte Frelseren om samtalen vår ville ha noen virkning på presten som hadde feiret den hellige nattverd så raskt.»

Frelseren: «Ordet lever i ham.»

Så spurte jeg på vegne av Andreas, Fridolins studiekamerat, hvorfor Frelseren hadde tillatt at Andreas nå mottar nattverden i hånden.

Frelseren: «Han har fri vilje, og denne viljen er syk.»

Jeg: «Jeg kan ikke forestille meg at noen professorer gjør noe slikt og oppfordrer teologistudentene til å motta nattverden i hånden.»

Frelseren: «Det er de skriftlærde og fariseerne som korsfestet meg. For Andreas' skyld må man faste på onsdag – det er forræderi.»

Jeg: «Hva må man gjøre når viljen er syk?» Frelseren:

«Faste og be salmeboken.»

14.02.92 – fredag

Kl. 10.30 på legekantoret: Jeg spurte igjen om jeg i det hele tatt skal fortsette å skrive. Frelseren: «Ja, min datter, skriv dagboken din, det er viktig.»

Jeg: «Var det du som snakket til meg i går?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Herre, hva er din vilje? La meg nå få vite hva jeg skal gjøre, for du er min sjelesørger, men Herre, bare hvis det fortsatt er din vilje.»

Frelseren: «Be mye, min datter. Bønnene er svært nødvendige.»

15.02.92 Lørdag

Pater Aemilian holdt en nydelig HI-messe. Det var en maria-tilbedelse. Jeg så igjen hvordan pateren sto i mørket, men etter transsubstansiasjonen så jeg noe lyst rundt hodet hans. Det var første gang jeg så det, så forsvant det igjen.

Jeg har bedt mye for pastor Vogt, en hel salmebok.

Én ting har jeg forstått i dag: hvis man ønsker seg en god prest, må man be Gud om det. Jeg er veldig glad i denne presten, selv om jeg vet at han ikke gjør alt det Frelseren ønsker. Men jeg har håp om at han en dag vil bli en forbilledlig prest.

Jeg forlot skriftestolen lykkelig; mine bønner ble hørt.

Jeg takker deg, min Herre og min Gud, for denne nåden du har gitt presten og meg.

16.02.92 Søndag

Jeg ba i to timer hjemme før den hellige messen. På søndager ønsker jeg å forberede meg spesielt på den hellige messen. Før jeg begynner å be, setter jeg et kors og en statue av Jomfru Maria på bordet, samt vievann for de fattige sjelene. Deretter ber jeg Confiteor, eksorsismen og mange andre bønner, som litanier og rosenkransen. Til slutt mottar jeg nattverden åndelig. Dette er også forberedelsen til den sakramentale nattverden. Da blir den hellige messen mer andaktsfull, og man får mer innsikt og vet også hva som er galt, og man gjenkjenner de urene åndene bedre, for de er også i kirken.

Siden jeg hadde skriftet hos pastor Vogt i går, spurte jeg Frelseren: «Hvorfor snakket jeg ikke om håndkommunionen?»

Frelseren: «Tiden er ikke inne ennå.»

Jeg: «Tror presten nå at jeg hører din stemme?» Frelseren:

«Ja, det tror han, min datter.»

Jeg: «Har han fortsatt slike tvil, eller ikke så mye lenger?»

Frelseren: «Fortsett å be for ham.»

Jeg: «Herre, men han skrev i menighetsbladet i går at enhver døpt kan holde ordgudstjeneste og deretter dele ut den hellige nattverd når presten er fraværende.»

Frelseren: «Hvis han visste at det er jeg som er i den hellige hostien, ville han ikke ha skrevet det i menighetsbladet. I hans hjerte er det fortsatt så mye som er uklart.»

Jeg: «Men Herre, han utfører jo nattverdsforvandlingen, han vet jo at du er den levende Gud, virkelig, i essens, av kjøtt og blod, kropp og sjel, av menneskelighet og guddommelighet, til stede i den hellige hostien – nattverden!»

Frelseren: «Troen er forskjellig hos hver enkelt.»

Jeg: «Hvorfor er troen forskjellig?»

Frelseren: «Skriv, min datter, det avhenger av det første og det andre budet, den mangelfulle kjærligheten til meg og til neste.»

Jeg: «Så troen avhenger av kjærligheten, og kjærligheten må man be om og leve etter. Den er en stor nåde fra Gud.»

Frelseren: «Kjærligheten strømmer inn i rene

hjerter.» Jeg: «Herre, hvordan skal jeg forstå «strømmer»?»

Frelseren: «Kjærligheten er en kilde; kom til kilden, så vil den forfriske deg.»

Jeg: «Hvordan er troen hos professorene?»

Frelseren: «Det, min datter, er den verdslige troen, som ikke bærer frukt.» Jeg:

«Men Frelseren, de utdanner jo de fremtidige prestene.»

Frelseren: «Derfor må dere be for dem.»

Jeg: «Frelser, må man be om alt?» Frelser: «Ja, min datter.»

Jeg takker deg, min Herre og min Gud, for kjærligheten og nåden du har gitt meg. Jeg skyndte meg for å komme tidligere til kirken. Den hellige messen begynte kl. 10.00. Før den hellige messen ba jeg litanien til Den Hellige Ånd for alle som var i kirken akkurat da. Pastor Vogt ledet den hellige messen på en god måte. Evangeliet handlet om Bergprekenen (Lukas-evangeliet). Ved utdelingen av den hellige nattverd hjalp to lekfolk og en teologistudent, herr Artur Wagner.

Tidligere har jeg mottatt den hellige nattverd fra ham. Nå tenkte jeg at Herren hadde sagt til meg at kirken står i gjørme. Hvordan kunne jeg da motta den hellige nattverd fra Wagner, hvis hender ennå ikke er viet, slik som en prestes?

Jeg ba til Frelseren: Herre, hvis det er din vilje at jeg skal motta den hellige nattverd fra diakonen Wagner, så ja. Men bare hvis det er din vilje.

Hvis ikke, så la ham ikke komme til meg. Jeg legger all min tillit i dine hender. Herr Wagner delte ut den hellige nattverd ved siden av meg. Men han kom ikke til meg, og jeg følte tydelig at det var Guds vilje at han ikke ga meg den hellige nattverd. Jeg fikk den hellige nattverd som den siste, og den ble gitt meg av pastor Vogt.

Etter den hellige nattverd sa jeg til Frelseren at hvis han ønsket det, ville jeg snakke med herr Wagner, men jeg sa også at Frelseren måtte gi ham innsikt, slik at han vet at han ikke har lov til å dele ut den hellige nattverd.

Jeg spurte Frelseren om jeg skulle skrive dette ned.

Frelseren sa: «Skriv det ned.»

Deretter ba jeg i en kvart time til.

Da jeg forlot kirken, sto en gutt og ventet på meg utenfor, Christian Fellhauer, et kjært Guds barn. Etter sin første hellige nattverd kom han bort til meg og spurte hva han måtte gjøre for også å kunne motta den hellige nattverd med munnen?

Jeg sa til ham at han hver dag skulle be en rosenkrans til Den hellige Jomfru Maria for dette formålet. Den påfølgende søndagen, en uke senere, kom han strålende glad til meg og fortalte full av glede: «Julijana, jeg har mottatt nattverden med munnen.»

Siden da hilser han ofte på meg etter den hellige messen, slik som i dag. Jeg ga ham velsignelsen med vievann, som jeg alltid har med meg, og han spurte meg om vannet var godt viet. Jeg sa ja og fortalte ham at dette vannet var viet av pater Gebhard Heyder fra Regensburg.

Min Herre og min Gud, hvis noe ikke er riktig, så si det til meg, så jeg kan streke det over. Jeg har gitt deg alt, og alt er fra deg.

Frelseren: «Da er alt riktig, også det du har skrevet.»

17.02.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret: Jeg spurte Frelseren om diakonene har lov til å dele ut den hellige nattverd.

Frelseren: «Min datter, en diakon får ikke dele ut den hellige nattverd, fordi han mangler full ordinasjon.»

Jeg: «Men kirken har tillatt det.»

Frelseren: «Det er vranglære. En diakon er ingen prest. Bare en prest har lov til å dele ut den hellige nattverd.»

Jeg hadde tidligere bedt om at Gud måtte fortelle meg hvorfor H. Wagner ikke skulle gi meg nattverden. Jeg lovet Frelseren at jeg ville tro på det han ville si til meg. Må Frelseren gi meg en fast tro og kle min menneskelighet i guddommelighet. Selv om det ikke er klart for andre at diakoner ikke har lov til dette, har jeg skrevet ned det slik Frelseren sa det. Amen.

Kl. 12.15 i kapellet på arbeidsplassen: I dag ba jeg lenger i kapellet enn vanlig. Jeg gråt over den vranglæren som er så utbredt i den katolske kirken.

Jeg tenkte også på en kvinne fra bønnegruppen vår, som en gang i fortrolighet fortalte meg at hun hadde sagt til presten, som tok imot skriftemål i bønnegruppen, at hun opplevde forstyrrelser under rosenkransbønnen. Presten hadde da svart henne: «Hvorfor ber du da rosenkransen?» Jeg spurte Frelseren hva slags ånd det var som sa noe slikt. Frelseren:

«Det var en uren ånd.»

Etterpå ba jeg: Frelser, beskytt bønnegruppen min mot vranglære, og la ingen ulv i fåreklær slippe inn.

Senere på arbeidsplassen ba min kollega Veronika og jeg rosenkransen. Det kan vi bare gjøre når det ikke er noen pasienter der ennå.

Jeg takker Gud for denne nåden, for de fleste andre går vanligvis ut for å røyke en sigarett.

Kl. 13.50: Jeg tok røntgenbilder av en svært overvektig pasient. Da han så korset mitt, som jeg bærer på en kjede på brystet, og de forskjellige medaljongene som henger ved siden av, spurte han meg hva slags vakre ting jeg hadde der.

Jeg fortalte ham det og viste ham det også: «Det er korset med de 14 stasjonene. Dem må vi alle gjennomgå. Med 13 kommer vi ikke til Hirmel, bare med alle 14.»

(På baksiden av korset er de 14 stasjonene på korsveien avbildet.) Pasienten spurte nysgjerrig om korset var av gull.

Jeg sa til ham: «Jeg liker ikke gull og sølv. Det har jeg i himmelen der oppe.»

Han svarte: «Send meg noe ned derfra når du er der oppe.»

Jeg sa: «Hvis du forsones med Gud og bekjenner dine synder på en god måte, kan du også få del i det selv.» Han lo og gikk deretter.»

18.02.92 tirsdag

Kl. 10.00 Legemøte: Som alltid ba jeg. Under den åndelige foreningen spurte jeg Frelseren hvorfor jeg hadde hatt plager helt til ca. kl. 02.30 om natten, etter at vi hadde bedt så mye i går kveld.

Frelseren: «De som plaget deg i natt, var djevlere fra Lucifer. Jeg lot det skje, slik at du skal vite at du tar mange sjeler fra ham, og hvordan han nå igjen må kjempe.»

Jeg: «Men jeg klarte ikke å be i natt.»

Frelseren: «Han prøvde å binde deg, men han klarte det ikke, for jeg var hos deg. De kommer allerede i utallige mengder. Jeg tillater bare så mye at du kan tåle det.»

Jeg: «Den urene ånden ville hviske til meg og sa hele tiden at det var søndag, at jeg ikke trengte å be før den hellige messen, at jeg hadde bedt nok, at jeg burde sove og hvile meg. Jeg sov nesten over meg.»

Mannen min vekket meg, selv om jeg vanligvis våkner av meg selv. Da mannen min spurte meg om jeg ikke ville gå på jobb i dag, sa jeg til ham: «Det er jo søndag i dag, la meg sove.»

Da han sa: «Var det ikke mandag i går?», gikk alt opp for meg.

Da jeg i går fortalte pastor Dachart om det Frelseren hadde sagt til meg om diakonene, nemlig at de ikke får dele ut den hellige nattverd, sa pastor Dochart til meg at det bare gjaldt meg.

Jeg spurte Frelseren om det stemte.

Frelseren: «Det du sa til pastor Dochart, er riktig.» Jeg: «Hvorfor sa han noe annet?»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Da spurte jeg Frelseren om religionslæreren, som nå ønsker å bli diakon og studerer for det, om han får dele ut den hellige nattverd når han er ferdig?

Frelseren: «Det er bare presten, som har viet sine hender, som har lov til det.»

Jeg hadde hodepine og spurte Frelseren om det var soningssmerter. Frelseren:

«Ja, det er soningssmerter, min datter.»

Jeg ble plutselig bekymret for hva som ville skje hvis jeg døde brått. Frelseren: «Da kommer du til meg.»

Jeg spurte fordi jeg tenkte på at broren min døde helt plutselig av for høyt blodtrykk. Derfor fikk jeg senere søstrene til å måle blodtrykket mitt, men det var normalt.

Jeg hadde så sterke hodepiner at jeg ofret dem for syndernes omvendelse. Om ettermiddagen kom det få pasienter. Min kollega Veronika og jeg leste i Bibelen. Bibelen av pater Gebhard Heyder liker jeg best å lese. Etterpå lærte jeg sangen utenat: «Å, Jesus, du er hele mitt liv.» Jeg liker den sangen veldig godt. De fleste latinske bønnene har jeg lært utenat på arbeidsplassen eller bak rattet i bilen. Gud alene vet hvor mange rosenkranser jeg allerede har bedt i bilen, i skogen og i kirken.

Etter jobben ville jeg dra og svømme, men jeg valgte heller å gå i kirken. Jeg merket igjen forstyrrelser under rosenkransbønnen. Jeg har ofte lagt merke til at jeg blir spesielt angrepet når jeg ber for prestene, teologistudentene og professorene som utdanner dem.

Så jeg ba spesielt for Fridolin, Andreas og subregens i Landershofen.

Subregens overtalte teologistudentene til å motta nattverden i hånden, slik som hos Andreas.

Jeg ba også for pastor Vogt og for pastor Dochart. Allerede i flere dager hadde jeg inkludert pastor Vogt i bønnen, slik at han bedre skulle kunne skille mellom åndene og forstå meg bedre.

I kirken i Rot, før den felles rosenkransen begynte, kjente jeg angrep fra de urene åndene. Jeg merket også umiddelbart hvor de kom fra.

Skrått foran meg satt en mann, av middels høyde, med fullskjegg. Han kom inn, satte seg og holdt begge hendene foran ansiktet, slik at han ikke kunne se mot tabernaklet. Plutselig ristet han på hodet med så stor kraft, verre enn om han hadde frysninger. Dette skjedde for det meste når pastor Vogt snakket spesielt om Guds ære, f.eks. under lesningen eller evangeliet, når Guds ord ble forkynt.

Da lo han også helt stygt. Messetjenerne lo, og en av dem måtte til og med gå ut.

Under transsubstansien ble han spesielt rasende. Mannen reiste seg, gikk nærmere presten og alteret og truet presten med løftede hender og knyttnever mens han skjelte ut. Under messen har jeg allerede bedt for denne mannen. For jeg kjenner allerede til de indre angrepene fra demonene. Da den fremmede hevet stemmen, sa jeg befallende til ham: «Ti stille.»

I det øyeblikket snudde han seg, gikk forbi meg og så bittert ondt på meg. Jeg sa bare: «Vik fra meg.» Han skjelte ut og gikk ut av kirken.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren hva slags demon det var. Frelseren:

«Det var en Lucifer-demon, og det var mange sammen med ham.»

Jeg sa til Frelseren at han hadde vært hos meg i natt. Frelseren:

«Han kan være hvor som helst.»

Jeg takker deg, Frelser, for denne fristelsen i kirken, fordi mange ikke tror at djevelen finnes.

I alle fall var mange troende redde etter den hellige messen, og beina deres skalv.

Pastor Vogt sang endelig også for en gangs skyld den tredje verset av sangen «Maria, bred ut kappen».

Jeg har allerede opplevd slike tilfeller med urene ånder i kirken flere ganger.

Også i andre kirker, som i Lourdes, Jerusalem, Medjugorje, Waghäusel, på klinikken på arbeidsplassen, i Rot i rådhuset (8 personer fra Rot var til stede) og i Roma på vei til en biskop i Vatikanet, samt under foredrag jeg allerede har holdt osv.

For meg er dette også Guds nåde; det gjør at de troende blir mer andektige og ber mer, og endelig tror at djevelen og helvete eksisterer.

Etter gudstjenesten møtte jeg flere troende som også hadde lagt merke til at dette var djevelen, og som også hadde bedt for denne mannen. En kvinne la ikke merke til det, og hun sa at denne mannen var syk. Hun fortalte også at de stakkars sjelene kom til henne. Jeg spurte meg selv: Hvis hun ikke har gaven til å skille mellom ånder, hvordan kan hun da vite om det virkelig er de stakkars sjelene? Men jeg sa ingenting.

Denne kvinnen hadde sittet i samme kirkebenk som den fremmede.

19.02.92 – onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret: Jeg spurte Frelseren om fristelsen som hadde funnet sted i går.

Frelseren: «Min datter, denne fristelsen var begynnelsen. Det kommer flere. Satan kjemper om sjelene han har mistet.»

Jeg: «Skal jeg gjøre noe for vår kirke?» Frelseren:

«Be, be, be mye.»

Da følte jeg en varme og en fred i meg, det var en veldig fin følelse.

Om kvelden var jeg i Rochus-kapellet, først på rosenkransbønnen og deretter på den hellige messen.

20.02.92 – torsdag

10.10 Legenes rom: Jeg spurte Frelseren om samvittigheten.

Frelseren: «Det uforståelige ved samvittigheten er at jeg selv er den.» Jeg: «Hvem er du, denne 'selv'?»

Frelseren: «Skriv det ned, min datter, jeg er din Herre og Gud.» Jeg:

«Hvorfor lærer man oss ikke med en gang at Gud er

samvittigheten?» Frelseren: «Det er det verdslige. Det ubegripelige kommer fra meg.»

Jeg: «Hvorfor innser ikke noen prester at den indre stemmen jeg hører, kommer fra deg?»

Frelseren: «Fordi de ikke kjenner til å skille mellom åndene. De har en svak tro, forkynner Bibelen, men lever ikke etter den.»

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rot. Jeg ba rosenkransen. Da jeg skulle motta den hellige nattverd, gikk nonnen forbi meg og prøvde ikke engang å gi meg den hellige nattverd, fordi hun visste at jeg ikke ville ta imot den fra henne. Jeg gikk da umiddelbart tilbake til plassen min og mottok nattverden åndelig. Jeg fikk så mange nådegaver, og så hørte jeg stemmen:

«Vil du ikke ofre den hellige nattverd for søsteren?»

Jeg sa straks: «Ja.» Men jeg sa: «Jeg ofrer den for søsteren, slik at hun kan få opplysning, slik at hun vet at hun ikke har lov til å dele ut den hellige nattverd.»

Da messen var ferdig, og jeg fortsatt var dypt fordypet i bønn, kom søsteren bort til meg og spurte: «Var det ikke riktig det jeg gjorde?»

Hun spurte fordi hun trodde jeg ville vente og motta den hellige nattverd fra pastor Vogt.

Jeg sa til henne: «Nei, søster, det er ikke riktig. De skal ikke dele ut den hellige nattverd, for de har allerede spurt meg om det en gang, og Frelseren sa: 'Si det til henne, vi har prester.'»

Hun protesterte med nebb og klør og sa at hun også var ordinert og at biskopene hadde godkjent det.

Jeg sa at hun måtte lytte til den øverste biskopen.

Hun var opprørt og litt sint, og hun forstyrret meg på et uheldig tidspunkt. Hun sa at jeg måtte bytte side. (dvs. gå over til den siden hvor den hellige presten deler ut den hellige nattverd)

Jeg sa: «Der Gud plasserer meg, der blir jeg.» Jeg ba for henne.

Deretter gikk jeg sammen med Hedwig og Hilde inn i Rochus-kapellet. Det begynte straks en ny hellig messe. Der kunne jeg så motta Frelseren sakramentalt. Jeg ofret den hellige nattverd for de stakkars sjelene.

21.02.92 – fredag

Kl. 10.30 på legekantoret:

Frelseren: «Det med nonnen, det gjorde du riktig – til og med helt perfekt.»

Jeg spurte også om jeg måtte bytte side i kirken, slik nonnen hadde sagt. Frelseren: «Det trenger du ikke å gjøre, for du har rett.»

I går kveld, da jeg kom hjem, forsvarte mannen min nonnen. Han var veldig opprørt og sa at jeg måtte bytte side osv.

Jeg tok helligvann og sprutet det på ham og omgivelsene, for jeg kjente den urene ånden. Det fortalte jeg Frelseren.

Frelseren: «Det var Judas-demonen hos mannen din.»

Jeg sa at jeg hadde fortalt mannen min at han burde gå til skriftemål. Men mannen min hadde sagt at det ikke var noen synd.

Frelseren: «Han har ikke erkjent synden, fordi han har lukket sitt hjerte.» Jeg:

«Hva betyr det at han har lukket sitt hjerte?»

Frelseren: «Da kan jeg ikke komme

inn.» Jeg: «Det betyr at den andre var

der inne.» Frelseren: «Denne gangen,

ja.»

Om ettermiddagen ba jeg mye for nonnen og pastor Vogt.

Mens jeg ba, så jeg alltid en person stå foran meg i åndelig forstand. Jeg kjente denne mannen, for han hadde stått foran meg flere ganger før. Jeg vet at han delte ut den hellige nattverd, og at jeg ikke mottok Frelseren fra ham. Om sommeren hadde en nattverdsassistent dødd helt plutselig, omkommet i en ulykke på motorveien, men jeg visste ikke om det var denne mannen som nå alltid sto foran meg, så åndelig. Denne personen var så påtrengende at jeg ba et Fadervår, et Ave Maria og et Ære være Faderen for ham. Men jeg trodde ikke at det var nok for denne mannen.

Jeg besøkte Marga Fellhauer i Rot og spurte henne om hun hadde et bilde av sangerne i kirkekoret, for jeg visste at denne mannen, som hele tiden hadde stått foran meg på en åndelig måte, også hadde sunget i kirkekoret. Hun viste meg det, og jeg kjente ham igjen. Da denne mannen omkom i en ulykke om sommeren, var jeg akkurat på pilgrimsreise i Slovakia.

Om kvelden ba jeg rosenkransen i kirken for denne mannen, som het Werner Heinzmann, og ofret den hellige messen for ham. Jeg ba ham om å be for meg også, slik at jeg kunne våkne om natten for å fortsette å be for hans sjel. Jeg angret på at jeg hadde sagt at han allerede gikk meg på nervene med sin påtrengende oppførsel. Men da visste jeg ennå ikke at han var død.

Om natten, rundt klokka 01.30, våknet jeg og ba rosenkransen for ham og litanien til det dyrebare blod. Jeg tente et viet lys for ham og ga ham vievann.

Så spurte jeg Frelseren hva jeg skulle gjøre hvis lekfolkene kom igjen for å gi meg den hellige nattverd.

Frelseren: «Gjør det samme igjen.»

22.02.92 – lørdag

Jeg deltok på den hellige messen i Waghäusel. Pater Werner Egon feiret den hellige messen sammen med en fremmed pater. Da jeg skulle motta den hellige nattverd, nølte pater Werner Egon med å gi meg Kristi legeme, fordi jeg knelte foran ham. Han sa heller ikke, som vanlig, «Kristi legeme», men forble taus. Min mann kom rett etter meg til nattverden og så fortsatt hvordan presten ristet på hodet.

Hvor smart denne presten må være. Takket være ham har det blitt vanlig at de troende i første benk kan motta nattverden på knærne. Men bare de i første benk.

Ja, og de andre? Skal de ikke knele foran vår Frelser? Slik går det ikke. Alle skal knele foran vår Gud. Da han var ferdig med messen, begynte en kvinne ved navn Alice å synge sangen «Velsign deg, Maria». Det likte heller ikke presten, for han ristet på hodet.

Da han hadde forlatt kirken, ba jeg fortsatt sammen med de troende den lauretanske litanien.

Etterpå sang vi «Salve Regina». Disse bønnene ofret jeg for prestene. Så gikk jeg fram foran tabernaklet og knelte meg ned på gulvet. Der ba jeg inderlig for prestene og de troende som var i kirken. Da jeg forlot kirken, kom en mann (Walther fra Hockenheim) bort til meg og sa: «Det gjorde du bra.»
«Vær så snill å be for min kone. Hun har kreft.»
Jeg lovet ham å be for henne. Jeg tror at Gud har hørt min bønn, bønnen for de troende som var i kirken, ellers ville ikke denne fremmede mannen ha kommet til meg.

Kl. 16.30: Jeg ba rosenkransen sammen med de røde troende i kirken. Etterpå ba jeg ytterligere tre rosenkranser og ofret dem alle for pastor Vogt. Det krevde en oppofrelse av meg, for jeg hadde knelt hele tiden.

23.02.92 – søndag

Kl. 7.30 begynte jeg å be, ca. 1 time før jeg gikk til kirken. Jeg klaget til Frelseren over pater Werner Egon.
Frelseren: «Du trenger ikke å høre på ham. Hør på meg.»
Jeg: «Mener du at jeg skal fortsette å knele foran Kristi legeme?» Frelseren: «Ja.»
Jeg: «Kan jeg også gå min vei hvis han nøler med å gi meg den hellige nattverd når jeg kneler?»
Frelseren: «Du kan gå din vei, jeg vil likevel komme til deg, selv om du ikke har mottatt meg sakramentalt.»
Jeg: «Hvordan er det, Frelser, når jeg våkner om natten? Hvem vekker meg, slik at jeg kan våke og be? Er det deg, eller er det de stakkars sjelene?»
Frelseren: «Det er meg. Jeg ønsker at du skal våke sammen med meg.» Jeg: «Ja, men da ber jeg for de stakkars sjelene.» Frelseren: «Da gleder jeg meg spesielt mye.»
Jeg: «Herre, men jeg må kjempe for å komme i gang med å be.»
Frelseren: «Du må innse at du ikke kan gjøre noe av deg selv. Til det trenger du min nåde, for den onde liker ikke at du ber.»
Jeg: «Er den onde så nær meg?»
Frelseren: «Ja. Der jeg er, er han også.»
Jeg: «Kjære Frelser, jeg har gitt deg alt, jeg tilhører deg helt og fullt, hvorfor lar ikke den urene ånden meg være i fred?»
Frelseren: «Da ville han jo ha min forstand. Men min forstand er ikke hans forstand.»
Jeg: «Men han er jo intelligent.»
Frelseren: «Intelligens er ikke fornuft.»
Jeg: «Da gjenstår det ikke annet for meg enn å holde meg våken? Ja, nå kommer jeg på hva det står i Bibelen: Våk derfor til enhver tid i bønn, så dere kan unnsnippe alle disse kommende tingene og bestå foran Menneskesønnen.»
Jeg: «Kjære Frelser, vil du si meg noe? I dag har jeg vært gift i 27 år.» Frelseren: «Fortsett slik, fortsett å be, min datter.»
Jeg: «Ja, min kjære Jesus, jeg skal be av kjærlighet til deg og til menneskene, for mine medmenneskers evige liv og for å redde mitt eget liv.»
Etterpå ventet jeg en stund for å se om Frelseren ville si noe mer. Da hørte jeg Frelseren si: «Gå i fred.»
Jeg: «Takk for din store kjærlighet. Jeg elsker deg over alt.
Jeg deltok i den hellige messen i Rot og deltok også i andakten og rosenkransen der mellom kl. 13.00–14.00.

24.02.92 mandag

Kl. 10.00 på legekontoret: Jeg ba og forenet meg med Frelseren.
Jeg: «Hvorfor nølte pater Werner Egon med å gi meg den hellige nattverd mens jeg knelte og hvorfor sa han ikke «Kristi legeme», og hvorfor ristet han på hodet?»

Frelseren: «Du har mottatt meg, min datter. Du har trodd at jeg er i den hellige hostien. Det har ikke han.»

Jeg: «Men hvis han ikke tror, kan han jo ikke be over transsubstansjonen.» Frelseren: «Jo, jeg har makt over ham.»

Om kvelden var jeg først på rosenkransbønnen og deretter på den hellige messen i Rot. Kl. 20.00 var det bønnegruppe. Pastor Dochart var også der.

Jeg likte ikke diskusjonen med pastor Dochart. Lioba hadde fortalt at djevelen også hadde vært i Waghäusel, og at prestene hadde sendt ham ut av kirken.

Det var muligens den samme mannen som var i kirken i Rot for noen dager siden. Pastor Dochart er ikke enig i at prestene bør snakke mer om djevelen for å informere og advare de troende.

Han sa: «Hva ville vel folk si?»

Jeg: «Det blir for mye taushet rundt djevelens eksistens.»

Jeg sa at prestene burde preke mer om dette. Hvor mange mennesker befinner seg i dag i Satans nett og snarer uten å merke noe av det, bare fordi man alltid snakker om det glade budskapet og fordi det heter:

Gud er godhet, Gud er barmhjertighet, Gud straffer ikke.

Alt dette er riktignok sant, men Gud har evigheten til å straffe.

Jeg likte det ikke da pastor Dochart kort tid etter reiste seg og så på meg med sterkt stirrende øyne, som om jeg hadde gitt ham en ørefik. Det var ikke første gang jeg så disse stirrende øynene.

25.02.92 — tirsdag

Allerede tidlig om morgenen ba jeg rosenkransen for prestene.

Kl. 10.30 på legekantoret: Jeg spurte Frelseren om pastor Dochart. Da jeg sa til ham at prestene måtte advare de troende når djevelen trenger seg inn i kirken og skremmer menneskene, og at det er en feil prestene begår når de tier om dette, så jeg dette stirrende blikket hos ham. Det var frastøtende.

Frelseren: «Det var den urene ånden, når du snakker om den sanne læren.»

Jeg: «Kan den urene ånden gå over presten og ramme meg?»

Frelseren: «Ja, det kan han, når du forsvarer den sanne læren.»

Egentlig skulle jeg gå til pastor Dochart i Bretten for å be. Jeg skulle alltid spørre Frelseren hvor jeg skulle gå.

Jeg spurte Frelseren om torsdag, for jeg ville ikke stole bare på meg selv (torsdager var det bønnekveld i Bretten.)

Jeg: «Frelser, du vet hva jeg vil spørre deg om, før jeg spør deg, vet du det.» Svaret kom umiddelbart, uten at jeg hadde fått sagt spørsmålet ordentlig.

Frelseren: «Ikke gå dit, min datter.» Jeg:

«Takk, min Herre og Gud.»

I kveld, da jeg gikk hjem fra den hellige messen, henvendte en kvinne ved navn Östringer seg til meg. Stemmen hennes var skjelve og hørtes redd ut.

Hun sa til meg: «Du skal ikke tale foran folk. Andre gjør alt dette i det skjulte.» Jeg sa til henne at jeg jo hadde spurt Frelseren om når og hvor jeg skulle tale, og at han gir meg ordene jeg skal si.»

Frelseren sa senere om dette: «Tal, min datter, hør ikke på det andre sier. Hør på meg. Når andre formaner deg om at du skal gjøre noe i det skjulte, er det misunnelse. Jeg har gitt deg gaven til å tale.»

Jeg: «Herre, er du enig i at jeg skal gå til Zönackel?» Frelseren:

«Ja, gå dit.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer? Ønsker du det?»

Frelseren: «Fortsett slik, min datter.»

Jeg takker deg, min kjære Gud.

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Jeg ba først. Det var tungt om hjertet, så jeg måtte gråte. Ja, det er smertefullt, fordi Gud blir fornærmet gjennom menneskene. Pasientene fornærmer ofte Gud, noen uten å vite det. For de kjenner ikke lenger igjen synden. De fleste sier at de ikke har noen synder.

I dag var det en pasient hos meg som sa at det var nok å skrive én gang i året.

Samtidig var hun veldig urolig og påståelig og mente at hun ikke hadde noen synd.

Hun fortalte meg at hun kjente en kvinne som er så ond og går i kirken hver dag. Hun sa at hun allerede hadde sagt til denne kvinnen at hun burde holde seg unna kirken og også unna skriftemålet.

Til denne pasienten sa jeg rett ut: «Det er djevelen som snakker gjennom deg.» Hun klarte ikke lenger å se meg i øynene.

Å, det finnes tusenvis av slike. Det er svært vanskelig å hjelpe disse pasientene, fordi sjelene deres for det meste er forrustet. Jeg inkluderer pasientene i bønner. Noen er takknemlige og går lykkelige derfra, andre med tårer i øynene når de tar farvel og ber meg om å be for dem.

Men det smerter meg enda mer når prestene sprer eller forkynner vranglærer. Jeg føler en borende og brennende smerte i hjertet mitt, som om jeg hadde en hjertefeil.

Ja, prestene forårsaker meg mest hjertesorg. Forstår de ikke at de har et så stort ansvar for sjelene?

Da jeg gråt foran tabernaklet, spurte jeg Frelseren hva han ville spurt om i mitt sted nå?

Frelseren: «Jeg ville spurt Frelseren: 'Elsker du meg?」

I det øyeblikket tenkte jeg: Gud er kjærlighet, og sa: «Men jeg elsker deg jo.»

Frelseren: «Ser du, og jeg elsker deg enda mye, mye, mye mer.»

I det øyeblikket smilte jeg sammen med Frelseren og gråt ikke lenger. Jeg kjente at lidelsene var borte, som om noen hadde visket dem ut.

Takk, kjære Gud, for denne store nåden som umiddelbart helbredet min sjel. Ville en nevrolog eller en psykiater kunne gjøre det samme?

Den beste sjeleslegen er vår kjære Frelser:

Hos hvor mange pasienter kunne man spare røntgenbildene hvis pasientene først gikk til skriftemål og deretter til legen? Nesten ingen pasienter går til skriftemål. Men folk vil tilsynelatende først til skjærsilden og deretter til paradiset. Svært mange av dem avviser Gud fullstendig. De viser ingen anger og har selv valgt sin herre, Satan, som plager dem dag og natt i all evighet. Om kvelden deltok jeg på høymessen og rosenkransbønnen i Rot.

26.02.92 — onsdag

Kl. 10.30 — Legekontoret: Da jeg forenet meg med Frelseren, kom det en dyp ro og fred over meg, og en varme. Jeg vet at Frelseren da er hos meg. Han hviler hos meg, og jeg hos ham.

Jeg: «Kjære Frelser, du helliggjør nå min sjel. Du vil at jeg skal tie.» Frelser: «Ja, min datter.»

Jeg: «Hvor nødvendig det er for en sjel å tilbringe noen minutter i ro sammen med Frelseren. Det visste jeg ikke. Det er kjærlighetens opium. Det verdslige er helt langt borte. Hva går så mange mennesker glipp av? Å, Herre, vær dem nådig. Når man er forent med Frelseren på denne måten, har man alt. Det er så vakkert. Det er som Guds rike. Nå forstår jeg mye bedre når jeg ber: «La ditt rike komme.»

Ja, den åndelige nattverden er så verdifull, man føler seg stadig nærmere paradiset. For øyeblikket har jeg følelsen av at jeg ikke lenger har noen problemer, ingen bekymringer og ingen spørsmål. Jeg tror alt er blitt tatt bort fra meg. Min Herre og min Gud, jeg takker deg for denne nåden.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken:

Først hvisket demonen til meg at jeg ikke skulle gå inn i kapellet, fordi jeg fortsatt ville gå til Zönackel. Jeg trodde nesten på det. Men kollegaen min sa til meg: «Du skal gå inn i kapellet!» Da gikk jeg straks dit.

Jeg fikk igjen mye nåde og ba for alle som var på universitetssykehuset, og sa til Frelseren at han skulle kalle på dem, slik han hadde kalt på meg, slik at de kunne komme hit.

Frelseren: «De hører ikke etter.»

Jeg tenkte på Bibelen, der Frelseren sier: «Mine sauer hører på min stemme.»

Jeg ønsket å ofre denne hellige åndelige nattverden for noen og spurte Frelseren hvem jeg skulle ofre den for?

Frelseren: «Ofre den for den som nå står meg så nær.»

Deretter ba jeg: Fader vår, Ave Maria, Gloria Patri og Cor Jesu sacratissimum. Kl. 15.00 var jeg i Bocksberg i Zönackel. Jeg gikk til skriftemål.

Jeg ofret den hellige nattverd for pastor Vogt. Måtte Gud gi ham opplysning, slik at han kan erkjenne Guds vilje og ikke lenger gi nattverd i hånden.

27.02.92 — torsdag

Kl. 12.30 i kapellet på arbeidsplassen: Jeg knelte som alltid foran tabernaklet og ba. Jeg hadde tungt hjerte og gråt igjen, fordi pasientene fornærmer Gud så sterkt. Jeg har innsett enda mer hvor liten jeg er foran Gud.

Jeg sa til Frelseren: «Jeg er uverdigg til å høre din stemme, og jeg føler stadig større ærefrykt for deg. Og likevel er jeg et null.»

Da hørte jeg: «Fortsett å være et barn.»

Jeg ba «Lovsangen – Gud være lovet» og noen indre bønner. I dag, på torsdag, var det igjen bønnegruppe i Bretten hos pastor Dochart. Jeg spurte

Frelseren igjen om jeg skulle dra dit.

Frelseren: «Nei. Ikke gå dit.»

Jeg spurte om jeg kunne si det til pastor Dochart hvis han spurte meg om det. Frelseren: «Jeg ville bli glad hvis du sa det til ham.»

Senere gikk jeg en liten tur ved sjøen, bak kapellet. Jeg hadde fortsatt pause og hadde med meg et stykke brød for å mate endene, måkene og den ene svanen. Svanden kom bort til meg og ville ha litt av brødet. Jeg kastet brødet litt lenger ut i vannet. Svanden var den smarteste. Den kom opp av vannet, rett bort til meg, og ville ha hele brødstykket. Jeg snakket til den som om den var et menneske. «Hva vil du?»

Den strakte sin stolte hals og mumlet og ble sint; man kunne nesten ha blitt redd for den. Inntil da hadde jeg aldri stått ved siden av en

svane før. Jeg sa til ham at han skulle gå tilbake i vannet. Svanden adlød og gikk tilbake i vannet, og jeg fortsatte å dele ut det gjenværende brødet, en liten bit til hver.

Jeg tenkte at selv dyr adlyder bedre enn mennesker.

Etter jobben gikk jeg og svømte. Deretter gikk jeg for å be rosenkransen og delta i den hellige messen, og ofret den igjen for pastor Vogt.

28.02.92 – fredag

Jeg klarte igjen å be mer. Klokka 10.00 gikk jeg inn på legekantoret. Først ga jeg den stakkars sjelen vievann, så forenet jeg meg med Frelseren og ba.

Jeg sa til Frelseren at jeg ville tro på alt han sa til meg, hvis han først fjernet all frykt og tvil fra meg, slik at ingen kunne forvirre meg. Jeg ba om at han skulle ta fra meg min menneskelighet og ikle meg sin guddommelighet. Jeg har alltid bedt Frelseren om ydmykhet, for at jeg skal bli ydmyk og mild.

Her hos oss snakkes det lite om krigen i Jugoslavia, selv om Dubrovnik igjen ble bombet i natt.

Jeg spurte Frelseren om krigen som skal komme over Tyskland, har blitt mildnet gjennom bønnene.

Frelseren: «Det kommer en krig.»

Jeg: «Fra Russland?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «De tror ikke på det.»

Frelseren: «Min datter, de vil ikke tro det før det er for sent.» Jeg:

«Skal jeg si det til bønnegruppen?»

Frelseren: «Ja, si det til dem, så de kan be mer.»

Videre spurte jeg om jeg også kunne si det når pastor Dochart er til stede sammen med Frelseren, og vi holder tilbedelse?

Frelseren: «Selvfølgelig.»

Jeg tenkte på hvordan reaksjonen ville bli hvis jeg sa det.

Frelseren: «Overlat det til meg. Det viktige er at du har sagt det.»

Jeg: «Skal jeg si det et annet sted også?»

Frelseren: «Du har allerede sagt det til presten din.»

Jeg: «Må man forberede seg på denne krigen med bønner eller noe annet?»

Frelseren: «De må alltid være forberedt.»

Etter jobben gikk jeg en tur i skogen og ba fire rosenkranser for pastor Vogt. Deretter gikk jeg inn i kirken og ba videre for ham. Jeg ofret den hellige nattverd for ham. Bare Gud alene vet hvor mye jeg ber for denne presten. Min belønning forventer jeg bare i himmelen. Selv om pastor Vogt har fornærmet meg, er jeg veldig glad i ham; jeg ønsker alltid å se Jesus i ham.

Jeg har ingen lett oppgave, men det har heller ikke pastor Vogt. Så for oss begge gjelder: Per crucem ad lucem (gjennom korset til lyset)

29.02.92 lørdag

Jeg deltok på morgenmessen i Waghäusel. Under nattverden hørte jeg den urene ånden brøle. Denne stemmen hadde jeg allerede hørt i Sveits hos pater Rudolf. Den gangen var klokken rundt 01.30 om natten, og jeg ba, for djevelen hadde skremt meg veldig.

Stemmen er ikke som en menneskestemme.

Her i Waghäusel holdt pater Aemilian messen i dag. Før messen hadde jeg bedt spesielt for patene. Nå skriver jeg også ned hva jeg ba, på de store perlene: «Evige Fader, jeg ofrer deg legemet og blodet, sjelen og guddommeligheten til din over alt elskede Sønn, vår Herre Jesus Kristus, til soning for våre synder og for synderne til prestene og brødrene i Waghäusel.»

På de små perlene ba jeg: «På grunn av hans smertefulle lidelse, vær barmhjertig mot oss og mot prestene og brødrene i Waghäusel.»

Til slutt ba jeg tre ganger: «Hellige Gud, hellige, mektige Gud, hellige, udødelige Gud, vær barmhjertig mot oss og mot fedrene og brødrene i Waghäusel.»

Deretter ba jeg den gledefylte rosenkransen, eksorsismen og andre bønner. Etter den hellige messen ba Alise meg om å lede bønner.

Vi ba Jomfru Marias litani.

Deretter ba jeg knelende på gulvet foran tabernaklet for mange anliggender.

Knapt hadde jeg kommet ut av kirken før jeg hørte at en kvinne hadde klaget over at litanien til Jomfru Maria var for mye for henne. Men jeg vet at denne bønner var ønsket av himmelen, for djevelen liker ikke litanien til Jomfru Maria – tvert imot, han blir rasende av denne bønner, det har jeg allerede opplevd.

For jeg har opplevd dette flere ganger; denne demoniske raseriet var en gang spesielt ille i Medjugorje, da en ung student fra Wien, mens vi ba Jomfru Marias litani, ropte høyt: «Slutt, det brenner!» Jeg fortsatte likevel å be. Den gangen trodde jeg at djevelen ville rive sjelen min i stykker mens jeg ba.

Etter at jeg hadde handlet ved middagstid og ryddet opp i leiligheten, gikk jeg kl. 16.15 igjen i rødt inn i kirken og ble der til kl. 18.15. Jeg begynte å be, men måtte slutte, for det evige lyset brant igjen ikke. Kvinnen i prestegården ga meg fyrstikker, og jeg tente lyset. Jeg ba flere rosenkranser for pastor Vogt. Det var så tungt for meg å be, jeg hadde helst villet gråte. Jeg ønsker å ha en skriftemålssamtale med pastor Vogt, men jeg håper at også han ønsker det og tar kontakt med meg. Jeg ba om at Gud må gi ham nåden til det, for jeg har mye å fortelle ham om alt det Frelseren har sagt til meg så langt. Frelseren har også sagt til meg at jeg skal be for ham.

Da jeg kom hjem, plaget den urene ånden, den snakkesalige, meg. Han prøvde å overbevise meg: «Ser du, det hjelper ikke. Det har ingen mening, slutt å be for ham.» Men jeg hørte ikke på den urene ånden, men fortsatte å be.

01.03.92 – søndag

Jeg ba i omtrent en time, og deretter var jeg forent med Frelseren i omtrent 30 minutter. Jeg innså at jeg igjen er et null, og at jeg må be Frelseren om alt jeg trenger. Jeg gråt bittert og ba Frelseren om hans hjelp. Uten ham er jeg ingenting, men med ham oppnår jeg mye.

Det som tynger meg mest for tiden, er nattverden i hånden, fordi den ikke blir avskaffet – tvert imot, den praktiseres fortsatt, for jeg vet at Frelseren ikke ønsker at de troende skal motta den hellige nattverden i hånden. Jeg ba bønnene til den guddommelige barmhjertighet, barmhjertighetsrosenkransen, bønner fra den hellige Terese av Lisieux, Frans av Assisi, stormbønner og mange andre bønner.

Jeg hadde ennå ikke forstått det Frelseren en gang sa til meg, nemlig at han trekker tilbake sin nåde på grunn av nattverden i hånden.

Jeg måtte spørre Frelseren om dette igjen, fordi jeg ønsket å forstå det bedre. Frelseren: «Det er en fornærmelse og en likegyldighet overfor meg.»

Jeg: «Gir du dem nåde ved håndkommunionen?»

Frelseren: «Nei. Jeg trekker den tilbake.»

Jeg: «Hva betyr det, å trekke tilbake?»

Frelseren: **«Et tre må bære frukt, men de vil ikke ha noen frukt ved håndkommunionen.»**

Jeg: «Hva er det verste med håndkommunionen?»

Frelseren: «At alle befinner seg i gjørma.»

Jeg: «Men Frelser, ligger ikke det bare hos menneskene, for prestene gir jo også nattverd i munnen.»

Frelseren: «Hvem har lært menneskene dette?»

Jeg: «Min Herre, er dette Satans verk?»

Frelseren: «Ja, min datter, det er Satans verk, helt klart. Han vil ikke ha gode frukter, han vil bare ha dårlige. De dårlige fruktene tilhører alle ham.»

Jeg: «Jeg forstår ikke dette, hvorfor tror ikke prestene på det?»

Frelseren: «Fordi de ikke lenger har troen.»

Jeg: «Hvordan skal man fjerne denne skitten fra kirken?»

Frelseren: «Ved å be og faste.»

Jeg: «Det er så vanskelig å faste.»

Frelseren: «Like vanskelig er det for de rike å komme inn i paradiset.» Jeg: «Kan du fortelle meg litt mer om håndkommunion?»

Frelseren: «Be uten opphold om at den blir avskaffet.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Jeg: «Hvor mange fiender vil jeg ha nå?»

Frelseren: «Flere enn du kan forestille deg. Jeg er hos deg, du trenger ikke å være redd.» Jeg: «Frelseren, har jeg forstått dette riktig?»

Frelseren: «Ja, min datter, du har skrevet det riktig.»

For øyeblikket har jeg ro, fred og klarhet i meg, ingen tvil, ingen frykt. Det er en herlig følelse. Ja, Frelseren er med meg. Jeg takker deg, min Herre og min Gud.

Jeg spurte Frelseren videre:

«Herre, i går sa du ingenting til meg i kirken, selv om jeg ba i to timer for presten, pastor Vogt. Var ikke bønnene mine gode?»

Frelseren: «Jeg led sammen med deg, for presten hørte ikke på min stemme.» Jeg: «Herre, hvis jeg faster for ham, vil det da skje en forandring?» Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, min gode sjelesørger, jeg skal faste for min prest, pastor Vogt.»

Min Jesus, jeg elsker deg over alt. Jeg takker deg for denne samtalen.

Jeg gikk litt tidligere til den hellige messen og ba for mine fiender.

Jeg så den unge studenten Wagner; han er diakon. Da spurte jeg Frelseren:

«Hvis det ikke er riktig at H. Wagner gir meg den hellige nattverd, så ber jeg deg om at presten gir meg den hellige nattverd.»

Jeg fikk den hellige nattverd av presten.

Da jeg kom hjem, satte jeg steken i ovnen, lagde spätzle selv og skar opp salaten.

Kl. 12.00 ba vi Herrens engel. Kl. 12.15 spiste vi.

Kl. 12.45 var jeg tilbake i kirken. Det var tilbedelse, og det aller helligste var utstilt. Jeg ble i kirken og ba til kl. 14.45.

Kl. 15.30 kom en kvinne ved navn Barbara. Hun åpnet sitt hjerte for meg og fortalte om sin sønn. Da hun gikk, kom Marion og ble til kl. 17.30.

Vi skrev dagboksnotatene.

Kl. 18.15 ba jeg to rosenkranssetninger for pastor Vogt foran det Allerhelligste i kirken, for det evige lyset brant igjen ikke.

Dessverre så han det ikke. Jeg følte meg ikke så bra sjelsmessig. Det gjorde meg vondt at pastor Vogt satte opp en projektør rett foran monstransen. Jeg tror at den levende Gud er til stede i den hellige hostien.

Normalt setter man ikke opp en projektør omtrent en halv meter unna et menneske. Det er bare det at monstransen er sterkt opplyst og skinner vakkert og blander fra lang avstand. Må Frelseren lide også her, spurte jeg, og kjente hvordan lyset brente i øynene mine. I noen øyeblikk klarte jeg ikke å se dit.

Til slutt klarte jeg ikke å forlate kirken før jeg så kirketjeneren og fortalte henne at det evige lyset ikke lenger brant.

Hun mumlet for seg selv og sa: «Det er slukket igjen.»

Før jeg la meg, ba jeg den smertefulle rosenkransen for de stakkars sjelene. Dagen min er over på et blunk, så fort.

Jeg var glad for at jeg ikke hadde noen TV, og takket Gud for styrken og kjærligheten i dag.

02.03.92 – mandag

Kl. 10.00 på legens kontor: Jeg sprengte rommet med vievann og velsignet samtidig alle som var på klinikken med Benediktuskorset. Jeg forenet meg med Frelseren og sa: «Du vet hva jeg vil spørre deg om, du vet alt, og jeg skal skrive ned og tro på det du sier til meg.» » Jeg tenkte på spotlyset som brant i går og kanskje fortsatt brenner i dag foran det Allerhelligste.

I løpet av de tre karnevaldagene holder vi alltid tilbedelse foran det Allerhelligste hos oss. I stillheten hørte jeg:

«Skriv det ned, min datter, det er ikke riktig å holde lampen foran meg. Han skal prøve å holde lampen foran seg i tre minutter.»

Jeg: «Herre, jeg får ikke ro når jeg vet at lampen fortsatt brenner så nær deg. For jeg føler selv denne lidelsen.

Frelseren: «Hvis du vil, kan du kalle på ham.»

Jeg: «Herre, har jeg kanskje innbilt meg dette?»

Frelseren: «Du er nært forbundet med meg.»

Jeg: «Skal jeg lese opp for pastor Vogt det jeg har skrevet?» Frelseren: «Er du redd?»

Jeg: «Egentlig ikke.»

Frelseren: «Så gjør det.»

Jeg: «Ja, Frelser, jeg skal ringe ham, for jeg tror at du, den levende

Gud med kjøtt og blod, kropp og sjel, menneskelighet og guddommelighet, virkelig og i essensen er til stede i den hellige nattverd.»

12.30 Jeg har røntgenfotografert en femten år gammel gutt ved navn Markus.

En sykepleier fulgte ham. Hun fortalte meg at alle på avdelingen hadde blitt skremt da han ble dårlig og øynene hans ble helt stive.

Jeg spurte når det hadde skjedd, og innså at det var på det tidspunktet da jeg ba eksorsismen for alle som var på klinikken, til og med flere ganger.

Da jeg så på denne gutten og spurte ham om han ville ha litt vievann, sa han umiddelbart: «Nei, det har jeg hjemme, det gir jeg til dyrene.»

Jeg tegnet da et kors på pannen hans med vievann, og straks ble øynene hans stive igjen.

Foran sykepleieren spurte jeg ham om han kunne be «Ave Maria». Han sa «Ja» og begynte å be, men allerede ved det tredje ordet klarte han ikke å si det lenger, så jeg fortsatte å be alene.

Jeg ga ham enda en bønneseddel om Det dyrebare blod og sa til ham at jeg ville be for ham.

Kl. 12.45 i kapellet: Jeg ba for Markus og spurte Frelseren om den urene ånden var hos ham.

Jeg visste det, men jeg ønsket å få bekreftelse fra Frelseren.

Frelseren: «Ja, han har den, og han må forbli der.»

Jeg ba Frelseren om å sende pasienten Markus til meg igjen.

Kl. 14.10 kom han faktisk, denne gangen sammen med moren sin. Gutten lå i sengen.

Angivelig klarte han ikke å reise seg. Da han så meg, ba han meg straks om vievann, og jeg ga ham det. Så sa han til moren sin at hun skulle se på bildet av Jomfru Maria. Da moren så bildet, sa hun til ham: «Må du også se alt dette igjen?»

Hun var full av stolthet og sa: «Forhåpentligvis er du snart hjemme igjen.»

Da moren gikk litt til siden, sa jeg til Markus: «Du har lekt med glass.» Han skjønte straks hva jeg mente og sa: «Ja. I Berlin og her, det er ufarlig greier.» Jeg så på ham og spurte: «Hva sa du?»

Og han svarte: «Moren min også.»

Nå hadde det gått opp for meg hvorfor demonen måtte bli der inne. Jeg la en Jomfru Maria-medalje i hånden hans, og han tok den. Det måtte bedres eksorsisme over denne gutten, og han burde ikke bli liggende på nevrologisk avdeling. Jeg kan ikke gjøre noe her, for verken moren eller legen vil tro meg. Jeg har bedt for ham.

Om kvelden i Rot-kirken ba jeg rosenkransen for Markus og ofret deretter den hellige messen for ham.

Kl. 20.00 – bønnegruppe:

I dag hadde det kommet mange menn, H. Deris, H. Artur Wagner, teologistudenten Fridolin, pastor Dochart osv.

Det var fint. Vi ba også for pasienten Markus. Pastor Dochart og H. Deris var litt urolige. Jeg hadde mottatt mye nåde.

03.03.92 – tirsdag

Kl. 10.00 på legekontoret: Jeg spurte Frelseren om H. Deris.

Frelseren: «Deris skal ikke bli diakon, han er ikke utvalgt til det. Det er stoltheten som får ham til å ønske å bli diakon. Hos pastor Dochart var den urene ånden til stede igjen.»

Jeg: «Hvilket Confiteor skal vi be, det gamle eller det nye?»

Frelseren: «Det gamle, min datter.»

Jeg: «Frelser, du ga oss mye nåde i går, mer enn vanlig.» Frelser: «Jeg likte bønnene dere ba.»

Jeg: «Hva kan jeg si til bønnegruppen, hva bør vi vite, og hva er viktig for oss?»

Frelseren: «Be med hjertet.» Jeg:

«Hvordan da, Frelser?»

Frelseren: «La hjertene deres tale, ikke munnen. Be om mye kjærlighet.» Jeg:

«Så må vi påkalle Den Hellige Ånd oftere?»

Frelseren: «Ja, min datter. Når Den Hellige Ånd tenner kjærlighet i hjertene deres, da kan dere be med hjertet. Rens hjertene deres, slik at Den Hellige Ånd også kan komme inn hos dere.

Ikke hold fast ved syndene deres lenger; de utgjør et stort sår, og det leges langsommere enn et lite sår. Store sår forårsaker store smerter, og da har man ikke lenger så lyst til å be.»

«Skriv, min datter: Å bare be med munnen er slik fordi vi ikke lar Den Hellige Ånd virke i våre hjerter. Be slik at det oppstår kjærlighet under bønnen.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, gi oss nåden til å kunne be med hjertet. Frelser, du har sagt at det fortsatt er urene ånder hos min mann. Men han mottok nattverd i går.»

Frelseren: «Din mann skal gå til skriftemål.»

Jeg: «Han vil sikkert si til meg at han har gått til skriftemål.»

Frelseren: «Si til ham, min datter, at han skal gå til skriftemål på riktig måte.»

Fra kl. 16.00 til 17.00 var jeg innkalt til å lede bønnen og holde tilbedelse foran det Allerhelligste i kirken. Min mann, Fridolin og jeg gjorde dette sammen og ledet bønnen. Min mann var litt urolig, selv om jeg hadde bedt for ham.

Pastor Vogt hadde ennå ikke fjernet Schenwerfer, selv om jeg allerede hadde sagt det til ham.

Kl. 18.30 var det hellig messe, og jeg ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

04.03.92 — onsdag — askeonsdag

Jeg fastet med vann og brød og hadde hodepine i hele 24 timer. I noen øyeblikk var det uutholdelig. Det var soningslidelser, og jeg ofret dem for pastor Vogt og for syndernes omvendelse.

Jeg fastet for pastor Vogt og for Andreas (teologistudent).

Jeg spurte Frelseren hvorfor nonnen i går kveld hadde fortsatt å dele ut den hellige nattverd, selv om hun vet at hun ikke skal gjøre det. Jeg ofret da den hellige nattverd for henne.

Frelseren: «Man kan ikke gi nåden til et forherdet hjerte. Be for henne, fast for henne.»

Om kvelden i kirken. Tre lekfolk og pastor Vogt hjalp til med å dele ut askekorset. Jeg ba Frelseren om at jeg måtte få askekorset gjennom innviende hender. Og pastor Vogt kom bort til meg, selv om han vanligvis var på den andre siden. Da jeg mottok nattverden, ba jeg Frelseren igjen om at jeg måtte motta den hellige nattverden gjennom innviende hender, og jeg mottok den hellige hostien fra pastor Vogt.

Jeg ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

Jeg spurte, fordi jeg så at lekfolk tegnet askekorset. Blant lekfolkene var det også en teologistudent (akolyt).

Frelseren: «Skriv, min datter, at asken bare skal deles ut av innviede hender. Bare prestene, bare prestene. Dette hører også til skitten i kirken.»

05.03.92 — torsdag

Tidlig om morgenen ba jeg barmhjertighetsrosenkransen og litanien til Guds barmhjertighet samt andre bønner.

Kl. 10.00 i legerommet:

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg kunne ikke gi nåden, for lekfolkene delte ut askekorset. Jeg gir nåden ved utdelingen av aske gjennom prestens innviede hender.»

Om ettermiddagen ba jeg i en time; det var ingen pasienter der, og etterpå ba jeg rosenkransen.

Om kvelden i kirken i Rot ba jeg først rosenkransen sammen med de troende, og deretter den hellige messen. Jeg ofret igjen den hellige nattverd for pastor Vogt. I kirken var det også en prest fra Polen, pastor Stanislau.

06.03.92 Jesu Hjerte-fredag

Kl. 13.00 gikk jeg til kapellet. Det var imidlertid stengt. Det gjorde meg vondt, men jeg gikk for å lete etter nøkkelen. Jeg hentet portvakten i sykehusbygningen, og han åpnet kapellet. Etter den åndelige nattverden spurte jeg Frelseren om det var riktig det pater Stanislau fra Polen gjorde, og mente dette fordi han også deler ut den hellige nattverden i hendene.

I begynnelsen kom jeg veldig godt overens med denne presten, men nå føltes han så fremmed for meg. Jeg spurte Frelseren videre om han også tidligere hadde delt ut nattverden i hendene. Frelseren: «Nei, han gjør det for pengenes skyld. Dermed har han forrådt meg.»

Jeg: «Kan jeg skrive dette i dagboken?»

Frelseren: «Ja, skriv det, han har mistet mange nådegaver på grunn av det.» Jeg: «Hvem har påvirket ham til å dele ut nattverden i hånden?»

Frelseren: «Det er Lucifers verk. Så lenge de deler ut nattverden i hånden, tjener de Satan.» Jeg: «Herre, kan jeg si dette til pater Stanislau?»

Frelseren: «Min datter, han vil ikke komme til deg.»

Jeg: «Vet han at det ikke er riktig? Føler han det?»

Frelseren: «Min datter, kjenner du din synd når du begår den?» Jeg:

«Men Herre, kanskje han mener at det er riktig?»

Frelseren: «Min datter, hvis man ikke erkjenner synden, er man ille ute.» Jeg: «Hva betyr det å være ille ute?»

Frelseren: «Man befinner seg ikke i Guds nåde.»

Jeg ble litt skremt, og pusten min stokket seg litt, og jeg spurte Frelseren om han kunne si det en gang til, kanskje jeg ikke hadde forstått det riktig.

Frelseren: «Skriv det ned, min datter, man befinner seg ikke i Guds nåde.»

Om formiddagen hadde jeg bedt Frelseren om å fortelle meg noe om sjelene på universitetssykehuset.

Frelseren: «Vil du tåle det jeg skal fortelle deg?»

Jeg: «Frelseren, du kjenner meg bedre enn jeg kjenner meg selv.»

Om kvelden i kirken i Rot så jeg ikke pater Stanislau lenger.

På slutten av den hellige messen ble jeg kjeftet på av kirkedamen fordi jeg hadde minnet henne på at det evige lyset ikke brant. Hun skrek høyt gjennom hele kirken i sinne:

«Gå hjem, dette angår ikke deg.» Jeg ba for denne kvinnen. En mann fra

Rot, Erich, snakket fortsatt med henne utenfor.

Jeg ofret den hellige nattverd for Marion. Klokka 20.00 ba jeg eksorsismen og Den hellige ånds rosenkrans, for at ingen lekmann lenger skal dele ut den hellige nattverd, for

nattverdsassistentene hadde et møte på dette tidspunktet.

Erich var hos meg og ba sammen med meg. Jeg inkluderte også min mann i bønnen. Men han var veldig nervøs og rasende, slik at Erich gikk hjem. Jeg tror at eksorsismen virket på min mann. Alt irriterte min mann den kvelden. Før jeg la meg, ba jeg enda to rosenkranser.

07.03.92 – Maria-Hjertets soningslørdag

Tidlig om morgenen var jeg i kirken i Waghäusel sammen med fru Cordula.

Fra kl. 16.15 til 18.15 ba jeg for pastor Vogt. Det evige lyset brant ikke da jeg kom inn i kirken. Jeg ba om at noen skulle komme og tenne det. Så sa jeg til Frelseren: «Jeg ofrer dette til deg, slik at 100 000 sjeler skal bli frelst, hvis ingen kommer innen

kl. 17.00 ingen kommer og tenner det evige lyset.»

Klokken var 17.05 da kirkedamen kom og tente det evige lyset; hun skyndte seg veldig. Jeg knelte i de to timene og ba fire rosenkranser og mange andre bønner.

08.03.92 – søndag

Kl. 05.45 om morgenen sto jeg opp og ba i omtrent en time, først til Den Hellige Ånd, deretter det gamle Confiteor, eksorsismen, en bønn til den hellige erkeengelen Mikael og til skytsengelen, innvielsen til Jomfru Maria, en bønn til Jesu hjerte og den gledefylte rosenkransen, deretter mottok jeg nattverd i ånden.

Jeg begynte igjen å gråte av hele mitt hjerte, for det kom så mange plager over meg. De verste er de som rammer min mann. Helst ville jeg ha gitt opp alt og sluttet å be så mye.

Jeg ba Frelseren om hjelp og klaget til ham. Jeg ba også til Jomfru Maria om at det var for mye for meg. Jeg sa: «Jeg blir plaget fra alle kanter, og i tillegg er jeg skuffet over presten min.

Plutselig sluttet jeg å gråte. Deretter følte jeg en dyp fred og en stillhet i meg. Jeg ba Frelseren om et tegn som presten og alle i kirken ville kunne se.

Jeg sa til Frelseren at jeg var en synderinne og uverdig til å motta dette tegnet, og la til: «Herre, din vilje skje.»

Frelseren: «Ja, du skal få et tegn som alle kan se.»

Jeg: «Jeg vil gjerne vite om presten også vil se det da.» Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Blir det et godt tegn, slik at folk omvender seg, eller vil du skremme oss?»

Frelseren: «Gud skremmer ingen.»

Jeg: «Når kommer dette tegnet, før påske eller etter?» Frelseren: «Før påske.»

Jeg: «Vil presten forandre seg på grunn av dette tegnet?»

Frelseren: «Nei, han vil ikke forandre seg på grunn av det.»

Jeg: «Hvorfor, Frelser? Nå er jeg helt fortvilet. Jeg trodde han en gang ville forandre seg?»

Frelser: «Det trodde du.»

Jeg: «Men hvorfor, Frelser?»

Frelser: «Det er fortsatt så mye stolthet.»

Jeg: «Herre, jeg ber deg, gi meg da en annen prest som jeg kan betro dagboken min til.»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, er det greit for deg at jeg tiltaler deg slik, for eksempel min Herre, min Frelser, kjære Jesus, min store kjærlighet, min hellige, sterke og evige Gud, konge over alle konger, min fredskonge, allmektige og barmhjertige Gud, osv. Er det greit for deg?» Frelseren: «Det som kommer fra hjertet, det sier du.»

Jeg takket for denne samtalen og ofret den hellige nattverd for alle mennesker over hele verden og for de stakkars sjelene i skjærsilden, slik jeg hver dag ofrer avlatbønnene for de stakkars sjelene.

Klokken var omtrent 8.30. Min mann sto opp og dro til Waghäusel for å skrifte. Min bønn ble hørt, for jeg ba under rosenkransen om at Gud måtte gi ham nåde til en god skrifte.

Fra kl. 09.45 til 11.10 var jeg i kirken i Rot. Før den hellige messen ba jeg Guds barmhjertighetslitani for alle kirkegjengere. Jeg ofret igjen den hellige nattverd for de stakkars sjelene i skjærsilden.

Da jeg kom hjem, var mannen min forvandlet. Han var som et nytt menneske og ble med på andakten. Det var fred hele dagen, han var kjærlig og snill. Takk Gud for denne nåden.

Om natten ble jeg vekket kl. 02.30 og fikk nåden til å kunne be.

Jeg ba de syv siste ordene, hver gang et Fadervår og et Ave Maria, «og ære være Faderen», deretter barmhjertighetsrosenkransen. Så ga jeg de stakkars sjelene vevann og sov deretter vidunderlig videre.

09.03.92 – mandag

Kl. 10.00 på legens kontor:

Jeg spurte Frelseren om menneskene på klinikken, de som jobber der.

På fredag hadde Frelseren spurt meg om jeg kunne tåle det han ville fortelle meg, så jeg sa nå til ham at han i det minste burde fortelle meg det mildeste, hvis han ville det.

Frelseren: «De skal alle omvende seg. Nesten alle er på den brede

veien.» Jeg: «Hva skal jeg gjøre for dem, Frelser?»

Frelseren: «Be for dem.»

Jeg: «Men mine bønner kan ikke redde mange.»

Frelseren: «Jo, for sammen med meg kan du redde mange.»

Det hadde kommet en lege til oss på røntgenavdelingen, en gjest fra Tyrkia, en muslim, som ønsket å informere seg om røntgen og bildene.

Jeg fortalte ham mer om den katolske troen enn om røntgen. Spesielt fortalte jeg ham hvor viktig Den Hellige Ånd er.

Jeg spurte Frelseren om det var riktig, siden legen jo er muslim.

Frelseren: «De trenger alle den samme troen.»

Jeg: «Kan du fortelle meg hvordan jeg skal

være?» Frelseren: «Forbli slik du er.»

Kl. 13.00 i kapellet på sykehuset.

Jeg sa til Frelseren at det er så mange i kirken på søndager, men bare noen få på hverdager. Jeg spurte: «Kan ikke presten dele ut nattverden alene, trenger han ikke lekfolk?»

Jeg tenkte at de andre må vente tålmodig, og hvis de ikke kan vente, så bør de be for unge prestekandidater, slik at vi får flere prester.

Frelseren: «De fleste som bare mottar nattverden på søndager, mottar den uverdig.»

Jeg: «Det må man si til presten. Ser ikke presten det?»

Frelseren: «Hvis han ikke delte ut nattverden i hånden, ville han se det.» Jeg: «Kan jeg skrive det i dagboken?»

Frelseren: «Ja, min datter, skriv det ned.»

Jeg: «Mange sier at de synder mer med munnen enn med hånden.»

Frelseren: «Det tror jeg ikke på. Men det er likegyldigheten som gjør at de ikke lenger skiller mellom den treenige Gud i det hellige nattverdsbrødet og vanlig brød. Prestene må forkynne forskjellen for dem, men siden de praktiserer nattverd i hånden, kan de ikke lenger forkynne om det.»

Jeg: «De sier at det også er ærbødig å motta den med hånden.»

Frelseren: «Skriv, min datter, det er uverdig å motta den hellige hostien med hånden, og når noen mottar den uverdig, er det samtidig også respektløst.»

Jeg: «Blir det begått mange helligbrudd på grunn av

håndkommunionen?» Frelseren: «Flere enn du kan forestille deg.»

Om kvelden i Rot, i kirken, mens presten leste evangeliet, stormet en kvinne gjennom hele kirken helt frem til presten.

Hun var så høylydt med skoene sine og med sine faste skritt at alle de troende la merke til henne. Angivelig skulle det være noen i kirken som med bilen sin sperret avkjørselen for henne. Men hennes uro virket merkelig på meg.

Hun vinket til kirketjeneren, som kom bort til henne og deretter avbrøt presten og fortalte ham alt. Da presten spurte hvem som eide denne bilen, var det ingen som meldte seg.

Etter nattverden spurte jeg Frelseren om pater Johannes, for Roland hadde fortalt meg på telefonen at biskop Platon hadde omvendt seg til pater Johannes og nå aksepterte bøkene hans.

Frelseren: «Bøkene til pater Johannes er ikke riktige.»

Deretter spurte jeg om foredraget som skulle finne sted 13.03.92 og handle om

Garabandal. Jeg sa til Frelseren: «Jeg tror på åpenbaringene i Garabandal, men denne visningen av filmen og den påfølgende samtalen, samt all reklamen for den, plager meg. Er det ikke djevelen som er i sving og ønsker å ødelegge det gode?»

Frelseren: «Du har gjettet riktig.»

Om kvelden kl. 20.00 var det bønnegruppe. Det var mange mennesker der.

10.03.92 — tirsdag

Jeg spurte Frelseren om kvinnen som kom til kirken i går.

Frelseren: «Det var den urene ånden. Jeg tillot det. Det kommer flere av dem. Jeg var i kirken i Rot og ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

11.03.92 — onsdag

Kl. 10.10 på legekantoret:

Jeg spurte Frelseren igjen om tegnet. Frelseren:

«Du vil få et tegn i kirken.» Jeg: «Hva vil det være?»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Kan jeg skille mellom det som kommer fra deg og det som kommer fra meg?»

Frelseren: «Ja, det kan du.»

Frelseren ga meg mye nåde. Jeg takker deg, min Herre og Gud.

Jeg: «Si meg noe, jeg vil også høre noe fra deg.»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter.»

Jeg: «Det gjør godt å høre det.»

Kl. 16.30: Jeg var i Zönackel i Boxberg og hørte på et foredrag. Fordi jeg kom for sent, kunne jeg ikke delta i den hellige messen der.

Kl. 19.00 deltok jeg så i den hellige messen i Mingolsheim i Rochus-kapellet.

Jeg knelte igjen alene ved nattverdbordet. En ny prest ga meg først nattverden helt på slutten.

Mens jeg ventet, ba jeg flere Ave Maria for denne presten.

Jeg ofret nattverden for Marion.

Kl. 20.30 kom Marion, og vi skrev dagboksnotatene.

12.03.92 — torsdag

Allerede for andre dag på rad jobbet jeg alene på klinikken. Det kom mange pasienter. Likevel klarte jeg å be mye.

Kl. 12.30 i kapellet på klinikken:

Jeg ville vite om det var riktig at jeg i går knelte alene ved nattverdbordet i Rochus-kapellet. Mange jeg kjente, sto mens de mottok den hellige nattverd eller knelte seg ned på trappen rett foran presten, selv om nattverdbordet var der.

Kanskje jeg har gjort en feil, tenkte jeg. Frelseren:

«Fortsett å knele, som før.»

Jeg: «Hva er grunnen til at de andre ikke kneler ved nattverdbordet?» Frelseren:

«Falsk ydmykhet, menneskefrykt, frykt for presten.»

Jeg tenkte på folk fra bønnegruppen og spurte Frelseren om jeg skulle si dette til dem?

Frelseren: «Ja, men med kjærlighet.»

Det virker litt rart på meg. Når man vil gjøre noe godt for Frelseren, står man alene. Tross alt er vi alle forpliktet til å ære Gud.

På vei hjem ba jeg som alltid rosenkransen.

Klokka 16.00 dro jeg til Mingolsheim for å svømme i saltvannsbassenget, i omtrent en og en halv time.

Om kvelden gikk jeg til kirken i Rot og ba også rosenkransen der. Under nattverden gikk nonnen forbi meg.

Jeg reiste meg og gikk tilbake til plassen min uten å ha mottatt den sakramentale nattverden.

På veien fra nattverdbænken til plassen min tenkte jeg at djevlene ville rive meg i stykker. Men Frelseren kom åndelig til meg, og jeg fikk mye nåde, en spesiell nåde. Jeg ofret nattverden for menneskene på sykehuset der jeg jobber.

Rett etterpå kjørte jeg til Mingolsheim, til Rochus-kapellet.

Der var det en hellig messe kl. 19.30, og der mottok jeg også den sakramentale nattverden, som jeg ofret for prestene og ordensfolkene som fortsatt befant seg i skjærsilden, og for nonnen som delte ut nattverden, samt for alle andre sjeler i skjærsilden.

13.03.92 – fredag

I morges ba jeg i omtrent en time, minst 10 ganger eksorsismen for hele klinikken, for familien min, for pastor Dochart og pastor Vogt.

Jeg hadde mye å gjøre, men likevel hadde jeg tid til Frelseren. Det mangler to personer på røntgenavdelingen; den ene er syk, og den andre kommer først i mai. Jeg ba Frelseren om at han måtte gi meg nåde til å jobbe for tre.

Han ga meg den, og med Guds kraft klarte jeg å jobbe godt.

Kl. 10.10 gikk jeg inn på legestuen. Der kommuniserte jeg åndelig, allerede for andre gang i dag.

Jeg spurte Frelseren hva det var som skjedde i går, da nonnen gikk forbi meg sammen med Frelseren, og jeg reiste meg og gikk tilbake til plassen min uten å ha mottatt Frelseren; da følte jeg store angrep innvendig.

Frelseren: «Min datter, det var svært mange urene ånder.»

Jeg: «Trodde de at du ikke ville komme inn til meg hvis jeg ikke mottok deg sakramentalt?»

Frelseren: «Ja, det mener de alltid.»

Jeg: «Jeg hadde følelsen av at de ville rive meg i stykker i det øyeblikket. Har jeg kanskje innbilt meg det?»

Frelseren: «Min datter, hvis de hadde kunnet, ville de ha revet deg i stykker.»

Jeg: «Herre, da du så kom til meg åndelig og jeg forenet meg med deg, mottok jeg mer nåde enn om jeg hadde mottatt nattverden sakramentalt. Hva er grunnen til det?» Frelseren: «Fordi jeg ønsker å bli gitt til de troende gjennom prestens innviede hender.

Jeg: «Hvordan skal jeg oppføre meg overfor presten?»

Frelseren: «Du skal alltid adlyde presten, men hvis han krenker min ære, skal du ikke gjøre det.» Jeg ville vite om det var riktig at jeg hadde løpt bort fra søsteren uten å motta den hellige nattverd; jeg tenkte at kanskje Frelseren ikke hadde likt det.

Frelseren: «Nei, min datter, tvert imot, du har gjort noe godt.»

Jeg: «Men min Herre og Gud, hva om presten sier at jeg ikke får gjøre det?»

Frelseren: «Da skal du gjøre som han sier, på hans ansvar.»

Jeg: «Når kan jeg snakke med pastor Vogt? Jeg vil vite det fra deg. Herre, din vilje skje.»

Frelseren: «Ja, min datter, snakk med ham.»

Jeg: «Når?»

Frelseren: «Så snart som mulig.

Jeg: «Krenker jeg Guds ære ved å gå bort, eller de som blir igjen og mottar den hellige nattverd fra lekfolk?»

Frelseren: «Min datter, hør godt etter. Alle som mottar nattverden i hånden, og de lekfolk som deler ut den hellige nattverden, alle krenker Guds ære.

Jeg: «Kjære Frelser, jeg ville også spørre deg: Skal jeg lese opp alt for pastor Vogt, eller bare noen dager?»

Frelseren: «Alt, min datter, alt.»

Jeg: «Herre, vil du være hos meg når jeg går til ham?»

Frelseren: «Ja, jeg vil være hos deg.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, jeg føler så mye kjærlighet og varme, så mye nåde i mitt hjerte nå. Er dette en bekreftelse på at jeg skal gå til pastor Vogt? Gleder du deg over at jeg skal gå til ham?

Frelseren: «Jeg gleder meg spesielt over det.»

Jeg: «Jeg har allerede fastet så mye, bedt og ofret den hellige nattverd så ofte for ham. Vil han forandre seg litt nå, når jeg snakker med ham?»

Frelseren: «Ja, min datter, han forandrer seg allerede, men han vil vite hva jeg vil ha av ham.» Om kvelden var jeg i kirken i Rot, der jeg ofret den hellige nattverd for de stakkars sjelene.

14.03.92 – lørdag

Jeg deltok på den hellige messen tidlig om morgenen i Waghäusel. Pater Alanus ledet messen. Etter messen ba jeg den lauretanske litanien i kirken. Deretter gikk jeg sammen med Marion for å skrive dagboken.

Fra kl. 16.30 ba jeg for pastor Vogt. Kl. 16.45 gikk jeg til ham for å skrifte. Jeg var veldig skuffet og gråt til og med. Deretter fortsatte jeg å be for pastor Vogt.

15.03.92 – søndag

Om natten kl. 03.45 begynte jeg å be for alle mennesker. Jeg inkluderte også pastor Vogt i bønnen. Jeg sa til Frelseren: «Alle sjeler tilhører deg, alle skal bli frelst.»

Jeg ba i omtrent halvannen time, så forenet jeg meg med ham. Jeg gråt. Det var veldig tungt for meg etter skriftemålssamtalen med pastor Vogt i går.

Da begynte jeg igjen å tvile på om Frelseren snakket til meg. For hvis jeg gjorde det pastor Vogt hadde sagt til meg, ville jeg slett ikke trenge å gå i kirken lenger.

Jeg ba Frelseren om et svar.

Jeg sa: «Min Herre og Gud, min Jesus, min sjelesørger, min treenige Gud, er det du som taler til meg?»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg er din Herre og Gud, din Jesus, din sjelesørger.»

Jeg: «Hvordan skal jeg gå til pastor Vogt etter skriftemålet og lese opp for ham fra dagboken?»

Frelseren: «Vent litt til.»

Så spurte jeg igjen om tegnet.

Frelseren: «Det kommer et tegn i kirken. Ha tillit til meg.» Jeg: «Vil sjeler omvende seg på grunn av dette?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Når?»

Frelseren: «Det vil skje før påske.»

Jeg: «Jeg kjenner en brennende smerte i hjertet. Hva er det?» Frelseren:

«Det er mitt sår. Jeg lider i deg.»

Jeg: «Har du talt til meg gjennom presten?» Frelseren:

«Nei, han slipper meg ikke inn i sitt hjerte.»

Jeg spurte om jeg hadde handlet riktig i skriftestolen hos pastor Vogt.

Frelseren: «Du handlet riktig i skriftestolen. Min datter, forbli meg tro.» Jeg: «Ja, Herre, det skal jeg gjøre, fordi jeg elsker deg.»

Rundt klokka 06.00 la jeg meg til sengs igjen og sov i ytterligere 2 1/2 timer. Fra kl. 10.15 til 11.15 ba jeg for kirken i Rot, særlig for pastor Vogt, messetjenerne, lekfolket, kirkekoret og alle som mottar nattverden på uverdig vis i kirken. Om ettermiddagen deltok jeg i andakten.

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Faren holdt en veldig fin preken, og jeg fikk oppleve en veldig vakker forening med Frelseren. Allerede den tredje dagen hadde jeg influensa, og jeg takket Gud for at jeg fikk lov til å gå i kirken.

16.03.92 — mandag

Jeg var plaget av en kraftig forkjølelse. Nesten hele natten klarte jeg ikke å sove og hadde sterke hodepiner, smerter i halsen og brystet.

Hosten min var nesten umulig å dempe, noe som også gjorde veldig vondt. Brystryggen gjorde også veldig vondt.

Jeg ble hjemme og fikk en time hos legen kl. 11.30.

Da jeg sto opp i morges, ba jeg i 1 1/2 time. Deretter forenet jeg meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter. Ditt liv er i mine hender. Du er helt i meg og hos meg.»

Jeg: «Men jeg forstår ikke noe av dette ennå. Jeg har stor hjemlengsel etter himmelen.»

Frelseren: «Fordi du tilhører meg helt og fullt.»

Jeg: «Du har sagt at jeg har et kort liv på jorden. Hva betyr det?» Frelseren: «Jeg tar deg allerede til meg. Men tiden tilhører meg.»

Jeg: «Har jeg allerede fullført oppgaven min på jorden?» Frelseren: «Å, min datter, det er fortsatt så mye å gjøre.»

Frelseren: «Ikke bær på problemene dine. Legg dem i mine hender. Du tilhører meg helt og fullt.» Jeg: «Min Herre, jeg er så svak. Jeg legger min svakhet i dine hender.»

Jeg: «Jesus, det er vakkert å være sammen med deg. Man ønsker ikke å skilles fra deg.» Frelseren: «Ingen kan skille oss lenger, min datter.»

Jeg: «Jeg ønsker at det alltid skal forbli slik. Jeg elsker deg, min Herre og Gud, av hele mitt hjerte og med all min kraft. Guds rike har vi allerede her på jorden.

Jeg tror at når man har deg, har man alt. Den fullkomne tilfredsstillelsen finnes bare hos deg, min Herre og Gud.»

Jeg spurte om pastor Vogt, fordi jeg var så skuffet etter den siste skriftemålssamtalen. Frelseren sa først at pastor Vogt var en feiging. Jeg ville ikke skrive det ned. Men Frelseren gjentok det en gang til.

Jeg: «Si meg noe annet, i stedet for feiging.»

Frelseren: «Han vil ha lite tid til å gjøre det jeg har pålagt ham.» Jeg: «Jeg forstår ingenting av dette.»

Frelseren: «Men han vil forstå det.»

Jeg: «Vil jeg få en ny sjanse til å snakke med ham?» Frelseren: «Ja, det vil du.»

Jeg: «Men han vil ikke tro på det jeg sier til ham, han er nøytral.»

Frelseren: «Det finnes ikke noe som heter nøytral. Enten tror han, eller så tror han ikke.» Jeg: «Min Herre og min Gud, jeg legger dette problemet i dine hender.»

Om kvelden i Rot i kirken ba jeg rosenkransen for pastor Vogt og ofret den hellige nattverd for ham. Kl. 20.00 bønnegruppe:

Det var veldig fint. Vi ba korsveien, og alle kommuniserte åndelig.

Jeg sa i bønnegruppen at hvis det ikke er noen prest i nærheten når noe skjer, så skal vi kommunisere åndelig og forene oss åndelig med Frelseren, og det må man lære og praktisere, helst flere ganger om dagen.

Gjennom dette kommer man stadig nærmere Jesus, man lærer å elske ham mer og mer og får mye kraft og nåde til det åndelige livet. Vi har alle fått mye nåde.

Pastor Dochart var ikke til stede.

17.03.92 – tirsdag

I går fikk jeg nåde, og i morges hadde jeg tårer i øynene. Fristelsen kom over meg. Den urene ånden ville overbevise meg om at dette ikke var Frelserens stemme, og at det ikke kunne være slik at presten var en feiging.

Han sa: «Ser du, det er deg selv.» Jeg begynte å gråte og ba så umiddelbart. Så raskt kommer tvilen.

Jeg sa til Frelseren: «Herre, jeg vil ikke spørre deg før jeg har fått et tegn som du har lovet meg. Et tegn som presten ser, og som får menneskene til å omvende seg, og som gir min prest opplysning. Jeg kan ikke klare meg uten en prest. Jeg vil ikke dø med synder. Bare en ordinert prest kan tilgi synd. Du har gitt ham fullmakten. Jeg elsker deg, min Herre og Gud, men jeg må ha en prest som jeg kan betro alt det du sier til meg.

Herre, jeg er villig til å lide også for denne presten, som du også kaller en feiging.

Men Herre, la din vilje skje.

Etter alt det jeg hadde sagt, var det stille og rolig, og jeg ville ikke spørre Frelseren om noe mer. Da hørte jeg en stemme.

Jesus sa: «Ja, min datter, slik skal det bli.»

Jeg ble overrasket over å høre det. Deretter ba jeg i omtrent en time, mer andektig enn noensinne. Jeg var borte i omtrent 40 minutter for å trene, på grunn av mellomvirvelskivene, som plager meg for tiden.

Da jeg kom tilbake, var brannvesenet og politiet hos naboen vår. Garasjen og bilen hadde brent. Det var en flaske med eksplosivt stoff i garasjen; flere hus i nærheten kunne ha gått i luften.

Jeg tenkte at den onde ikke bare hadde plaget meg i morges, men også hadde påført naboen skade. Det var bra at jeg hadde bedt mye, ellers hadde det kanskje skjedd mer.

Om ettermiddagen gikk jeg ut i skogen og ba ytterligere tre rosenkranser. Jeg prøvde å be enda mer for pastor Vogt. I kirken ba jeg igjen rosenkransen og ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

Jeg gledet meg, for det var den andre dagen i kirken hvor ingen lekfolk delte ut den hellige nattverd, selv om det var en minnemesse og mange mennesker var til stede under messen.

Det går altså utmerket når den hellige presten deler ut den hellige nattverd alene.

Man må bare be mye for ham og for lekfolkene, slik at de ikke deler ut.

18.03.92 – onsdag

Tidlig om morgenen ba jeg i omtrent halvannen time. Under foreningen hørte jeg ingen stemme, men Frelseren var hos meg, bare at han ikke snakket til meg.

Jeg følte fred og ro og var ikke trist over at han ikke hadde snakket til meg, for jeg visste grunnen.

Ved middagstid ba jeg rosenkransen og deltok i den hellige messen i Rochus-kapellet i Mingolsheim. I dag fastet jeg for pastor Vogt og ofret den hellige messen for ham.

19.03.92 — torsdag

Kl. 03.30 sto jeg opp og hilste den hellige Josef med kjærlighet. Jeg ba i over en time før jeg la meg til å sove igjen. Etter to timer gikk jeg igjen for å be. Jeg ba for pastor Vogt, bare for ham den gledefylte rosenkransen. Deretter ba jeg 50 ganger, i stedet for rosenkransen, bønnen til erkeengelen Mikael med tillegget

«Hellige Maria, Kirkens mor, alle engler og helgener, be for oss», deretter Fadervår på de store perlene, samt Gloria Patri, Magnificat, 3 ganger Sanctus og bønnen «Påkallelse til Guds mor Maria mot de opprørske englene». I denne «eksorsisme-rosenkransen» inkluderte jeg alle mine fiender, den hellige pastor Vogt, prestene i Waghäusel og Stift Neuburg, i Speyer og Freiburg og alle prestene i omegnen. Også min bønnegruppe, den hellige pastor Dochart og lekfolkene som delte ut den hellige nattverd, var inkludert.

Deretter mottok jeg nattverden åndelig. Da jeg forenet meg med Frelseren, hørte jeg stemmen: «Takk, min datter.»

Jeg undret meg litt over at Gud takket meg, for han alene vet hvordan jeg har bedt. Da takket også jeg for denne kraften han ga meg til å be. «Jeg takker deg, min Herre og Gud, for nåden at jeg kan tjene deg.»

Om kvelden i kirken i Rot kom lekmannen, nattverdsassistenten, bort til meg. Jeg bøyde meg for Frelseren og gikk tilbake til plassen min uten å ha mottatt den sakramentale nattverden. Jeg mottok den hellige nattverden åndelig, og Frelseren kom til meg. Den åndelige nattverden ofret jeg for den hellige Josef.

20.03.92 – fredag

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren. Jeg spurte igjen om det var riktig å ikke motta den hellige nattverd fra lekmannen.

Frelseren: «Ja, min datter, det var riktig. Fortsett slik, så langt det lar seg gjøre.» Jeg spurte om pastor Dochart, fordi jeg hadde hørt at han andre steder forsvarte håndkommunionen.

Frelseren: «Han gjør som han vil.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forholde meg til en slik prest, når han også snakker om nattverd i hånden og anser dette for riktig?»

Frelseren: «Si til ham det jeg har sagt til deg, at den riktige måten er munnkommunionen.» Jeg spurte Frelseren om Grønn torsdag. Broder Alois hadde fortalt Hedwig at noe skulle skje denne dagen.

Frelseren: «Slikt trenger du ikke å tro på.»

Jeg: «Jesus, har du et ønske om å si meg noe?»

Frelseren: «Ja. Vær meg alltid trofast.»

Jeg: «Min kjæreste Far, jeg ønsker å alltid være trofast mot deg. Derfor ber jeg om nåden til å alltid kunne forbli trofast mot deg, selv om korset du gir meg blir tyngre.»

Om kvelden i Rot i kirken ofret jeg rosenkransbønnen og den hellige nattverd for H. pastor Vogt.

21.03.92 – lørdag

Jeg deltok på morgenmessen i Waghäusel og ba spesielt for pater Werner Egon.

Jeg likte ikke at han ba oss om å forbli sittende under evangeliet. Jeg knelte og tenkte at jeg nå knelte for alle som satt. I det

øyeblikket kom et indre angrep. Fra dypet av mitt hjerte ba jeg da for pater Werner Egon. Denne gangen ga han meg nattverden uten å nøle, mens jeg knelte på gulvet. Jeg takket Gud, Guds mor, de hellige erkeenglene Mikael, Gabriel og Rafael og alle de stigmatiserte, som pater Pio, for jeg hadde invitert dem alle til å være hos meg når jeg knelte foran Frelseren.

Om ettermiddagen fra kl. 16.15 til 18.15 ba jeg ikke bare for pastor Vogt, men også for sølet i kirken og for at nattverdsassistentene ikke lenger skulle dele ut nattverden, for at de troende ikke lenger skulle motta nattverden uverdigg med hånden, og for at Gud ikke lenger skulle bli så krenket av håndkommunionen. Jeg gikk til skriftemål hos pastor Vogt. Jeg hadde en synd, og den plaget meg. Pastor Vogt ga meg syndsforlatelse og sa ikke et eneste ord til meg, som om jeg hadde gått til skriftemål i et fremmed land. Jeg gikk ut av skriftestolen og ba videre, enda en rosenkrans. Om kvelden leste jeg i Bibelen i en time til.

22.03.92 – søndag

Klokka 7.00 begynte jeg å be. I en time ba jeg, så forenet jeg meg med Frelseren. Jeg gråt på grunn av pastor Vogt og takket Gud for syndsforlatelsen. Så spurte jeg Frelseren hvorfor presten ikke hadde sagt et eneste ord til meg.

Frelseren: «Be for ham, min datter. Han har selv problemer nå.»

Jeg: «Jeg trodde du skulle tale gjennom ham?»

Frelseren: «Jeg skulle gjerne ha talt gjennom ham, men det går ikke ennå.» Jeg:

«Jeg har følelsen av at jeg er forlatt av presten.»

Frelseren: «Slik har jeg det også.»

Jeg har ofte tenkt på om jeg i det hele tatt er utvalgt, eller om jeg bare innbiller meg det. Jeg sa til

Frelseren: «Hvis du vil, så si det til meg.»

Frelseren: «Tenk nøye gjennom det, min datter.»

Da tenkte jeg først på Jesu ord: «Jeg er din sjelesørger osv.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Du er utvalgt og forutbestemt.» Jeg: «Men jeg har syndet i så mange år.»

Frelseren: «Men du har jo kommet til meg.»

Jeg: «Har jeg vært på villspor så lenge?»

Frelseren: «Ja. Som så mange millioner mennesker

nå.» Jeg: «Kan man kalle tilbake disse millionene av

mennesker?» Frelseren: «Be for dem.»

Jeg takket Frelseren og Jomfru Maria.

Jeg gikk litt tidligere inn i kirken, før den hellige messen begynte. Der ba jeg litanien til Den Hellige Ånd for alle som ville komme til messen. Inderlig ba jeg om at ingen skulle motta den hellige nattverd på uverdig vis.

Jeg tror mine bønner ble hørt, for det var færre enn noensinne som gikk til nattverd. Jeg tror jeg ikke trenger flere tegn fra Frelseren lenger. Man må be for at folk skal gå til skriftemål.

Da jeg knelte ved benken under nattverdsutdelingen, sa jeg til Frelseren:

«Herre, la din vilje skje, uansett hvem jeg nå skal motta den hellige nattverd fra, enten det er presten eller en lekmann.»

Da lekmannen kom nærmere meg og så meg, snudde han seg lynraskt og gikk bort fra meg, som om han hadde blitt skremt. Så kom pastor Vogt og ga meg den hellige nattverd.

Ved middagstid var jeg i kirken for å be rosenkransen og delta i andakten. Om ettermiddagen var Marion hos meg, og vi skrev i dagboken.

23.03.92 – mandag

Straks tidlig om morgenen begynte jeg å be. Etter omtrent halvannen time forenet jeg meg med Frelseren og ba inderlig.

Så spurte jeg Frelseren om tegnet var til meg, fordi så få hadde mottatt nattverden på søndag.

Frelseren: «Det kommer et tegn til før påske, min datter, tro meg, tvil ikke.» Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du alltid skal være meg tro.»

Jeg: «Herre, la din vilje skje.»

Frelseren: «Jeg skal lede deg på veien som fører til meg.»

Jeg: «Jeg er redd for å gå meg vill.»

Frelseren: «Hold deg alltid fast i min hånd.»

Jeg: «Herre, hvis jeg allerede er utvalgt, hva må jeg gjøre?»

Frelseren: «Be om at villfarelsen blir fjernet.

Skriv, min datter, nattverden i hånden må avskaffes.» Jeg: «Det er en tung oppgave.»

Frelseren: «Ja, min datter, det må du gjøre.»

Frelseren: «Gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, for denne samtalen. Jeg skal gjøre det som står i min makt.»

Min sjel befant seg i dyp fred og dyp ro. Jeg tror jeg må ta alt mye mer alvorlig enn hittil.

Før den hellige messen ba jeg rosenkransen. Jeg la alle mine bønner inn i denne rosenkransbønnen. Den hellige messen ofret jeg for de stakkars sjelene.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Det hadde kommet mange mennesker. Vi ba i omtrent to timer, særlig for prestene, for at de ikke lenger skal dele ut nattverden i hånden.

24.03.92 – tirsdag

Først ba jeg i en time, deretter mottok jeg den åndelige nattverden.

En kroatisk professor, en prest, holdt et foredrag i Speyer den 21.3.92. Jeg har allerede hørt kassetten om det.

Jeg spurte Frelseren om presten, professoren, fra Kroatia. Jeg spurte om dette var ørkenens stemme.

Frelseren: «Men du dro jo ikke dit.» Jeg: «Du kalte meg heller ikke.»

Frelseren: «Hos en prest vil du alltid finne noe som ikke er bra. Se også etter noe godt hos ham.»

Jeg: «Herre, jeg elsker prestene, hvorfor elsker de ikke meg?»

Frelseren: «Fordi du ser deres dårlige gjerninger.»

Jeg: «Herre, men de kan ikke skjule sine onde gjerninger for deg.»

Frelseren: «Nei, det kan de ikke, men for menneskene kan de det.» Jeg:

«Det virker på meg som om blinde leder blinde.»

Frelseren: «Ja, det har du gjettet riktig.»

Jeg: «Herre, befinner vi oss i en slik mørke?»

Frelseren: «Be om at det skal bli lysere.»

Jeg: «Herre, du er lyset. Vær så snill å gjennomtrengte mørket med ditt evige lys.»

Frelseren: «Nesten alle befinner seg i dette mørket. De vil alle ha to fedre. De kan ikke bestemme seg for den ene.»

Frelseren: «Skriv, min datter, alle mennesker må omvende seg.»

Jeg: «Da kan man altså si, slik du sa til Don Bosco: 'Avertere, avertere!' Jeg spurte om nøkkelen til Peter, om alle apostlene hadde nøkkelen til himmelens port.»

Frelseren: «Mitt hus er ikke et jordisk hus. Her finnes det bare én nøkkel, og det er Peter som har den. Alle må lytte til ham.»

Jeg: «Men han har så mange motstandere.»

Frelseren: «Men DET er et tegn på at han blir ledet av min Ånd.»

Husk, min datter, den som motsier den anerkjente læren om Jesus Kristus, synder mot Den Hellige Ånd. Det er den verste synden.

Dem kan man ikke lenger hjelpe.»

Jeg: «Herre, jeg kan ikke skrive mer, det er vanskelig for meg å skrive dette ned. Jeg takker deg for denne nåden du har gitt meg.»

Fra kl. 13.00 til 14.00 var jeg og svømte. Som overalt, også i vannet, ba jeg korte bønner. I tankene sa jeg til Frelseren: «Kjære Gud, jeg elsker deg så høyt som det er vanndråper i svømmebassenget.»

Jeg fikk straks svar fra Frelseren: «Og jeg elsker deg like mye som alle vanndråpene i alle svømmebassengene som finnes.»

Jeg smilte da.

Om kvelden i kirken i Rot. Jeg ofret rosenkransen og den hellige nattverd for min mann, som i dag ble operert i beinet og lå på sykehuset.

25.03.92 — onsdag

Siden jeg har satt Frelseren på førsteplass i livet mitt, må jeg først be. Jeg ba i omtrent en time, og etterpå kunne jeg be godt inderlig med hjertet.

Jeg sa til Frelseren: «I dag spør jeg deg ikke om noe, kanskje har du noe å si til meg, eller vil be meg om noe.»

«Tal, min Herre og Gud, din tjenerinne lytter. Men Herre, la din vilje skje.»

Frelseren: «Skriv, min datter, pastor Vogt må høre det du har skrevet.»

Jeg: «Når skal jeg gå til ham?» Frelseren:

«Gå til ham, spør ham igjen.» Jeg: «Vil

du da være med meg?»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg skal være hos deg.»

Jeg: «Vil du nå tale gjennom ham?»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Når skal jeg gå til ham? Før påske eller etter påske?»

Frelseren: «Gå nå, i løpet av disse dagene.»

Jeg: «Han vil ikke gjøre det jeg sier til ham fra deg.»

Frelseren: «Det er nok for meg at han lytter.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Vi har så lite tid.»

Jeg ville ikke skrive det, fordi Frelseren hadde sagt det til oss. Men Frelseren gjentok det to ganger til.

Jeg: «Skal jeg overbringe noe til pastor Vogt?»

Frelseren: «Si til ham at jeg elsker ham veldig høyt.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal gjøre det du har bedt meg om.

Jeg takker deg for denne samtalen.»

Under foreningen med Frelseren opplevde jeg en helt spesiell, dyp fred og ro. Jeg kan ikke engang beskrive hvor fri jeg var og hvordan jeg kjente Frelserens kjærlighet. Jeg fikk også mye nåde.

Hvor viktig det likevel er hvordan man ber og hva man ber om, helt innerst inne med hjertet, tenkte jeg. Det visste jeg ikke før. Takk, Gud, for denne nåden.

Kl. 15.45 var jeg hos pastor Vogt. Deretter gikk jeg inn i kirken og ba to rosenkranser for pastor Vogt.

Kl. 16.30: Jeg fikk vite av Marga F. hva slags dag det var i dag, «Herrens bebudelse».

Marga og jeg fikk begge gåsehud, fordi Frelseren nettopp i dag sa at jeg skulle gå til pastor Vogt, og at pastor Vogt måtte høre

hva jeg hadde skrevet.

Jeg gikk hjem og ba i omtrent 30 minutter til for pastor Vogt.

Kl. 18.00 ringte jeg én gang på døren til prestegården, men ingen åpnet for meg. Så gikk jeg inn i kirken og ba sammen med de troende. Etter rosenkransen gikk jeg til pastor Vogt.

Nå ble jeg mottatt. Jeg lot pastor Vogt lese det som Frelseren hadde sagt til meg i dag, 25.03.92.

Pastor Vogt uttalte seg ikke om dette. Jeg ba om velsignelse, knelte på gulvet og gikk deretter min vei.

Kl. 19.00 var jeg allerede i kirken i Mingolsheim. Der deltok jeg i den hellige messen og ofret den hellige nattverd til Jomfru Maria.

Det var veldig vakkert, det ble bedt mye på latin. Jeg ble helt overrasket og tenkte at biskop Lefebvre må be for denne presten, for denne presten hadde holdt et foredrag mot Lefebvre. Til slutt gikk jeg bort til presten og takket ham for denne vakre messen. En slik nesten latinsk messe har jeg aldri hørt i vårt område før.

Takk være Gud.

26.03.92 — torsdag

Om natten mellom kl. 04.00 og 05.00 ba jeg to rosenkranser og mange andre bønner for alle sjeler.

Kl. 9.30 begynte jeg å be igjen, men først gråt jeg. Jeg gråt så bittert at jeg måtte hulke. Jeg tenkte på pastor Vogt, og på at han opptrådte så kaldt overfor meg. Han ga meg ikke engang hånden, slik han pleier. Han kan ikke skjule hva som skjuler seg bak masken hans. Jeg har til og med fortalt ham at jeg ikke liker å komme til ham, for jeg vet at han ikke tar imot meg med glede.

Jeg sa til ham at jeg gjør det fordi Frelseren vil det slik.

Da gråten min ble sterkere, hørte jeg fra Frelseren: «Er det ikke mer verdt å bli elsket av meg enn av alle mennesker?»

Da sluttet jeg umiddelbart å gråte.

Jeg sa til Jesus: «Ja, det stemmer, for din kjærlighet er sterkere enn kjærligheten fra alle mennesker til sammen.»

Jeg: «Herre, du har tatt bort gråten min. Din smerte var mye større enn min.» Frelseren: «Ja, det stemmer, min datter.»

Jeg: «Jeg trodde jeg hadde gjort noe galt hos presten, fordi jeg gikk derfra og følte meg så tom innvendig.»

Frelseren: «Du gjorde det riktig hos presten, det andre kommer senere. Overlat det til meg. Ha tillit til meg.»

Jeg: «Og det Marga sa til meg i går, at det ble snakket stygt om meg.» Frelseren: «Du må ikke ta til deg hva folk sier.»

Jeg: «Da jeg ba i natt mellom kl. 04.00 og 05.00, klarte jeg ikke å sovne. Hva var det for en uro som plaget meg?

Frelseren: «Min datter, du har tatt mange sjeler fra djevelen. De små fristelsene har jeg tillatt, slik at du skal vite hvor viktig det er å be om natten.» Denne foreningen med Frelseren var nydelig. Jeg hadde en dyp fred, en ro og varme i meg. Man kunne ha trodd at jeg tilhørte Jesus alene, men slik er det ikke.

Jesus elsker alle sjeler, ellers ville han ikke vært kjærlighetens Gud. Min sårede sjel ble helbredet i noen minutter. Det er jo overnaturlig. En jordisk lege kan ikke gjøre det, men bare den himmelske, vår Frelser.

Jeg vil alltid tenke slik, selv om alle svikter meg og forlater meg, at kjærligheten fra Frelseren er sterkere enn den fra alle prester og mennesker til sammen. Jeg takker deg, min Herre og Gud, for at du ikke forlater din tjenerinne.

Jeg spurte Frelseren om jeg hadde skrevet det riktig.

Frelseren: «Du ville ikke ha skrevet det hvis det ikke hadde blitt innpodet i deg.»

Jeg: «Herre, vær så snill å ta bort mitt impulsive temperament fra meg, slik at jeg kan bli roligere og fortsette å være din tjenerinne.»

Frelseren: «Det behager meg nå hos deg, min datter.»

Jeg: «Herre, man kan gi deg alt, det er vakkert. Du kan forme meg slik du vil, for jeg tilhører deg helt og fullt. Jeg kunne snakket med deg i evigheter, men nå må jeg gå.

Frelseren: «Gå i fred.»

Da jeg så på klokken, var den allerede 10.40. Klokken 10.30 hadde jeg en time i gymnastikk. Jeg løp raskt dit. Underveis ba jeg om at jeg fortsatt skulle bli tatt imot.

Gymnastikklæreren sa til meg at jeg var for sent ute, men ga meg en ny time kl. 11.30, som akkurat var ledig den dagen. Jeg gledet meg over at bønnen min ble hørt. For tilfeldigheter finnes ikke. Jeg takker deg, min Frelser, for at jeg fikk en time til, for timene til denne rygggymnastikken er allerede opptatt noen uker i forveien.

Om kvelden var jeg i kirken i Rot for å be rosenkransen. Den hellige messen etterpå ofret jeg for de stakkars sjelene.

Hedwig og Hilde var innom hos meg en kort stund. Etterpå kom Marion, og vi skrev dagbok.

27.03.92 – fredag.

Etter omtrent et sekunds bønn kommuniserte jeg åndelig. Deretter spurte jeg Frelseren, fordi det fortsatt var uklart for meg hva Frelseren hadde sagt i går: «Det er det jeg liker ved deg nå...»

Jeg spurte: «Bør jeg endre mitt impulsive temperament?»

Frelseren: «Forbli slik du er, min datter.»

Jeg spurte igjen om H. Pastor Vogt, fordi han igjen ikke hadde sagt et ord, verken i skriftestolen eller hos ham i prestegården.

Frelseren: «Er det vanskelig for deg nå?»

Jeg: «Nei.»

Frelseren: «Alt kommer til sin tid.»

Jeg: «Herre, vær så snill å fortelle meg om det er noe på vei mot meg som jeg må være oppmerksom på og forsiktig med.»

Frelseren: «Ja, det vil komme mange fristelser over deg. Med bønner kan du avverge dem.»

Jeg: «Og du lar dette komme over meg?»

Frelseren: «Ingen er fritatt fra det.»

Jeg: «Hva er det sterkeste våpenet mot fristelsene?» Frelseren:

«Det vet du, min datter, kjærligheten.»

Jeg: «Da ber jeg deg: La meg aldri bli skilt fra denne kjærligheten.»

Frelseren: «Et menneske uten kjærlighet er ikke lenger et menneske, men en slave av Satan. Man høster bare helvetes frukter fra dem. Be om at de blir fjernet.»

Takk, min Herre og Gud, dagens lære er nok for meg. Frelseren:

«Gå i fred, min datter.»

Om ettermiddagen hos frisøren. Jeg ba mye der. Men til slutt fikk djevelen tak i meg likevel. En frisør snakket stygt om en troende, og jeg bekreftet det. Jeg ble umiddelbart klar over at det var en synd, for jeg har ingen rett til å dømme. Senere prøvde jeg å forsvare denne personen, men jeg tror at det som har skjedd, har skjedd.

Om kvelden angret jeg dypt på denne synden og gikk til rosenkransen. Jeg mottok den hellige nattverd, men det var ikke som vanlig.

28.03.92 — Lørdag

Kl. 01.45–02.50 ba jeg andektig for alle sjeler.

Da hørte jeg Frelseren si: «Jeg takker deg, min datter», ellers ingenting.

Om formiddagen ba jeg igjen i omtrent en time og forenet meg med ham, men hørte ingen stemme.

Kl. 15.45–17.15: Jeg ba to rosenkranser, men var uoppmerksom. Deretter gikk jeg igjen til skriftemål. Jeg ønsket å bli kvitt synden knyttet til sladder.

Under skriftemålet sa pastor Vogt ikke et ord bortsett fra absolusjonen. Jeg takket Frelseren for at han hadde fjernet synden min gjennom presten. Deretter ba jeg enda en rosenkrans for pastor Vogt.

Kl. 19.00 var jeg allerede i kirken i Bad Schönborn. Også her ba jeg inderlig om at de troende ikke skulle motta den hellige nattverd på en uverdigg måte, av gammel vane eller med stor synd, for Frelseren har allerede blitt fornærmet nok.

To lekfolk og presten delte ut den hellige nattverd. Jeg satt bakerst i kirken. Lekmannen kom bakover for å dele ut nattverden, og det var flere som gikk til nattverd hos lekmannen enn hos presten foran i kirken. Presten var allerede ferdig, og lekmannen sperret veien for meg. Jeg gikk likevel forbi ham og bort til alteret. Presten var allerede tilbake oppe, men jeg knelte meg ned på trappen og ventet til presten kom og ga meg den hellige nattverd. Jeg kjente at alle fulgte med på meg. Det var viktigere for meg hva Gud ville ha av meg, ikke hva menneskene ville. Etter messen ble kirken tom på et øyeblikk. Ingen var i stand til å be litt til etter den dyrebare nattverden. Man kunne tro at de hadde mottatt vanlig brød og ikke den treenige Gud i brødets skikkelse.

29.03.92 — Søndag

Etter å ha bedt i 45 minutter, forenet jeg meg med Frelseren. Jeg spurte igjen om presten, fordi han fremdeles ikke hadde sagt noe til meg.

Frelseren: «Det må fortsette slik.»

Så spurte jeg om det var riktig det jeg hadde gjort i Bad Schönborn, at jeg ikke gikk til en lekmann, men til presten, selv om det hadde krevd en stor innsats av meg.

Frelseren: «Min datter, du har oppfylt min vilje.»

Jeg: «Jeg hadde en slik uro i meg før. Hjertet mitt var som revet i

stykker.» Frelseren: «De urene åndene kjemper for at du ikke skal gjøre noe slikt.»

Jeg: «Først da du kom til meg, fikk jeg dyp fred og kjente at uroen og angrepene i mitt hjerte plutselig var borte, som om en krig var over.

Frelseren: «Min datter, det er mitt ønske, fortsett slik.»

Jeg: «Kjæreste Far, det gjør meg ingenting at folk ser på meg som om jeg gjør noe galt, men den indre kampen er mye verre. Hadde du ikke kommet til meg, ville jeg ikke ha klart å holde ut. Men siden jeg vet at du kommer, ikke bare ved den sakramentale nattverden, men også ved den åndelige nattverden, har jeg stor tillit til deg, og jeg vil fortsette å gjøre det slik du ønsker av meg.

Jeg: «Hvem leder lekmannen slik at han går bakover for å dele ut den hellige nattverd? Er det prestens vilje?»

Frelseren: «Min datter, det er Satans verk.»

Frelseren: «Skriv, min datter: Alle som mottar den hellige nattverd fra lekmannen, har mottatt den på uverdig vis.»

Jeg: «Min Herre, jeg har lest i vårt kirkeblad at frøken Vennebusch bringer den hellige nattverd til de syke. Er dette i samsvar med Kristi sanne lære?» Frelseren: «Det er vranglære.»

Jeg spurte igjen om jeg hadde hørt riktig.» Frelseren:

«Det regnes som vranglære.»

Frelseren: «Skriv, min datter, menneskene er så dypt nedsunket i gjørma at de ikke lenger vet hva som er riktig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal be for denne saken.» Jeg ba inderlig en stund til.

Da sa Frelseren: «Gå i fred.»

Jeg deltok på den hellige messen i Rot. Da jeg skulle motta den hellige nattverd, sto lekmannen rett ved siden av meg. Han turte ikke å gi meg den hellige nattverd. Jeg kjente igjen angrepene.

Det var forferdelig. Presten kom og ga meg den hellige nattverd.

Først da jeg ble forent med Ham, følte jeg dyp fred. Jeg ofret den hellige nattverd for personalet på ØNH-klinikken.

Kl. 13.00 deltok jeg i rosenkransbønnen, deretter i andakten i kirken. Kl. 14.30

besøkte jeg mannen min på sykehuset.

30.03.92 – mandag

Jeg var alene på arbeidsplassen. Kollegaen min var fortsatt syk.

Inntil pasientene kom, fikk jeg tid til å be mye.

Så kom overlegen og tok seg av meg da jeg fortalte ham at jeg var alene, at to medarbeidere manglet.

Han sa at han skulle sende hjelp til meg i halvannen time. Det kom en vernepliktig fra ambulansetjenesten, og jeg klarte å ta imot pasientene selv om jeg var alene på jobb.

Rundt kl. 10.30 gikk jeg inn på legestuen. Jeg spurte min skytsengel om det var en pasient som ventet på meg bak der.

Jeg hørte: «Gå dit», men følte straks en viss tvil. Da jeg kom bakover til røntgenavdelingen, var det ingen pasient der.

Rundt klokka 13.00 var jeg i kapellet. Jeg spurte Frelseren om det var skytsengelen, for det virket litt rart på meg.

Frelseren: «Min datter, den urene ånden blander seg inn. Prøv å lytte nøye til stemmen. Du var for rask. Man må kjenne igjen den milde stemmen.»

Jeg: «Si noe til meg, så jeg kan kjenne igjen hva som kommer fra deg.» Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter.»

Jeg: «Jeg hører deg så dårlig.»

Frelseren: «Men du har jo hørt det.»

Jeg: «Det kommer fra hjertets dyp.»

Frelseren: «Bevar roen og freden når du snakker med meg.» Jeg:

«Du har sagt at skytsengelen også snakker til meg.» Frelseren:

«Ja, men ikke når du vil det.»

Om kvelden var jeg i kirken i Rot. Jeg ofret rosenkransen og den hellige messen for de stakkars sjelene.

Kl. 20.00 bønnegruppe.

Pastor Dochart var også kommet, og vi tilbad Frelseren. Folk gikk også til skriftemål.

Jeg prøvde å styrke de troende ved å fortelle om nådene jeg hadde mottatt fra Frelseren. Etter at vi hadde bedt i to timer, diskuterte vi, som før, litt med presten.

Jeg likte ikke alt presten sa. I dag gikk jeg igjen til skriftemål hos pastor Dochart.

31.03.92 – tirsdag

Kl. 11.30 på legekantoret:

Siden jeg ikke likte det pastor Dochart hadde sagt om paven i går kveld, spurte jeg Frelseren i dag.

Frelseren: «Den hellige far er ufeilbarlig. Han er Kristi sanne kirke, som ledes av min Ånd. Og alle må underordne seg denne kirken.»

Jeg spurte om det var riktig det jeg hadde sagt i bønnegruppen. Frelseren: «Jeg har inspirert deg til det du sa.»

Jeg spurte om jeg skulle dra til Bretten, for Frelseren er jo min sjelesørger. Frelseren: «Min datter, du trenger ikke å dra dit.»

01.04.92 — Onsdag – Tilbedelse av det dyrebare blod – Rodalben.

Inntil pasientene kom, ba jeg i omtrent halvannen time. Om kvelden gikk jeg til Rochuskapellet i Mingolsheim.

Der ba jeg rosenkransen og deltok i den hellige messen.

02.04.92 – torsdag

Jeg var i kirken i Rot for å be rosenkransen og delta i den hellige messen.

03.04.92 – Jesu Hjerte-fredag

Kl. 11.00 på legekantoret:

Etter bønne, i forening med Frelseren:

Frelseren: «Gå til presten, fortell ham hva du har skrevet. Som prest har han plikt til å lytte til deg.»

Jeg: «Herre, og hvis han kaster meg ut?»

Frelseren: «Da gjør han det samme med meg.»

Jeg: «Når skal jeg gå?» Frelseren:

«Gå i dag, spør ham.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gå og gjøre det du vil. Min kjæreste Far, hva er hovedgrunnen til at jeg skal gå til presten?»

Frelseren: «At han skal be mye sammen med de troende, og at de skal vende seg bort fra vranglæren.» Jeg: «Og det skal jeg si til ham?»

Frelseren: «Det må du si til ham.»

Jeg: «Og hvis han spør meg: Hva er vranglæren?»

Frelseren: «Det vet du, min datter.»

Jeg: «Jeg skal gjøre det, min Herre og Gud.»

Om kvelden ofret jeg rosenkransbønne og den hellige nattverd for

pastor Vogt. Etter foreningen med Frelseren spurte jeg Frelseren, fordi jeg ville være sikker på når jeg skulle gå til pastor Vogt.

Frelseren: «Gå dit, allerede i dag.»

Jeg begynte å gråte. Det krevde mye styrke av meg å gå til pastor Vogt. Denne ydmykelsen. Jeg klarte ikke å komme meg ut av kirken fordi jeg gråt så mye.

Jeg ba Frelseren om å gi meg styrke.

Da jeg sto foran døren til prestegården, klarte jeg ikke å trykke på ringeknappen fordi jeg gråt så mye. Da kom en altergutt og ropte på presten.

Presten kom, så at jeg gråt og sa: «Vel, kom inn.»

Jeg sa til ham: «Du som prest har plikt til å lytte til meg og høre hva Frelseren vil.»

Han snakket i det uendelige, men sa ikke det riktige.

Han mente at jeg måtte finne en annen prest, fra et annet sted. For hvis han videreformidlet dette, ville han havne i en ond sirkel.

Det gjorde meg bittært vondt, og jeg sa til ham:

«Frelseren havner ikke i en ond sirkel. Det er ikke pent det du sier, slikt sier man ikke.»

Så sa jeg til ham at jeg ber for ham, på grunn av de dumme vitsene i kirkebladet. Så måtte jeg også si at man om kvelden i kirken, etter den hellige nattverd, må gå så fort ut av kirken, fordi lysene snart blir slukket.

(En gang ble jeg til og med låst inne i kirken).

Da sa han at kirketjenerens kone måtte gå rett hjem.

Jeg sa til ham at man også kunne gi nøkkelen til kirken til noen andre. Jeg så at det ikke hjalp, og gikk tungt om hjertet hjem.

Hjemme gråt jeg som aldri før.

Så gikk jeg til fru Hambsch, ville skrive dagbok, men det ble ikke noe av. Da jeg kom hjem, ba jeg i omtrent en time.

04.04.93 – lørdag

Jeg var i kirken i Waghäusel tidlig om morgenen. Etter den hellige nattverd ba jeg inderlig på gulvet foran tabernaklet.

Jeg tenkte at jeg kanskje hadde sagt noe feil til pastor Vogt. Frelseren: «Du snakket riktig med ham.»

Jeg: «Skal jeg da fortsette å skrive dagboken, eller skal jeg slutte med den?»

Frelseren: «Skriv videre, min datter.»

Deretter dro jeg til familien Hambsch. Der spiste jeg frokost, og etterpå skrev jeg dagboken sammen med Marion.

Fra kl. 16.15 til 18.15 ba jeg knelende i kirken i Rot for pastor Vogt, for Frelserens anliggender og for alle sjeler.

05.04.92 – søndag

Før den hellige messen ba jeg i omtrent halvannen time. Jeg forenet meg med Frelseren og ba inderlig. Jeg var skuffet over det pastor Vogt hadde sagt på fredag, nemlig at hvis han gjorde det, ville han havne i en ond sirkel. Disse ordene ga meg ingen ro.

Egentlig betyr disse ordene at jeg befinner meg i en ond sirkel.

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Alle befinner seg i en ond sirkel hvis de ikke endrer det jeg krever av dem.»

Jeg: «Hva krever du av dem?»

Frelseren: «En dyp ærbødighet for den treenige Gud. Håndkommunionen må avskaffes så snart som mulig. Bortsett fra de innviede hendene, må ingen dele ut den hellige nattverd. Dette er allerede bekreftet av tidligere paver, og det må også forbli slik i dag.»

Jeg: «Pastor Vogt ville at jeg skulle gå til en annen prest som ikke er fra dette stedet; han ville være bedre for meg.»

Så var det et halvt minutt med dyp stillhet.

Frelseren: «Min datter, det kommer.»

Jeg: «Hva da, hva kommer?» Frelseren:

«Den rette presten.»

Jeg: «Vil den nye presten da lese dagboken min?»

Frelseren: «Han vil gjøre det jeg sier til ham.»

Jeg: «Kan jeg da allerede be for den nye presten?»

Frelseren: «Ja, gjør det.»

Innerst inne gjorde det vondt, for jeg hadde kjent pastor Vogt i syv år nå og hadde til og med bedt for ham i åtte år, siden han ennå ikke hadde fått rødt prestekjole, og jeg ba for den nye presten fordi den gamle presten, pastor Köstel, allerede var pensjonert og dessuten syk.

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg skal gjøre alt det du sier til meg.»

Herre, la din vilje skje.

Frelseren var litt strengere i dag. Han

sa: «Det er nok for deg i dag.»

Jeg tok krucifikset som sto på bordet foran meg, presset det mot hjertet mitt og trøstet Frelseren. Så kysset jeg krucifikset, slik jeg alltid gjør. Jeg ba Frelseren om tilgivelse for dem som av likegyldighet mottar Frelseren med hånden.

Jeg sa til Frelseren: «Prent ditt ansikt inn i mitt hjerte, slik at folk kan se hva du har gitt meg, for jeg er din tjenerinne og forblir det så lenge du vil, min Herre og Gud, min sjelesørger.»

Jeg: «Min kjære Jesus, gjør med meg hva du vil, jeg tilhører deg helt og fullt. I din kjærlighet, min Herre og Gud, ligger alt. Uten din kjærlighet var jeg ingenting og er jeg ingenting. Og alt jeg har, er fra deg, og det legger jeg i ditt sårede hjerte, barmhjertighetens kilde.»

Min sjel befant seg da i en helt spesiell ro og varme. Kjærligheten fra Frelseren kunne merkes sterkere enn vanlig. Og likevel er han en levende, fryktinngytende, rettferdig og barmhjertig Far.

Kl. 10.00: Jeg deltok i den hellige messen i Rot.

Kl. 18.00 var det botstjeneste, og jeg følte meg ikke vel innvendig. Det er ikke rart at så få går til skriftemål.

Kl. 20.00 kom Marion, og vi skrev dagbok i omtrent halvannen time. Etterpå ba jeg enda en rosenkrans.

Jeg må også skrive at jeg ble fristet i ettermiddag, rundt kl. 13.30.

Jeg lå på sofaen i bønnerommet. Først leste jeg en bok av Margarete. Så overfalt meg en sterk tretthet, helt plutselig. Jeg ville reise meg, fordi jeg fortsatt hadde noe jeg ville skrive i dagboken. Men det gikk ikke. Det var nesten som om noen hadde gitt meg bedøvelse. Da ba jeg til Jesus:

«Hjelp meg, vær så snill, jeg vil reise meg, jeg har ingen krefter.»

Det pågikk en stund, så sa jeg: «Mitt kjød er svakt, men min ånd er villig.» Plutselig hørte jeg: «Stå opp og gå og skriv.»

Plutselig kjente jeg ikke lenger noen tretthet. Jeg var så frisk og skrev videre i dagboken.

06.04.92 — mandag

Etter at jeg hadde bedt, ville jeg sjekke en gang til om jeg hadde hørt riktig, det med den nye presten.

Frelseren: «Det kommer en ny prest.»

Jeg: «Er det hans vilje eller din vilje?»

Frelseren: «Det er min vilje.»

Jeg: «Jeg følte meg ikke vel under botstjenesten i går, det manglet noe.»

Frelseren: «Botstjenesten behaget djevelen, men ikke meg.»

Jeg: «Da vil så mange uverdige motta den hellige nattverd.» Frelseren:

«Ja, min datter, du har gjettet riktig.»

Frelseren: «Be for denne saken.

Skriv, min datter, at den muntlige skriftemålet fortsatt er gyldig. I botstjenesten er det fortsatt så mye stolthet, og de troende mangler anger.»

Noen tanker kom til meg, som om alt virkelig kom fra meg selv. Frelseren: «Min datter, det har jeg lagt inn i deg. Av deg selv kan du ikke gjøre noe.» Frelseren: «Gå i fred.»

Kl. 12.00 i kapellet på arbeidsplassen: Først ba jeg Frelseren om at han måtte gi meg en sjanse til, til å snakke med pastor Vogt én gang til. Jeg ba en stund, så hørte jeg:

«Vær ydmyk.»

Så ble det stille igjen, inntil jeg hørte:

«Pastoren vil snakke med deg igjen.» Jeg spurte om jeg skulle henvende meg til ham.

Frelseren: «Han vil henvende seg til deg.»

Så spurte jeg Frelseren: «Hva mener du, Frelser, med ordet – ydmyk –?» Frelseren:

«Vær liten.»

Om kvelden ba jeg rosenkransen i kirken for pastor Vogt, og deltok deretter i den hellige messen. 20.00 Bønnegruppe:

Vi ba i omtrent to og en halv time. Også her ba jeg for den hellige pastor Vogt, for jeg er glad i ham og vil ikke miste ham, og jeg vil heller ikke at han skal dra bort.

07.04.92 — tirsdag

Jeg spurte Frelseren om bønnegruppen hadde vært lenge.

Frelseren: «Nei, min datter, det var ikke lenge. Dere må be enda mer.»

Jeg spurte Frelseren om det jeg hadde sagt i bønnegruppen, om han hadde likt det.

Frelseren: «Alt du sier, er sannhet.»

Soningsrosenkransen, verdens redningsanker, som vi hadde bedt i bønnegruppen, var svært krevende. Mange var trette og utmattede.

Frelseren: «Det er en soningsrosenkrans.»

Jeg: «Hvordan skal jeg oppføre meg når det gjelder Kristi sanne lære? Må jeg forsvare meg der?»

Frelseren: «Det er nok at du sier det til dem. Det andre tar jeg meg av.»

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren:

Frelseren: «Ikke skuff meg, forbli meg tro.»

Jeg: «Kjære Frelser, hvordan skal jeg skuffe deg?»

Frelseren: «Det du har skrevet.»

Jeg: «Og hvis presten sier til meg at jeg må gjøre det slik han vil?» Frelseren:

«Da gjør du som han vil, på hans ansvar.»

Når jeg tar røntgenbilder, sender jeg også mange pasienter til skriftemål. Slik var det også i dag med en ung kvinne, en student. Jeg spurte henne om hun var svimmel.

Hun sa: «Ja.»

Jeg spurte videre om hun hadde kaldsvette og om hun var kvalm. Hun svarte ja igjen.

Jeg: «Har du heller ikke skriftet på lenge?» Hun:

«Ja.»

Da begynte hun å gråte. Jeg omfavnet henne og så rolig på Jesus-korset og bildet av Jomfru Maria som hang i røntgenrommet, og ba i tankene:

«Kjære Frelser, kjære Jomfru Maria, jeg overgir denne sjelen til dere.»

Jeg ga den unge kvinnen noen bønnersedler å be med. Hun ble glad og gikk lykkelig derfra. Det finnes tusenvis av pasienter med disse symptomene og denne diagnosen som jeg allerede har røntgenfotografert. Og på røntgenbildet ser man ingenting. Det er et tegn på at lidelsene ikke er organiske. (Røntgenbildene oppbevares alle som bevis i ti år, deretter blir de destruert.)

Det ville være bedre om pasientene gikk til skriftemål før legetimen, da kunne man spare seg for mange røntgenbilder, fordi strålingen er skadelig.

Plagene er ikke organiske, det vil si at de er psykiske, og velsignelsen fra botens sakrament ville forbedre sjelens helsetilstand betydelig.

Om kvelden i kirken i Rot:

Jeg ofret rosenkransen og den hellige messen for pastor Vogt, slik jeg hadde tenkt.

Da presten ga nattverdsassistenten skålen med de hellige hostiene, visste jeg at nattverdsassistenten ville komme til meg og gi meg den hellige hostien.

Og slik ble det. Men jeg mottok ikke den hellige nattverd, bøyde meg for Frelseren og gikk tilbake til plassen min uten å ha mottatt nattverden sakramentalt.

Frelseren kom åndelig til meg. Men før han kom, måtte jeg kjempe mot den urene ånden. Men etterpå fikk jeg store nådegaver, fordi jeg ikke ønsket å motta den hellige nattverd gjennom de uinnviede hendene til en lekmann, og ikke ønsket å fornærme Frelseren.

08.04.92 – onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg spurte om det å ha nektet nattverden.

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, det du gjorde var riktig.»

Jeg sa: «Det var en slik uro fra den urene ånden fordi jeg avsto den hellige nattverd.

Da du så kom til meg åndelig, var det fullstendig fred. Du er jo skjult for dem (de urene åndene), hvordan kan det skje?

Jeg trodde at de urene åndene riktignok ser at Frelseren ikke kommer til meg sakramentalt, men at de ikke kan oppfatte at du kommer inn til meg åndelig.

Frelseren: «Jeg forblir skjult for dem, men der jeg er, må de vike.» Jeg: «Var det pastor Vogts vilje at jeg skulle motta den hellige nattverd fra en lekmann?

Frelseren: «Ja, det var hans vilje.»

Jeg: «Hvorfor gjør han noe slikt, når han vet at jeg ikke tar imot den hellige nattverd fra en lekmann?»

Frelseren: «Fordi han ikke har den troen du har.»

Jeg: «Men jeg ber for ham. (Herre, gi ham den levende troen, den sennepsfrø-troen som kan flytte fjell.)»

Frelseren: «Den troen må man også ta imot.»

Jeg: «Skal jeg fortsette å gi nattverden til noen sammen med nattverdsassistentene når de kommer til meg?» Frelseren: «Ja, gjør det.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Vær så snill å gi meg nåden, kraften og kjærligheten til det, men ta bort frykten og menneskefrykten fra meg. Takk, min kjæreste Far.»

Jeg var i Zönackel i Boxsberg ved Heidelberg, på den hellige messen, under tilbedelsen, og hørte også på et foredrag.

Etterpå besøkte jeg en syk på sykehuset i Bruchsal. Kl. 21.00 skrev jeg dagbok sammen med Marion.

Kl. 22.00 ringte H. Ziegler fra Frankfurt og fortalte at åpenbaringsfjellet i Medjugorje hadde blitt bombet.

Kl. 22.45 sendte vi et telegram til forbundskansler Helmut Kohl, som vi ga inn via telefon:

Til
forbundskanslerkonto
ret 5300 Bonn

Kjære forbundskansler, vi ber Dem hjertelig om å protestere internasjonalt mot de militære angrepene på maria-pilegrimsstedet Medjugorje i Jugoslavia – Bosnia-Hercegovina

Bønnegruppen
Julijana Ebert
6837 St. Leon-Rot – (Telegram nr. H 261)

09.04.92 — torsdag

Kl. 10.30 i legerommet:

Jeg ba og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Hold fast ved det du har skrevet så langt.» Jeg spurte igjen om tegnet.

Frelseren: «Det kommer et tegn.»

Jeg: «Det med 'Skuff meg ikke' har jeg ikke forstått.» Frelseren: «At du holder fast ved det du har lovet meg.»

Jeg: «Pater Maier sa til meg i Zönackel, etter at jeg hadde fortalt ham at jeg ville bli ekskommunisert, at hvis man er skilt fra paven, vil man også være skilt i himmelen.»

Frelseren: «Du er hos meg, min datter, og du forblir hos meg.»

Jeg spurte om krigen i Jugoslavia.

Frelseren: «Skriv, min datter, krigen fortsetter. Be, min datter.»

Kl. 16.45 var jeg i kirken i Rot. Under tilbedelsen foran det Allerhelligste ledet jeg bønnen. Deretter var det 15 minutters stillhet. Tilbedelse.

Kl. 18.00 ble rosenkransen bedt.

Kl. 18.30 var det deretter den hellige messen. Etter den hellige nattverden gråt jeg på grunn av Medjugorje. Da kom ordene som pastor Vogt hadde sagt etter konsignasjonen, tilbake til meg, omtrent slik: «Bevar dem for falsk trygghet.» Jeg tenkte at jeg kanskje hadde den falske tryggheten.

Da spurte jeg Frelseren: «Hvis jeg har en falsk trygghet, så si det til meg, så slutter jeg umiddelbart å skrive dagboken.»

Frelseren: «Du har ingen falsk trygghet. Jeg elsker deg, min datter.»

Stemmen var mye tydeligere og klarere enn vanlig. Jeg sluttet umiddelbart å gråte. Det var en følelse som bare Gud kan gi. Jeg ga Frelseren et smil og gikk hjem fra kirken.

10.04.92 — fredag

Kl. 09.00 i røntgenrommet:

Jeg ba i omtrent en time og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Min datter, gå til presten, spør ham om han har ombestemt seg og vil snakke med deg.»

Jeg: «Du har sagt til meg at han ville henvende seg til meg, det er motstridende.»

Frelseren: «Jeg må forkorte tiden. Den store faren står foran dere.»

Jeg: «Når skal jeg gå til pastor Vogt?»

Frelseren: «Gå, min datter, allerede i dag.»

Omtrent 30 minutter senere:

Jeg: «Skal jeg ringe ham eller gå til ham?»

Frelseren: «Ring ham, og når du kommer til ham, skal jeg fortelle deg hva du må si til ham.»

20 minutter senere:

Jeg spurte hva Frelseren mente med tiden. Jeg

sa: «Tiden er jo evig.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Tiden tilhører bare meg.»

Jeg: «Jeg forstår ikke det. Jeg skriver det ned; hvis du sier det, så er det slik.»

Jeg spurte om jeg skulle skrive ned noe mer.

Frelseren: «Gå til ham, gå (til presten).»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Herre, din vilje skje.»

12.15 Kapellet på sykehuset:

Etter bønner:

Jeg spurte igjen: «Vil presten snakke med meg?»

Frelseren: «Hva ønsker du, min datter?»

Jeg: «Det du vil.» Frelseren:

«Så snakk med ham.»

Omtrent kl. 15.40:

Jeg ringte pastor Vogt og fortalte ham hva Frelseren hadde sagt i dag.

Han sa: «Jeg har allerede sagt til dem at de skal gå til en annen prest. La være å nevne boka, ellers får vi problemer.»

Pastor Vogt var ikke vennlig i telefonen.

Jeg ba: «Min Herre og min Gud, det er et stort sår i meg. Det gjør veldig vondt. Helst ville jeg ikke gjøre noe mer. Men for din skyld, min Frelser, fortsetter jeg med det du vil at jeg skal gjøre.» Jo mer jeg ber for presten, desto verre reagerer han mot meg.

I Rot var det ingen hellig messe i dag. Fridolin og jeg kjørte til Bad Schönborn etter at vi hadde bedt rosenkransen sammen i kirken i Rot.

I Bad Schönborn – Mingolsheim, i kirken, holdt en pater fra Zaire den hellige messen.

Han prekte veldig vakkert, og man følte at han ble ledet av Den Hellige Ånd.

Slike prekener hører man dessverre sjelden. Jeg takker Gud for denne prekenen. Jeg ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

11.04.92 – lørdag

Kl. 07.15: Jeg var i kirken i Waghäusel til den hellige messen. Etter å ha mottatt nattverden ba jeg inderlig. Etter den hellige messen ledet jeg den lauretanske litanien. Deretter sang vi «Salve Regina» og ba bønne «Jomfru, Guds mor, min!»

Så sa jeg høyt foran de troende: «Vi ber enda et Fadervår for Medjugorje, for på dette åpenbaringsstedet, som allerede millioner av mennesker har besøkt, har det falt bomber.»

Deretter gikk jeg fram til tabernaklet, knelte meg ned på gulvet og ba.

Jeg spurte Frelseren: «Skal jeg legge bort boken hvis den medfører vanskeligheter?»

Frelseren: «Det ville føre til en forbedring, men ikke til vanskeligheter.»

Jeg spurte Frelseren igjen, fordi jeg ikke hadde forstått det helt. Frelseren gjentok det enda en gang, og jeg skrev det ned.

Allerede fredag i kirken i Bad Schönborn hadde det opptatt meg mye at pastor Vogt hadde sagt at boken ville bringe oss i vanskeligheter.

I går hadde Frelseren også sagt: «Det vil føre til en forbedring for kirken, min datter.»

I går hadde Frelseren også sagt til meg, etter at jeg hadde spurt ham om han var hos meg: «Jeg er alltid hos deg.»

Etter gudstjenesten gikk jeg til Marion, og vi skrev dagbok.

Fra kl. 16.20 til 18.20 ba jeg i kirken i Rot, knelende, flere rosenkranser for pastor Vogt og for alle sjeler og for Frelserens anliggender.

Hjemme ba jeg fra kl. 20.30 til 21.30 flere ganger eksorsismen, sår-rosenkransen, Den Hellige Ånds rosenkrans og andre bønner for pastor Vogt

12.04.92 — Palmesøndag

Jeg ba i omtrent en halv time, deretter mottok jeg den åndelige nattverden. Frelseren: «Det kommer en prest.»

Jeg: «Da er det ikke min egentlige prest.»

Frelseren: «Nei.»

Jeg: «Hvorfor sendte du meg da til ham? Det forstår jeg ikke.» Frelseren:

«Med hvert menneske prøver jeg å se hva han er i stand til.»

Jeg: «Men du visste jo på forhånd hva han kan.»

Frelseren: «Jeg prøver også deg med dette.»

Jeg: «Da har jeg strøket i denne prøven.»

Frelseren: «Min datter, du har gjort det utmerket så langt.»

Jeg spurte om tegnet før påske: «Endrer du løftet ditt?» Frelseren: «Nei, jeg endrer ikke løftet mitt.»

Så var det en kort stillhet.

Deretter hørte jeg

Frelseren:

«Skriv, min datter, jeg ønsker», det fulgte en kort stillhet, og jeg tenkte på hva som vel ville komme nå – «et svar fra pastor Vogt, fra ham personlig, uten at han spør noen.» Frelseren fortsatte:

«Hvis han var i nød, ville han da først spørre de andre eller meg?»

Frelseren fortsatte:

«Du trenger ikke å vente på noe svar, det er til meg. Du kan skrive til ham eller gå til ham, slik du vil.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, jeg har valgt å skrive til ham.»

Frelseren: «Gjør det.»

Jeg: «Min Herre, Sønn av den levende Gud, hva skal jeg skrive til slutt?» Frelseren:

«Jeg elsker dere, mine barn.»

Jeg deltok i den hellige messen i Rot. Jeg ofret den hellige messen for Marion. Måtte Gud gi henne nåden til å fortsette å skrive det Herren ønsker av meg.

Mellom kl. 13.00 og 14.00 ba jeg rosenkransen i kirken og ble der for å be. Etter kl. 15.00 skrev jeg brevet til pastor Vogt.

Kl. 20.15 om kvelden la jeg det sammen med Marion i postkassen ved prestegården.

I brevet skrev jeg det som Frelseren hadde sagt til meg tidlig på palmesøndag.

13.04.92 – mandag

På arbeidsplassen rundt kl. 08.00 om morgenen ba min kollega Veronika og jeg den smertefulle rosenkransen.

Kl. 10.00 ba jeg i legerommet.

Jeg ba og forenet meg med Frelseren.

I 1984, noen uker etter Jomfru Marias åpenbaring, hadde jeg tidlig om morgenen en visjon av et jordskjelv som varte i omtrent 20 minutter. Hele jorden rundt meg ble kraftig rystet.

Alt var grønt, akkurat som om våren. Da sa jeg til mannen min at han skulle se etter, så han kunne se at jeg ikke sov. For jeg så dette mens jeg var våken.

Men mannen min sov og lot seg ikke vekke.

I natt tenkte jeg at det var jordskjelvet. (Det var faktisk et jordskjelv om natten, slik det senere ble meldt på radioen.)

Frelseren: «Nei, min datter, det kommer ennå.»

Sannsynligvis vil det kraftige jordskjelvet, slik jeg så det i denne visjonen i 1984, fortsatt komme, slik Frelseren har sagt.

Deretter spurte jeg om pastor Vogt.

Frelseren: «Pastor Vogt blir ikke lenge der dere bor.» Jeg:

«Så da kommer det en annen prest?»

Frelseren: «Slik er det. Den som kommer, vil bli din sjelesørger.»

Jeg: «Vil han da tro på det du sier til meg?»

Frelseren: «Ikke helt fra begynnelsen.»

Jeg: «Det er ikke likegyldig for meg at pastor Vogt drar, men slik du sier det, må det bli. Da må jeg begynne på nytt å be for den nye presten. Det er ikke lett. Det vil igjen koste meg mange ofre.»

Jeg: «Når vil pastor Vogt omtrent dra, får man vite det?» Frelseren: «Det kan skje snart.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du vil bli hånet, fornekta og spottet, ta alt på deg.»

Jeg: «Herre, men jeg forstår ikke hva 'hånet' betyr. Jeg skal slå det opp i ordboken.»

Frelseren: «Du har flere fiender i kirken enn utenfor.» Jeg:

«Men de er jo troende.»

Frelseren: «Blant de troende finnes det mange hyklere.»

Jeg: «Kan du gi meg et annet ord for hykler, det forstår jeg ikke så godt.» Frelseren: «Skinnhellige.»

Jeg: «Kan man si det på en annen måte?»

Frelseren: «Det er de likegyldige troende som forsvarer håndkommunionen.» Jeg: «Har jeg skrevet det riktig?»

Frelseren: «Ja, slik er det.»

Jeg: «Frelser, hvis jeg sier at de som tar nattverd i hånden, er hyklere, så fornærmer jeg dem.»

Frelseren: «Slik fornærmer de meg hele tiden.»

Da jeg i går kveld, rundt klokka 20.15, la brevet i postkassen ved prestegården, kjente jeg flere ganger en stump smerte i hjertet, akkurat slik jeg blir angrepet når jeg står foran lekfolket under nattverden.

Frelseren: «Også der er det urene ånder. De står som voktere foran prestegården.»

Kl. 12.25 i kapellet på klinikken: Holger var også der. Senere kom Holger inn i røntgenrommet, og vi diskuterte brevet til pastor Vogt. Holger fortalte meg interessante ting. Jeg må avvente.

Om kvelden i Rot i kirken. Jeg ofret rosenkransen og den hellige messen for sjelene som nå har falt i krigen.

Kl. 20.00 bønnegruppe:

Det var veldig mange mennesker der. Jeg må absolutt bygge bønnerommet. Jeg likte ikke måten pastor Dochart begynte å be på. Han gjorde ikke korstegnet i begynnelsen i dag, men begynte straks å synge en sang uten å si sidenummeret først. Derfor kunne ikke alle følge med og be sammen. Til slutt satt vi sammen på kjøkkenet og snakket sammen. Vi var sammen med pastor Dochart, var vi syv personer. Da pastor Dochart sa at man ikke trenger å tro på de private åpenbaringene fra Kirkens side, følte jeg en stor smerte i hjertet mitt. Jeg snakket om Fatima og Lourdes og sa at de troende ville bli lunkne uten pilegrimsstedene. Pastor Dochart gjentok nok en gang at man ikke trengte å tro på dem. Da sa jeg til ham at man kjenner treet på fruktene. Jeg sa at hvis alle hadde trodd på åpenbaringene i Medjugorje, ville ikke krigen ha brutt ut. Jomfru Maria sa i begynnelsen av åpenbaringene: «Be rosenkransen, for med den kan dere stoppe krigen.»

14.04.92 – tirsdag

Hjemme mellom kl. 8.30 og 10.30:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren. Jeg klaget over at pastor Dochart i går hadde sagt at man ikke trenger å tro på de private åpenbaringene.

Frelseren: «Presten har ikke rett.» Jeg:

«Hvorfor hadde jeg denne smerten?»

Frelseren: «Fordi du får lov til å føle av mine smerter når jeg blir fornærmet.» Jeg:

«Var denne fornærmelsen en synd?»

Frelseren: «Skriv det ned. Ja, min datter.»

Jeg: «Hvis jeg ikke hadde hatt disse private åpenbaringene, ville pastor Dochart da ha kommet til meg?»

Frelseren: «Nei, min datter. Han ville ikke ha kommet.»

Jeg: «Hva er grunnen til at han har kommet (til bønnegruppen) i så mange år?»

Frelseren: «Satan vil gjennom ham ødelegge det jeg har gitt deg for Kirkens bedring.»

Jeg: «Hva skal jeg gjøre nå?»

Frelseren: «Du skal beseire ham sammen med meg.»

Jeg: «Pater Buran har sagt at djevlene ikke går inn i prestene.» Frelseren: «Skriv, min datter, nesten alle hører hva djevlene sier til dem.»

Jeg spurte om Maria Itten, fordi pastor Wagner ikke hadde snakket så godt om henne som de troende fra bønnegruppen hadde fortalt meg. Jeg spurte igjen om brevet fra henne var ekte.

Frelseren: «Notatet fra Maria Itten er ekte og riktig. Satan er sterk. Man må holde fast ved det jeg har sagt. Min datter, hun har det samme problemet som deg.» Jeg: «Hva slags problem er det?»

Frelseren: «Vær meg trofast.»

Jeg: «Herre, jeg vil besøke henne, Maria Itten.»

Frelseren: «Gjør det.»

Jeg spurte om brevet jeg hadde skrevet til pastor Vogt, og om jeg kunne forvente noe.

Frelseren: «Du vil oppleve litt ubehag.» Jeg: «Hvordan skal jeg oppføre meg?»

Frelseren: «Du trenger ikke å gi noe svar, for jeg har allerede sagt til deg at du ikke trenger å forvente noe svar. Vær ydmyk, min datter.»

Jeg fortsatte å be inderlig. Det var en så dyp fred og kjærlighet i meg at man hele tiden kunne si: «Jeg elsker deg, min Herre og Gud, av hele mitt hjerte og med all min kraft.»

Jeg var ikke meg selv, det var Herren i meg.

Så hørte jeg enda: «Gå i fred, min datter.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud, for denne nåden som bare du kan gi.»

Fra kl. 13.00 til 15.00 var jeg i skogen og ba tre rosenkranser.

Kl. 17.00 var jeg hos nevøen min, Ratko. Han fortalte meg at han om natten ble kvalt, og at han kjente en hånd og nesten ikke fikk puste. Da han sa «Jesus», forsvant det. Han er ikke døpt ennå. Han ber, men ikke nok ennå.

Han vil la seg døpe, men vet ikke ennå når.

Kl. 18.00 i Rot i kirken: Det evige lyset brant igjen ikke, men denne gangen kom kirketjeneren straks og tente det og ventet ikke så lenge som vanlig.

Kl. 20.30 kom Marion, og vi skrev dagbok.

15.04.92 — onsdag

Jeg tok røntgen av en eldre kvinne som, da hun kom inn, nølte med å gå inn i det hele tatt for å ta røntgen. Jeg kjente den urene ånden, velsignet henne og ga henne vievann.

Hun mumlet for seg selv. Så ba jeg Ave Maria, hun begynte å spotte og snakket så fort at man ikke kunne forstå det: «Bebebebebe».

Da min kollega så dette, sa hun til pasienten: «Det er ikke pent, sånt gjør man ikke.»

Pasienten sa til henne: «Jeg skal gi deg en på trynet.»

Kl. 10.30 på legestuen:

Jeg spurte Frelseren om denne pasienten.

Frelseren: «Det er flere urene ånder. De blir værende. Det var det hun

ønsket.» Jeg: «Hvilken av de urene åndene er det som spotter når jeg ber Ave Maria?»

Frelseren: «Alle håner.»

Jeg: «Må jeg forberede meg på tegnet når det kommer?»

Frelseren: «Nei, min datter, du trenger ikke å forberede deg. Det vil komme ett.»

Jeg: «Vil du også fortelle meg når dette tegnet kommer, for jeg vet ikke hva slags tegn det vil være?»

Frelseren: «Ja, det skal jeg.»

Jeg: «Frelser, må jeg gjøre noe, utføre noe? Og hvis jeg må gjøre noe, så ta fra meg frykt og tvil og alt som kan hindre meg i å tro på det du sier til meg og gjøre det du vil, for jeg tilhører deg helt og fullt.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du må snart dra til paven og fortelle ham det du har skrevet.»

Jeg: «Må jeg ikke snakke med en prest først?» Frelseren:

«Det kan du gjøre, men du må gå til ham.» Frelseren:

«Skriv til ham personlig at du kommer.»

Jeg: «Hva skal jeg gjøre hvis prestene forbyr meg å dra til paven?» Frelseren: «Min datter, gjør som jeg sier.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Herre, din vilje skje.»

Frelseren: «Paven vil være forberedt på ditt besøk.»

Jeg: «Herre, dette er ubegripelig for meg, men hvis du sier det, så er det slik, og jeg tror at det vil bli slik.»

Frelseren: «Skriv: Du skal være sammen med meg.» Jeg: «Herre, jeg har ikke flere spørsmål.»

Frelseren: «Gå i fred, min datter.»

Jeg: «Takk, min kjære Jesus, min sjelesørger. Jeg skal holde fast i din hånd, så jeg ikke går meg vill. Herre, beskytt meg, led meg dit du vil, for jeg er bare din tjenerinne.»

I dag var jeg ikke på den hellige messen. Her i Rot var det ingen, og heller ikke i Rochus-kapellet, men jeg snakket med pater Josef fra Zaire.

Hjemme ventet Marion på at jeg skulle skrive dagbok.

I natt ba jeg i omtrent 45 minutter. Klokken var over 3.00 om natten, og jeg fikk ikke sove. Det var prøvelser før påske.

Ved middagstid i kapellet på arbeidsplassen, etter bønnen «Herrens engel», spurte jeg Frelseren hvordan jeg skulle henvende meg til Den hellige far.

Frelseren sa til meg at jeg skulle sende et brev til Den hellige far med rekommandert post, ikke et telegram.»

16.04.92 — torsdag

Kl. 10.10 i legerommet:

Marion hadde bedt meg om å spørre om det vi hadde skrevet så langt, var riktig. Frelseren: «Skriv, min datter, det Marion har skrevet så langt, var bra.»

Jeg: «Frelser, kanskje du har noe å si til meg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg liker måten du er på.» Jeg: «Jeg har gitt deg min bevegelse.»

Frelseren: «Du har gitt meg din bevegelse, det behager meg.» Jeg: «Hva betydde det: bevegelse?»

Frelseren: «Å alltid oppfylle min vilje.»

Jeg: «Var det også din vilje i går at jeg snakket med pater Josef fra Zaire i litt over en halv time og snakket om vranglæren?»

Frelseren: «Ja, det var min vilje, min datter.»

Jeg: «Herre, jeg sa også til ham at jeg må snakke med så mange prester. Han sa ingenting til det.»

Frelseren: «Men han forsto hvorfor.»

Jeg: «Faderen sa at det er umulig å få alle til å gå bort fra håndkommunionen, slik at de tar munnkommunionen. Jeg tenkte at hos Gud er alt mulig, og du, Frelser, hva sier du til det?»

Frelseren: «Etter dommedagen vil alle motta nattverden i munnen.» Jeg: «Hva er det, dommedagen?»

Frelseren: «Det er renselsen av sjelene.»

Jeg: «Jeg forstår ikke så mye av det.»

Frelseren: «Det er nok for deg i dag. Gå i fred, min datter.»

Jeg lovet Frelseren at jeg skal tro på og skrive ned alt han sier til meg.

Kl. 18.00–19.15 Hellig messe og rosenkrans i rødt.

Mellom kl. 03.00 og 04.00 om natten hadde jeg tilbedelse i kirken. Normalt var mannen min på vakt for å holde tilbedelsen denne timen, men han kunne ikke på grunn av sitt syke ben. Jeg inviterte Jomfru Maria til å be sammen med meg.

Ja, og jeg følte at jeg ikke hadde bedt alene; jeg sang bedre enn vanlig og ba helt tydelig og med hjertet.

Men det er umulig å forklare eller beskrive for noen hva jeg følte der; det var akkurat som den 18. mai 1984, da Jomfru Maria viste seg for meg og ba sammen med meg – en slik følelse.

Da jeg gikk hjem sammen med Rosswita og moren hennes, sa Rosswitas mor til meg at jeg hadde ledet bønnen vakkert og sunget vakkert. Det overrasket meg, for jeg kan ikke synge vakkert.

Jeg hadde bedt hele natten, hjemme til kl. 03.00 om natten og deretter i kirken, der jeg ble i tre timer, til ca. kl. 06.00 om morgenen.

17.04.92 — Langfredag

Jeg hadde sovet omtrent tre og en halv time, så måtte jeg stå opp. Kl. 14.30 gikk jeg igjen inn i kirken.

Under den hellige nattverden sto Anton, en nattverdsassistent, midt i kirken. Jeg gikk forbi ham, men bøyd meg for Frelseren. Siden vi i rødt

Da jeg så nattverdsbenken, ønsket jeg å motta Frelseren der også, på knærne, slik det hører seg. Jeg ba av hele mitt hjerte om å få motta den hellige nattverd fra pastor Vogt.

Fru Vennebusch hadde muligheten til å komme bort til meg for å gi meg den hellige nattverd. Hun prøvde også. Hun tok et skritt mot meg, men tok straks et skritt tilbake, så på meg og tok igjen et skritt mot meg, for så å gå tilbake igjen. Vår Herre hadde ikke tillatt det; det var helt tydelig at fru Vennebusch ønsket å gi meg den hellige nattverd. Jeg tenkte at dette var et tegn, fordi så mange hadde sett hva som hadde skjedd.

Så fikk jeg den hellige nattverd av pastor Vogt.

Da jeg var dypt forent med Frelseren, uten å ha spurt ham om noe, sa Frelseren: «Dette er det største tegnet som finnes.»

Da så jeg på korset foran alteret, som jeg tidligere hadde kysset i ånden. I

Medjugorje blir korset kysset av alle de troende på langfredag.

Her bøyer bare presten og ministrantene seg for den korsfestede Jesus. De troende ble sittende i kirkebenkene. Jeg spurte mannen min om han hadde en kulepenn, slik at jeg kunne skrive ned det Frelseren hadde sagt til meg. Han hadde ingen.

Jeg ba Frelseren om å gjenta det en gang til.

Frelseren: «Du kan skrive det ned nå, men husk det for alltid:

«Dette er det største tegnet som finnes.»

Jeg så på Jesus-korset som sto foran alteret for korsdyrkelse. Da hørte jeg: «Gå i fred.»

Jeg ofret den hellige nattverd for de stakkars sjelene.

18.04.92 – Lørdag før påske

Tidlig om morgenen ba jeg i over en time. Jeg forenet meg med Frelseren og ba inderlig, jeg ventet en stund, men jeg hørte ingen stemme. Det falt meg inn at jeg kanskje hadde gjort noe galt, eller at jeg ikke lenger ville få noen stemme...

I dag ba jeg spesielt for hyklerne, for prestene, for nattverdsassistentene; jeg ba eksorsismen flere ganger, spesielt for mine fiender.

Om ettermiddagen fra kl. 16.30 til 18.45 ba jeg på kne i kirken for vår prest og for den nye som skal komme. Det var slitsomt å be, for herr Blank øvde på orgelet. Jeg tenkte på hvordan Frelseren må ha det når han øver i kirken.

Hvis han trodde at den levende Gud var her, ville han ikke spilt så høyt på orgelet i kirken.

Kl. 20.00 Oppstandelsesfeiring

Det var veldig uklart for meg, fordi vi i trosbekjennelsen ba «som på den tredje dagen sto opp fra de døde», for i dag var det jo bare den andre dagen. Det manglet noe for meg, jeg var ikke like lykkelig som i Medjugorje. Der ble oppstandelsesfeiringen holdt fra midnatt. Der jublet hjertet mitt under oppstandelsesfeiringen. I kirken hørte jeg heller ingen stemme fra Frelseren.

Egentlig var det for mye seremoni her med ministrantene. Innimellom hadde jeg stikk i hjertet og følte meg ikke bra.

Hjemme gråt jeg så, jeg var som forvirret, som om jeg ikke hadde stått opp fra de døde sammen med Frelseren.

19.04.92 – Påskedag

Jeg ba fra kl. 06.00 til 08.10. Min Herre og Gud, jeg føler meg ikke bra etter denne oppstandelsesfeiringen. Alt i alt virket det på meg som om noe ikke hadde stemt. Jeg hadde bedt mye i går, over fire timer, og likevel kjente jeg mitt sårede hjerte. Hva er årsaken, hva har jeg ikke forstått?

Min Herre, ta bort frykten, forvirringen og tvilen fra meg, og gi meg den freden som bare du kan gi. Opplys meg med Den Hellige Ånds lys.

Herre, tal, din tjenerinne lytter, for jeg vil tro på det du inspirerer meg til å skrive, men Herre, la din vilje skje. Jeg er et intet, og av intet har du skapt en tjenerinne, og siden du, min Herre og Gud, er min sjeles veileder, åpner jeg mitt hjerte for deg.

Form meg slik du vil, og gjør med meg hva du vil.

Du alene er min Herre og Gud, min kjærlige Far, min kjære Jesus og Frelser.

Først spurte jeg om jeg hadde hørt dette på langfredag etter den hellige nattverd, om jeg hadde forstått det riktig da jeg så på krucifikset foran alteret, som lå der på gulvet for tilbedelse. Jeg har ofte kysset det i ånden.

Frelseren: «Ja, min datter, du har hørt riktig. Det største tegnet gjennom tidene er min korsfestelse for dere syndere.»

Så spurte jeg om oppstandelsesfeiringen, fordi jeg var så bedrøvet at jeg til og med måtte gråte.

Frelseren: «Min datter, oppstandelsen følger på den tredje dagen.»

Jeg: «Det kan forvirre og forvirre en, hvis den allerede feires på den andre dagen.»

Frelseren: «Ja, det stemmer. Forbli meg trofast.»

Jeg tenkte videre på de mange seremoniene i kirken.

Frelseren: «Skriv, min datter. Satan vil ha seremonier overalt for å avlede menneskene fra sannheten.»

Jeg: «Jeg har sett at ministrantene kan bøye seg dypt, men når de mottar den hellige nattverd, klarer de det ikke.»

Frelseren: «De kjenner ikke til ærbødighet, og de viser den ikke overfor meg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil du fortelle meg, etter oppstandelsen, hva jeg skal skrive ned og hva som er viktig nå?»

Frelseren: «Skriv, min datter, menneskene må omvende seg med det samme.»

Jeg: «Jesus, levende Gud, hva menes med 'haster'? Det er vanskelig for meg å skrive. Herre, du er sannheten, og når du sier det, må det være riktig. Hva betyr 'haster'?

Jeg: «Herre, men bare hvis du mener at jeg også kan takle det, så si det til meg. Herre, din vilje skje.»

Frelseren: «Det venter dere mange katastrofer. Skriv, min datter, det må bedes veldig mye i tiden som kommer.»

Jeg: «Jeg elsker deg, min Herre og Gud, jeg skal be mer enn før.» Jeg ba inderlig for de sakene Herren ønsker av meg.

Jeg: «Er det riktig det jeg har skrevet?» Frelseren:

«Det er nok for meg, min datter.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.» Jeg: «Men du har aldri sagt «kjære datter» før.» Frelseren: «Det kan du skrive slik.»

Jeg: «Herre, er jeg en kjær datter for deg?»

Frelseren: «Ja, du er meg kjær.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud. Takk.»

Kl. 10.00: Hellig messe i rødt. Jeg likte ikke prekenen. Etter den hellige nattverd var jeg lykkelig og mottok mange nådegaver.

Kl. 12.30: Fridolin kom, en teologistudent.

Kl. 13.30: Jeg var sammen med Fridolin på rosenkransbønnen og andakten.

Kl. 15.00–18.30 leste jeg opp for Fridolin det Frelseren hadde sagt til meg. Vi styrket hverandre i troen.

20.04.92 Påskemandag

Omkring kl. 3.00 om natten vekket en stemme fra den gode Ånd meg. Jeg følte ro og fred, i motsetning til mange netter hvor jeg hadde vært urolig og derfor blitt vekket.

Ordene jeg hørte, var klare og tydelige som aldri før.

Jeg hørte: «Be mye, min datter, for etter en stund vil Ordet seire.» Så var det stille en stund, og så hørte jeg:

«Ordet lever.»

Litt over en halvtime senere gjentok det seg. Man kunne høre den om og om igjen, en så behagelig stemme.

Jeg drømte ikke, jeg var våken. Jeg reiste meg, knelte foran krucifikset og sa: «Ja, Herre, jeg skal be. Gi meg den Hellige Ånds kraft, slik at jeg kan be.»

Så begynte jeg å be rundt klokka 03.30. Jeg ba bønner for fiendene, eksorsismen, sårrosenkransen, barmhjertighetsrosenkransen og mange andre bønner, deretter kommuniserte jeg åndelig og ofret den åndelige nattverden for hele verden.

I dag forstår jeg dette uttrykket bedre: «Mine sauer hører på min stemme». Jeg ba til klokka 04.30, og så la jeg meg til å sove.

Da jeg sto opp, slo jeg på radioen; klokken var 08.00, og jeg hørte på nyhetene at byen Mostar ble bombet i natt.

Byen Mostar ligger i nærheten av Medjugorje, og der bor biskop Žanić, som benekter Medjugorje. Han sa at barna løy.

Da jeg var hos ham, i 1985 på skjærtorsdag, og fortalte ham om mine opplevelser og om Jomfru Marias åpenbaring, hadde han tårer i øynene.

Han sa til meg: «Du kjenner min situasjon.»

Jeg sa: «Ja», og visste at han var redd for kommunistene, eller rettere sagt, redd for Satan. Biskop Žanić hadde troen, men han manglet motet til å bekjenne den.

Men hvor er de andre biskopene, av dem så mange var i Medjugorje?

Jeg har allerede gitt rapporten om samtalen med biskop Žanić til Klaus Ziegler, slik at han kunne ta den med i boken sin, som han ga ut under navnet Peter Zimmermann.

Han har skrevet om meg, men har ikke publisert rapporten om samtalen med biskopen, noe jeg beklager.

Jesus døde for mange, men biskop Žanić ville ikke gi sitt liv for Jesus. Menneskets frie vilje fører ham til paradiset, skjærsilden eller helvete.

Jeg sier: Når Gud kaller sitt folk gjennom Maria, så ønsker han å redde alle og ikke overgi dem til djevelen. Dessverre hører de verdslige prestene ikke lenger Herrens stemme. De er blinde og døve. I dag lærer man i Kirken at man ikke trenger å tro på private åpenbaringer.

Kanskje de vil tro når det er for sent.

Jeg fortsatte å be rett etter nyhetene. Rundt klokka 8.45 forenet jeg meg og kommuniserte åndelig.

Jeg spurte Frelseren om det var han som hadde kalt på meg i natt for å be.

Frelseren: «Ja, det har tatt lang tid.»

Jeg: «Herre, tilgi meg for at jeg ikke sto opp med en gang og ba.

Jeg angrer det dypt. Herre, jeg kan ikke engang fortelle presten at det kommer mange katastrofer. Hva skal jeg gjøre inntil den nye presten kommer?»

Frelseren: «Be, min datter, be mye.»

Jeg: «Men det er trist at de ikke tror på de private åpenbaringene.» Frelseren: «Det må de stå til ansvar for.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.» Jeg: «Takk, min kjære Frelser.»

Kl. 10.00: Hellig messe i rødt.

Kl. 12.30 – Etter lunsj ba jeg en kort stund på balkongen. Frelseren gjentok nok en gang ordene: «Ordet skal seire, ordet lever.»

Jeg hadde ikke noe papir på balkongen. Da jeg senere sjekket, la jeg merke til at det var de samme ordene som han hadde sagt til meg i natt. Da jeg leste gjennom det fra i natt igjen, slo det meg at det hadde gått meg på samme måte som med Emmaus-disiplene. Jeg hadde først senere gjenkjent Frelseren i ånden. (I dag ble evangeliet om Emmaus-disiplene lest opp.)

21.04.92 – tirsdag

Kl. 10.10 på legekantoret:

Etter bønnen, i foreningen med Frelseren, sa han: «Skriv, min datter, den russiske krigen nærmer seg.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forstå det? Er det bare Russland som er berørt?»

Frelseren: «Alle er berørt.»

Jeg: «Blir det likt som med serberne og kroatene?» Frelseren:

«Denne krigen kan ikke sammenlignes med den.»

Jeg: «Hvordan skal jeg da bygge et kapell, hvis noe slikt kommer?»

Frelseren: «Bygg kapellet så fort som mulig.»

Jeg: «Jeg har ingen prest som jeg kan fortelle alt dette om deg til.»

Frelseren: «Min datter, presten kommer snart.»

Jeg: «Vil han bli i min landsby?» Frelseren:

«Ja, han vil bli i din landsby.» Jeg: «Vil vi få to prester?»

Frelseren: «Nei, pastor Vogt skal dra til et annet sted. Frelseren: «Vær tålmodig, min datter, alt kommer til sin tid.» Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Be mye, min datter. Jeg elsker deg, min kjære datter.»

Jeg: «Slik kan jeg ikke skrive det ned.»

Frelseren: «Skriv det slik.»

Jeg: «Min kjæreste Frelser, jeg føler dine ord i hjertet mitt som ild. Det er ikke bare det man hører, men det gjør godt når du sier noe slikt, og det virker med en gang. Det bekrefter for meg det du allerede har sagt til meg: «ORDET LEVE», og det stemmer.

Jeg kan ikke takke deg nok med mine ord. Min Herre og min Gud, jeg elsker deg over alt.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.» Om kvelden rosenkrans og hellig messe i rødt.

22.04.92 — onsdag

Jeg ba som vanlig, men hørte ingen stemme, heller ikke i kapellet, og heller ikke om kvelden etter den hellige nattverd. Under foreningen med Frelseren kjente jeg imidlertid hans nærvær. Frelseren hadde ikke forlatt meg, han hvilte hos meg.

Om kvelden kom Marion, og vi skrev dagbok.

På jobben hadde jeg i dag pasienter som jeg hadde vanskelig for å overbevise om troen; for eksempel spurte jeg en herre om han ikke hadde avlagt påskebekjennelse. Han sa at han jo ikke hadde noen synder. Da spurte jeg ham hvor lenge det var siden han sist hadde vært i kirken.

Han: «Ja. Det stemmer.»

Den neste pasienten klaget over at han hadde vært syk i hele 10 år. Jeg kjente demonen i ham og sprutet ham med vievann. Han veket unna, tok et skritt tilbake og sa: «Gå vekk med kjemikaliene.» Avskyen mot vievannet var tydelig å merke.

I det siste har flere sigøynere kommet for å ta røntgenbilder. De som har vært hos meg for å ta røntgenbilder, tilhører alle den samme sekten. Da jeg hørte på alt det de fortalte, kan jeg bare si at de har havnet i fullstendig vranglære.

Alle, omtrent 6–7 personer, stormet mot meg, og stemmene deres ble stadig høyere.

Jeg tok vievann og sprengte dem alle. Deretter velsignet jeg dem alle med Benedikt-korset. Plutselig var de alle borte.

Om kvelden rosenkrans og hellig messe i rødt.

23.04.92 – torsdag

Kl. 10.10 på legekantoret:

Etter bønnen kjente jeg flere ganger sterke stikk i høyre hånd, på det stedet på hånden hvor Jesus bærer sårmerkene. Smerten var sterk, som om noen hadde stukket meg, men det var ingenting å se.

Jeg spurte derfor Frelseren.

Frelseren: «Ja, det er den urene ånden. Hvis de kunne, ville de for lengst ha korsfestet deg. Det du ber om, det liker de ikke.»

Jeg: «De andre ber også.»

Frelseren: «Du tar mange sjeler fra dem.» Jeg:

«Alle har en skytsengel.»

Frelseren: «Skriv ned dette, min datter. Du har mer enn én skytsengel.»

Jeg: «Når jeg kjenner stikkene i hånden, er ikke skytsenglene der da?»

Frelseren: «Jo, men det tillater jeg. Hvordan skulle du ellers tro at de urene åndene er rundt deg?»

Jeg: «Det ville være ille hvis jeg sluttet å be.» Frelseren: «Fortsett slik, min datter, som du har gjort hittil.»

Jeg: «Hva vil du anbefale meg for den nærmeste tiden?»

Frelseren: «Fast.»

Jeg: «Ja. Herre, jeg skal gjøre det.»

Jeg: «Min Herre, gjelder dette bare meg, eller kan jeg også si dette i bønnegruppen?»

Frelseren: «Det gjelder alle.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Om kvelden ba jeg rosenkransen i kirken i Rot. Siden det ikke var noen hellig messe i Rot, kjørte jeg til Mingolsheim, til Rochuskapellet, og deltok der på den hellige messen.

24.04.92 – fredag – Frelseren har snakket til meg i et år.

Kl. 10.10 på legekontolet:

Jeg ba.

Frelseren: «Skriv det ned, min datter. Dette året og de kommende årene tilhører alle meg.» Jeg: «Ja, Herre, for jeg er et null.»

Frelseren: «Ja, det har du sagt riktig. Min datter, jeg har vært fornøyd med arbeidet ditt så langt.» Jeg: «Jeg har følelsen av at jeg ikke har gjort noen fremskritt.»

Frelseren: «Har du virkelig ikke gjort det?»

Jeg: «Jeg tilbringer snart en time i bønn, da vet man ikke så mye om hva man har gjort. Dette året med deg har gått så fort som aldri før.

Hvordan blir det videre med meg? Vil du fortsette å være min sjelesørger?» Frelseren: «Ja, min datter, jeg vil fortsette å være din sjelesørger.»

Jeg: «Jeg er bedrøvet fordi alle de utvalgte har en prest som de kan fortelle alt til, og jeg har ingen.»

Frelseren: «Det må være slik, min datter, men ikke lenge til.» Jeg spurte Frelseren om krigen som nærmer seg.

Frelseren: «Skriv, min datter, krigen fra Russland vil bli en stor krig. Ingen kan stoppe denne krigen.»

Jeg: «Herre, men du kan stoppe den.»

Frelseren: «Min datter, synden er for tung.»

Jeg: «Kan du si meg noe, for i dag er det ett år siden jeg hørte stemmen din?» Frelseren: «Skriv, min datter, be uten opphold.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre. Det jeg kan, sammen med deg.» Frelseren: «Jeg elsker deg høyt, min datter. Gå i fred.» Om kvelden rosenkrans og hellig messe i rødt.

25.04.92 — lørdag

Om morgenen deltok jeg på den hellige messen i Waghäusel. Etter den hellige nattverd knelte jeg foran tabernaklet. Jeg spurte Frelseren om vi skulle skrive et brev til den hellige Fader, eller om det fortsatt var tid.

Frelseren: «Den rette tiden er kommet.»

Jeg: «Hvordan kan det ha seg, Frelser, når andre sier at du ikke snakker teologisk til meg?

Du snakker slik jeg snakker, i min stil.»

Frelseren: «Hvis jeg snakket slik alle andre likte, ville du ikke forstå meg.»

Etterpå gikk jeg til Marion, og vi skrev et brev til den hellige Fader.

Fra kl. 16.30 til 18.30 ba jeg på kne i kirken i Rot.

26.04.92 – søndag

Kl. 06.00 sto jeg opp og ba spesielt for dem som i dag på uverdig vis ønsker å motta den hellige nattverd, og spesielt for pastor Vogt.

Etter foreningen med Frelseren spurte jeg om vi burde endre noe i brevet vi hadde skrevet til paven.

Frelseren: «Min datter, brevet er bra. Send det av gårde.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det var veldig tungt for meg i går da jeg hørte hva den førstekommunionerinnen Jyng fortalte meg: De får ikke bøye seg for Frelseren og for tabernaklet når vi synger eller ber foran alteret, fordi pastor Vogt hadde forbudt dem det. Hun fortalte meg dette i nærvær av stefaren sin og mannen min, da jeg spurte henne. Frelseren: «Skriv, min datter, denne presten lever ikke i Guds nåde.»

Først ville jeg ikke tro det Frelseren sa til meg, men så gjentok han det for tredje gang.

Jeg: «Og hvordan er det med nattverden hos ham?»

Frelseren: «Han har fullmakten til nattverden. Det kan jeg ikke ta fra ham.»

Jeg: «Herre, det er jo forferdelig. Det orker jeg snart ikke lenger. Herre, det vil ingen tro meg.»

Frelseren: «Det hersker stor blindhet.»

Jeg: «Min Herre, du vet hvor mye jeg ber for pastor Vogt. Hva skal jeg gjøre?»

Frelseren: «Overlat denne presten til meg.»

Å, hvor tungt var ikke det for meg. Jeg klarte knapt å skrive det, det rammet meg som et slag. Jeg: «Ja, min Herre og Gud, nå forstår jeg hvorfor jeg skal dra til Den hellige far.

Min Herre, er prestene i fare?»

Frelseren: «Ja, min datter. De er nesten alle i fare. De oppfyller ikke min vilje.» Jeg: «Vil de ikke, eller kan de ikke oppfylle din vilje?»

Frelseren: «Skriv, min datter, de er likegyldige når de står foran meg. De må omvende seg.»

Jeg: «Men de har jo troen?»

Frelseren: «De ber lite for denne troen.»

Jeg: «Jeg trodde troen var en gave fra Gud?»

Frelseren: «Ja, men jeg kan gi den til hvem jeg vil.»

Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg for din lære, din godhet, tålmodighet med meg og din mildhet. Jeg elsker deg også for prestene. Vær barmhjertig mot dem. Jeg skal be for dem.»

Egentlig har jeg allerede bedt for dem i flere år i bønnegruppen min.

Kl. 10.00 Hellig messe i rødt.

Jeg holdt det knapt ut og måtte sprute vievann foran meg. Jeg følte det som om helvete hadde brutt løs over meg. Uten opphold ba jeg for de troende og presten og ofret den hellige nattverd for pastor Vogt.

Jeg likte ikke seremonien. Det var ikke fint at pastor Vogt lot frøken Vennebusch holde prekenen. At pastor Vogt ga førstekommunionistene den første hellige nattverd i Steten og i hånden, det må han virkelig stå til ansvar for en gang.

Til lunsj var jeg invitert av «Weißen-Sonntags-Kind» Jyng i Schützenhaus.

Kort tid etter lunsjen kjørte en nonne fra Karlsruhe meg hjem, og vi ba sammen.

Etterpå kom Marion, og vi skrev dagbok.

Deretter fikk jeg besøk av min bror Vladimir og min nevø Ratko.

Også Hedwig fra Rot kom på besøk. Deretter skrev jeg dagboksnotatene rent.

27.04.92 – mandag

På vei til arbeidsplassen i bilen sto jeg fast i trafikkork. Dermed kunne jeg be mer enn vanlig. Arbeidsplass:

Jeg tente straks et lys for de avdøde sjelene og ga dem vievann. Inntil pasientene kom, ba min kollega Veronika og jeg sammen den gledefylte rosenkransen og bønner til Den Hellige Ånd. Deretter tok jeg røntgenbilder av noen pasienter, og så dro jeg til tannklinikken og fikk fylt en tann. Jeg lå i tannlegestolen i omtrent to timer. Tannlegen spurte meg om jeg ville ha en sprøyte. Jeg sa nei og ofret smertene for syndernes omvendelse og sjelenes frelse. Deretter ba jeg uavbrutt gjennom hele undersøkelsen for den hellige far, for den hellige fars fiender, for biskopene og prestene, deretter for legene og sykepleierne og andre sjeler. Behandlingen varte i omtrent to timer. Tannlegen svettet veldig mye. Til slutt sa jeg til ham at han ikke hadde gått til skrifte. Han tilskrev imidlertid svettingen til lampen, som var så varm og sterk. Jeg tok igjen røntgenbilder av noen pasienter.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken:

Først ba jeg Herrens engel og deretter fortsatte jeg å be veldig inderlig. Jeg sa til Frelseren at jeg ikke ville spørre ham om noe, siden jeg er et null, og at hvis han ville si meg noe, så skulle han gjøre det.

Da jeg var dypt forenet med Ham, kommuniserte jeg åndelig.

Frelseren sa til meg: «Skriv, min datter, du må snakke med pastor Vogt.» Jeg: «Før jeg sender brevet til paven, eller etter at jeg har sendt brevet?» Frelseren: «Etter at du har sendt brevet til paven.»

Jeg: «Ja, Herre, hva vil du at jeg skal si til ham?»

Frelseren: «Skriv, min datter: 'Vil han ombestemme seg eller ikke?'" Jeg: «Å, min Herre, det forstår jeg slett ikke nå.»

Jeg: «Store Gud, mektige Gud, udødelige Gud, hvordan skal jeg si dette til ham, og når?»

Frelseren: «Gå til ham allerede i dag.»

Jeg: «Herre, men jeg vet ikke hva han mener.»

Frelseren: «Han vet det.»

Jeg: «Hva oppnår jeg ved å gå til ham?» Frelseren: «Hans frelse.»

Jeg: «Min Herre og Gud, men det er det vanskeligste jeg har måttet gjøre hittil.»

Frelseren: «Gjør det, min datter, det er viktig.»

Jeg: «Herre, jeg kan ikke skrive mer, jeg får hjerteinfarkt hvis jeg går til ham.»

Frelseren: «Er du redd?»

Jeg: «Jeg er ikke redd, men etter alt dette tror jeg nå også at han ikke vil forandre seg. Men hvis du gir ham den store nåden igjen, så kan alt bli bra igjen.»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Skal jeg skrive noe mer?»

Frelseren: «Skriv, min datter, at jeg fortsatt elsker ham veldig høyt.» Jeg: «Min Herre, skal jeg også lese opp gårsdagens brev for ham?» Frelseren: «Det fra i dag.»

Jeg: «Ja, Herre og Gud, det skal jeg gjøre. Herre, din vilje skje.»

Så spurte jeg Frelseren om han ville bli med meg til presten, eller om jeg skulle være alene.
»

Frelseren: «Jeg vil alltid være hos deg, uansett hvor du går.»

Jeg takket Frelseren og gikk ut av kapellet til arbeidsplassen min for å arbeide. Jeg hadde vært i kapellet i omtrent 40 minutter. Vanligvis blir jeg bare i kapellet i omtrent 15 minutter. Etter jobben sendte jeg brevet til den hellige faren med rekommandert post på postkontoret. Klokken var ca. 16.15. På vei hjem ba jeg rosenkransen for pastor Vogt. Rundt kl. 16.45 ba jeg kort i kirken, og kl. 16.50 var jeg hos pastor Vogt. Pastoren lyttet til meg.

Han var vennlig og sa: «Vi får vel se hvordan det går videre.»

Jeg ga ham en kopi av brevet jeg hadde sendt til den hellige faren, så han kunne lese det. Mens han leste brevet, spurte jeg Frelseren i mitt hjerte hva jeg nå skulle si, og jeg hørte: «Ti stille nå.»

Det var en kort samtale, kortere enn noensinne. Jeg ba om velsignelse fra pastor Vogt. Han velsignet meg, og jeg gikk min vei.

Om kvelden var det ingen hellig

messe i Rot. Kl. 20.00

bønnegruppe:

Vi tilbad Frelseren. Som alltid knelte jeg rett foran Frelseren.

Vi ba tre litanier: Magnificat, Treenighetslitani, Maria-Hjertets litani og Allehelgenslitani. Jeg kjente en sterk varme og glede som kom fra Frelseren. Vi ba i 2 1/2 timer.

Mange hadde igjen gått til skriftemål, og til slutt gjorde jeg det også. Alle gikk derfra lykkelige. Frelseren ga oss mange nådegaver.

28.04.92 – tirsdag

Kl. 9.45–10.45 i legerommet:

I dag hadde jeg ikke bedt så mye som vanlig. Jeg var bekymret for pastor Vogt, og lurte på hvordan det skulle gå videre.

Frelseren: «Skriv, min datter. Pastor Vogt vil tenke over det.» Jeg: «Skal jeg nå snakke med andre personer i kirkelige myndigheter?» Frelseren: «Du vil snakke med flere.»

Jeg: «Vil pastor Vogt melde fra om meg i Freiburg?»

Frelseren: «Ja, erkebiskop Oskar er allerede informert om stemmen din fra meg.»

Jeg: «Ja, har han ikke hatt noen interesse i å snakke med meg hittil?»

Frelseren: «Det kommer. Han vil snakke med deg.»

Frelseren: «Selv om andre håner, fornekte og spotter deg, må du akseptere alt. Sammen med meg vil du holde ut til slutten.»

Jeg spurte også om nattverdsassistenten Franziska.

Frelseren: «Hun vil snakke med deg.»

Jeg: «Skal jeg fortelle henne noe om nattverdsutdelingen?»

Frelseren: «Fortell henne det jeg har sagt til deg.»

I går kveld etter bønnegruppen, etter at jeg hadde fortalt litt om samtalene med Frelseren, sa to kvinner til meg at de ikke ville spørre Frelseren om han var med dem hvis de måtte gå til presten, for det var jo en selvfølge at Frelseren var med dem.

Frelseren: «Vær forsiktig. Ikke svar på slike bemerkninger; jeg vet best hva de ville ha gjort.»

Jeg: «Si det til meg, Frelser, hvis du vil fortelle meg noe.»

Frelseren: «Skriv, min datter, kan du nå forestille deg hva jeg sier til deg?» Jeg:

«Nei, Herre. Jeg er spent.»

Frelseren: «Du vil motta et brev fra Den hellige far. Du får komme til ham.»

Først ville jeg ikke tro det, så tenkte jeg at jeg hadde skrevet noe feil og ba Frelseren om å gjenta det for meg.

Jeg sa: «Vær så snill å gjenta det for meg, kjære Jesus, min sjelesørger.» Da hørte jeg det for andre gang.

Frelseren: «Du vil motta et brev, og du får lov til å dra til Den hellige far.»

Jeg: «Min Herre og Gud, når skal jeg dra dit? Det overlater jeg til deg, for du vet hvordan det står til med arbeidet mitt her. Og hvis jeg må dra nå, så flyr jeg også med fly dit.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg gleder meg allerede nå over at jeg får snakke med den hellige Fader. Store Gud, du vet alt, du ser alt, du gjør alt slik du vil, og alt er riktig slik du gjør det. Min store kjærlighet. Man må ikke skille seg fra deg.

Jeg tror det kunne være det aller største onde, hvis noen tror at han kan klare seg og leve uten deg.

Jeg takker deg av hele mitt hjerte for din kjærlighet og mildhet, min Herre og min Gud.» Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Min sjel var full av kjærlighet og fred, og jeg var så lykkelig. Jeg hadde snakket med Frelseren i over 30 minutter.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken. Etterpå gikk jeg en liten tur utendørs og plukket en liten blomsterbukett til Jomfru Maria.

Fra kl. 15.00 til 15.45 skrev jeg dagbok. Først bladde jeg gjennom den og leste hva Frelseren hadde fortalt meg de foregående dagene.

Jeg deltok i den hellige messen i rødt og ofret den hellige nattverd for den hellige far og for Marion.

Etter kirken kom Marion, og vi skrev dagbok.

29.04.92 – onsdag

I morges ba jeg igjen mer.

Kl. 10.00 i legekontoret forenet jeg meg med Frelseren. Frelseren: «Skriv, min datter, du må gå til dekan Enz.» Jeg: «Min Herre og min Gud, min

Jesus, min sjelesørger. Hvorfor?» Frelseren: «Du må fortelle ham det viktigste, det jeg har lagt i ditt hjerte.» Jeg: «Hva er det viktigste for deg?»

Frelseren: «Fortell ham om krigen, for Kirken må snarest forbedre seg.» Jeg: «Og hva ville denne forbedringen være?»

Frelseren: «Skriv, min kjæreste datter. Nattverden i hånden må avskaffes umiddelbart, og den hellige nattverden må kun deles ut gjennom prestens innviiede hender

Jeg: «Skal jeg fortelle ham at jeg har skrevet et brev til den hellige far?» Frelseren: «Du kan vise det til ham.»

Jeg spurte også hvordan Frelseren ønsket at de troende skulle motta den hellige nattverd, stående eller knelende.

Frelseren: «Min datter, husk dette for alltid. Jeg er Herren og Gud, foran meg må alle vise den dypeste ærbødighet.»

Jeg: «Herre, men den dypeste ærbødighet er når man bøyer seg for deg og kneler og tar imot deg med et rent hjerte.»

Frelseren: «Ja, min datter, det vet du.»

Jeg: «Herre, må jeg gå direkte til dekanen, eller skal jeg informere pastor Vogt om dette, slik at han kan ordne en avtale for meg, siden han er min lokale prest?»

Frelseren: «Gå til pastor Vogt og si til ham at han skal avtale et møte med dekan Enz.»

Jeg: «Og hvis presten, pastor Vogt, sier at jeg skal ordne det selv?» Frelseren: «Da gjør du det på hans ansvar.»

Jeg: «Når skal jeg gjøre det?»

Frelseren: «Min datter, gjør det så fort som mulig.» Jeg:

«Herre, du er litt streng i dag.»

Frelseren: «Min datter, kalken har lenge vært i ferd med å renne over.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg forstår ikke dette så godt. Tilgi meg, hva betyr det: «Kalken renner over?»

Frelseren: «Min datter, synden er så tung at jeg ikke lenger kan bære den.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vær barmhjertig mot oss, redd oss, vi er jo dine barn. Jesus, Sønn av den levende Gud, må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Min kjære datter, det er nok. Gå i fred.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det skal jeg gjøre. Herre, la din vilje skje. Jeg takker deg av hele mitt hjerte for dine ord.»

Jeg var forent med Frelseren i omtrent 30 minutter.

Kl. 12.00 i kapellet: Jeg ba inderlig, så forenet jeg meg med Frelseren. Jeg: «Min Herre og Gud, jeg har skrevet noen ord, hva ville du skrevet i mitt sted?»

Frelseren: «Husk, min datter, dette er et budskap til prestene.»

Jeg spurte om jeg skulle dra til fader Gebhard Heyder nå, ennå denne uken.

Frelseren: «Neste helg.»

Jeg spurte videre om jeg skulle gå til pastor Vogt, eller om jeg skulle ringe ham, for da kunne jeg dra til dekanen.

Frelseren: «Ring ham.» (Pastor Vogt) Jeg:

«Har jeg skrevet det riktig?»

Frelseren: «Skriv, min datter, du har skrevet det riktig.»

Jeg: «Herre, hvis de spør hvordan jeg hører deg, så kan jeg ikke forklare det ordentlig.»

Frelseren: «Si til dem at du hører meg i hjertets dyp, og der er jeg hos deg.»

Jeg: «Men jeg jobber på øreklinikken og har mye å gjøre med øregangen, og jeg hører deg ikke gjennom ørene mine.»

Frelseren: «Det er overnaturlig.»

Jeg: «Men de vil si at det overnaturlige også kan komme fra djevelen.» Frelseren: «De skal be om å kunne skille mellom åndene. Da vil de innse om det overnaturlige kommer fra den gode eller den onde ånden.»

Rundt kl. 13.15 ringte jeg til pastor Vogt. Jeg fortalte ham at Frelseren hadde sagt til meg at jeg skulle gå til dekan Enz, og at han skulle avtale et møte med dekanen. Han var overrasket og spurte om det en gang til.

Jeg gjentok det for andre gang.

Pastor Vogt sa at jeg selv skulle avtale tidspunktet. Jeg takket ham. Pastor Vogt var litt uvennlig.

Kl. 14.00 i kapellet på arbeidsplassen:

Jeg gråt bittert, så ba jeg kort og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Gå personlig til ham (dekan Enz) etter arbeidet, etter arbeidet. Ikke ring ham på forhånd.»

Jeg: «Vil han være hjemme når jeg kommer til ham?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Jeg vet ikke engang hvor han bor. Og hva om han ikke vil høre på meg?»

Frelseren: «Han vil høre på deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg legger all min tillit i dine hender.

Herre, la din vilje skje. Jeg takker deg, jeg skal gjøre det du har sagt til meg.» Jeg var i kapellet på klinikken i omtrent 15 minutter.

Jeg fikk nåde, sjelen min ble umiddelbart helbredet igjen, og jeg var lykkelig og kunne begynne å jobbe igjen.

På veien til Wiesloch for å besøke dekan Enz ba jeg en rosenkrans og andre bønner for pastor Erz. Kort etter kl. 17.00 var jeg allerede i Wiesloch, i St. Laurentius-kirken.

Jeg ba en kort stund der inne og sa til Frelseren: «Nå er jeg her og vet ikke engang hvor den hellige dekan Enz bor.»

Jeg ba Frelseren om at han måtte gi meg styrke og fred, og at han måtte gi meg innsikt i hva jeg måtte si når jeg kom til dekan Enz. Og jeg tror at Frelseren var med meg. Jeg gikk ut av kirken og spurte en eldre kvinne hvor dekan Enz bodde. Hun fortalte meg det, og i et øyeblikk sto jeg foran prestegården.

En pen kvinne åpnet døren for meg, og jeg sa til henne at jeg måtte snakke med dekanen, fordi Frelseren hadde sendt meg hit.

Hun sa straks at dekanen ikke var der.

Jeg spurte om hun var sikker på det, for Frelseren hadde sendt meg.

Hun svarte at han var opptatt med nattverdsbarna på dekanatet på Adenau-plassen.

Jeg spurte når han ville komme tilbake. Hun sa at jeg burde prøve igjen rundt klokka 19.00, og jeg sa til henne at jeg ville lete etter ham.

Først gikk jeg til dekanatets hus på Adenau-plassen. Der fortalte en mann meg at dekan Enz hadde vært borte lenge. Så gikk jeg tilbake til kirken og sa til Frelseren: «Kjære Frelser, du har sagt til meg at når jeg kommer til dekanen, så vil han være hjemme.»

Frelseren: «Han er hjemme.»

Jeg: «Da har kvinnen løyet.»

Frelseren: «Gå inn i huset.»

Så forlot jeg kirken og gikk fram til døren til prestegården. Jeg ville ikke gå inn og begynte å be, for innerst inne følte jeg også at

dekan Enz var i huset. Jeg holdt rosenkransen i hendene og ba flere ganger Ave Maria på latin, erkeengelen Mikael's bønn og flere ganger Sanctus på latin. Så kom en ung herre og gikk inn.

Han så at jeg ba rosenkransen. Deretter kom en eldre kvinne, moren til prestegårdens husholderske. Deretter kom det enda en håndverker, som jeg allerede hadde sett i dekanatets hus og i kirken. Den fjerde mannen som kom, stilte seg rett foran meg og skrek og brølte høyt: «Kan ingen hjelpe meg?» Stemmen hans hørtes fortvilet ut.

Jeg kjente straks djevelen i meg og ga ham ikke noe svar. Men jeg fortsatte å be andektig og halvhøyt, ett Ave Maria etter det andre.

Men HAN kunne høre bønnen min. Han ble rasende og ringte på døren flere ganger, han ble urolig og truet meg med at jeg skulle slutte å be.

Han spottet på rosenkransen, løftet hånden mot meg og sa at han skulle slå meg. Jeg rørte meg ikke fra stedet og fortsatte å be.

Så ringte han på døren igjen, og gjennom intercomen hørtes husholderskens stemme som sa at det ikke var noen her. Mannen gikk deretter bort, full av sinne og raseri. Jeg fortsatte å be, og en stund senere påkalte jeg Jomfru Maria og englene og ba om deres hjelp. Jeg bønnfalt:

«Jomfru Maria, bred din kappe over dette huset.»

Plutselig åpnet døren seg, og kvinnen sa til meg at jeg kunne komme inn, for presten hadde kommet i mellomtiden. Hun så usikker ut, og jeg følte at hun ikke var ærlig.

Jeg sa til henne: «Der jeg er, er djevelen like bak.»

Jeg holdt fortsatt rosenkransen i hånden da jeg kom til dekanen og fortalte ham at jeg hadde bedt utenfor døren, fordi Frelseren hadde sagt til meg at presten var i huset, og at jeg derfor ikke ville ringe på. Han så forundret på meg.

Jeg fortalte ham hva Frelseren hadde sagt til meg, nemlig at dekanen måtte få vite det.

Vi snakket sammen i omtrent 25 minutter, og jeg leste opp de tre siste sidene fra dagboken for ham og ga ham også brevet jeg hadde sendt til den hellige faren, så han kunne lese det. Han sa til meg at han ville snakke med pastor Vogt.

Jeg ba om velsignelse fra ham og knelte meg ned på gulvet foran ham. Han ga meg en veldig vakker velsignelse, og jeg gikk.

På parkeringsplassen der bilen min sto, møtte jeg husholdersken i prestegården og sa til henne at hun måtte gå til skriftemål. Hun svarte at dette var en nødløgn. Jeg sa til henne at Gud hadde sett det. Da lo hun og gikk videre.

Kl. 18.25 var jeg allerede i kirken i Rot. Jeg ofret den hellige nattverd for dekan Enz og for pastor Vogt.

Etter den hellige nattverd, da jeg hadde forenet meg med Frelseren, spurte jeg ham om alt var riktig med dekanen.

Frelseren: «Alt var riktig.»

Frelseren: «Jeg takker deg...» Etter en stund fortsatte Frelseren:

Frelseren: «Jeg elsker deg, min kjære datter, gå i fred.»

Etter gudstjenesten hadde jeg en samtale med en nonne (Steinhauser). Jeg beskyttet henne mot vranglæren og snakket med henne i over 20 minutter. Hjemme lagde jeg meg noe å spise, og allerede var det besøk igjen. Jeg snakket igjen om Gud, for gjesten visste ikke om han var døpt.

Djevelen herjet i min mann. Sinne og hat hadde vist seg i ham, han hadde til og med forstuet det syke beinet sitt. Etterpå kom også Lucia.

Hun lovet meg at hun skulle be for meg og sa at hun allerede gledet seg til mandag, til bønnegruppen. Hun kommer gjerne hit for å be.

Klokka 22.45 la jeg meg til sengs.

Jeg har allerede hatt mange netter med så lite søvn, det vet bare den kjære Gud.

Og likevel gir Frelseren meg kraften til å fortsette å arbeide.

Jeg tror at denne dagen var en stor lærepenge for meg. For Frelseren bekreftet for meg at jeg hører hans stemme, og samtidig viste han meg hvor rasende Satan er på meg. Uten Frelseren ville jeg helt sikkert ikke ha kunnet beseire ham.

Jeg takker deg, min Herre og min Gud, for denne store nåden du har gitt meg i dag.

For meg gjelder det: «Den som søker, skal finne», og for dekanen gjelder det: «Våk, for dere vet ikke i hvilken time han kommer.»

30.04.92 — torsdag

I morges ba jeg mye. Sammen med min kollega ba jeg deretter rosenkransen. Kl.

kl. 10.00 var jeg på legekontoret og jobbet. Mens jeg jobbet, kunne jeg be godt. Senere omvendte jeg pasientene mine som kom til røntgen, de fortapte sauene som ikke mener de har noen synd og ikke går til skriftemål.

En pasient var fra Ungarn, en annen fra Italia, en tredje kom fra Romania, og så kom det også en tysker fra Mauer. Det var et godt fiske. Så fikk jeg budskapet fra Frelseren først kl. 12.30 i kapellet på klinikken.

Jeg: «Da jeg i går ba foran dekanens dør og mannen med den urene ånden sto foran meg, da var du hos meg.»

Frelseren: «Ja, jeg var hos deg.»

Jeg: «Derfor kunne han ikke angripe meg.»

Jeg: «Hvilken uren ånd var det hos den mannen? Jeg spør deg fordi du er min sjelesørger, og hvis jeg må vite det, så si det til meg, hvis du vil det.

Frelseren: «Skriv, min datter, det var Lucifer.» Jeg:

«Lucifers demon eller Lucifer selv?»

Frelseren: «Lucifer selv.»

Jeg: «Var han der alene, eller var det andre der også?»

Frelseren: «Hele horder var der.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva var hans mål? Var det fordi jeg ba foran dekanens dør? Han kom akkurat nå, da jeg hadde viktige ting å diskutere med dekanen. Min Herre, si det til meg, hvis dette er viktig for prestene.»

(Satan var rasende fordi jeg snakket med dekanen om å avskaffe håndkommunionen og innføre munnkommunionen, for håndkommunionen er Satans verk.)

Frelseren: «Skriv, min datter, prestene må oppfylle min vilje.» Jeg: «Men hva er Lucifers mål?»

Frelseren: «Han vil ha dem alle.»

Jeg: «Min Herre, har jeg skrevet det riktig?» Frelseren:

«Ja, slik er det riktig.»

Frelseren: «Skriv, min datter, prestene kommer nå i forvirring.» Jeg:

«Hvorfor?»

Frelseren: «Fordi de befinner seg i gjørma. Min datter, vær meg trofast og hold stand.»

Jeg: «Frelser, er det noe på vei mot meg? Du kan fortelle meg det, jeg er jo sammen med deg, og jeg vil tro på det.»

Frelseren: «Du vil bli siktet.»

Jeg: «Kjære Gud, hva betyr 'silt'?»

Frelseren: «Du vil bli utspurt av mange. Lytt nøye til min stemme.» Jeg: «Min Herre og Gud, det er jo ikke lett.»

Frelseren: «Jeg har allerede sagt til deg: til slutt vil du seire sammen med meg.» Jeg: «Takk, min Herre og Gud, det skjer slik du har sagt.»

Jeg var i kirken, kledd i rødt. Jeg ofret den hellige nattverd for Marion. Jeg ba spesielt for henne.

Arkitekten Wolfgang kom og så på hvor vi ønsker å bygge bønnerommet. Roswita var også med.

Om kvelden kom Marion, moren hennes og Erich. Mens jeg skrev dagboken sammen med Marion, ba mannen min, Irma og Erich rosenkransen.

Takk Gud for denne nåden.

01.05.92 – fredag

Hjemme ca. kl. 07.00:

Etter 45 minutters bønn forenet jeg meg med Frelseren.

Jeg: «Min Herre og Gud, min godhjertede Far og Frelser, hva vil du si til meg som jeg skal skrive ned? Herre, la din vilje skje. Min Herre, jeg er et null. Jeg tør ikke engang å spørre deg om noe i dag. Kanskje fordi, min Herre, jeg er så skuffet over prestene. Hjertet mitt smerter på grunn av dem. Ja, Herre, jeg gråter på grunn av prestene. Man vil redde dem ut av søla, men de hører ikke etter.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Du må tale på mine vegne i tiden som kommer. Du blir invitert til erkebiskopen.»

Jeg: «Hvem? Erkebiskop Saier?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Hva skal jeg snakke med ham om?»

Frelseren: «Det jeg har lagt i hjertet ditt.»

Jeg: «Når skal jeg snakke med ham, før jeg går til Hans Hellighet Faderen eller etter at jeg har snakket med Hans Hellighet Faderen?»

Frelseren: «Før du har snakket med den hellige Fader.»

Jeg: «Min sterke, udødelige og hellige Gud, må jeg forberede meg på dette?»

Frelseren: «Be og fast.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre. Og du vil være hos meg.»

Frelseren: «Ja, jeg vil være hos deg.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja. Skriv ned noe til, min datter. Alt det jeg har gitt deg innspill til så langt, hold fast ved det og vær trofast.»

Etter en stund sa Frelseren:

«Gå i fred.»

Jeg var i omtrent 30 minutter i dyp forening med Frelseren. Etterpå ba jeg fortsatt, men jeg skrev ikke alt ned. Jeg må være kortfattet, ellers rekker ikke Marion å skrive det ned.

Om kvelden var jeg i kirken til rosenkransbønnen. Da var det åpningsseremonien for Maria-mai-andakten. Det kunne vært finere hvis det ble bedt mer.

Marion var her på ettermiddagen, og vi skrev dagbok.

Hilde og Hedwig kom på besøk etter gudstjenesten, og jeg styrket dem i troen. Jeg ba for frøken Wennebusch, slik at hun ikke lenger skal dele ut den hellige nattverd.

Frelseren sa til meg: «Det må bedes for denne saken.»

02.05.92 — lørdag

Kl. 07.15 ble jeg ført til Waghäusel for å delta i den hellige messen, til den første benken foran tabernaklet. De andre troende som deltok i den hellige messen, satt i den bakre, mindre delen av kirken, bak alteret. Derfra kan man ikke se tabernaklet og Vår Frue av Waghäusel, moren med det godhjertede hjertet.

Jeg kan ikke engang beskrive hvordan jeg umiddelbart mottok nåde på dette stedet foran tabernaklet.

Den hellige messen ble ledet av tre prester. Jeg mottok nattverden åndelig, og jeg kjente at Frelseren var kommet til meg.

Etterpå gikk jeg til Marion, og vi skrev dagbok.

Kl. 12.00 ba vi Herrens engel. Under bønnen hørte jeg at min svigermor skal hentes allerede denne måneden. Det var ikke helt klart for meg, og jeg fortalte det til Marion. Da jeg kom hjem, klippet jeg det siste stykket i hagen og sådde deretter grønnsaker.

Kl. 16.25 gikk jeg i rødt til kirken, der jeg ble til rundt kl. 20.00.

Først ba jeg rosenkransen sammen med noen kvinner. Deretter fortsatte jeg å be alene til ca. kl. 17.25. Så forenet jeg meg med Frelseren.

Jeg: «Frelser, var det riktig i morges i Waghäusel at jeg deltok i den hellige messen foran tabernaklet?»

Frelseren: «Fortsett slik, min datter.»

Jeg: «Pater Berthold ville gi meg den hellige nattverd. Men siden jeg knelte på den andre siden av kirken, altså ikke sammen med de andre troende, men foran tabernaklet, var jeg åndelig så dypt forent med Frelseren at jeg kjente at han var hos meg.

Og derfor mottok jeg ikke nattverden sakramentalt, selv om pater Berthold ga et tegn på at jeg kunne motta den. Frelser, var det riktig?»

Frelseren: «Hvis han vil gi deg den hellige nattverd, så gå til ham.»

Jeg: «Men da jeg var åndelig forent med deg, var du jo hos meg.» Frelseren: «Ja, jeg var hos deg.»

Jeg ville ikke spørre om noe mer.

Så ble det stille.

Så hørte jeg: «Skriv, min datter.» Så ble det stille igjen.

Jeg tenkte: «Hva kommer vel nå?»

Så hørte jeg videre: «Jeg tar din svigermor til meg allerede denne måneden. Be for henne.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal be for henne.»

Jeg: «Min Herre, jeg har ikke flere spørsmål til deg. Du er god og barmhjertig. Jeg elsker deg over alt.»

Det ble stille igjen.

Plutselig rant en stor tåre fra mitt høyre øye. Jeg tenkte på hva det skulle bety og hva som nå ville skje.

Da hørte jeg:

«Skriv, min datter: 'Det vil også bli krig i Serbia.'» Jeg: «Men det er jo trist, min Herre.»

Jeg spurte: «Vil hjemlandet mitt bli ødelagt?»

Da tenkte jeg på de to store byene Beograd og Pančevo. Frelseren: «Slik skal det bli.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva skal jeg gjøre?»

Frelseren: «Be mye.»

Jeg: «Herre, jeg vet ikke lenger hvordan jeg skal be for alt. Det er så mye som kommer over meg.» Jeg: «Når vil dette skje, min Herre og Gud?»

Frelseren: «Skriv, min datter, i nær fremtid.» Frelseren:

«Min datter, vær sterk.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal være sterk, fordi du vil det.» Jeg:

«Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Etter at jeg hadde knelt og bedt i kirken i to og en halv time, ble jeg der for å delta i den hellige messen. Jeg ofret den hellige nattverden for min svigermor.

Da jeg kom hjem, var mannen min sint fordi jeg hadde vært borte så lenge. Jeg kunne ikke fortelle ham hva jeg hadde hørt om moren hans. Jeg holdt munn, for han tror meg ikke, og som oftest kjemper han mot meg.

03.05.92 — søndag

Kl. 7.30 hjemme:

Jeg begynte å be, og deretter forenet jeg meg med Frelseren.

Jeg sa til Frelseren: «Hva skal jeg gjøre? Hvis jeg forteller om dette i hjemlandet mitt, vil de tro meg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, de vil ikke tro deg.»

Frelseren: «Menneskene som ikke er forsonet med Gud, må omvende seg snarest, bare da kan de bli frelst.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hvis Belgrad og Pančevo blir ødelagt, regnes det da som en straffedom?»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Herre, i denne byen er de fleste babyene blitt abortert.» Frelseren:

«Du har gjettet riktig.»

Jeg: «Herre, kan jeg gjøre noe for disse menneskene?» Frelseren: «Her hjelper bare faste og bønn.»

Etter en stund hørte jeg Frelseren si:

«Min datter, jeg elsker deg. Vær meg tro. Gå i fred.»

Jeg: «Min kjærlige Far, nåde og barmhjertighet og tilgivelse for alle mennesker som ennå ikke er forsonet med deg. Min Herre og Gud, redd dem, så de ikke går tapt. Jeg takker deg, min kjære Jesus, min sjelesørger, for dine levende ord og de mange nådegavene du har gitt meg.»

Kl. 10.00 deltok jeg på den hellige messen i Rot.

Jeg led under den hellige messen. Barna og presten viste ingen ærbødighet overfor Gud. Om ettermiddagen var jeg på pilegrimsferd til Letzenberg.

Jeg gikk igjen skuffet hjem. Domkapitularen prekte, men ikke det som folk i dag bør høre. Han snakket alltid bare rundt grøten.

Da jeg etter andakten gikk ned fra Letzenberg, fra kapellet til Den smertefulle Jomfru Maria, nedover vingården, møtte jeg domkapitularen foran prestegården, uten at jeg hadde tenkt på det.

Jeg sa til ham at neste gang skulle jeg preke om Medjugorje. Han så forundret på meg. Jeg sa at jeg snart skulle besøke erkebiskop Oskar.

Han ga meg hånden, og jeg gikk min vei. Det måtte jeg vel si til ham. Hjemme ba jeg rosenkransen. Etterpå kom Marion, og vi skrev dagbok.

Mens vi skrev, ba mannen min, Irma og Hedwig Heger rosenkransen sammen.

Den onde plaget meg også i dag igjen med sterke stikk i høyre håndledd. Hver gang jeg drypper vievann på det og ofrer smerten for sjelenes frelse, forsvinner smerten.

04.05.92 – mandag

Mellom kl. 10.00 og 11.00 ba jeg inderlig i tannlegestolen på klinikken.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken:

Etter bønnen ba jeg Fatima-bønnen og andre bønner inderlig.

Jeg spurte Frelseren, fordi jeg hadde lidd så mye i kirken i går, da barna danset rundt alteret.

Frelseren: «Skriv, min datter, det hører seg ikke til rundt alteret. Det er et offeralter. Dermed vil presten avlede barna fra ærbødigheten.»

Jeg: «I går ettermiddag likte jeg heller ikke prekenen på Letzenberg.» Frelseren: «Prekenen passer ikke til vår tid.»

Jeg: «Det jeg har hørt, er nok for meg.» Så ble det en dyp stillhet.

Da hørte jeg Frelseren si:

«Skriv, min datter, –» Stillhet – «Du må dra,» –Stillhet– «du vet ikke hva som kommer nå, gjør du vel?»

Jeg: «Min Herre og Gud,» – stillhet – «store Gud, hellige Gud, hvor må jeg dra, men før du forteller meg det, ta bort frykten og menneskefrykten min, og gi meg nåden til å gjøre og oppfylle det som er din vilje.»

Frelseren: «Du må gå til forbundskansler Kohl. Han må oppfordre folket til bønn.» Jeg: «Hva skal jeg si til ham hvis han spør meg hvorfor?»

Frelseren: «Si til ham at krigen kommer.»

Jeg: «Skal jeg også si til ham at Belgrad og Pančevo vil bli ødelagt?» Frelseren:

«Ja, skriv det ned, du må si det til ham.»

Jeg: «Herre, det er jo en alvorlig sak.» Frelseren:

«Gjør det, min datter.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal gjøre det. Herre, din vilje skje.» Jeg:

«Når må jeg dra?»

Frelseren: «Dra så snart du kan.»

Jeg: «Min Herre, når jeg kommer til ham, vil han da høre på meg?»

Frelseren: «Ja, han vil høre på deg.»

Jeg: «Jeg skal gjøre det, gi meg vennligst nåden og alt jeg trenger for å kunne gjøre det.»

Da hørte jeg Frelseren si: «Jeg elsker deg og takker deg, min datter. Gå i fred.»

Holger ba ved siden av meg i kapellet og så på mens jeg skrev ned.

Jeg fortalte ham hva Frelseren hadde bedt meg om, og han ga meg en idé om hvordan jeg kunne komme i kontakt med forbundskansleren.

I Ludwigshafen ligger det et maria-kloster, og også hans sønner går dit. Jeg tenkte straks også på pater Stefan, men han er nå i nærheten av Köln; jeg vet bare at Fridolin har telefonnummeret hans.

Deretter spurte jeg Frelseren om denne veien var riktig.

Frelseren: «Ja, min datter, det går også slik.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer, eller er det slik du vil ha det?» Frelseren: «Min datter, det er slik.»

Pausen min var over. Jeg rakk ikke å komme ut i frisk luft, men fortsatte å jobbe med en gang. Kl. 18.15 fikk jeg av Fridolin, som var i Landershofen, telefonnummeret til pater Stefan i Köln: 0221—214535 – St. Columba.

Jeg prøvde tre ganger å nå ham på dette nummeret. Men ingen tok telefonen.

Kl. 18.40 kom seks personer fra Pirmasens og omegn til meg. Vi gikk sammen til Mingolsheim, til Rochuskapellet, og deltok der i den hellige messen, siden det ikke var noen i Rot. Jeg sa til dem at vi alle måtte ofre den hellige messen for forbundskansler Kohl og hans familie. Vi var syv personer som gjorde det.

Hjemme kom jeg inn i bønnegruppen omtrent 15 minutter senere. Aldri før hadde så mange mennesker som i dag kommet for å be. Også pateren som for tiden var i Rochuskapellen, pater Söllner, hadde kommet.

Vi ba mye. Til slutt gikk de troende lykkelige derfra. Først nektet presten å gi velsignelsen.

Så stilte han meg flere spørsmål, og først etter det ga han oss alle en nydelig velsignelse. En troende, Toni, som nesten alltid kommer til bønnegruppen, ble opprørt over dette og var litt fornærmet fordi presten, da vi ba ham om å gi oss velsignelsen, først nektet å gi oss den. Han sa at Jomfru Maria allerede hadde gitt oss velsignelsen. Jeg sa:

«Ja, det tror jeg, og det stemmer.»

Og likevel ville ikke presten velsigne oss, selv etter at jeg hadde bedt ham om det en gang til.

Da sa Toni: «Da er han heller ikke en ekte prest.»

Presten spurte hvem som snakket der oppe, om det var en helgen, for Toni satt på trappen oppe, siden det ikke var plass lenger. Toni svarte: «Ja, Antonius.»

05.05.92 – tirsdag

Kl. 10.00 i legerommet:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren. Jeg spurte om presten som var på besøk hos bønnegruppen i går kveld.

Frelseren: «Det var en fristelse.»

Jeg: «Hva mener du med fristelse? For du sier at nattverden i hånden må avskaffes, og presten sier at han må lytte til biskopene.»

Frelseren: «Du må holde fast ved det jeg har gitt deg.» Jeg:

«Herre, det er så uklart.»

Frelseren: «Mine ord, som jeg har lagt i ditt hjerte, er levende ord.» Jeg: «Hva betyr det?»

Frelseren: «Ordene forblir, og ingen må slette dem.» Jeg:

«Biskopene vil helt sikkert slette dem.»

Frelseren: «Men ikke biskopene som lever i Guds nåde.» Jeg:

«Har Toni gjort det riktig?»

Frelseren: «Jeg har tillatt det.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forstå dette, min sjelesørger?»

Frelseren: «En prest må alltid gi en velsignelse når det blir bedt om det.»

Jeg fortalte at jeg ikke hadde fått tak i pater Stefan på telefonen.

Frelseren: «Skriv, min datter, gå til klosteret.»

Jeg: «Hvor er det, i Ludwigshafen eller i Oggersheim?»

Frelseren: «I Oggersheim.»

Frelseren: «Der vil du møte en pater som raskest kan sette deg i forbindelse med forbundskansler Kohl.»

Jeg: «Må jeg ikke gå via kanslerens sønner?» Frelseren:

«Hør godt etter på pateren.»

Jeg: «Vil denne presten vite at jeg kommer?» Frelseren:

«Ja, han vil vite det.»

Jeg: «Når skal jeg dra dit?» Heiland:

«Dra i dag.»

Jeg: «Skal jeg fortelle presten hvorfor jeg må til forbundskansler Kohl, eller må jeg tie?»

Frelseren: «Fortell ham hvorfor du må snakke med ham.»

Jeg: «Min Herre og Gud. Jeg skal gjøre som du har sagt. Herre, din vilje skje. Men jeg ber deg, min barmhjertige Gud, led meg, så jeg ikke går meg vill. Og gi meg nåden til å oppfylle din vilje.»

Så la jeg til: «Hva som skjer videre, legger jeg i Guds hender. Det bekymrer jeg meg ikke for.»

Frelseren: «Nei. Min datter, det trenger du ikke å bekymre deg for.»

Jeg spurte om mannen min, for jeg hadde igjen i går følt at den urene ånden var hos ham.

Jeg spurte om jeg hadde tatt feil,
eller kanskje hadde innbilt meg det.

Frelseren: «De urene åndene er mer rundt deg enn du tror.» Jeg: «Jeg er stadig utsatt for fristelser.»

Frelseren: «Ja, du må alltid være på vakt.»

Jeg: «Min Herre, uten deg er jeg forapt.»

Frelseren: «Det stemmer. Men med meg vil du aldri gå tapt.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer, etter at jeg har spurt om så mye?»

Frelseren: «Jeg takker deg, min datter, for at du har spurt meg. Gå i fred, min kjære datter.»

Kl. 12.15 i kapellet:

Før jeg kom inn i kapellet, ble jeg fristet. Jeg hadde trodd at jeg hadde skrevet noe feil, at klosteret lå i Ludwigshafen. Jeg var litt forvirret, fordi Frelseren hadde sagt til meg at det lå i Oggersheim.

Da jeg kom inn i kapellet, kom også Holger for å be, samtidig med meg.

Jeg sa til ham at jeg måtte spørre Frelseren en gang til om det jeg ikke forsto. Så spurte jeg ham om han kanskje visste nøyaktig hvor klosteret lå.

Han sa: «I Oggersheim.»

Da sa jeg at jeg da ikke lenger trengte å spørre Frelseren. Så denne forvirringen kom altså bare fra den urene ånden, som alltid vil hviske meg det motsatte av det Frelseren sier til meg.

Jeg ba en kort bønn og forenet meg med Frelseren.

Jeg spurte Frelseren, fordi jeg ofte har denne stikkende smerten på høyre håndrygg, som et skarpt knivstikk.

Frelseren: «Skriv, min datter, den urene ånden prøver, hvis du tillater det, å innprente sårmerkene i deg. Men det er ikke min vilje.»

Jeg: «Hvorfor gjør han det?»

Frelseren: «For at du raskere skal gi etter for det jeg gir deg.» Jeg:

«Men det er en ubehagelig smerte, hva skal jeg gjøre?» Frelseren:

«Du har gjort det riktig så langt, min datter. Be mye.»

Jeg: «Herre, hvis jeg ber mye, vil han angripe meg enda mer.» Frelseren: «Men han blir svakere.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Gud, jeg må gå på jobb nå.» Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter. Gå i fred.»

Kl. 16.00: Jeg kjørte til Ludwigshafen, rett etter jobben. Underveis i bilen ba jeg allerede rosenkransen for presten jeg skulle møte. Jeg kjente ikke veien i det hele tatt, men ble ført til kirken i Oggersheim. Inne i kirken var det bare én mann som ba foran tabernaklet. Etter å ha bedt en kort stund, spurte jeg Frelseren hva jeg nå skulle gjøre.

Frelseren: «Gå, jeg skal vise deg.»

Jeg gikk ut av kirken, og straks var mannen som nettopp hadde knelt foran tabernaklet, bak meg. Jeg spurte ham om det var et kloster her.

Mannen sa «her» og pekte på bygningen foran meg. Så spurte jeg om det var et kvinne- eller et mannskloster. Mannen sa bare: «Menn.»

Jeg gikk inn i klosteret og så et bilde av den hellige Frans i forværelset. Der ba jeg straks til den hellige Frans et Fadervår, et Ave Maria og Gloria Patri, og ba ham om å sende den rette pateren ut til meg.

En pater kom, og jeg henvendte meg til ham. Vi gikk inn i et møterom.

Først var vi begge stille, og jeg fordypet meg kort i bønn og vurderte om dette var den rette presten. Jeg hørte Frelserens stemme: «Snakk med ham.»

Jeg kunne snakke fritt med ham, for han var også ydmyk, og jeg kjente den freden han utstrålte. Jeg ble der til den hellige messen. Etter den hellige nattverden hørte jeg Frelseren si: «Det var riktig, min datter.»

Jeg ofret den hellige nattverd for denne presten, for forbundskansleren, herr Kohl, og for min svigermor.

På vei hjem ba jeg igjen rosenkransen i bilen for prestens anliggender.

I tillegg til å be om den hjelpen jeg ba denne presten om – at han skulle skaffe meg en avtale for et møte med forbundskansleren – snakket jeg også om krigen som kommer fra Russland og om håndkommunionen, som skal avskaffes.

06.05.92 — onsdag

Fra kl. 8.30 til 11.30 lå jeg hele tiden i tannlegestolen på klinikken.

Tennene mine ble fylt. I tankene ba jeg uten opphold, og jeg ba med hjertet. Jeg hadde ikke fått noen sprøyte og ofret smertene for mange anliggender, særlig for H. dr. Ebert, som hadde arbeidet på denne ØNH-klinikken og som i disse dagene hadde omkommet i en bilulykke.

De to tannlegene som behandlet meg, har også gradvis omvendt seg. En av dem hadde jeg allerede en gang formannet om at han burde gå til skriftemål.

Etter tannlegebesøket gikk jeg tilbake til arbeidsplassen min og tok røntgenbilder av pasientene i to timer.

Kl. 13.30 gikk jeg inn i kapellet: Jeg ville ikke stille Frelseren flere spørsmål, men jeg lengtet etter å forenes med Frelseren.

Jeg ba inderlig og hørte Frelseren si: «Skriv, min datter.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min kjære Jesus, min sjelesørger, jeg skal skrive ned. Men gi meg nåde og beskyttelse, så jeg kan gjøre det det du ønsker av meg.

Frelseren: «Du må gå» – stillhet – «min datter» – stillhet –

Jeg: «Store Gud, hellige Gud, hvorfor?» (Innerst inne var jeg så spent på hva som nå ville skje.)

Frelseren: «Til forbundskansleren, H. Kohl, så fort som mulig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg har allerede sagt til pater Joachim at jeg må snakke med H. Kohl.»

Frelseren: «Han vil ringe deg.»

Jeg: «Så må jeg vente til han ringer meg?»

Frelseren: «Ja, vent.»

Jeg: «Må jeg si noe annet?» Frelseren:

«Det jeg har sagt til deg.» Jeg: «At krigen kommer.»

Frelseren: «Ja, at krigen snart kommer.»

Jeg: «Og du sa at han oppfordrer folket til å be.» Frelseren: «Ja, det må han gjøre.»

Frelseren: «Skriv, min datter, dere er i veldig stor fare. Faren kommer fra Russland.»

Jeg: «Hvem er dette «dere»?»

Frelseren: «Menneskene i Europa.»

Jeg: «Jeg har hørt fra deg at det bare er Tyskland som er i fare på grunn av denne krigen.» Frelseren: «Alle er i fare.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg kan ikke skrive dette, det er så komplisert for meg. Min Herre og min Gud, får jeg en avtale hos pater Joachim, slik at jeg kan snakke med forbundskansleren, H. Kohl?»

Frelseren: «Skriv, min datter, du vil få en avtale av pateren, slik at du kan gå til forbundskansler H. Kohl.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått. Herre, la din vilje skje.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg elsker deg så høyt, og jeg er klar til å gjøre alt du ber meg om.»

Frelseren: «Min datter, det er nok for deg i dag. Gå i fred.»

Om ettermiddagen, rundt kl. 15.00, leste jeg for første gang budskapet fra 25. april 1992 fra Medjugorje, fra Fredens Dronning. Jeg ble forbløffet. Det gjorde så stort inntrykk på meg at jeg nå må skrive ned den siste delen:

«Medjugorje er et tegn for dere alle og en oppfordring til å be og til å leve de nådens dager som Gud gir dere. Derfor, kjære barn, ta oppfordringen til bønn på alvor.»

Om kvelden dro jeg til Mingolsheim, til Rochuskapellet. Der gikk jeg til skriftemål. Jeg ofret den hellige nattverd for flere bønneanliggender.

07.05.92 – torsdag

Jeg likte ikke den hellige messen hos presten i Mingolsheim. Noen ting strider mot den sanne troen. Derfor spurte jeg Frelseren:

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, vær forsiktig med slike prester.» Jeg:

«Min kjære Far, hva betyr dette uttrykket 'slike prester'?» Frelseren: «De som forvrenger den hellige fars lære.»

Frelseren: «Skriv ned, min datter, presten må være lydig mot den hellige far.» Jeg: «Vil jeg komme i samtale med pater Söllner igjen på Rochusklinikken?» Frelseren: «Ja, du vil ha en samtale med ham igjen.»

Frelseren: «Min datter, forbli meg tro. Hold deg til det jeg har innprentet i deg.»

Jeg kan ikke skrive ned alt jeg ber om og ber Frelseren om. Men jeg vet at jeg også ber mye om at Frelseren skal gi meg en slik tro, som for eksempel: Da Peter gikk på vannet og Frelseren sto på vannet overfor ham.

Jeg sa til Frelseren at jeg ikke vil synke i vannet når jeg blir i tvil. Jeg ønsker å ha en slik tro at jeg kan gå på vannet helt fram til deg.

Frelseren: «Skriv ned, min datter, jeg gir deg den levende troen.» Jeg: «Skal jeg skrive det ned?»

Frelseren: «Ja.»

Frelseren fortsatte: «Denne troen er min gave til deg.»

Jeg: «Min Herre, det er jo den vakreste gaven jeg kan ønske meg.

Man kan ikke takke nok for det. Men Herre, du krever sikkert mye av meg når du gir meg noe slikt?»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg vil fortsatt kreve det av deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er også villig til å gjøre det du krever av meg. Herre, la din vilje skje.»

Jeg sa til Frelseren at jeg nå måtte gå på jobb. Frelseren:

«Kom til meg senere, spør meg.»

Kl. 12.15–13.00 i kapellet på klinikken:

Jeg ba og forenet meg deretter med Frelseren. Jeg:

«Hva er en levende tro?»

Frelseren: «Skriv, min datter. Du har meg, og jeg er din tro.» Jeg: «Det er jo vakkert. Jeg takker deg av hele mitt hjerte.»

Jeg: «Min konge over alle konger, min kjærlige far, hva forventer du av meg?

Jeg vet at du ikke krever noe umulig, og jeg skal gjerne skrive det ned hvis du ønsker det.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg krever livet ditt av deg.» Jeg: «Min Herre og min Gud, min Jesus, jeg gir det til deg.»

Jeg: «Hvorfor krever du mitt liv, jeg har jo allerede gitt det til deg?» Frelseren:

«Du har gitt det til meg, men jeg har ennå ikke krevd det av deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg vil ikke spørre deg om noe mer nå; dette er vanskelig å forstå. Si til meg hvis det er noe jeg må vite om dette.»

Frelseren: «Jeg er ditt liv. Skriv, min datter.» Jeg: «Min

Herre og Gud, hva skal jeg skrive?» Frelseren: «Jeg bestemmer over ditt liv.»

Jeg: «Ja, Herre. Det skal skje slik du vil. Jeg er ditt ingenting, og du kan bare få meg gjennom den hellige Jomfru Maria.»

Frelseren: «Ja, min datter, det behager meg.»

Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.»

Om kvelden var jeg i Rochuskapellet i Mingolsheim til den hellige messen. Jeg ofret den hellige nattverd for de stakkars sjelene.

08.05.92 – fredag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren og spurte:

«I går sa du: 'Jeg bestemmer over livet ditt.' Kan du fortelle meg litt mer om det, hvis du vil?»

Frelseren: «Alt du gjør, er mitt verk.»

Kl. 13.00 i kapellet på klinikken:

Frelseren: «Skriv ned, min datter.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal skrive det ned. Herre, din vilje skal skje.»

Frelseren: «Du må dra til pateren, til Oggersheim.»

Jeg: «Kanskje til en annen pater?» Frelseren:

«Til Oggersheim, til pateren.»

Jeg: «Jeg ville først til Regensburg, til pater Gebhard.» Frelseren:

«Gå først til pateren i Oggersheim.»

Jeg: «Du sa at han vil ringe meg.» Frelseren:

«Ja, det vil han gjøre.»

Jeg: «Nå gjenstår bare spørsmålet: når?»

Frelseren: «Denne helgen.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal dra. Herre, din vilje skje.» Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Min datter, spør meg igjen senere.»

Da jeg så på klokken som hang i hallen utenfor kapellet, la jeg merke til at jeg allerede hadde overskredet lunsjpausen min med en halv time. Tiden går veldig fort når man er forent med Frelseren.

Kl. 15.30:

Jeg: «Min Herre og Gud, vil prestene tro meg når jeg kommer til dem?» Frelseren: «Nei, min datter, de er i tvil.»

Jeg: «Hvorfor skal jeg gå til dem, når de er i tvil? Det forstår jeg ikke.» Frelseren: «Min datter, de har ikke et så åpent hjerte som deg, som kan høre meg. Min datter, lytt godt til min stemme.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det jeg skal si til prestene, legger jeg i dine hender.»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det riktig.»

Jeg: «Hva oppnår jeg ved å snakke med prestene?»

Frelseren: «At du snakker med forbundskansler Helmut Kohl så snart som mulig.»

Jeg: «Kjære Frelser, skal jeg skrive ned noe mer, eller er dette nok?»

Frelseren: «Skriv, min datter, du skal fortelle prestene at jeg mener alvor med krigen. Min datter, forbli meg tro. Gå i fred.»

09.05.92 — lørdag

Kl. 7.15 på den hellige messen i Waghäusel.

Etterpå var jeg hos Marion til kl. 13.00, og vi skrev dagbok. Fra kl. 16.15

til 17.30 ba jeg i kirken i Rot.

Om kvelden raser djevelen mot meg, nærmere bestemt gjennom mannen min. Jeg måtte igjen be mye. Så ble det ro.

10.05.92 — søndag

Før den hellige messen ba jeg.

Kl. 10.00 var det hellig messe i Rot, som jeg deltok på.

Rundt kl. 14.30 ble jeg plaget. I omtrent 30 minutter prøvde jeg å be, men klarte det ikke. Jeg lå på sofaen. Da ba jeg Frelseren om hjelp. Da hørte jeg: «Gå, min datter, gjør som jeg sier. Be den smertefulle rosenkransen.»

Jeg fikk en kraft, helt plutselig, og ba straks to rosenkranser og en litani. Rundt kl. 16.50 forenet jeg meg med Frelseren.

Jeg: «Du sa at de ville ringe.» Frelseren: «Jeg sa det.»

Jeg: «Hvem er du, JEG?»

Frelseren: «Din Jesus, min datter. Satan har makt over klosteret. Vent til jeg forteller deg hvordan det skal gå videre. Pater Joachim vil ta kontakt. Fortsett å be for dem, min datter.»

Om kvelden: Maria-andakt.

11.05.92 – mandag

Kl. 12.00 i kapellet:

Jeg ville vite om jeg hadde hørt noe feil angående krigen i Serbia. Frelseren: «Skriv, min datter, krigen i Serbia vil komme, og Beograd og omegn vil bli ødelagt.»

Så ville jeg vite om den onde hadde blandet seg inn, angående min svigermor. Jeg ville sjekke dette en gang til og spurte derfor Frelseren. Frelseren: «Min datter, din svigermor vil gå hjem denne måneden.»

Frelseren: «Pater Joachim vil ringe deg, vær forberedt.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg må bringe straffen over jorden.» Jeg spurte:

«Hvem er du, 'JEG'?»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg er den treenige Gud, Gud Fader, Gud Sønn, Gud Den Hellige Ånd.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva oppnår du med dette?» (Med straffen)

Frelseren: «Sjelene som er meg trofaste.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Min datter, det er nok. Gå i fred.»

Det kom svært mange mennesker til bønnegruppen. Pater Berthold fra Waghäusel ga alle den første messens velsignelse én etter én. Bønnen vår varte, sammen med velsignelsen, litt over tre timer. Takk Gud for denne uventede velsignelsen.

12.05.92 – tirsdag

Legekontoret:

Jeg spurte Frelseren igjen om tuktingen.

Frelseren: «Tukten er nødvendig for at menneskene skal innse hvilken far de tilhører, for de må velge seg en far.»

Jeg hadde mye arbeid og kom først kl. 15.00 til kapellet.

Jeg spurte Frelseren om jeg skulle dra til pater Söllner i Mingolsheim, for han hadde plutselig blitt syk.

Frelseren: «Gå, min datter, gå til ham.» Jeg:

«Hva skal jeg si?»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Han skal gjøre det samme som jeg også krever av dekan Enz. Si til ham at han vil gi meg stor glede ved å gjøre det.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal formidle det til ham.»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter, gå i fred.»

Min mann hadde bursdag i dag.

Jeg deltok på høymessen i Rot i kirken.

Sønnen min ble operert i Stuttgart i dag. Det var akutt. Vi var syv personer til stede og ba for ham.

13.05.92 – onsdag

Kl. 12.00 i kapellet:

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal skrive det ned.»

Frelseren: «Det vil gå bra med sønnen din.»

Etter en stund:

Frelseren: «Skriv, min datter, Slovakia er i fare. Faren er helt nær. Krigen fra Russland vil komme over Slovakia.»

Frelseren: «Skriv, min datter.» Jeg:

«Ja, min Herre og Gud.» Frelseren:

«Gå.»

– Det var stille og rolig. Jeg:

«Hvem skal jeg gå til?»

Frelseren: «Til pater

Joachim.»

Jeg: «Han har ikke ringt meg. Hvorfor har han ikke ringt meg? Du vet det, min Herre og Gud, min kjære Jesus og sjelesørger?»

Jeg: «Men hvis du er den kjære Gud, så si til meg: 'Viva Jesu og Maria'.» Frelseren:

«Skriv det: 'Viva Jesu og Maria'.»

Jeg: «Hvorfor har pater Joachim ikke ringt?»

Frelseren: «Fordi han mangler levende tro.»

Frelseren: «Min datter, du vet jo ikke hvordan du vil ha det i morgen.»

Jeg: «Greit, når skal jeg gå til pateren?»

Frelseren: «Gå i dag.»

Jeg: «Vil pater Joachim være der når jeg kommer?»

Frelseren: «Ja, min datter, han vil være der.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil han fortsatt snakke med meg?» Frelseren: «Ja, han vil snakke med deg.»

Jeg: «Hva skal jeg si til ham?»

Frelseren: «Si til ham at jeg mener alvor med krigen, og at han må sette deg i kontakt med forbundskansler Kohl så snart som mulig, slik at du
.»

Jeg: «Hvorfor så snarest?»

Frelseren: «Syndens tyngde veier tyngst.» Jeg:

«Og hvis han sier at han ikke kan gjøre det?»

Frelseren: «Da har du, min datter, gjort din plikt.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, min sjelesørger, men du vet jo på forhånd om han vil gjøre det.»

Jeg: «Og du har sagt at krigen ikke lenger kan stoppes. Og krigen kommer. Hvorfor må jeg da gå til ham?»

Frelseren: «Skriv, min datter. Sjelene som tilhører meg, må reddes.» Jeg: «Kjære Frelser, kan du gi meg et tegn som kommer fra deg og som viser at du har sendt meg?»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg skal gi deg det.»

Jeg: «Og hva vil det være?»

Frelseren: «Skriv, min datter, pater Joachim vil gi deg noe som vil overraske deg.»

Jeg: «Til det positive eller til det negative?»

Frelseren: «Til det gode.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal gå til pater Joachim. Herre, din vilje skje.»

Jeg var sammen med Verena i Oggersheim. Det var akkurat som da jeg besøkte dekan Enz i Wiesloch. Da jeg ventet utenfor klosteret, sto en mann med den urene ånden foran meg. Han ville helst ha revet meg i stykker.

Først ved den tredje rosenkransbønnen åpnet døren seg.

Jeg sa at jeg ønsket å snakke med fader Joachim. Først kom en annen pater, som jeg også fortalte hva Frelseren ønsket.

Pater Joachim kom, og vi snakket sammen. Til slutt sa pater Joachim at han ville prøve å få meg til H. Kohl med hjelp fra politiet.

Jeg forlot klosteret kl. 18.40.

Kl. 19.25 var jeg allerede i Mingolsheim i Rochuskapellet. Der deltok jeg i den hellige messen, fordi det ikke var noen mer i Oggersheim.

Kl. 21.30 om kvelden var Erich hos meg og fortalte meg at pater Söllner, misjonæren som for øyeblikket var syk, da han var med i bønnegruppen hos meg, to ganger hadde spurt hvor han egentlig hadde havnet.

I bønnegruppen hadde han sovnet under bønnen. Denne kvelden ba vi også Jomfru Marias litani.

14.05.92 – torsdag

Jeg spurte om mannen som i går sto utenfor klosteret. Frelseren:

«Ja, min datter, det var en uren ånd.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Prestene vil gjøre det jeg har anbefalt pater Joachim om deg.»

Jeg: «Skal jeg da snakke med forbundskansleren, herr Kohl?»

Frelseren: «Skriv, min datter. I løpet av de neste dagene vil det inntreffe noen katastrofer.»

Jeg: «Fortell meg noe om det.»

Frelseren: «Be, min datter.»

Jeg: «Jeg skal be. Takk, min Herre og Gud.»

Jeg deltok på den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim

15.05–22 – fredag

Kl. 10.30 i legerommet:

Frelseren: «Skriv, min datter. Krigen er helt nær. Gå til presten, til pastor Vogt. Gå til ham igjen. Gå i dag. Prestene skal be rosenkransen sammen med de troende.»

Rundt kl. 11.20 spurte jeg igjen.

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg lytter.»

Frelseren: «Gå til presten, til pastor Vogt. Han skal be rosenkransen før den hellige messen.»

Jeg: «Kjære Gud, det har jeg allerede sagt til ham.»

Frelseren: «Jeg vet det, min datter. Du må gå til ham igjen.» Jeg: «Og hvis han spør hvorfor?»

Frelseren: «Si til ham at krigen er like om hjørnet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, han tror meg ikke.»

Frelseren: «Og likevel må du gå til ham.»

Jeg: «Skal jeg si noe mer til ham, bortsett fra det med rosenkransen?»

Frelseren: «Skriv, min datter, at han dermed sparer seg for lidelse.»

Jeg: «Men det er jo vanskelig å si. Kan jeg ikke si noe annet? Men hvis du vil det, så skal jeg si det til ham.»

Frelseren: «Jeg vil at du skal si det til ham.» Jeg: «Ja, min Herre, og hva er det?»

Frelseren: «Ulydighet mot meg er det største onde som kan ramme en prest.»

Kl. 12.30 i kapellet:

Jeg sa til Frelseren: «Kjære Gud, men dette er jo enda vanskeligere. Og det er tungt for meg å gå til presten, for jeg vet at han ikke tror meg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, og det er så vanskelig for meg å holde synden tilbake, fordi jeg elsker dere alle.»

Frelseren: «Gjør det, min datter, gå dit.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal gjøre det, fordi det er din vilje, men det er veldig vanskelig for meg.» Frelseren: «Jeg takker deg, min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.»

Kl. 14.30: Jeg visste ikke hvordan han skulle be rosenkransen.

Frelseren: «Skriv, min datter. Presten skal be rosenkransen sammen med de troende og lede bønner.»

Jeg: «Vil du gå sammen med meg?»

Frelseren: «Ja, jeg skal gå sammen med deg.»

Jeg ble litt forskrekket og spurte hvordan han skulle gå ved siden av meg. Jeg ble forskrekket fordi jeg tenkte: «Hvordan skal han gå ved siden av meg når jeg ikke ser ham?»

Frelseren: «Jeg skal gå med deg og være hos deg.» Jeg: «Det forstår jeg ikke.»

Jeg: «Herre, det er uforståelig for meg at jeg skal gå til presten, for du har sagt at han ikke er i Guds nåde.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Hos hver prest prøver jeg å frelse ham.» Jeg: «Kjære Gud, jeg spør deg ikke om noe mer. Jeg skal gå til ham.»

I kirken i Rot etter å ha mottatt den hellige nattverd:

Frelseren: «Gå, min datter, gå til ham.»

Rundt kl. 19.45 var jeg hos pastor Vogt. Jeg fortalte ham hva Frelseren hadde sagt til meg. Pastor Vogt spurte meg om jeg måtte skrive det ned.

Jeg: «Må du holde den hellige messen?»

Pastor Vogt: «Det er mitt yrke.» Jeg:

«For meg er det Guds vilje.»

Pastor Vogt spurte om Frelseren hadde sagt at jeg skulle skrive det ned.

Jeg sa til ham: «Ja, alt står i dagboken, men de vil ikke at jeg skal lese det opp for dem.» Pastor

Vogt sa: «Han kan også hviske noe til meg.»

Så spurte han meg om jeg hadde vært hos

dekanen. Jeg svarte: «Ja, har han løyet igjen?»

Pastor Vogt lo.

Så fortalte jeg ham hva som hadde skjedd da jeg var hos dekan Enz. Pastor

Vogt lyttet til det.

Det følte for meg som om jeg igjen hadde vært hos pastor Vogt uten å oppnå noe. Jeg tror at det skjuler seg noe alvorlig bak denne latteren. Det jeg kunne gjøre, har jeg gjort; alt annet legger jeg i Guds hender.

Da jeg gikk ut av rommet og sto i gangen i prestegården, så jeg at heksen fremdeles hang ned fra taket, som dekorasjon.

Det falt meg inn at da jeg var på kur i Kohlgrub for to år siden, hang det også en heks i en leges praksis. Jeg forklarte legen at det ikke var bra, og hun fjernet da også heksen. Hun inviterte meg til og med hjem til seg, og jeg fortalte om min omvendelse.

Jeg lurte på om pastor Vogt også ville ta ned heksen hvis jeg sa det til ham.

16.05.92 — lørdag

Kl. 01.30–02.30 ba jeg om natten.

Kl. 7.15: Helligmesse i kirken i Waghäusel.

Kl. 16.00: Jeg besøkte sønnen min i Stuttgart.

Kl. 18.30 var jeg i Rot til den hellige messen i kirken.

Rundt kl. 18.40 viet jeg meg selv og familien min til Jesu og Marias hellige hjerter for Jomfru Marias anliggender.

17.05.92 — søndag

Jeg ba fra kl. 07.15 til 08.50 og forenet meg med Frelseren. Frelseren:

«Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud. Store Gud og hellige Gud, jeg skal skrive ned. Jeg gråter over prestene og så mange døde og sårede i krigen.»

Jeg har aldri vært så skuffet over prestene som nå. Frelseren:

«Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, hva skal jeg skrive ned?»

Etter en stund:

Jeg: «Jeg vet fortsatt ikke hva jeg skal skrive ned.» Frelseren: «Jeg skal gi deg et tegn.»

Jeg: «Når og hvor?»

Frelseren: «I kirken.»

Jeg: «Hørte jeg riktig?» Frelseren:

«Ja, i kirken.»

Jeg: «Vil de troende i kirken omvende seg ved dette?» Frelseren:

«Ja, de vil omvende seg.»

Jeg: «Men i kirken er de jo allerede omvendt.»

Frelseren: «Nei, de må alle omvende seg.»

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, kjæreste Jesus.»

Frelseren: «Prestene er for tiden rammet av blindhet. Min datter, det må bedes mye for prestene.»

Jeg: «Men Herre, du vet at jeg allerede ber mye for dem.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Det er viktig. Krigen er allerede her.»

Jeg: «Min Herre, jeg forstår ikke dette nå. Mener du krigen i Bosnia?»

Frelseren: «Krigen i alle hjerter.»

Jeg: «Dette er helt uforståelig for meg. Kan du ikke forklare det tydeligere for meg?»

Frelseren: «Be om fred.»

Jeg: «Vær så snill, forklar meg det enda enklere når det gjelder krigen.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Der det ikke er kjærlighet, er det bare hat. Mitt barn, krigen begynner først i hjertet. Det hjertet er fylt av, det taler munnen om. Be om at hjertene deres må bli rene.»

Frelseren: «Skriv, min datter, prestene er forfalt til det store martyriet.» Jeg: «Har jeg skrevet det riktig?»

Frelseren: «Ja.»

Han gjentok det straks en gang til.

Jeg: «Herre, jeg tør slett ikke å skrive dette.» Frelseren: «Men du har jo skrevet det.»

Jeg: «Hva er hovedårsaken til deres martyrium?»

Frelseren: «Deres ulydighet.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke skrive mer, det er for tungt for meg.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Menneskene befinner seg i stor fare. Min Gud har gått over streken. Jeg orker ikke lenger å se på denne store søla.»

Jeg: «Kjære Gud, vær så snill og redd oss.»

Frelseren: «Min datter, tro på det, tvil ikke. Forbli meg tro. Gå i fred.» Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg. Jeg skal forbli deg tro.»

PS: Da jeg skrev ned denne dagen i dagboken (jeg skriver først alt ned i et manuskript), ble jeg plaget av en dyp søvn i 30 minutter. Jeg ba i tankene hele tiden til Frelseren, så gikk det bra igjen. Den onde vil ikke at jeg skal skrive dette ned.

Kl. 10.00 deltok jeg på HI-messen i Rot.

Rundt kl. 15.00 kom Marion, og etterpå kom Adriane. Vi ba rosenkransen sammen. Senere kom Fridolin og Claude fra Luxembourg.

Jeg fortalte Claude om min omvendelse.

Deretter gikk vi til marianandakten i kirken. Claude gikk på presteseminaret sammen med Fridolin, men har nå forlatt seminaret fordi han ble skuffet over prestene.

Etter gudstjenesten fortalte jeg igjen om opplevelsene mine. Jeg kjente den urene ånden hos Claude, men merket også at han ble styrket av fortellingen min.

Claude fortalte meg at han tidligere hadde bedt mye, og at prester hadde sagt til ham at han ba for mye. Deretter hadde han sluttet, men siden den gang hadde han følt en åndelig tørke og har nå forlatt presteseminaret. Han og Fridolin overnattet hos oss, og mandag formiddag dro de igjen. Claude spurte mannen min om han kunne komme tilbake.

Han dro lykkelig av gårde, og han fikk mye nåde her.

18.05.92 – mandag

I dag for åtte år siden viste Jomfru Maria seg for meg i Medjugorje.

Kl. 08.45 på arbeidsplassen:

Siden jeg ikke hadde forstått hva Frelseren hadde sagt til meg om prestene, spurte jeg ham igjen. Jeg spurte hva det betydde at prestene befant seg i martyrium.

Frelseren: «De lytter ikke til min stemme, men til den urene åndens stemme.» Jeg: «Hva er årsaken til deres martyrium?»

Frelseren: «Deres ulydighet!» Jeg fortsatte å ta røntgenbilder.

Da jeg var alene igjen, prøvde jeg å forene meg med Frelseren i røntgenrommet. Frelseren: «Skriv, min datter, du må gå.»

Jeg: «Hvorhen, min Herre og Gud? Jeg vet ikke hvor.»

Jeg følte en varme og en fred i meg. Det var veldig vakkert i det øyeblikket. Man føler at man ikke er alene. Kjærligheten er der.

Jeg: «Jeg vet fortsatt ikke hvor jeg må dra.»

Frelseren nølte med å fortelle meg det, jeg var spent på hvor.

Jeg: «Har jeg innbilt meg dette da jeg hørte: 'Du må dra'? Mitt hjerte brenner av kjærlighet, og jeg venter tålmodig. Den onde er også der. Han er utålmodig og gjør seg gjeldende.»

Og Frelseren tier.

Frelseren lar meg innse hvordan den onde ligger på lur. En halvtime senere, rundt kl. 10.15:

Frelseren: «Skriv, min datter, du må gå.»

— igjen intet svar —

Om kvelden var jeg i Rot i kirken til den hellige messen.

19.05.92 — tirsdag

I dag for åtte år siden ble jeg døpt.

I dag hørte jeg ingen stemme, verken under bønnen eller i kirken.

20.05.92 — onsdag

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Jesus, barmhjertige kjærlighet, hva skal jeg skrive ned? Jeg vil ikke spørre deg, du vet alt.

Bare hvis det er din vilje, skal jeg skrive det ned, for jeg er en synder, jeg føler at jeg ikke har rett til å spørre deg, for jeg er støv foran deg, ingenting annet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er klar til å skrive ned, fordi du har sagt: 'Skriv, min datter.' Men gjennom Maria og under beskyttelse av den hellige Maria, Guds mor.»

Frelseren: «Slik er det riktig, min datter.»

Frelseren: «Min datter, det var et stort angrep i går.» Jeg:

«Men min Herre og Gud, det vet jeg.»

Frelseren: «Jeg har tillatt det. Satan vil ødelegge alt. Selv Patris har han også.»

Jeg ville ikke spørre Frelseren.

Frelseren: «Vent litt til, min datter!» Jeg:

«Men du vet jo alt på forhånd.»

Frelseren: «Ja, jeg vet alt, men du er i kjærlighetens skole.»

Jeg: «Min Herre, fortell meg hvilken uren ånd som var hos min mann. Det var umulig. For jeg hadde strødd viet salt fra pater Heyder der min mann befant seg.»

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min Jesus, min sjelesørger.»

Frelseren: «Det var igjen Lucifer med sitt følge.»

Jeg: «Jeg har bedt uavbrutt, jeg fikk nesten ikke puste av all bønnen.» Frelseren: «Min datter, gi ikke etter, det må fortsette.»

Jeg: «Min Herre, plager det Lucifer at jeg må gå til forbundskansleren?» Frelseren:

«Min datter, og slikt spør du fortsatt om?»

Jeg: «Ja, min Herre, fordi jeg er et null. Jeg har gitt deg alt, og jeg har ingenting.» Frelseren:

«Skriv, min datter, jeg elsker deg, min datter, akkurat slik du er.»

Jeg: «Jeg har allerede tenkt at jeg gjør alt galt på grunn av angrepet fra Lucifer.»

Frelseren: «Min datter, forbli meg tro. Fristelsene må komme over deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg ønsker meg en prest. Hva er det med pastor Vogt, som nå har vært på retrett?»

Frelseren: «Min datter, retrettene er ikke slik jeg ønsker dem.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg legger alt i dine hender, beskytt meg, led meg og la meg ikke være alene, SeKinde. Jeg legger all min tillit i dine hender, og jeg forblir trofast mot deg, for jeg elsker deg, selv om du tillater slike fristelser å komme over meg.»

Frelseren: «Min datter, jeg skal fortelle deg senere hvordan det går videre, ikke nå.»

Jeg: «Min Herre, jeg takker deg, jeg elsker deg, og tilgi meg.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg deltok i den hellige messen i Rochus-kapellet. Jeg mottok ikke nattverden.

Presten satte seg ned og lot lekfolk dele ut den hellige nattverd. Det var hans ønske.

21.05.92 — torsdag

Kl. 9.20 på legekontoret:

Jeg spurte Frelseren om det fortsatt var slik at han skulle hente svigermoren til seg denne måneden. (Det var en fristelse, jeg kommer tilbake til det senere.)

Frelseren: «Ja, min datter, jeg tar svigermoren hjem denne måneden.»

Jeg: «Faderen i Stift-Neuburg har sagt at de private åpenbaringene med apostlene er avsluttet.»

Frelseren: «Det er bare de verdslige prestene som kan avslutte de private åpenbaringene.» Jeg spurte om pater Söllner, fordi han ikke delte ut nattverd, men overlot det til to nattverdsassistenter.

Frelseren: «Faderen i Mingolsheim burde ikke ha latt lekfolk dele ut den hellige nattverd.»

Jeg: «Hva skulle han gjøre, han følte seg dårlig.»

Frelseren: «Vente. At han følte seg dårlig, det kom ikke fra meg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, hør godt etter. Du vil oppleve en åpenbaring i kirken.» Jeg spurte om jeg hadde hørt riktig.

Frelseren gjentok det enda en gang.

Jeg: «Kjære Frelser, mener du i Rot, i St. Leon-Rot?»

Frelseren: «Ja, i Rot, i St. Leon-Rot.»

Jeg: «Jeg ber deg, si meg når, får man vite det?»

Frelseren: «Snart.»

Jeg: «Hvordan skal jeg vite om det er Jomfru Maria eller djevelen?» Frelseren:

«Du vil kjenne henne igjen.»

Jeg: «Vil andre i kirken også se henne?» Frelseren:

«Ja.»

Jeg: «Alle?»

Frelseren: «Noen

få.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud, Herre, din vilje skje.»

Etterpå tok jeg røntgenbilder av pasientene. Da jeg var ferdig, forenet jeg meg med Frelseren. Andre går ut for å røyke i denne tiden, mens jeg søker nærhet til Gud.

Da jeg var forent med ham, hørte jeg Frelseren si:

«Skriv ned denne åpenbaringen, min datter.»

Jeg spurte straks: «Hvilken åpenbaring?»

Frelseren: «Åpenbaringen av deres himmelske mor vil være et tegn på at hun alltid er der og er hos dere.»

Jeg: «Barmhjertige Gud, jeg kan ikke takke deg nok for dette. Jeg gleder meg allerede, men det betyr at jeg nå må be og faste enda mer. Min Herre og Gud, er det noe mer jeg må vite om Maria-åpenbaringen i Den røde kirken?»

Frelseren: «Ja, min datter, du må vite noe mer.» Jeg: «Og hva er det?»

Frelseren: «Forbli alltid trofast.» (mot Guds mor).

Jeg: «Ja, Frelser, du vet at vi elsker henne. Jeg lover deg at jeg skal være trofast mot den himmelske moren.»

Jeg: «Men du sa 'åpenbaringen av den himmelske moren'. Jeg spør deg igjen, fordi djevelen ikke kan uttale navnet Maria. Kan du si det si det en gang til?»

Frelseren: «Skriv, min datter, du vil få en åpenbaring av den himmelske moren Maria.»

Jeg: «Tilgi meg, min Herre og Gud, jeg lyttet nøye etter stemmen.»

Frelseren: «Det er riktig, min datter.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Om kvelden deltok jeg i den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolshelm.

22.05.92 – fredag

I kapellet på klinikken mellom kl. 12.10 og 13.00.

Jeg: «I går i St. Rochus-kapellet under den hellige nattverd nølte pater Söllner, og han lot meg vente helt til slutten; jeg knelte ved nattverdbænken. Han hadde også vanskeligheter med å gi meg den hellige nattverd. Det var som om noen trakk hendene tilbake.»

Frelseren: «Skriv, min datter, det var den urene ånden i pateren. Den urene ånden vil ikke at du skal motta den hellige nattverd på knærne og med munnen.»

Jeg: «Du sa at han ville snakke med meg.»

Frelseren: «Han ville allerede ha snakket med deg, hvis ikke Satan hadde makt over ham.»

Jeg: «Kan jeg ikke hjelpe ham?»

Frelseren: «Overlat det til meg, min datter.»

Frelseren: «Krigen fortsetter.»

Jeg: «Hvilken krig?»

Frelseren: «Krigen i Jugoslavia. Det vil også bli krig i Makedonia og Serbia.» Jeg: «Jeg trodde det skulle ta slutt nå.»

Frelseren: «Krigene sprer seg videre.»

Jeg: «Jeg ville vite om jeg må skrive ned noe mer?» Frelseren:

«Min datter, jeg vil at du skal skrive det ned.» Jeg: «Ja, min

Herre og Gud, min Jesus, og hva er det?»

Frelseren: «Du må fortelle presten om kunngjøringen om Jomfru Marias åpenbaring i går.»

Jeg: «Når?»

Frelseren: «I løpet av de neste dagene.»

Jeg: «Kjære Gud, han vil ikke tro meg.»

Frelseren: «Gjør det, min datter.»

Jeg: «Kan jeg bare fortelle dette til presten, eller også til andre jeg kjenner?» (Jeg mente åpenbaringen).

Frelseren: «Fortell det, min datter, fortell det til dem.»

Så spurte jeg om presten i Oggersheim, hvorfor han ikke hadde ringt meg. Frelseren:

«Hvis han ikke hadde lukket sitt hjerte for meg, ville han ha ringt.» Frelseren: «Min datter, prestene er i stor forvirring.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal fortelle det til presten. Herre, din vilje skje.» Jeg:

«Hvem skal jeg fortelle det til først?» (Jeg mente om åpenbaringen.)

Frelseren: «Min datter, du kan fortelle det til presten eller til folket først, slik du vil. Det skal skje. Gå i fred, min datter, jeg elsker deg.»

Jeg: «Jeg takker deg, min kjære Gud, min kjære Jesus.»

Jeg deltok på rosenkransbønnen og den hellige messen i rødt i kirken.

23.05.92 – lørdag

Kl. 7.15 – hellig messe i Waghäusel.

Etter å ha mottatt den hellige nattverd ble jeg stående foran tabernaklet og ba.

Først litanien til Jomfru Maria på latin, deretter rosenkransen og inderlige bønner. Da jeg for en kort stund forenet meg med Frelseren, hørte jeg:

«Min datter, skriv ned,»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, men fjern først tvilen min og alt som hindrer meg i å gjøre det du ber meg om.»

Frelseren: «Jomfru Marias åpenbaring vil finne sted.»

Straks spurte jeg: «Når, min Herre og Gud, min sjelesørger, min kjære Jesus. Mener du i den røde kirken?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Jeg vet ikke når, min Herre og Gud.»

Frelseren: «I løpet av disse dagene.»

Jeg: «Frelser, si det til meg en gang til, du sa ikke «Maria».» Frelser: «Skriv, min datter, Jomfru Marias åpenbaring, den himmelske moren Maria, vil finne sted i den røde kirken i løpet av disse dagene.»

Jeg: «Jeg vil legge all min tillit i dine hender. Herre, din vilje skal skje.» Frelseren: «Gå i fred.»

Så hørte jeg enda: «Jeg elsker deg, min datter, veldig høyt.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal gjøre det du har sagt til meg. Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Straks etterpå kom fristelsene. Jeg dro til Globus for å handle. Vanligvis ber jeg alltid i bilen, men denne gangen hadde jeg ikke bedt. Og straks kjørte jeg bilen rett inn i en handlekurv.

Da jeg kom hjem, ville jeg tenne et lys til større ære for Gud og Jomfru Maria. Da jeg tente det, skjøt det en stor flamme fra lyset opp mot hodet mitt, og håret mitt ble svidd. Den onde vil hindre Jomfru Marias åpenbaring.

Om ettermiddagen gikk jeg til kirken, der jeg ba fra kl. 16.30 til 18.15.

I mellomtiden gikk jeg til skriftemål og spurte presten om han kunne forestille seg at Jomfru Maria skulle åpenbare seg her i denne kirken. Presten svarte benektende, og jeg sa da: «Ikke jeg heller.»

Jeg sa at jeg var uverdigg til å se Jomfru Maria, og at jeg heller ikke i Medjugorje hadde ønsket å se henne.

Den kjære Gud har satt oss begge på prøve.

Presten sa til meg at han ikke trodde at Frelseren hadde sagt til meg at jeg skulle be rosenkransen før den hellige messen.

Jeg kom hjem og gråt. Jeg sov knapt hele natten. Jeg ble stadig vekket av mannen min. Han ble plaget av urene ånder, det var uutholdelig.

24.05.92 – søndag

Før den hellige messen hjemme.

Jeg ba før jeg forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter, at Jomfru Maria vil åpenbare seg i den røde kirken i St. Leon-Rot.»

Jeg: «I Rot eller i St. Leon, vi har to kirker.» Frelseren:

«I Rot, der du alltid går.»

Frelseren: «Du vil kjenne igjen denne åpenbaringen. Du trenger ikke å være redd. Etter denne åpenbaringen vil mye forandre seg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du har sagt at det skal skje i disse dager.» Frelseren:

«Tiden bestemmer jeg.»

Jeg: «Pastor Vogt tror ikke at han må be rosenkransen før den hellige messen. Han mener at man også kan be den på et annet tidspunkt.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned: presten, pastor Vogt, er en ulydig prest. Han må omvende seg og anerkjenne den hellige Fars lære.»

Jeg: «Pastor Vogt sier at det jeg forteller ham om deg, er min vilje.» Frelseren:

«Skriv, min datter: Din vilje er min vilje.»

Jeg: «Da har pastor Vogt også bekreftet at det som pateren i Stift-Neuburg sa, nemlig at de private åpenbaringene ble avsluttet med apostlene, stemmer.»

Frelseren: «Det strider mot den hellige Fars lære.»

Jeg: «Når vil Jomfru Maria vise seg, før eller etter den hellige nattverd?» Frelseren:

«Jomfru Maria viser seg etter den hellige nattverd.»

Jeg: «Før velsignelsen eller etter velsignelsen – da er alle menneskene ute.»

Frelseren: «Det vil fortsatt være mennesker inne.»

Jeg: «Er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Forbli meg tro, min datter.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, jeg skal være trofast mot deg.»

Frelseren: «Be mye, min datter. Gå i fred, min datter, mitt kjære barn.» Jeg: «Takk, min Herre og Gud.»

Jeg deltok på høymessen i rødt. Om kvelden var det marianisk andakt. Før det ba jeg rosenkransen sammen med de troende.

25.05.92 – mandag

I dag hadde jeg fri.

Fra kl. 7.00 til 9.30 ba jeg og forenet meg med Frelseren. Frelseren:

«Skriv, min datter, skriv det ned.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg skal skrive det ned, for det er ikke min vilje, men din. For jeg har innsett at jeg er et intet, og dette intet kan bare handle hvis du vil det.» Frelseren: «Skriv, min datter. Jomfru Marias åpenbaring vil finne sted i Rot, i kirken i kveld.»

Jeg ville vite: «Herre, hvem er du som taler til meg, før jeg skriver det ned?» Jeg må undersøke dette.»

Frelseren: «Jeg er din Herre og Gud, din Jesus, din Frelser, din sjelesørger.» Jeg:

«Ja, min Herre, hvis du sier det, så skal det skje.»

Jeg: «Vær så snill å gjenta det du sa til meg tidligere.»

Frelseren: «Min datter, Jomfru Marias åpenbaring finner sted i kvelden i Rot, i kirken.»

Jeg: «Hvilken dag er det i dag?»

Frelseren: «I dag er det 25. mai, den dagen som behager meg.»

Jeg: «Men andre har sett henne med krone og stjerner på hodet.» Jeg spurte derfor, fordi jeg bare så Jomfru Maria med det hellige skjæret. Frelseren: «Du vil se henne slik det er min vilje.»

Jeg: «Men jeg er uverdig til å se Jomfru Maria.» Frelseren:

«Ingen har hittil vært verdig til å se henne.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned det hun sier, eller skal jeg huske det hun sier?» Frelseren:

«Du skal huske det hun sier.»

Deretter strømmet det tårer fra øynene mine som ikke var mine egne. Jeg spurte: «Gråter du, min Jesus?»

Frelseren: «Ja, min datter, for tiden er jeg bare den lidende Jesus. Grusomhetene er uten grenser. Skriv, min datter, det må bedes så mye som aldri før noen gang før. Min datter, forbli meg trofast og standhaftig. Jeg må forkorte tiden.» Jeg: «Hva betyr det?»

Frelseren: «Alt som var i min plan, må jeg fremskynde.»

Jeg: «Jesus, du er frelseren. Du er seierherren. Du har alle sjeler i din hånd.»

Frelseren: «Skriv, min datter, skriv det ned. Dette er bare noen få.»

Jeg: «Men prestene forkynner at du er barmhjertig, som om alle skal komme til himmelen.»

Frelseren: «Prestene forkynner ikke etter min vilje. Min datter, det var alt for i dag. Jeg elsker deg høyt, gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, Herre, la din vilje skje.»

Jeg følte ro og fred under foreningen.

Jeg ville ikke si noe til noen om kvelden, og jeg følte at det heller ikke var Guds vilje. Tvil plaget meg.

Før den hellige messen ba jeg rosenkransen og sprengte helligvann på stedet der jeg knelte. Jeg ba Frelseren om å bli hos meg når Jomfru Maria skulle vise seg. I dag ofret jeg ikke den hellige nattverd for andre, men for meg selv, for at jeg skulle få styrke, selv om det skulle være djevelen, slik at jeg kunne være sterkere og ikke la djevelen få overtaket, og til slutt ba jeg også for pastor Vogt og for den hellige Fader, hver gang et Fader vår, et Ave Maria og Gloria Patri, bønner til erkeengelen Mikael, og så ga jeg Jomfru Maria ytterligere tre Ave Maria. Deretter ba jeg Cor Jesu Sacratissimum.

Roswitha satt ved siden av meg, og jeg sa til henne at hun skulle bli til slutten. Jeg sa ikke mer, for det var midt i den hellige messen. Hun ble, men visste ikke hvorfor.

Jomfru Maria viste seg ikke.

Så gikk jeg ut av kirken. Jeg var ikke trist, det var helt sikkert en fristelse. Om kvelden kl.

20.00 i bønnegruppen:

Vi tilba Frelseren.

Pastor Dochart tok imot skriftemål. Jeg gikk til ham og fortalte om fristelsen. Jeg gråt hos ham og ville gi opp alt, ikke fordi jeg ikke fikk se Jomfru Maria, men fordi djevelen hadde blandet seg inn og jeg ikke hadde lagt merke til det.

For det var nok for meg at jeg hadde sett Jomfru Maria én gang, den 18. mai 1984.

Jeg var rasende fordi djevelen hadde fristet meg på den måten.

Nå er det klarere for meg. Pastor Dochart var snill. Han beroliget meg og sa at også den hellige Teresa av Avila hadde opplevd slike fristelser. Han styrket meg, og jeg ble glad igjen og gikk tilbake for å be i bønnegruppen.

26.05.92 – tirsdag

Om morgenen ba jeg i en time. Jeg klarte ikke å forene meg med Frelseren.

Rundt kl. 16.30 ringte pater Joachim fra Oggersheim. Han snakket med meg i telefonen i omtrent 25 minutter. Han mente at jeg burde skrive til kansler Kohl og be om et møte, akkurat som med den hellige far.

Jeg: «Jeg skal gjøre det Frelseren sier til meg.»

Kl. 18.30: Rosenkrans og den hellige messen i rødt.

Igjen delte nonnen ut den hellige nattverd. Jeg tok ikke imot den hellige nattverd fra henne, men gikk tilbake til plassen min og mottok den åndelig.

27.05.92 – onsdag

Jeg ba i ca. 2 timer og forenet meg med Frelseren. Frelseren:

«Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min Jesus, Marias Sønn.»

Frelseren: «Jeg lot den urene ånden tale til deg, slik at du skal vite hvor farlig det er å ikke lytte til stemmen. Jomfru Marias åpenbaring kommer ennå.

Jeg: «Når?»

Frelseren: «Det bestemmer jeg.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, den urene ånden kan etterligne alt.» Jeg: «Du har sagt at jeg skal motta et brev fra den Hellige Far, og at min svigermor skal gå hjem denne måneden.»

Frelseren: «Alt skal skje.»

Jeg: «Og at pater Joachim skal ordne en avtale for meg med kansler Kohl.»

Frelseren: «Vent litt med avtalen, det ordner seg. Du trenger ikke å be om en avtale. Det finnes en annen vei.»

Jeg: «Herre, jeg er skuffet over prestene i Oggersheim. Ingen av prestene vil gjøre noe. Er de alle redde?»

Frelseren: «Min datter, de ser og ser likevel ikke, og de hører og hører likevel ikke.» Jeg: «Herre, disse tre dagene, lørdag, søndag og mandag, har sjokkert meg; det føltes som om Satan hadde løyet til meg om alt. Det føltes som om den urene ånden i hjertet hadde talt til meg, og ikke du.»

Frelseren: «Disse fristelsene må du gjennomgå. Veien til meg er full av torner, den skiller seg fra den behagelige veien som nesten alle går.»

Jeg: «Og i går kveld delte nonnen ut den hellige nattverd igjen. Jeg mottok den ikke fra henne.»

Frelseren: «Du gjorde det riktig.»

Jeg: «Og hun fortsetter med det, selv om hun vet at hun ikke har lov til å dele ut nattverden.»

Frelseren: «Hun lytter alltid til den urene ånden.»

Jeg: «Men etter den hellige messen så jeg henne i bilen. Hun vinket til meg, som om hun var den lykkeligste personen i verden.»

Frelseren: «Den urene ånden kan også gi henne en tilsynelatende glede, slik at hun tror hun gjør det riktig. Denne tilsynelatende gleden bærer ingen frukt.»

Jeg: «Herre, jeg spør deg ikke om noe mer; hvis du vil, så si det til meg.»

Frelseren: «Min datter, ha tillit til meg.»

Jeg: «Jeg føler meg så dårlig og udugelig nå. Helst vil jeg gjemme meg bort og bare be i stillhet; jeg vil ikke engang ha bønnegruppen lenger.»

Frelseren: «Min datter, det er lett å gi opp, men det er vanskeligere å øve seg i utholdenhet. Be om at du må ha utholdenhet i alt. Bonden venter til høsten er moden.»

Frelseren: «Min datter, be mye. La deg ikke påvirke av andre.» Gå i fred. Jeg elsker deg.»

Jeg ba fortsatt inderlig.

Jeg takker deg, min Herre og Gud, for denne læren, som jeg sårt trengte. Jeg har ingen tvil, men det har blitt mer alvorlig for meg.

Jeg deltok på den hellige messen i Rochuskapellet. Før det hadde jeg bedt i 45 minutter, men hørte ingen stemme.

28.05.92 — torsdag – Kristi himmelfartsdag

Hellig messe og prosesjon i rødt.

Om kvelden — marianandakt. Før det hadde jeg bedt rosenkransen.

29.05.92 — fredag

Jeg var hjemme; jeg har fortsatt ferie til onsdag 10.06.92.

Tidlig om morgenen ba jeg først i en time, deretter mottok jeg den åndelige nattverden. Frelseren: «Skriv, min datter, verden går under. Den går tapt.»

Jeg: «Det kan jeg ikke skrive, si det til meg: Lovet være Jesus Kristus og Maria.» Jeg hørte dette: «Lovet være Jesus Kristus og Maria.»

Jeg: «Men du er den sterke og udødelige Gud, du kan ikke la verden gå tapt.»

Frelseren: «Slammet er for stort.»

Jeg: «Kjære Gud, hvis en prest hører fra meg at verden går tapt, vil de erklære meg for gal.»

Frelseren: «Skriv, min datter, verden vil ikke omvende seg. De er trofaste mot løgnens far. Alle som tilhører meg, er allerede blitt erklært gale.»

Jeg: «Og de andre, som tilhører løgnens far, er ikke de gale?»

Frelseren: «Bare så lenge den brede veien varer.»

Jeg spurte om Jomfru Marias åpenbaring, fordi den onde hadde blandet seg inn den 25.05.92.

Frelseren: «Du vil få Jomfru Marias åpenbaring, men spør ikke når.»

Jeg: «Og hva skal jeg si til pastor Vogt? (Jeg tenkte da på Jomfru Marias åpenbaring). Frelseren: «Han ber altfor lite sammen med de troende.»

Jeg: «Herre, kan det være at den urene ånden er ved siden av meg nå, for jeg føler at han er der.»

Frelseren: «Ja, han er stadig rundt deg. Be uten opphold. Vær ikke redd, jeg er med deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det står ille til med verden, akkurat som i Sodoma og Gomorra.»

Frelseren: «Det kan man ikke sammenligne. Sodoma og Gomorra var en advarsel til verden. Men verden ville ikke høre på den.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Be for sjelenes frelse.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, gi meg kraft og kjærlighet til å be, utholdenhet, tålmodighet og nåde, slik at jeg aldri frykter den urene ånden og alltid er trofast mot deg. Herre, la din vilje skje.»

Ved middagstid gikk jeg en tur i skogen i omtrent 2 1/2 time. Jeg følte meg full av kraft til å be og ba Salmeboken i skogen.

Om kvelden deltok jeg i rosenkransbønnen og den hellige messen i Rot i kirken.

30.05.92 – lørdag

Jeg ba i omtrent 1 1/2 time tidlig om morgenen.

Jeg var ikke i Waghäusel. Jeg hadde knapt sovet hele natten. Jeg var hos Marion, og vi skrev dagbok.

Fra kl. 16.20 til 20.00 ba jeg i kirken i Rot.

Jeg ba Salmeboken, korsveien og Jesu syv ord på korset, deretter ble jeg igjen til den hellige messen og deltok i den.

31.05.92 — søndag

Jeg ba før den hellige messen. Jeg deltok i den hellige messen i Rot.

Under en inderlig samtale spurte jeg Frelseren om det var han som hadde talt til meg og sagt at han ville hente min svigermor allerede denne måneden?

Frelseren: «Nei, det var ikke meg. Skriv, min datter, det jeg har lagt i hjertet ditt; du vil kjenne igjen hva som kommer fra meg. Våk, be, den onde lurer. Du tilhører meg helt og fullt, jeg elsker deg, skriv, min datter, du er mitt barn.»

Jeg spurte om han kunne si til meg: «Lovet være Jesus Kristus og Maria.» Det hørte jeg tre ganger.

Så hørte jeg: «Gå i fred, min datter.» Det var rundt klokka 8.30 om morgenen.

Kl. 19.00 var det andakt, og før det ble rosenkransen bedt. Andakten var svært høytidelig, fordi det i dag var den siste dagen da maiandakten ble holdt. Det hadde kommet mange mennesker. Rundt kl. 21.00 ba jeg enda en rosenkrans.

01.06.92 mandag

Jeg hadde fortsatt ferie og var hjemme. Jeg dro heller ikke bort, for å spare på bønnerommet.

Om natten mellom kl. 03.00 og 04.00 ba jeg rosenkransen og litanien til Jesu hellige hjerte. Også mellom kl. 09.00 og 10.00 ba jeg.

Ved middagstid gikk jeg en tur i skogen og ba to rosenkranser underveis. Om kvelden deltok jeg på rosenkransbønnen og den hellige messen i den røde i kirken.

Kl. 20.00 var det bønnegruppe.

I dag snakket jeg litt om ærbødighet og hvordan man mottar den hellige nattverd på riktig måte. I dag tenkte jeg på hvor bra det er at Frelseren tillater fristelser, for min svigermor ville allerede ha dødd etter fristelsene.

Da ville djevelen ha vunnet. Min svigermor er en god kvinne, men hun er sta. I stedet for på søndager går hun alltid på lørdagskveldene til den hellige messen.

På Kristi legemsfest ville hun heller ikke være med i prosesjonen. Hun foretrekker nattverd i hånden og tar den også. Enten hun mottar den hellige nattverd fra en lekmann eller fra en prest, merker hun ingen forskjell. Hun er en tilhenger av Hitler.

Den dag i dag er hun fortsatt begeistret for ham. Hun vil ikke være med i bønnegruppen min. Og når hun går hjem fra kirken, vil hun ikke gå sammen med meg.

Min svigermor lar seg heller påvirke av hva andre sier om meg, i stedet for å komme til meg for å danne seg et eget inntrykk av min omvendelse og overbevisning. Men jeg er likevel glad i henne, for hun er min svigermor. Jeg er takknemlig for at hun er hos oss, for hun tar for eksempel strykingen fra oss.

På søndager, når hele familien er samlet, spiser svigermoren også sammen med oss ved bordet, slik hun alltid har gjort.

Djevelen ville ha ødelagt alt for meg hvis svigermoren min virkelig hadde dødd i mai. Da hadde jeg kanskje trodd at håndkommunionen også var riktig.

Men den kjære Gud bestemmer når noen skal dø.

Jeg forblir likevel trofast mot Frelseren, for denne fristelsen var ikke den første og vil ikke bli den siste.

02.06.92 — tirsdag

Jeg deltok på morgenmessen i Mingolsheim kl. 06.30.

Etter den hellige messen snakket jeg med pater Söllner, en Steyler-misjonær som hadde vært i Afrika og nå bor i St. Augustin, ved Bonn. Under denne samtalen var jeg ikke alene, Frelseren var med meg. Pateren ble glad da jeg fortalte ham hva Frelseren hadde sagt til meg.

03.06.92 – onsdag

Fra kl. 08.00 til 09.45 ba jeg og forenet meg med Frelseren. Jeg gråt mye fordi jeg blir utsatt for fristelser.

Jeg sa at jeg måtte prøve stemmen, og ba Frelseren om at han skulle hilse meg slik: «Lovet være Jesus Kristus og Maria.»

Frelseren: «Lovet være Jesus Kristus og Maria.»

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min himmelske Far, min treenige Gud, jeg skriver fordi du vil det.» Frelseren: «Den hellige Jomfru Maria vil vise seg i deres kirke.»

Jeg: «Hvem er den hellige Guds mor Maria?»

Frelseren: «Hun er min brud, min datter, min mor og deres mor.» Frelseren: «Min datter, tvil ikke.»

Jeg: «Kjære Gud, fortell meg noe om denne åpenbaringen, for jeg tør ikke spørre, fordi jeg er uverdig. Jeg er en synder, Herre.»

Frelseren: «Tror du nå at det er meg?» Jeg:

«Jeg tror det, men det er ikke lett. Hvem er du?»

Frelseren: «Jeg er din Jesus.»

Jeg: «Hvorfor har det ikke gått i oppfyllelse, det med biskopen, paven og forbundskansler Kohl?»

Frelseren: «Det kommer ennå.»

Jeg ville vite litt mer om Maria-åpenbaringen og minnet Frelseren på at han ennå ikke hadde fortalt meg noe.»

Frelseren: «Hun vil vise seg. Tiden er ikke inne ennå.»

Jeg: «Du har sagt at du vil gi et tegn i kirken.»

Frelseren: «Dette tegnet vil komme før Jomfru Marias åpenbaring. Dette tegnet er også til prestene, skriv det ned, min datter. Du vil motta et brev fra kirkelige myndigheter. Vær på vakt og forbli trofast mot meg og trofast mot den hellige Fader. Det som strider mot den hellige Faders lære, det trenger du ikke å lytte til eller følge.»

Frelseren: «Min datter, bring mange ofre.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg skal prøve, men jeg kan ikke love deg noe.»

Jeg: «Kjære Frelser, i går, da jeg snakket med pater Söllner, var det ikke meg.»

Frelseren: «Jeg talte på dine vegne.»

Jeg: «Det kjente jeg tydelig, og det styrket meg, og pateren var helt annerledes, som om noe hadde skjedd med ham. Hva var det?»

Frelseren: «Ser du, min datter, mitt virke forandrer et menneske. Og jeg kan bare virke gjennom dere.»

Jeg ba inderlig om nåde en stund til.

Så hørte jeg: «Gå i fred, min kjære datter.» Deretter ba jeg en takkebønn.

Da jeg ba flere bønner til Den Hellige Ånd, kjente jeg en helt spesiell varme og mye kjærlighet i hjertet mitt. Jeg kjente ro og fred og hadde ingen tvil.

Om kvelden deltok jeg på den hellige messen i Rochuskapellet.

04.06.92 — torsdag

Om natten ba jeg fra kl. 04.00 til 05.00, deretter igjen fra kl. 08.10 til 10.00. Etter en times bønn forenet jeg meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, kjære Jesus, du levende Ord.»

Frelseren: «Du skal snakke med presten, pastor Trunk.»

Frelseren: «Det behager meg ikke at han ga broren den hellige nattverd i hånden.» Jeg: «Ja, Herre, jeg så det. Broren hadde spist den hellige nattverd før presten sa: 'Herre, jeg er ikke verdig...'»

Jeg: «Herre, tilgi meg, for i det øyeblikket måtte jeg le inni meg, selv om det sikkert er trist. Det virket så grådig på meg, måten broren tok den hellige nattverd på.»

Frelseren: «Dermed har dere begge fornærmet meg.»

Jeg: «Men Herre, hvis presten ikke hadde gitt broren den hellige nattverd i hånden, ville vi ikke ha fornærmet deg.»

Frelseren: «Det stemmer. Be for denne saken, slik at presten ikke gir den hellige nattverd til uinnviede hender.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg skal gå til skriftemål, fordi jeg har fornærmet deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min himmelske Far, jeg skal skrive det ned, for du har meg.» Du er alt i meg. Du bruker også mine hender til å skrive.»

Frelseren: «Det behager meg, min datter.»

Jeg: «Hva skal jeg skrive, kjære Gud? Jeg ber deg om nåde og barmhjertighet, så jeg bare skriver det rette. Gi meg den faste troen, vær så snill.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du er invitert.» Jeg: «Til hvem?»

Jeg hørte ingenting og spurte igjen. Jeg:

«Min Herre og Gud, til hvem?» Frelseren:

«Til en kommisjon.»

Jeg: «Har jeg innbilt meg dette?»

Frelseren: «Du blir invitert til en kommisjon.» Jeg:

«Når, hvor og hvorfor?»

Frelseren: «Det kommer, vær tålmodig.»

Jeg: «Vil du være sammen med meg i kommisjonen?»

Frelseren: «Ja, jeg vil være sammen med deg.»

Jeg: «Min Herre, da trenger jeg ikke å bekymre meg for hvordan det skal gå videre.»

Jeg legger alt i dine hender.»

Frelseren: «Slik skal det bli.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.»

Jeg var ikke helt ferdig med bønnen før to kvinner allerede ventet på meg utenfor. Den ene var Roswithas' svigerinne, og den andre var søsteren til pater Ferdinand Thome, som bor i Schwarzwald.

Klokken var 10.00, og jeg snakket med dem i omtrent 45 minutter om min omvendelse.

Kl. 10.50: Jeg følte at jeg måtte forene meg med Frelseren én gang til.

Dette «må» var litt merkelig. Men man må også lære av fristelsene når de kommer.

Jeg tror visjonen i 1984 var enklere, på grunn av å skille mellom åndene. Man ser Jomfru Maria, men når det gjelder stemmen, hører man den bare, og man trenger lengre tid på å prøve stemmen.

For at jeg skal beholde utholdenheten til å prøve stemmen, lar Frelseren meg føle kjærligheten og også nåden, og han tillater også fristelsene, for å se om man skiller mellom stillheten.

Siden jeg ble forstyrret av kvinnene i morges, forenet jeg meg igjen med Frelseren kl. 10.50.

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Du vil få Jomfru Marias åpenbaring om omtrent fire uker.»

Jeg: «Kjære Gud, kjære Jesus, himmelske Far, vær så snill å gjenta det igjen.»

Frelseren gjentok det straks igjen.

Jeg: «Hvor?»

Frelseren: «I kirken i Rot.» Jeg:

«Er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Ja, min datter, du trenger ikke å være redd, jeg er med deg. Min datter, skuff meg ikke.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg ønsker alltid å være forent med deg, da vil jeg ikke skuffe deg.» Frelseren:

«Be mye, min datter, og fast.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg skal gjøre mitt beste.»

Jeg tenkte på Claude av Luxembourg, men jeg ville ikke spørre, da hørte jeg:

«Du kan skrive til Claude. Han kan ikke bli prest nå. Dere skal fortsette å be for ham.» Jeg: «Takk, min Herre og Gud, takk, kjære Jesus, takk, kjære Hellig Ånd. Har jeg oppfylt din vilje da jeg igjen forente meg med deg?»

Frelseren: «Ja, du har oppfylt min vilje. Gå i fred, min kjære datter.» Om kvelden deltok jeg i rosenkransbønnen og i den hellige messen i rødt i kirken.

05.06.92 – fredag – Jesu Hjerte-fredag

Jeg hadde fortsatt ferie og ba hjemme fra kl. 09.00 til 11.00, Jesu Hjerte-litani, Jomfru Marias litani, bønner til Den Hellige Ånd osv.

Frelseren: «Skriv, min datter, dette tegnet i kirken vil skje med deg.» Jeg: «Min Herre, jeg har gitt deg alt. Men hvis du sier det, så skal det bli slik. Hvordan skal jeg vite at det kommer fra deg?»

Frelseren: «Jeg vil være med deg. La dette tegnet som kommer, virke i deg.»

Jeg: «Hvordan skal jeg vite at du er hos meg?»

Frelseren: «Min nåde vil ikke svikte deg. Vær sterk og modig, og la deg ikke påvirke av andre.»

Jeg: «Min Herre, du vet at jeg er så svak.» Frelseren:

«Med meg er du sterk.»

Jeg: «Når skal dette skje?»

Frelseren: «Tiden tilhører meg.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg elsker deg så høyt, la meg aldri bli skilt fra deg.»

Det er ubeskrivelig vakkert å være forent med Frelseren. Man kan ikke takke for det med ord. Man må stadig lovprise og prise Herren, dag og natt.

Frelseren: «Skriv, min datter, menneskene er på villspor. De vil ikke omvende seg. Det er få som har innsett at jeg fortsatt er her. Min datter, forbli meg trofast, jeg er din vei. På denne veien kan du ikke gå deg vill. Min datter, jeg gir deg nåde til å være meg trofast.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg tar imot nåden til å være deg trofast, for du alene er nok for meg, og du kan alt. Jeg har på jorden innsett at du er saligheten, og jeg forventer nå saligheten i all evighet.»

Frelseren: «Min datter, du har gledet meg med det du har skrevet.» Jeg: «Ja, kjære Gud, det var mitt hjerte som talte, ikke min munn.»

Frelseren: «Min datter, du er ennå en knopp på en duftende blomst som først må blomstre.»

Deretter hørte jeg Frelseren si: «Gå i fred, min datter.» Til

rosenkransen og den hellige messen var jeg kledd i rødt i kirken.

06.06.92 – lørdag

Jeg var kl. 07.00 på den hellige messen i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

Etter messen snakket jeg med en tysk prest som arbeider som misjonær i Brasil.

Han fortalte meg at han hadde vært i fangenskap i Kina. Jeg snakket med ham i omtrent 20 minutter om munnkommunionen. Han gikk med to krykker. Til slutt fikk jeg velsignelsen fra ham.

Kl. 16.30–18.15: Jeg ba i Rot i kirken. I dag gikk jeg også til skriftemål hos pastor Vogt.

07.06.92 – Pinse-mandag

Jeg ba fra kl. 07.45 til 09.05.

Jeg: «Min Herre og Gud, hvis du vil, så tal til meg. Din tjenerinne lytter.» Frelseren:

«Ja, min datter, jeg taler til deg. Du er utålmodig.»

Jeg: «Skal jeg skrive det ned?»

Frelseren: «Ja, skriv det ned. Ha tillit til meg.»

Ingen andre enn Gud kunne vite hva jeg ønsket å vite i min sjel. Men jeg fikk svar.

Frelseren: «Den hellige Jomfru Marias åpenbaring vil finne sted i nær fremtid.»

Jeg: «Men du sa om fire uker.»

Frelseren: «Min datter, du vet at hun vil åpenbare seg.»

Jeg: «Hvorfor lar du Den hellige Jomfruen vise seg i den røde kirken?»

Frelseren: «Slik at det blir bedt mye i deres kirke.»

Jeg: «Men i vår kirke blir det bedt mer enn i andre kirker i omegnen.» Frelseren: «Jeg vil ha mange modige bekjennere fra denne kirken.»

Frelseren: «Skriv ned, min datter, tegnet jeg gir deg, er mitt tegn. Min datter, dette tegnet vil komme før Jomfru Marias åpenbaring.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forholde meg til dette tegnet? Må jeg tie, er det bare for meg, eller også for andre?»

Frelseren: «Du vil ikke mangle nåde. Det vil bli slik jeg ønsker.» Jeg: «Kjære Gud, da skal også din vilje skje.»

Frelseren: «Den Hellige Ånd vil gi deg opplysning. Du trenger ikke å bekymre deg på forhånd. Be til min mor. Hun elsker deg. Hun beskytter og veileder deg.

Du er hennes kjære barn.»

Jeg: «Herre, det kan jeg ikke skrive.»

Frelseren: «Skriv det. Din mor har aldri forlatt deg. Skuff henne ikke. Min datter, forbli trofast mot oss.»

Jeg: «Jeg skal være trofast mot deg og Guds mor, for jeg elsker dere veldig høyt.» Frelseren: «Min datter, jeg velsigner deg nå.»

Jeg knelte meg ned på gulvet.

Jeg hørte: «Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds velsignelse komme ned over deg.»

Jeg gjorde korsets tegn og sa ærbødig: «Lovet være Jesus Kristus og Maria.»

Det var første gang Frelseren velsignet meg.

Deretter sa Frelseren: «Gå i fred, min datter.» Jeg deltok på den hellige messen i rødt.

08.06.92 – Pinsemandag

Jeg ba om natten fra kl. 02.20 til 03.20 for fred og for de stakkars sjelene. Fra kl.

08.10 til 09.10 fortsatte jeg å be.

Jeg: «Min Herre og Gud, min høyt elskede Far, jeg takker deg for at du irectesetter meg og tillater fristelser. Det gjør at jeg ikke elsker deg mindre, men mer. Jeg har nå ingen tvil og ingen frykt. Jeg vet at du alltid er med meg, og det du tillater, må være slik, for det er din vilje.

Tilgi meg at jeg har fornærmet deg og vært utålmodig. Jeg lover deg å forbedre meg. Jeg har sett at alt har sin tid, og du bestemmer denne tiden, og slik er det riktig. Jeg forener meg med den kjære Jomfru Maria og med deg, kjære Jesus, og jeg takker den allmektige, barmhjertige Faren for at vi, etter Adam og Eva, nå også har en himmelsk mor og Frelseren Jesus Kristus.»

Jeg ba enda mer inderlig og sa til Frelseren: «Jeg trenger ikke å spørre deg om noe, du vet alt.» (Mine tanker var rettet mot tegnet)

Frelseren: «Ja, jeg vet alt. Dette tegnet som du mottar, er fra meg, til alle. Du skal ta imot tegnet.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg forstår det bedre, jeg tar det imot når det kommer.»

Frelseren: «Verden er i stor fare. Alle mine barn er i fare. Vær klare til enhver tid, for den timen som kommer.»

Jeg: «Hvilken time?»

Frelseren: «Dommen. Hver og en bærer ansvaret for seg selv.»

Jeg: «Kjære Gud, må jeg allerede nå være så redd for dommen?» Frelseren:

«Kjærlighet! Allerede nå. Kjærligheten er målestokken dere alle vil bli dømt etter. Be stadig om kjærlighet. Jeg er kjærligheten, mitt barn. Og hver og en kan hente så mye han vil.»

Jeg: «Og hvis de andre ikke kommer for å hente denne kjærligheten?»

Frelseren: «De har allerede valgt sin far.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg skal hente mer av denne kjærligheten enn før. Og jeg ber deg nå med en gang: Gi meg mye kjærlighet, slik at jeg også kan gi den videre til andre.»

Frelseren: «Min datter, ha tillit. Jeg elsker deg. Gå i fred.»

Om kvelden i rødt under den hellige messen. Kl. 20.00 var det bønnegruppe.

09.06.92 – tirsdag

I dag var den siste feriedagen.

Om natten mellom kl. 04.00 og 05.30 ba jeg for fred, for prestene og Vatikanet.

Frelseren: «Du snakket riktig i bønnegruppen i går. Du trenger ikke å være redd, fortsett å snakke slik. Jeg er med deg. Jeg likte bønnene deres (fra pinsedagen).» Jeg: «Roswitha hadde plager i natt. Hun fikk ikke sove.» (Jeg hadde gitt henne kopiene av dagboken til oppbevaring.)

Frelseren: «De urene åndene vil ikke at hun skal få vite hva du har skrevet. Hun trenger ikke å være redd. Hun er under min beskyttelse.»

Jeg: «Min mann sa at jeg snakket for lenge i går.» Frelseren: «Det har han sagt før. Ikke hør på ham. Fienden befinner seg også i ditt hus.»

Jeg: «Min Jesus, det er så vakkert i meg nå. Det er en slik ro og fred i meg.»

Frelseren: «Vi er nå ett.»

Jeg: «Å, min kjære, jeg takker deg. Vil du si noe mer til meg nå?» Frelseren: «Min datter, hvil deg. Gå i fred, min kjære datter.» Jeg: «Jeg takker deg, min store og barmhjertige Gud. Jeg skal legge meg til å sove igjen.»

Klokka 10.40 ba jeg igjen. Det var den siste dagen av en ti dagers ferie. Jeg hadde bedt mye, men ikke nok for Frelseren.

Frelseren: «Min kjære datter.»

Jeg: «Skal jeg skrive?»

Frelseren: «Skriv det. Vær oppmerksom på hvert ord du uttaler.

Den urene ånden vil etterligne deg. Han vil ødelegge alt det du nå har gjort. Det du har skrevet, prøver han å tilintetgjøre.»

Jeg: «Kjære Gud, lar du dette skje?»

Frelseren: «Jeg skal gi deg beskyttelse. Min datter, du har gjenkjent den urene ånden, og du vil alltid gjenkjenne ham. Du vil ikke mangle nåde. Min kjære datter, gå i fred.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg takker deg av hele mitt hjerte for disse mange nådegavene.»

Om kvelden var jeg i Rot i kirken for å be rosenkransen og delta i den hellige messen. Jeg ofret den hellige nattverd for pater Gebhard Heyder.

10.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Frelseren: «Menneskene er i stor fare.» Jeg: «Men jeg kan ikke gjøre noe.»

Frelseren: «Jo, du kan gjøre noe. Gå til presten, fortell ham det. Krigen nærmer seg.» Jeg: «Kjære Gud, jeg har allerede fortalt ham det.»

Frelseren: «Han skal be mer sammen med de troende.» Frelseren: «Skriv, min datter, dere har lite tid.» Jeg: «Hvilken prest skal jeg gå til?»

Frelseren: «Til pastor Vogt.»

Jeg: «Men du sa jo at han er ulydig.»

Frelseren: «Han må tenke seg godt om. Min datter, gå til ham.» Jeg: «Gjelder denne krigen Tyskland?»

Frelseren: «Alle.»

Jeg: «Kan jeg si noe til ham, slik at han vet at det kommer fra deg?»

Frelseren: «Si det til ham, mine sauer hører på min stemme.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg skal si det til ham. Herre, din vilje skje. Min kjære Jesus, min Herre og Gud, jeg takker deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg elsker deg. Gå i fred.»

Kl. 12.00 ba jeg Herrens engel i kapellet på arbeidsplassen. Holger tok med seg bøker til meg å lese.

Kl. 16.00: Jeg var på vei hjem og ba den smertefulle rosenkransen for pastor Vogt.

Rundt kl. 17.50 var jeg i kirken i Rot og ba en kort bønn.

Fra kl. 18.00 til 18.30 var jeg hos pastor Vogt. Jeg leste høyt for ham fra dagboken, fra 24.05.92, fra 29.05.92, fra 03.06.92, fra 05.06.92, fra 07.06.92, fra 08.06.92 og fra i dag, 10.06.92. Han lo mens jeg leste.

Til slutt sa han at man bare måtte be mer.

Jeg ba ham om velsignelse og gikk deretter min vei. Da jeg forlot ham, sa jeg til ham at jeg var lei av det hele.

Da sa pastor Vogt: «Si det til Frelseren.» Jeg svarte: «Det har han allerede hørt.»

Jeg sa det fordi han ikke tror på det Frelseren sier til meg.

Kl. 19.00 gikk jeg til Rochuskapellet for å be rosenkransen og deltok der på den hellige messen. Etterpå hadde jeg en samtale med pastor Trunk.

Jeg spurte Frelseren om jeg nå skulle snakke med pastor Trunk.

Frelseren svarte bekreftende.

Jeg: «Vil han snakke med meg?»

Frelseren: «Ja, han vil snakke med deg.»

Samtalen vår varte i omtrent 30 minutter. Jeg fortalte pastor Trunk hva Frelseren hadde sagt til meg.

11.06.92 — torsdag

Kl. 11.30 på legekantoret:

Jeg sa til Frelseren at pastor Vogt i går hadde sagt at alt dette var trusselbudskap.

Frelseren: «Overlat det til meg, alt kommer til sin tid.» Så spurte jeg om pastor Trunk.

Frelseren: «Det var riktig av deg å gå til ham.»

Jeg: «Men han sa at biskop Oskar Saier hadde fortalt ham at han måtte gi nattverd i hånden.»

Frelseren: «Han gjør ikke det av egen vilje.»

Jeg: «Kjære Gud, du har sagt at den som forvrenger den hellige Fars lære, trenger man ikke å lytte til eller følge.»

Frelseren: «Det stemmer.»

Jeg: «Hvordan er det nå, må presten nå adlyde biskopen når han sier at han må gi nattverd i hånden?»

Frelseren: «Nei.»

Jeg: «Si meg noe annet enn nei, er du snill.»

Frelseren: «Denne presten er ulydig i mine øyne.»

Jeg: «Han har sagt at også paven gir nattverd i hånden.»

Frelseren: «Den hellige far blir tvunget. Ikke alle biskoper adlyder den hellige far.» Jeg:

«Han sa at han ville gå til Engelsverket, men at biskopen ikke ga ham tillatelse til det.

Kan du si meg noe om det, eller angår det ikke meg?»

Frelseren: «Jo, det angår deg. Presten H., pastor Trunk, skal gå til Engelsverket. Du skal si til ham at han må ha mer tillit til meg.»

Jeg: «Han har sagt at han må adlyde biskopen.»

Frelseren: «Men han er ulydig mot meg.»

Jeg: «Kjære Gud, er det hans vilje eller din vilje at han skal gå til Engelsverket?» Frelseren:

«Min datter, det er min vilje, og det har det vært lenge.»

Jeg: «Skal han fortelle biskopen det jeg har skrevet?»

Frelseren: «Det vil han ikke gjøre, for biskopen tror ikke på private åpenbaringer.»

Jeg: «Jeg forstår ikke dette. Hvordan kan det ha seg at når Den hellige far blir tvunget til å gi nattverd i hånden, så kan presten også si at han er tvunget?»

Frelseren: «Min datter, den hellige far er lydig mot meg. Han blir ledet av min Ånd.» Jeg:

«Kjære Gud, jeg vil aldri mer spørre deg.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg slik du har spurt. Gå i fred, min kjære datter.»

Mellom kl. 12.05 og 13.00 i kapellet:

Frelseren: «Min datter, vær oppmerksom på dette: Jeg er kjærligheten, ydmykheten, mildheten, freden, roen, tålmodigheten, gleden, sannheten, lyset, veien – jeg er ditt liv.

Alt som strider mot dette, er en uren ånd. Husk: Etter at jeg har talt til deg, skal du bevare roen og kjærligheten. Den urene ånden etterlater ingen gode frukter.»

Jeg: «Kjære Gud, den urene ånden er tilbake.»

Frelseren: «Min datter, jeg er også her.»

Frelseren: «Skriv, min datter, det du skriver i dag, skal du bevare i stillhet.»

Jeg: «Og Marion, hun må skrive, og Roswitha må oppbevare det, er det riktig?» Frelseren: «Men ingen andre.»

Jeg: «Men jeg trenger en prest.»

Frelseren: «Jeg skal gi deg en prest. Vent litt til.»

Jeg: «Hvordan skal jeg vite at det var deg som snakket til meg? Si meg gjerne et ord til om dette.»

Frelseren: «Skriv, min datter, det jeg har sagt til deg, vil fylle ditt hjerte.»

Jeg: «Med hva?»

Frelseren: «Med
kjærlighet.»

Jeg: «Da skal det også skje. Måtte mitt hjerte ikke bare nå, men alltid være fylt av kjærlighet.»

Rosenkrans og høymesse i rødt.

12.06.92 — fredag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min himmelske Far, Jesus, barmhjertige Gud, hva skal jeg skrive?»

Jeg ventet på stemmen, men det kom ingenting. Jeg sa til meg

selv: «Jeg kan ikke si noe til meg selv.»

Jeg: «Kjære Gud, la ikke den onde blande seg inn.» Frelseren:

«Ser du, det kan han bare gjøre hvis jeg tillater det.»

Jeg: «Det er en sterk varme i meg, ro og fred. Mitt hjerte brenner av kjærlighet. Det er en vidunderlig følelse som ikke lar seg beskrive med ord.»

Frelseren: «Min datter, du vil bli satt på mange prøver.»

Jeg: «Men uten deg kan jeg ikke bestå prøvelsene.»

Frelseren: «Ja, derfor trenger du meg. Prøven kommer fra myndighetene.»

Jeg: «Jeg er jo så dårlig på prøver. (Jeg tenkte på prøvene på skolen.)» Frelseren: «Jeg skal være med deg.»

Jeg spurte om svigermoren min, fordi hun ikke hadde dødd i mai. Frelseren: «Det har jeg tillatt. Den urene ånden har dermed bekreftet at håndkommunionen er riktig for ham, og også at lekfolk deler ut den hellige kommunen. Hadde hun dødd, ville du trodd at håndkommunionen var riktig.»

Jeg: «Men det er jo vanskelig å se når den urene ånden blander seg inn.» Frelseren:

«Vær oppmerksom på hvert eneste ord. Jeg er mildheten.»

Jeg: «Og hvordan er det med Beograd? Har han blandet seg inn der også?» Frelseren: «Nei, det kommer senere.»

Jeg: «Jeg har hittil lagt merke til at den urene ånden har blandet seg inn, to ganger ved min svigermors død og den 25.3.1992 ved kunngjøringen av en Jomfru Maria-åpenbaring og ved kunngjøringen da det ble sagt: om fire uker.»

Frelseren: «Det er bare de stedene hvor han har blandet seg inn. Man må gjøre denne erfaringen.»

Jeg: «Hva er en prøvelse?»

Frelseren: «Forsvar min lære, vær meg tro, bekymre deg ikke på forhånd. Jeg skal tale for deg.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud, nå forstår jeg det bedre.»

Jeg: «I morges var jeg nær ved å kjøre inn i en trikk med bilen. Det var ikke mye som skulle til før jeg hadde forårsaket en ulykke. Mens jeg kjørte, ba jeg Jomfru Marias litani. Akkurat da jeg ba Virgo Prudentissima – ora pro nobis, ble jeg blendet og så ikke trikken. Foten min var allerede på bremsen før jeg hadde lagt merke til trikken med øynene. Jeg tror det var skytsengelen.»

Frelseren: «Be uten opphold. Den urene ånden vil ødelegge deg, men han kan ikke; jeg er med deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, det vil bli krig i Slovakia.» Jeg: «Og hvordan er det med Montenegro?»

Frelseren: «Montenegro vil snart bli ødelagt.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil helst ikke vite mer. Det er jo forferdelig. Tilgi meg, min Herre og Gud, jeg skal be mer. Gi meg vennligst nåden til å kunne be mye.

Hi. Jeg deltok på messen og rosenkransen i kirken i Rot.

13.06.92 — Lørdag

Til morgenmessen var jeg i Mingolshelm i Rochuskapellet (kl. 07.00).

Etterpå ba jeg to rosenkranser for familien min, som ennå ikke er døpt. Kl. 14.00 ble jeg invitert til min bror, som også bor i Rot.

Det var bursdagsfeiringen til min bror Paul.

Min yngste bror Vladimir var også der, samt min søster Sonja og mange andre, nevøer og nieser osv.

Ingen av dem spottet, alle var veldig snille mot meg.

Fra kl. 16.30 til 18.30 gikk jeg så til kirken og ba. Hos Frelseren er det finere enn på grillfesten.

Jeg gikk til skrifte hos pastor Vogt. Under skriften fortalte jeg ham også hva han ikke gjør riktig i kirken, for eksempel at han ikke vender seg mot tabernaklet under trosbekjennelsen, men ser mot menigheten, for han skal jo være et forbilde i troen på den treenige Gud i tabernaklet.

14.06.92 — Søndag

Jeg ba hjemme fra kl. 7.10 til 8.25. Under foreningen:

Frelseren: «Min datter, du har snakket utmerket i skriftestolen. Jeg har talt på dine vegne. Presten har nesten ikke rett i noe av det dere har snakket om.»

Jeg: «Kjære Gud, tilgi ham. Jeg undrer meg ikke over at kirkene er tomme.» Jeg: «Kjære Frelser, hva må jeg vite?»

Frelseren: «Skriv, min datter, krigen sprer seg videre. Krigen i Bosnia vil bli verre. Be om fred.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg glemte å spørre deg om noe som er veldig viktig for meg.»

Jeg: «**Er du til stede i de små partiklene av den hellige nattverd?**»

Frelseren: «**Ja, jeg er også til stede i de små partiklene.**»

Frelseren: «Skriv, min datter, når krigen slutter der, begynner den et annet sted. Min datter, menneskene er misfornøyde, det kommer ikke fra meg.»

Etter en stund hørte jeg:

«Min datter, jeg elsker deg.»

Jeg spurte om jeg skulle skrive det ned.

Frelseren: «Ja, skriv det ned.»

Jeg: «Jeg føler en dyp fred og en varme. Min Herre og Gud, jeg takker deg for denne nåden du nettopp har gitt meg.

Jeg beklager at jeg ikke kan beskrive det på en vakrere måte. Jeg føler at jeg ikke er i stand til å skrive noe slikt.

Jeg er heller ingen dikter.»

Frelseren: «Min datter, forbli meg tro, gå i fred.»

Kl. 10.00 – Hellig messe i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andakt.

Om ettermiddagen kom Marion, og vi skrev dagbok. Deretter ba jeg rosenkransen.

15.06.92 — mandag

I legens kontor:

Jeg ba inderlig og klaget. Frelseren: «Jeg

elsker deg, min datter.» Jeg: «Det hørte

jeg godt.»

Frelseren: «Du har gjort det riktig så langt. Ikke bekymre deg for det som skal komme.»

Jeg: «Herre, det smerter meg at de fortsatt gir nattverd i hånden.»

Frelseren: «Skriv, min datter, nattverd i hånden er en synd. Min datter, alt vil endre seg i nær fremtid. Din oppgave er å gjøre prestene oppmerksomme på at de bare skal gi de troende nattverd i munnen.»

Jeg: «Men alle sier at man må være lydig mot biskopene.»

Frelseren: «Si til dem at jeg ikke tillater det.»

Jeg: «Da sier de at de ikke trenger å tro på de private åpenbaringene.»

Frelseren: «Prestene som ikke tror på de anerkjente private åpenbaringene, lever ikke i Guds nåde.»

Jeg: «Herre, har jeg skrevet dette riktig?»

Frelseren: «Min datter, det behager meg slik. Gå i fred.»

18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Sogneprest Dochart og pater Berthold fra Waghäusel var til stede.

Det hadde kommet svært mange mennesker. Det var ikke flere ledige plasser.

16.06.92 – tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Frelseren: «Skriv, min datter, Satan blir sterkere. Dere må be enda mer. Krigen blir verre.»

Jeg: «Hva mener du med det, kjære Gud, verre?»

Frelseren: «Krigen er i alle hjerter.»

Jeg: «Er det fortsatt så mye hat

der?» Frelseren: «Nesten bare hat.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Du skal skrive det ned. Kapellet blir godkjent. Det kommer en donasjon.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg takker deg. Det er en stor glede for meg. For du har sett at vi ikke har mer plass og at så mange mennesker kommer for å be.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Under foreningen hadde jeg følt mye varme og en dyp fred.

Jeg: «Kjære Frelser, du kjenner mitt hjerte og min kjærlighet til deg. Det trenger jeg ikke å si til deg. Jeg forblir trofast mot deg.»

Kl. 18.30 deltok jeg i rosenkransbønnen og den hellige messen i Rot.

Jeg ofret den hellige nattverd for mine avdøde foreldre og søsken.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om det var riktig, eller om jeg hadde forstått det riktig i kapellet i morges.

Frelseren: «Du kan tro det, det stemmer.»

17.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg nølte med å skrive, jeg tenkte at Frelseren kanskje ikke ville at jeg skulle skrive. Da hørte jeg: Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg overgir meg helt til din vilje.»

Frelseren: «Verden er i stor fare. De falske profetene er på vei.» Jeg: «Kjære Gud, si det tydeligere til meg om profetene.»

Frelseren: «De er parasitter for menneskene.»

Jeg: «Og hva er botemidlet?»

Frelseren: «Å forbli trofast mot Kristi sanne lære.»

Jeg: «Hvordan skal jeg kjenne igjen at det er en falsk profet?»

Frelseren: «De blir ikke ledet av min Ånd.»

Jeg: «Hvordan skal jeg merke at han ledes av den urene ånden?»

Frelseren: «Den falske profeten har mange tilhengere, sympatisører.»

Jeg: «Og de andre, som ledes av din Ånd?» Frelseren: «Det er svært få.» (Tilhengerne)

Jeg: «Kjære Gud, men dette er ikke nok for meg. Hva må jeg vite mer om de falske profetene?»

Frelseren: «Min datter, de mangler kjærlighet. En falsk profet snakker aldri om Kristi sanne lære. Tro ikke på dem. Du vil seire sammen med meg.»

Jeg: «Herre, det er bare sammen med deg jeg kan skille mellom dem.»

Frelseren: «Min datter, bare sammen med meg.»

Jeg: «Kommer jeg til å snakke med en slik profet i nær fremtid?»

Frelseren: «Ja, med flere. Min datter, vær tålmodig. Forbli meg tro. Gå i fred.» Så hørte jeg enda: «Elsk meg.»

Jeg deltok på den hellige messen i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

18.06.92 — Kristi legemsfest — torsdag

Jeg ba fra kl. 7.45 til 8.45 og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter, Mennesker går for tiden mot avgrunnen.»

Jeg: «Hva er det, avgrunnen? Jeg vet ikke helt.»

Frelseren: «Til helvete, min datter. De har alle brukt sin frie vilje til det.»

Jeg: «De andre vil si til meg at du er god og barmhjertig, kjære Gud, og at dette ikke kan være sant.»

Frelseren: «Sjelene lever ikke lenger. De har valgt sin far.» Jeg: «Kjære Gud, hva kaller du denne faren?»

Frelseren: «Verdens fyrste.» Jeg:

«Hvorfor kaller du ham fyrste?»

Frelseren: «Man kjenner hans barn på hans stolthet.»

Jeg: «Kjære Gud, i dag er det helligdag, Kristi legemsfest. I morges var det prosesjon. Kan du fortelle meg noe om det?»

Frelseren: «På denne helligdagen blir jeg svært lite æret. Min datter, menneskenes hjerter er blitt kalde. Renselsen av sjelene må snart komme. Tukten er nødvendig, ellers vil enda flere sjeler havne i helvete.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?» Frelseren:

«Min datter, jeg ber deg om...»

Jeg: «Men kjære Gud, si det til meg først. Lovet være Jesus Kristus og Maria, og Viva Jesu e Maria.»

Jeg hørte det, og så spurte jeg: «Hva krever du av meg?»

Frelseren: «Fullstendig overgivelse til meg.»

Jeg: «Min treenige Gud, min konge over alle konger, min frelser. Jeg overgir meg helt til deg. Kjære Gud, jeg kan ikke skrive det ned på tysk, men du vet hva jeg mener.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du har meg helt og fullt. Min Frelser, jeg elsker deg over alt. Gjør med meg hva du vil. La meg alltid innse at jeg tilhører deg.

Kjære Gud, hvorfor vil du ha alt tilbake, jeg har jo allerede gitt deg alt.»

Frelseren: «Du vet det, min datter. Du får en ny oppgave. Ikke ennå, min datter. Forbli meg trofast og standhaftig.»

Klokken var 8.45. Jeg hadde glemt tiden. Mannen min ropte på meg og sa at det allerede var for sent å dra til kirken. Messen begynte allerede klokken 9.00 i dag. Jeg reiste meg og ble ferdig så fort at jeg var i kirken tre minutter før klokken 09.00. I kirken ba jeg av hele mitt hjerte om at de troende ikke skulle motta den hellige nattverd på en uverdigg måte. Det var da også få som mottok nattverden. I kirken var det også en besatt mann. Før konsignasjonen forlot han kirken. Jeg ofret den hellige nattverden for min sønn.

Det var mange mennesker med i prosesjonen.

Kl. 13.00 gikk jeg til rosenkransbønnen i kirken og ble deretter igjen til andakten.

19.06.92 — fredag

Ingen stemme. Jeg deltok på den hellige messen og rosenkransbønnen i Rot i kirken.

20.06.92 — lørdag

Jeg ba hjemme fra kl. 07.00 til 08.45, i omtrent 45 minutter.

Under foreningen sa jeg til Frelseren: «Hvis du vil det, min Herre og Gud, så skal jeg skrive.»

Frelseren: «Ja, jeg vil det, min datter, skriv det.»

Jeg var skuffet over det som ble sendt på TV fra katolikkdagen. Jeg hadde sett på det hos svigermoren min. Kvinnene ønsker at sølibatet skal avskaffes, og enda verre: de ønsker å feire den hellige messen.

Frelseren: «De kaller seg katolikker, men det er de ikke. Det er få som ligner mitt hjerte. Det er ikke min vilje at en kvinne skal feire den hellige messen.

Skriv, min datter, det er Lucifers verk.» Jeg:

«Og sølibatet?»

Frelseren: «En prest må etter mitt forbilde være en prest og være tro mot tradisjonen. Å være katolsk betyr også å være tro mot Den hellige far.»

Jeg: «Hvorfor vender ikke pastor Vogt seg mot tabernaklet eller Frelseren under trosbekjennelsen når det aller helligste er utstilt? Hvorfor står han vendt mot menigheten?»

Frelseren: «Fordi det fortsatt er så mye stolthet der.»

Jeg: «Herre, du snakker alltid om farer som angår menneskene. Men jeg har ingen prest jeg kan fortelle dette til.»

Frelseren: «Min datter, det kommer en prest. Det varer ikke lenge nå.»

Frelseren: «Skriv, min datter: Jeg elsker deg, og du skuffer meg fordi du ikke tror på det jeg sier til deg.»

Jeg: «Fordi den urene ånden har blandet seg inn.»

Frelseren: «Det må også være slik.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil tro det, men pastor Dochart, pastor Vogt og min mann forvirrer meg.»

Frelseren: «Det vet jeg. Du må bevise for dem at det er meg.» Jeg:

«Hvordan da?»

Frelseren: «Du har meg.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud. Jeg skal gjøre det. Herre, la din vilje skje.»

Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.»

Rundt klokka 9.00 kom jeg til Marion i Wiesental. Hun hadde ungdommer på besøk. Jeg fortalte om mine opplevelser og om min omvendelse. Mens jeg fortalte, kjente jeg sterke angrep fra den urene ånden. Den urene ånden var ganske sterk; den avbrøt fortellingen min flere ganger.

Til en gutt som satt ved siden av meg, sa jeg: «Du har ikke skriftet.» Jeg sprengte ham med vievann. Om ettermiddagen skriftet denne gutten i Karlsruhe på katolikkdagen, der jeg også var i dag. Han hadde skriftet for siste gang for fem år siden, og da jeg så ham igjen om ettermiddagen, levde han på nytt og så så lykkelig ut.

På denne katolikkdagen fikk jeg ført mange interessante samtaler. Jeg måtte ofte og mye forsvare paven og munnskommunionen. Deretter talte jeg foran tre TV-kameraer.

Jeg snakket også med biskop Wolfgang Kirchgässner, hjelpebiskopen i Freiburg. Jeg spurte ham hva han mente om fruktene av Medjugorje og hvorfor han ennå ikke hadde vært der. Han sa: «Ja, Gud er overalt.»

Jeg sa: «Ja, her også.»

Han var ikke særlig begeistret for å snakke med meg. Likevel ba jeg ham om velsignelse. Marion var med.

Etter den slitsomme katolikkdagen måtte jeg til slutt også gå til skriftemål. Jeg ble kjent med en ydmyk prest, pater Engelbert Recktenwald. Jeg håper at jeg en gang vil møte ham igjen, han er en god skriftemålsater.

Da jeg talte foran TV-kameraene, var Beate Hambsch med tre ganger. Jeg tror at Beate virkelig våknet opp på denne katolikkdagen i Karlsruhe for å arbeide for Frelseren. Hun opplevde at når man arbeider for sjelenes frelse, så mottar man mange nådegaver fra Frelseren. Marion var også flittig. Hun snakket mye om den katolske troen, for det var mange fortapte sønner som hadde kommet til dette arrangementet. Takk Gud for denne nåden, at vi kunne videreformidle Guds ord.

21.06.92 — søndag

Jeg ba fra kl. 7.45 til 9.00 og gråt på grunn av den katolske dagen.

Jeg var skuffet og lurte på om det jeg hadde sagt hele dagen i går til folkene, og deretter foran tre kameraer, egentlig var riktig.

Frelseren: «Skriv, min datter, det du gjorde i går var bra. Jeg talte gjennom deg.»

Jeg: «Og Marion og Beate?»

Frelseren: «De er mine redskaper, min datter, fortsett å være meg tro.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du har rett. Man kan fort gi opp når man har sett alt det som skjedde på katolikkdagen. Man kunne si at katolikkene ikke lenger er katolikker.»

Frelseren: «Skriv, min datter, kjærligheten må man be om. Min datter, jeg vil alltid være hos deg.»

Jeg: «Men jeg føler at den urene ånden også er der nå. Den gjør seg gjeldende, og jeg kjenner et rykk i hånden min.»

Frelseren: «Han er også rasende fordi han ikke kan finne meg.»

Frelseren: «Sammen med meg vil du alltid beseire ham. Der jeg er, er også han.»

Jeg: «Men i hjertet er det ro og stillhet og fred, jeg føler det ubeskrivelig vakkert.» Frelseren: «Der kan den urene ånden ikke komme inn, for du har valgt meg.»

Jeg: «Si meg, hvem er du?»

Frelseren: «Min datter, jeg er din Herre og Gud, din sjelesveier.» Jeg: «Kjære Gud, tilgi meg at jeg spør igjen.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Kl. 13.00 — Rosenkrans i kirken i Rot.

22.06.92 — mandag

På legekantoret:

I dette øyeblikket elsket jeg Frelseren så høyt at tårene strømmet fra øynene mine. Jeg ba inderlig. Da jeg forenet meg med Frelseren, var det så mye kjærlighet der.

Frelseren: «Min datter, skriv ned. Alt du skriver, vil bli trykt i en bok.

Før trykningen vil det bli gjennomgått av en prest.»

Jeg: «Ønsker du det, Herre, eller skal jeg kanskje forbli i stillhet, i det skjulte?» Frelseren:

«Jeg ønsker at boken skal nå ut til folket.»

Jeg: «Noen ting må tas ut, det er for mye.» Frelseren: «Det tar presten seg av.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg har ingen prest.»

Frelseren: «Jeg skal gi deg en prest.»

Jeg: «Min Herre og Gud, når boken blir utgitt, vil de utestenge meg fra kirken.»

Frelseren: «Min datter, du har skrevet sannheten. Jeg er med deg.» Frelseren:

«Skriv, min datter, boken må snart trykkes.» «

Jeg: «Kjære Gud, vær så snill å gi oss nåde, så vi klarer å skrive raskere.»

Frelseren: «Ja, det kan du gjøre.»

Jeg: «Herre, din vilje skal skje med boken.»

Jeg: «Må jeg lese opp for pastor Trunk den 11.06.92?» Frelseren:

«Ja, gjør det.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Jeg takker deg, min datter, for at du følger min vilje.» Jeg:

«Jeg gjør det fordi jeg elsker deg, kjære Gud, over alt annet.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Kl. 18.30 Rosenkransbønn

og hellig messe i Rot

20.00 Bønnegruppe

23.06.92 — tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

I morges ba jeg i omtrent en time.

Under foreningen med Frelseren ble jeg flere ganger forstyrret av leger.

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min kjære Jesus, hva vil du at jeg skal skrive ned?»

Frelseren: «Min datter, det vil bli en ny krig i Europa. Krigen mot Russland vil spre seg videre.»

Rundt kl. 10.55 tok jeg røntgenbilder av en 12 år gammel gutt. Han hadde neseblødning og en brukket nese. Jeg sa til ham at man også må be når man står opp om morgenen. Han sa at han ikke hadde lært det, og at han kom fra det tidligere DDR. Jeg ga ham bønnesedler, og han ble glad. Så fortalte jeg ham litt om min voksendåp.

Etter en stund (etter røntgenbildene) vendte jeg meg igjen mot Jesus. Det var som en veiledning; jeg skulle gjenforenes med Frelseren. Frelseren:

«Skriv, min datter, det er viktig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, og hva skulle det være?»

Jeg spurte også om jeg ville klare å takle det jeg måtte skrive ned.» Frelseren: «Kall dem alle til bønn.»

Jeg: «Har jeg hørt riktig?»

Frelseren: «Min datter, du har hørt riktig.» Frelseren:

«Kall alle til bønn.»

Jeg: «Hvordan skal jeg gjøre det? Prestene lytter ikke. Jeg kan ikke gå til herr Kohl. Mange av dem jeg snakker med, snakker stygt om paven. Mange har meldt seg ut av kirken eller snakker stygt om troen. Det står så dårlig til med menneskene for tiden.»

Jeg: «Kjære Gud, gi meg et råd. Hvordan skal jeg kalle folk til bønn?» Frelseren: «Ja, min datter, gå selv til forbundskansler Kohl.»

Jeg: «Når vil du at jeg skal gå til ham?» Frelseren: «Så snart som mulig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Herre, din vilje skje. Jeg ber deg, led meg, veilede meg og vær hos meg.»

Frelseren: «Min datter, slik skal det bli.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg elsker deg over alt, jeg takker deg.»

Frelseren: «Kjære datter, gjør det snart.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal gå til forbundskansleren.»

Frelseren: «Denne krigen vil føre til flere døde og mer ødeleggelse.»

Jeg: «Jeg føler at åtselgribbene (demonene) er tilbake rundt meg, selv om jeg har strødd innviet salt.»

Frelseren: «Min datter, for dem er dette en pine, men på grunn av det du skriver, er de tvunget til å være hos deg. Den øverste tvinger dem.»

Jeg: «Så det er altså Lucifer.»

Frelseren: «Ja, min datter, du har gjettet riktig.»

Jeg: «Kjære Frelser, etter bønnegruppen klarte jeg ikke å sovne. Klokken var 01.00 om natten. Jeg følte en uro, det var ubehagelig, som om jeg hadde ormer overalt under huden, som løp og beveget seg under huden. Jeg tenkte straks på demoner og reiste meg umiddelbart opp av sengen. Jeg sprutet vievann på meg selv og sengen og ba den korte eksorsismen, og alt var borte igjen. Jeg sprutet så mye vievann at sengen jeg sovnet i, var våt.»

Frelseren: «Ja, det var mange; hadde du sett dem, ville du ha dødd.» Jeg: «Kjære Gud, vil noen tro meg?»

Frelseren: «De tror først når det er for sent.»

Jeg: «Jeg tror ikke jeg kommer til å glemme dette så fort. Det er motbydelig; hvordan må det da være i helvete? Kjære Gud, vær så snill og redd menneskene.»

Frelseren: «Min datter, gå i fred.» Rosenkrans og høymesse i rødt.

24.06.92 – onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg ba inderlig, og deretter sa jeg: «Herre, hvis du vil at jeg skal skrive det ned, så la din vilje skje, Herre.»

Frelseren: «Ja, min datter, skriv det ned.»

Jeg: «Det er så vakkert å føle varmen, kjærligheten fra Frelseren og den dype freden. Man kunne tilbringe timevis på denne måten.»

Frelseren: «Jeg vil forkorte tiden for mitt folk.»

Jeg: «Kjære Gud, si meg et annet ord, det er uklart for meg.»

Frelseren: «Menneskene må dø tidligere.» (enn i Guds plan)

Jeg ble forstyrret igjen. Veronika ropte på meg, jeg fikk besøk. Det var en ung mann som for 10 år siden jobbet hos meg som vernepliktig i siviltjeneste og nå snart var ferdig med medisinstudiet. Den gang ville han bli protestantisk prest, ikke fordi han trodde, men fordi han mente at han kunne tjene gode penger der. Jeg minnet ham om det og fortalte ham deretter om min tro i dag. Andreas var nå 30 år. Han sa igjen at når han var ferdig med studiene, ville han dra til Sveits, fordi man tjener bedre der, de betaler mer penger der.

Kl. 12.00 i kapellet. Jeg er alltid i kapellet. Jeg nevner det bare ikke lenger i dagboken, for at det ikke skal bli for mye.

Kl. 19.30 i Rochuskapellet – Hl. Messe.

25.06.92 – torsdag

Ingen stemme – Jeg var i kirken i Rot for å be rosenkransen og delta på Hl-messen.

26.06.92 – Hjerter-Jesu-fest

Bønneforening:

Frelseren: «Menneskene må omvende seg, for en stor fare venter på dem. Dere har så lite tid igjen.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg tør ikke å spørre deg. Hjelp meg, vær så snill. Du vet alt. Hva ønsker du av meg?»

Frelseren: «At du forblir trofast mot meg. Gå i fred, min datter.» Rosenkrans og hellig messe i Rot.

27.06.92 – lørdag

Kl. 07.15 var jeg i kirken i Waghäusel til den hellige messen.

Etterpå skrev jeg dagbok sammen med Marion og et brev til forbundskansleren, H. Kohl.

Mellom kl. 16.30 og 18.15 var jeg i kirken i Rot, hvor jeg ba og gikk til skriftemål. Om kvelden kom to teologistudenter fra Lantershofen, Matthias og Fridolin. Langt ut på natten leste jeg høyt for dem fra dagboken.

28.06.92 – søndag

Hjemme ba jeg i omtrent en time. Fridolin sang på badet. Mannen min forstyrret også. Det var vanskelig å forene meg med Frelseren.

Fridolin, Matthias og jeg dro til kirken i Waghäusel. Etter den hellige nattverd bekreftet Frelseren budskapet for meg. Jeg gråt. Papiret jeg hadde skrevet på om morgenen, hadde jeg revet i stykker; jeg ville ikke tro på det. Og nå gjentok Frelseren det. Jeg måtte gråte så mye, og likevel gikk vi til pater Aemilian.

Jeg snakket med pater Aemilian i omtrent 20 minutter.

Fridolin og Matthias hadde lyttet. Jeg følte at jeg ikke var alene. Frelseren var med meg.

Jeg sa at munnkommunionen var den riktige veien. Pater Aemilian mente at Frelseren gikk ut fra de små delene av hostien. Etter samtalen ba jeg ham om velsignelsen.

Da hadde vi bare en time og 15 minutter igjen til lunsj. Fridolin ba, og Matthias hjalp meg med matlagingen.

Deretter gikk vi kl. 13.30 inn i kirken for andakt.

Da vi var hjemme igjen, ba vi den smertefulle rosenkransen for fred på latin.

29.06.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg var misfornøyd i går, etter samtalen med pater Aemilian. Derfor spurte jeg Frelseren om han var til stede i de små delene av hostien.

Frelseren: «Skriv, min datter, også i de små bitene befinner jeg meg. Hør godt etter, min datter, faderen forvrenger den hellige Fars lære. Be for ham.»

Frelseren fortsatte: «Skriv, min datter, krigen sprer seg svært raskt. Alle vil bli involvert i kampene.»

Jeg: «Hvem er alle?»

Frelseren: «Alle de som har hat i hjertet.» Jeg:

«Og de som har kjærlighet?»

Frelseren: «De trenger ikke å kjempe.»

Jeg: «Men de som er fylt av hat, er i flertall, de er flere enn de som er fylt av kjærlighet.»

Frelseren: «Jeg er med de få, de vil seire.»

Jeg: «Det minner meg om David og Goliat.»

Frelseren: «Slik er det, min datter.»

Frelseren: «Du hører til de få som har kjærlighet.» Jeg:

«Må de andre da være redde?»

Frelseren: «Hvis de elsker meg, vil de ikke være redde.» Jeg spurte ikke, men tenkte bare på om han også var min brudgom. Frelseren:

«Ja, jeg er din brudgom.»

Jeg: «Men jeg forstår det ikke helt ennå.»

Frelseren: «Min datter, du er min brud.»

Jeg: «Kjære Herre Jesus Kristus, vær så snill å forklare meg dette tydeligere: Hva er en brud?» Frelseren: «Bruden er den som allerede har gitt meg alt.»

Jeg: «Kjære Gud, men jeg tror jeg er en synder og kan ikke forstå at jeg er din brud.»

Frelseren: «Hittil har ingen forstått det heller.»

Frelseren: «Min kjære datter, forbli meg tro. La deg ikke påvirke av andre. Gå i fred.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg elsker deg og takker deg, og har intet annet ønske enn å være deg tro.»

HI. Messe og rosenkrans i rødt.

En pater fra India hadde kommet som vikar, pastor Vogt var på kur.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Pastor Dochart tok imot skriftemål.

30.06.92 — tirsdag

Kl. 10.00 i legerommet:

Jeg ba inderlig og anbefalte mange mennesker til Frelseren, og til slutt alle sjeler. Frelseren: «Min datter, det behager meg det du har sagt. Skriv, min datter, du er trøtt, hvil deg.»

Jeg: «Men i morgen vil jeg dra til Rodalben, ved Pirmasens. Der finnes et stort tegn for verden.»

Frelseren: «Ja, dra dit, min datter, dette tegnet er mitt tegn.» Jeg: «Dette tegnet skal helt sikkert tilbedes i kirken.

Hvorfor gjør de ikke det?»

Frelseren: «Fordi prestene ikke lever i Guds nåde.»

Jeg: «Men det er jo allerede 40 år siden. Det må da skje noe.» Frelseren: «Det vil skje noe. Men ikke ennå.»

Frelseren: «Skriv det ned. Jeg elsker deg, min datter.»

Etter en stund:

Frelseren: «Tegnet vil komme.» (Tegnet som Frelseren allerede hadde lovet meg.)

Jeg: «Må jeg forberede meg på det?»

Frelseren: «Forbli alltid i meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, mitt eneste ønske er å alltid være sammen med deg, for det finnes ikke noe vakrere.»

Frelseren: «Dette tegnet vil skje i kirken.» Frelseren: «Vil du at dette tegnet skal skje med deg?»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min brudgom, men også at jeg ikke skal skilles fra deg, og at jeg skal lovprise og prise deg sammen med de hellige i all evighet. For det finnes ikke noe vakrere enn å være i din kjærlighet.»

Frelseren: «Slik skal det bli, min datter.»

Frelseren: «Du får et oppdrag fra meg: å hjelpe meg med å redde de andre sjelene.»

Jeg: «Hvem er de andre?»

Frelseren: «Sjelene som tviler.»

Jeg: «Å, min Herre, det er jo mange. Men jeg skal gjøre det slik du vil, for jeg elsker deg over alt.»

Frelseren: «Min brud, gå i fred.»

Jeg: «Kjære Gud, har jeg hørt riktig? Si det til meg igjen, vær så snill.» Frelseren:

«Ja, min datter, du er min brud.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min brudgom, jeg takker deg for alt.»

Rosenkrans og høytidsmesse i rødt.

01.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 i legerommet:

Etter ca. 10 minutters inderlig bønn var det stillhet i omtrent 15 minutter, så hørte jeg

Frelseren: «Min datter, den store krigen begynner allerede. Alle mennesker på jorden er ansvarlige. Jeg ønsker at det skal bedes mye. Gjør bot og fast. Jeg elsker deg, min datter, gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, takk, min kjære Herre Jesus. Vær barmhjertig mot alle mennesker. Redd oss, Herre, la oss ikke gå fortapt, vi er dine barn.»

Om ettermiddagen ledet jeg bønnen i familien Wafzigs hus. Det var flere troende til stede, begge rommene var fulle. Deretter gikk vi til den hellige messen.

Pastor Weber ledet den hellige messen. Jeg tror det var den siste jeg feiret sammen med ham. Pastor Weber skal snart pensjonere seg.

Etterpå dro vi til Brigitte og Franz. Fridolin var også der, sammen med tre studenter: Josef, Markus og Matthias.

Det var mange andre mennesker hos Brigitte og Franz, og jeg fortalte om mine opplevelser, erfaringer og min tro.

02.07.92 – torsdag

Kl. 10.00 på arbeidsplassen – legekantoret:

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, hva vil du at jeg skal skrive?»

Frelseren: «Gi meg din fremtid.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min Jesus, jeg gir den til deg, for jeg har lagt mitt liv og min fremtid i dine hender, og den tilhører deg.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg slik du har sagt det.»

Jeg: «Ja, min Herre, Jesus, for jeg vet at du er så god og at det bare finnes det gode hos deg.

Jeg kan ikke forestille meg noe annet enn å alltid være sammen med deg. Jeg er ranken på vinstokken.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg bestemmer fremtiden.» Jeg:

«Hvordan skal jeg kjenne det igjen, når du bestemmer det?»

Frelseren: «Det jeg krever av deg, det skal du bare gjøre.» Jeg:

«Hvordan skal jeg vite at det kommer fra deg?»

Frelseren: «Jeg skal la deg kjenne det igjen.»

Jeg: «Kjære Gud, må jeg gjøre noe allerede nå?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Hva, min Herre og Gud, min brudgom?»

Frelseren: «Tro fast på det jeg sier til deg.»

Jeg: «Min Herre, min kjære og barmhjertige Gud, jeg skal tro fast på det, for du har allerede gitt meg den levende troen.»

Frelseren: «Skriv, min datter, fremtiden vil bli slik jeg vil.» Jeg: «Mener du min fremtid?»

Frelseren: «Ja, din fremtid, den tilhører meg.»

Jeg: «Det skal være slik du vil, min Herre og Gud. Jeg elsker deg så høyt, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg slik du har sagt det.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg elsker deg, min brud, gå i fred.» Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg.»

Det falt meg inn at Frelseren hadde sagt til meg at han ville bære meg.

Frelseren: «Jeg vil bære deg dit jeg vil. Du vil være på to steder samtidig.»

Jeg: «Men Herre, jeg er jo bare én.»

Frelseren: «Jeg kan mangedoble.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg forstår ikke dette, men jeg tror at du kan det.» Jeg:

«Herre, hvorfor trenger du meg på to steder?»

Frelseren: «For å overbevise de vantro. Min kjære datter, det er fint at du spurte. Min datter, forbli meg trofast.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal være deg trofast. Jeg takker deg, min kjærlige Far.»

02.07.92 – torsdag

Rosenkrans og HI-messe i rødt.

03.07.92 — fredag

Kl. 10.00 i legerommet:

Jeg ba inderlig, jeg ville bare skrive hvis det var Guds vilje.

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal skrive det ned, fordi du vil det.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg ønsker å endre tiden.» Jeg:

«Hvordan kan man endre tiden?»

Frelseren: «Jeg skal forkorte den.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg er så dum, jeg forstår det ikke, forklar det enklere for meg.»

Frelseren: «Pesten kommer over dere.»

Jeg: «Min Herre og Gud, dette er igjen et trusselbudskap.»

Frelseren: «Menneskene vil ikke omvende seg.»

Jeg: «Kjære Gud, får man vite hva du kaller en plage?»

Frelseren: «Skriv, min datter, det kommer en tørkekatastrofe.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg kjenner nå igjen den urene ånden. Den napper meg i høyre hånd. Er det en, eller har jeg innbilt meg det?»

Frelseren: «Ja, det er flere.»

Jeg: «Jeg har allerede bedt så mye i morges.»

Frelseren: «Fortsett å be.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er redd.»

Frelseren: «Med meg trenger du ikke å være redd.»

Jeg: «Hvordan skal jeg vite om du alltid er hos meg?»

Frelseren: «Jeg er alltid med deg.»

Jeg: «Egentlig føler jeg det som om jeg aldri er alene. Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Skriv det ned. Du er min kjære datter.»

Jeg: «Jeg elsker deg, min Herre og Gud, over alt, og ønsker at jeg aldri skal slutte å elske deg.»

Frelseren: «Gå i fred, min datter.»

Mellom kl. 16.00 og 17.00 vannet jeg hagen. Etter den tiende kannen med vann ble jeg dårlig, kvalm og svimmel, og jeg fikk sterke smerter i hjertet.

Jeg klarte knapt å puste. Langsamt gikk jeg til sengs. Jeg drakk umiddelbart vievann viet av pater Gebhard Heyder og sprayet Nitrolingual-spray 04 i munnen.

Sønner min ville ringe legen. Så fikk jeg også smerter i øvre del av magen.

Hjertesmertene varte i omtrent 15 minutter. Jeg sa til Frelseren at jeg ikke fikk lov til å dø, for jeg måtte fortsatt skrive ferdig dagboken. Jeg drakk igjen av det innviede vannet. Jeg følte meg bedre.

Så gikk jeg inn i kirken. Etter den hellige nattverd følte jeg meg enda bedre. Min Frelser er den beste legen.

Etterpå kom Fridolin fra Lantershofen og Erich fra Rot. Vi leste fra boken til Barbara Weigand. En bok som alle burde lese.

04.07.92 – lørdag

Etter en times bønn spurte jeg Frelseren under foreningen om han ønsket at jeg skulle skrive i dag.

Frelseren: «Ja, min datter, jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: «Jeg blir forstyrret av mannen min og svigermoren min. Jeg kan dessverre ikke skrive ned noe.»

Når man er forent med Frelseren, er det ingenting djevelen liker bedre enn å forstyrre, slik at man ikke skal skrive ned noe.

Svigermoren er syk for tiden. Hun har ikke engang gått i kirken de siste dagene, og hun kan knapt gå. Men nå, mens jeg sitter hjemme og skriver budskapet, støvsuger hun trappeoppgangen med den tunge støvsugeren, som om hun var den friskeste personen i verden.

Jeg setter Gud på førsteplass. Når man ber først, kan man senere gjøre mye bedre med kjærlighet, enten det er å gjøre rent eller å arbeide, og man får gjort mye mer og bedre. Knapt hadde jeg samlet tankene igjen, før mannen min forstyrret meg.

Ingen tar hensyn til at Frelseren snakker med meg. På jobben er det nesten bedre enn hjemme. Naboens hund bjeffer nå, bilene på gaten kjører forbi.

«Kjære Frelser, jeg prøver å snakke med deg.»

Omtrent 15 minutter senere: Mannen min gikk bort, og jeg var alene. Jeg la telefonrøret til side, slik at det ikke skulle ringe.

Jeg ble fristet. Jeg gråt en stund.

Jeg lurte på om det i det hele tatt var Frelseren som snakket til meg. Det var tungt for meg. Jeg sa til Frelseren at jeg heller ville dø med en gang hvis det var djevelen som snakket til meg og ikke Frelseren. For jeg har gitt alt til Frelseren og ikke til djevelen.

Da hørte jeg:

«Skriv, min datter, veien til meg er bratt og smal. Det er så få mennesker som befinner seg på den. Ja, min datter, du er også på denne veien. Jo brattere den er, desto flere fristelser møter deg.»

Jeg: «Kjære Frelser, det er vanskelig for meg å skrive dette, for jeg har ingen prest som kan høre hva du sier til meg. Jeg er så uerfaren, og jeg føler meg så dum når jeg skal skrive, og jeg gjør mange feil. Jeg er uverdig til å høre stemmen din. Men én ting kan ikke ta feil, og det er min kjærlighet til deg. Frelser, jeg kan ikke skrive mer nå.»

Frelser: «Gå i fred, min datter.»

Jeg: «Kjære Gud, vær så snill og tilgi meg. Jeg takker deg også for disse fristelsene, som er så vanskelige for meg. Jeg er tross alt et svakt menneske, et støvkorn.»

16.30–19.45: I denne tiden var jeg i kirken i Rot. Jeg ofret alt, også den hellige nattverd, til Jomfru Maria. Deretter gikk jeg til skriftemål hos pater Paul Adambukulam, som var vikar for pastor Vogt.

05.07.92 — Søndag

7.30–9.15: Jeg ba hjemme før den hellige messen og forenet meg med den.

Frelseren: «Skriv det ned, min datter, jeg gir deg tid til oppgaven du må utføre.» Jeg:

«Herre, hvilken oppgave må jeg utføre? Har det noe med kirken å gjøre?»

Frelseren: «Ja, denne oppgaven er for kirken.»

Jeg: «Kan jeg sammenligne denne oppgaven med evangeliet?»

Frelseren: «Ja, det kan du.»

Jeg: «Jeg vil ikke gjette, vær så snill å fortelle meg

det.» Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg ventet en stund og sa: «Jeg vet det ikke, min Herre, det er uklart for meg, og jeg kan heller ikke forestille meg hva slags oppgave det vil være.»

Frelseren: «Det kommer senere. Denne oppgaven, som jeg gir deg, må du utføre.» Jeg: «Men jeg kan ikke gjøre noe hvis jeg ikke vet hva.»

Frelseren: «Gi brevet til den hellige far til presten som er her som stedfortreder, og han må gi det til den hellige far personlig.»

Jeg: «Var det din vilje at denne pateren skulle komme til vår kirke?» Frelseren: «Ja, det var min vilje.»

Jeg: «Vil han også gjøre det?»

Frelseren: «Ja, han vil gjøre det.»

Jeg: «Jeg er glad for at jeg har en kopi av brevet til den hellige Fader. Ja, min Herre, jeg skal gjøre det. Din vilje skal skje.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Jeg ba enda en takkebønn.

Kl. 13.30 var det rosenkransbønn, ingen andakt. Men Hedwig H. ledet etter rosenkransbønnen også litanien til Det hellige dyrebare blod.

Foran kirken sto to hjemløse som lette etter tepper å sove på. Jeg inviterte dem hjem til meg. Hedwig ble også med.

Jeg ga dem mat, og så ba jeg rosenkransen sammen med Hedwig H. Den ene av de to hjemløse sovnet umiddelbart, mens den andre ba med. Vi ga dem to soveteppe, og så gikk de sin vei.

Kl. 18.30: Jeg deltok på rosenkransbønnen og den hellige messen i Rochuskapellet i Mingolsheim. Hedwig var også med.

06.07.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Takk Gud for at det ikke var så mange pasienter. Om sommeren er det færre enn på andre tider av året. Da får man tid til å be mer, for jeg liker ikke meningsløse samtaler. Det evige livet begynner ikke først etter døden, men her og nå på jorden.

Derfor er det første og det andre budet så viktig. Der det ikke er ære for Gud, der er det heller ingen kjærlighet.

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren.

Frelseren: «Tiden er kommet da dere alle skal siles. Vær på vakt, Satan er sterk. Mange består ikke denne prøven. De mangler kjærlighet. Be uten opphold. Ånden er villig, men kjødet er svakt. Guds Ånd hviler i dere. Dere må vise Ham ære.» Frelseren: «Min datter, tvil ikke, gå i fred.»

Jeg: «Jeg føler nå mye varme og kjærlighet i meg, men jeg beklager at jeg bare kaller stemmen for «stemme», for det er en indre samtale.

Man snakker om en stemme når man hører den høyt, eller når man snakker. Jeg hører dette fra en dybde som er så ufattelig. Derfor ber jeg deg, min Herre og Gud, tilgi meg.

Jeg tviler ikke på din kjærlighet og din nærvær, men jeg undrer meg over at andre mennesker ikke hører noe slikt. I begynnelsen trodde jeg at alle hørte det, akkurat som jeg. Men når man så hører at det ikke er slik, trenger man sikkert litt tid på å forstå at dette er en stor nåde fra deg og ikke fra meg selv. Jeg takker deg, min Herre, min kjære Jesus, for denne store nåden.

Rosenkrans og høymesse i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Vi ba i to timer.

07.07.92 – tirsdag

Kl. 10.00 Legekontoret:

Jeg ba og forenet meg med Ham.

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg trenger...»

Jeg: «Herre, hvem er du, når du sier: 'Skriv, min datter'? »

Frelseren: «Du kan skrive til Jesus.»

Frelseren: «Jeg trenger sterke bekjennere i tiden som kommer. Du er ikke så sterk ennå, min datter.»

Jeg: «Kjære Gud, kjære Jesus, hva må jeg gjøre for å bli sterk?» Frelseren:

«Stol fullt og helt på meg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, gi meg denne nåden, så jeg kan ha full tillit til deg.» Frelseren: «Min datter, jeg gir deg den.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du er min kjærlige Far. Du har allerede gitt meg den levende troen, deretter trofastheten mot deg og nå tilliten til deg.

Er dette dyder?»

Frelseren: «Ja, det er dydene du nå har.»

Jeg: «Fru Becker ga meg en lapp hvor det sto at en ung mann, R. Denninger, har en sykdom, Crohns sykdom.»

Frelseren: «Denne herren skal bære dette korset med kjærlighet.» Jeg: «Har jeg skrevet kors riktig?»

Frelseren: «Ja, dette korset som jeg har gitt ham.»

Deretter:

Frelseren: «Min datter, det gleder meg at boken av Barbara Weigand gir deg glede og hjelper deg.»

Jeg: «Ja, min kjære Jesus, det er også en av de beste bøkene. Alle burde lese den.»

Jeg spurte Frelseren om ferien min, for jeg har jo gitt alt til Frelseren. Jeg: «Hva ville du gjort i mitt sted?»

Frelseren: «Bli hjemme, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, det skal jeg gjøre. Takk for det gode rådet.» Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter, gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

08.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 på legekontoret:

Veronika og jeg ba sammen den smertefulle rosenkransen, deretter litanien til det dyrebare blodet og enda flere bønner.

Jeg: «Kjære Gud, det er vakkert å overgi alt til deg; da er man fri for problemer, vrede, tvil og frykt. Slik du sier, slik skal det bli. Alt skal skje slik du vil.» Frelseren: «Det vil skje en stor katastrofe i nær fremtid.»

Jeg: «Hvor?»

Frelseren: «Alle er mine barn, det må bedes.»

Frelseren: «Et av atomkraftverkene vil utrydde mange mennesker. Skriv ned, min datter, alt på grunn av penger. Tyskland vil delta i denne krigen mot Serbia.» Jeg: «Så da blir det likevel krig i Serbia?»

Frelseren: «Ja, snart.»

Jeg: «Kjære Frelser, din ånd er forenet med min ånd, derfor taler du til meg.» Frelser: «Ja, slik er det.»

Frelseren: «Vær på vakt, fristelsene er sterkere. Min datter, hold deg fast i min hånd.»

Jeg: «Min kjære og barmhjertige Gud, det skal jeg gjøre. Måtte min skytsengel minne meg på dette og beskytte meg, og jeg ber om at Den hellige Jomfru Maria må spre sin beskyttende kappe over alle sine barn og over meg.»

Frelseren: «Min datter, gå i fred.»

Kl. 15.45 ringte pater Joachim fra Oggersheim til meg. Jeg snakket med ham i ca. 10 minutter. Han ville vite om jeg hadde snakket med forbundskansler H. Kohl. Jeg sa ham at jeg hadde sett forbundskansleren sammen med hans kone, da de nettopp så på ballett i München. (Jeg så dem begge på TV, i nyhetene, som jeg hadde sett hos svigermoren.)

Kanskje er det viktigere enn å lese brevet og oppfylle Guds vilje. I ferietiden hadde vi også høymesse hos oss på onsdager, så jeg trengte ikke å gå til Rochuskapellet.

Kl. 18.30 rosenkrans og HI-messe i rødt.

09.07.92 – torsdag

I morges ba jeg i over en time. Under foreningen:

Frelseren: «Skriv, min datter, du blir invitert til paven.»

Jeg: «Før Veronikas ferie, eller etterpå? Og vil jeg få audiens hos den hellige far?»

Frelseren: «Ja, du skal snakke med ham.»

Jeg: «Herre, jeg tror på det du har sagt. Jeg tror nå at det vil skje slik.»

Frelseren: «Min datter, du trenger ikke å vite hva som venter deg i nærmeste fremtid. Din fremtid tilhører meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, slik skal det være.»

Jeg: «Det betyr at jeg ikke trenger å bekymre meg for hvordan det skal gå videre. Du tar den bekymringen fra meg.»

Frelseren: «Du har skrevet det riktig, det behager meg. Slik skal det bli.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Litt etter den hellige nattverd ba jeg om at pater Adambukulam skulle henvende seg til meg, slik at jeg kunne fortelle ham hva Frelseren ønsker.

Da jeg gikk ut av kirken, spurte pateren meg om jeg skulle reise til Heidelberg i morgen. Jeg rakk å fortelle ham at jeg hadde et budskap fra Frelseren til ham.

Han sa til meg at hvis han ikke sto foran kirken kl. 06.45 i morgen, ville han ikke bli med til Heidelberg. Han tok vennlig farvel med meg.

Anton, en nattverdsassistent, så at jeg snakket med ham.

10.07.92 – fredag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg fortalte Frelseren at jeg hadde vært foran kirken i Rot i morges kl. 06.50, og at pater Paul ikke var der.

Min mann og jeg ba så sammen på turen til Heidelberg. På sykehuset hadde jeg så bedt sammen med Veronika.

Frelseren ønsket at jeg skulle skrive dette.

Frelseren: «Menneskene skal søke dekning for flyet.» Jeg:

«Gjelder dette Forbundsrepublikken Tyskland?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Er Forbundsrepublikken truet av fly?» Frelseren:

«Ja, snart. Flyene kommer fra øst.»

Jeg: «Herre, det er jo veldig tungt, det jeg må skrive her.»

Frelseren: «Min datter, de skal alle be.»

Frelseren: «Min datter, menneskene er utsatt for en stor fare. Kall dem til bønn. Jeg må igjen forkorte tiden. Alle har så lite tid igjen.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer, kjære Gud?»

Frelseren: «Ja, alt du skriver, må snart trykkes.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg ber deg om nåde, slik at Marion og jeg kan skrive raskere, for vi har så mange forstyrrelser når vi skriver at vi ikke kommer så fort frem.» Frelseren: «Min datter, dere må anstrenge dere.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal anstrenge meg for å skrive.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Under foreningen kjente jeg varme og mye kjærlighet, og jeg fikk så mye nåde, særlig ro og fred. Ja, jeg kjente at Frelseren var til stede i meg.

Han talte som en frelser som ønsker å redde alle sine barn.

Kl. 15.00: Jeg åpnet en pakke fra Miriam-forlaget. I et nyhetsbrev leste jeg at

H. Josef Künzli var død. Jeg hadde lenge bedt for ham, for han skulle trykke boken, og nå var han død.

Jeg begynte å gråte, tente et lys for ham, sprutet vievann for ham og begynte straks å be for ham.

Kl. 18.30: Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Etter den hellige messen ga jeg brevet til den hellige far, fader Paul Adambukulam, og ba ham om å overrekke det personlig til den hellige far. Deretter inviterte jeg ham til mandag

kl. 19.45 til å komme og høre meg lese opp fra dagboken min hva Frelseren hadde sagt til ham. Jeg inviterte ham også til bønnegruppen kl. 20.00, slik at han kunne se hva og hvordan vi ber. Han sa at han ville komme hjem til meg.

Deretter kom Marion, og vi skrev i dagboken.

11.07.92 – lørdag

Jeg kom til kirken i Waghäusel kl. 08.15 i stedet for kl. 07.15, uten å ha lagt merke til det. Irma snakket til meg og spurte om jeg visste hva klokka var.

Da jeg sa «kl. 07.15», lo hun og forklarte meg at klokken allerede var 08.15. Noe slikt har aldri skjedd meg før.

Så gikk jeg til Marion, og vi skrev dagbok.

Om ettermiddagen gikk jeg i kirken mellom kl. 16.30 og 19.45. Jeg ba for mange saker.

12.07.92 – søndag

07.50–09.00: Etter bønnen hadde jeg forenet meg med

Frelseren: «Verden er i svært stor fare. Europa har lite tid til å gjøre opp for seg. Nesten alle mennesker vil gå tapt. De er ikke forberedt på det evige livet.

Menneskene har overgitt sin vilje til Satan.» Jeg:

«Men det er jo så mange som går i kirken.»

Frelseren: «Mange av dem vil fortsatt falle fra.»

Jeg: «Er dette 'siktingen'?»

Frelseren: «Ja, Satan siktet allerede.»

Frelseren: «Skriv, min datter, verden har aldri før vært i en slik synd som nå.

Krigen vil spre seg like raskt som alle kriger hittil. Min datter, be, be mye. Gjennom bønnen kan dere gjøre mye godt igjen.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Jeg trenger veldig mange bønnegrupper.»

Jeg: «Vi har mange bønnegrupper i vårt nærmiljø.» Frelseren: «Ikke nok til å redde det store antallet mennesker.»

Frelseren: «Min datter, så mange sjeler går tapt hver dag. Bønnegruppen du leder, bærer mye frukt, men den må fortsatt modnes.»

Jeg: «Hva må de gjøre for å modnes?» Frelseren: «De må elske.»

Jeg: «Jeg tør ikke å spørre, det høres ut som et trusselbudskap.»

Frelseren: «Nesten hele Apokalypsen er et trusselbudskap. Mine barn, jeg kan ikke trøste dere. Dere må be og faste mye. De som elsker meg, vil bli frelst. Og de som ikke elsker meg, har allerede valgt sin far, verdens fyrste.» Jeg: «Kjære Jesus, du er verdens seierherre og frelser, du kan redde dem alle.» » Frelseren: «Min datter, menneskenes frie vilje fører dem ut i avgrunnen. Min datter, jeg elsker deg, og jeg elsker fortsatt alle mennesker. Gå i fred.»

Jeg: «Kjære Gud, tilgi oss alle. Jeg elsker deg også på vegne av dem som ikke elsker deg. Vær barmhjertig mot oss og redd oss, så vi ikke går til grunne. Jeg takker deg for disse smertefulle ordene, som er et trusselbudskap til verden.»

Kl. 10.00: Jeg deltok på HI-messen i Rot.

Kl. 13.30 Rosenkransbønn uten andakt i Rot, i kirken. Pater Paul holder ingen andakt.

7. juli 1992 – mandag

Kl. 10.00 Legenes rom:

Jeg ba inderlig og forenet meg deretter med Frelseren.

Frelseren: «Min datter, hør godt etter. Alle trykte ark vil en prest ta med seg, gjennomgå og sørge for at de blir trykt. Hvilket forlag som skal trykke dem, vil presten bestemme. Det skal ikke være din bekymring.»

Så sa Frelseren:

«Oppbevar dagboken din i stillhet, for Satan er sterk. Han vil ødelegge alt jeg har skrevet. Først når boken er ferdig, må den leses.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, du skal skrive ned. Min ånd er forbundet med din, da hører du meg tydeligere.»

Frelseren: «Skriv, min datter, krigen vil bli sterkere i løpet av de neste dagene.» Jeg:

«Hvilken mener du, i Bosnia eller i Russland?»

Frelseren: «På begge sider, det kan du skrive, min datter. Be for de døende.» Jeg: «Er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Ja, min datter, gå ikke alene, uten meg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg ønsker å alltid være hos deg og sammen med deg.» Frelseren: «Det behager meg, min datter, gå i fred.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg elsker deg og takker deg.»

14.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Under foreningen:

Frelseren: «Skriv ned, min datter.» Jeg:

«Er det igjen på grunn av krigen?»

Frelseren: «Ja, be for Serbia.»

Jeg: «Jeg trodde H. Panić ordnet alt?» Frelseren: «Det er en felle fra Satan.»

Jeg: «Så han er ikke den rette mannen for Serbia?»

Frelseren: «Nei, han er en ulv i fåreklær.»

Jeg: «Kan denne krigen forhindres, når du sier: Be for Serbia?» Frelseren: «Mange sjeler kunne bli reddet. I krigen i Serbia vil flere sjeler gå tapt enn i Bosnia og Kroatia til sammen.»

Etter en stund hørte jeg:

«Skriv, min datter: Vår Frue – åpenbaringen kommer snart.» Jeg: «Hvor?»

Frelseren: «I den røde kirken. Be og fast. Tegnet vil snart komme, i løpet av kort tid.»

Jeg: «Hvorfor sier du 'i nærmeste fremtid'?»

Frelseren: «Fordi det er jeg som bestemmer tiden. I denne kirken må det bedes.»

Frelseren: «Min datter, hør godt etter. Skuff meg ikke.»

Jeg: «Nei, min Herre og Gud, jeg skal ikke skuffe deg. Vær så snill, gi meg nåden til å være modig.»

Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.»

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Rundt kl. 21.00 besøkte pater Paul Adambukulam meg. Han lovet meg å komme tilbake til bønnegruppen på mandag.

15.07.92 — onsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg ba og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Menneskene befinner seg i Satans snare.» Jeg: «Kjære

Gud, når du sier 'menneskene', tenker jeg på alle.» Frelseren: «Det er bare et lite antall som ikke befinner seg der.»

Jeg: «Det høres ut som i visjonen til Don Bosko.»

Frelseren: «Min datter, du tar ikke feil. De skal alle omvende seg. For mange er det allerede for sent.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer?» Frelseren:

«Ja, skriv det ned, det er faktisk veldig viktig.» Jeg:

«Ja, min Herre og Gud, og hva er det?»

Frelseren: «I år vil det bryte ut krig i Serbia. Skriv, min datter, den store forvirringen i kirken er medskyldig. Biskopene må vende tilbake til kirkens sanne lære.»

Jeg: «Hva er det verste i kirken nå, hvorfor er det forfall i kirken?» Frelseren: «Vanærelsen av mitt legeme. Håndkommunionen må avskaffes umiddelbart.»

Jeg: «Jeg er jo så hjelpeløs.»

Frelseren: «Det stemmer. Men hos meg er du ikke hjelpeløs.» Jeg: «Hva skal jeg bare gjøre?»

Frelseren: «Snakk om det igjen og igjen. Like raskt som den ble innført, må den også avskaffes igjen. Skriv, min datter, at hvis de ikke gjør det, vil en straff ramme dem.

Ulydighet mot meg er det største onde som kan ramme alle mennesker.»

Frelseren: «Fortsett å snakke om det. Jeg vil være hos deg når du snakker om det. Min datter, forbli meg tro. Jeg elsker deg, gå i fred.»

16.07.92 — torsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre. Jeg takker deg for at du taler til meg, og jeg elsker deg over alt, for for meg handler det ikke om nysgjerrighet på hva du vil si til meg, men om sjelenes frelse, og om at jeg skal oppfylle din vilje, fordi du sier at jeg er din tjenerinne. Siden jeg forener min ånd med din Hellige Ånd, trenger jeg ikke å frykte at noen andre skal blande seg inn. Det er bare mulig hvis du tillater det.»

Frelseren: «Skriv, min datter, alle må vende seg bort fra den brede veien, for de har ikke mye tid igjen. Siden jeg må forkorte tiden, må omvendelsen skje raskt. Det er så mange døde, og ingen prest kan begrave dem; be for dem.»

Jeg: «Er det nok med det jeg har skrevet, eller må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Du må bygge kapellet så fort som mulig.»

Jeg: «Kjære Gud, gi arkitekten Wolfgang nåde til å få ferdig planen raskere; jeg har heller ikke nok penger ennå.»

Frelseren: «Alt vil være på plass til rett tid.»

Jeg: «Kjære Gud, send meg også arbeidere som kan hjelpe meg med å bygge kapellet.»

Frelseren: «Min datter, vi har lite tid.»

Jeg: «Hvorfor sier du 'vi'?»

Frelseren: «Jeg er med dere.»

Jeg: «Herre, din vilje skal skje. Jeg skal gjøre mitt beste for å oppfylle din vilje. Jeg ber deg om nåde til det.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

17.07.92 – fredag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg ba og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Min datter, jeg trenger mange bønner. Krigen har begynt.» Jeg:

«Du sa at krigen begynte 01.07.92.»

Frelseren: «Den russiske krigen.»

Jeg: «Kjære Gud, hvorfor kaller du denne krigen for den russiske krigen?»

Frelseren: «Fordi de står bak serberne. Denne krigen vil man ikke kunne stoppe.» Jeg:

«Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja. Det vil bli mange døde i tiden som

kommer.» Frelseren: «Min datter, jeg trenger sterke

bønnere.» Jeg: «Frelseren, hva mener du med sterke bønnere?»

Frelseren: «De som ber med hjertet. Skriv ned, min datter, du vil snart oppleve en åpenbaring av Jomfru Maria.»

Jeg: «Men det har du jo allerede fortalt meg.»

Frelseren: «Det nærmer seg.»

Jeg: «Hva betyr 'nærmer seg'?»

Frelseren: «Elsk henne.»

Jeg: «Elsker jeg henne ikke nok?»

Frelseren: «Du snakker lite med henne.»

Jeg: «Kjære Jesus, jeg lover deg å snakke mer med vår hellige mor i fremtiden og å elske henne mer.»

Frelseren: «Min datter, det jeg har skrevet, behager meg. Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Om ettermiddagen så jeg at jeg hadde fått post fra forbundskanslerkontoret (ref.: 012—K—0007772/92/0()01). — se kopi, side - 155 -

Kl. 18.30 ba jeg rosenkransen i kirken for denne saken og ble også igjen til den hellige messen.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren hva jeg skulle gjøre. Klokken var omtrent 19.40.

Frelseren: «Tror du at du vil få snakke med ham?»

Jeg: «Ja, det tror jeg.»

Frelseren: «Be for ham, du vil få et brev til fra forbundskansleren.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal be for ham og for denne saken.»

18.07.92 — lørdag

Kl. 07.15 var jeg i kirken i Waghäusel, deretter hos Marion, som nesten hver lørdag etter den hellige messen, fordi vi da skriver dagbok. I dag ga jeg Monika Hambsch boken av Barbara Weigand i gave, og jeg sa til henne at når hun hadde lest den, ville hun forstå meg bedre.

Kl. 16.30–18.30 i kirken i Rot: Jeg ba og gikk deretter til skriftemål hos pater Paul Adambukulam.

Knappt hadde jeg kommet hjem før jeg ble angrepet igjen. Denne gangen gikk demonen løs på Hedwig H. og mannen min. Hedwig vil absolutt at jeg skal ha på meg et hodeplagg i kirken, fordi en begavet kvinne et eller annet sted har sagt det.

Jeg sa til henne: «Jeg tror nok at vi skal bære slør, men man trenger ikke å stikke til folk når man selv ikke bærer noe. Jeg tror det er viktigere for Frelseren i dag å ha et rent hjerte enn å ha 1000 kvinner som bærer hodeplagg, men har et urent hjerte. Hvis Frelseren vil at jeg skal bære hodeplagg i kirken i denne brennende heten, så er jeg klar til å bære hodeplagg allerede i morgen.»

Jeg tok da straks rosenkransen og ba. Deretter ble det stille. Merkelig, disse fristelsene kommer umiddelbart etter skriftemålet.

19.07.92 — Søndag

Jeg ba om natten fra kl. 04.20 til 05.20, og om morgenen fra kl. 08.00 til 09.15.

Siden jeg i går kveld, i natt og i morges ble plaget av den urene ånden, spurte jeg Frelseren under foreningen etter bønner:

Jeg: «Vil du at jeg skal skrive, eller vil du at jeg ikke skal skrive?» Frelseren: «Jo, jeg vil at du skal fortsette å skrive.»

Jeg: «Jeg tror at du taler til meg, og jeg har innsett at den urene ånden ikke vil at jeg skal skrive.»

Frelseren: «Skriv, min datter, menneskene står på en line, og de vakler.»

Jeg: «Kjære Gud, si meg et annet ord, dette er så uklart for meg.»

Frelseren: «Menneskene er ikke lenger i stand til å tro.»

Jeg: «Hvorfor er de så ute av stand til å tro?»

Frelseren: «Fordi de ikke elsker den som har frelst dem.» Jeg visste ikke hva jeg skulle si.

Frelseren: «Spør meg, min datter.»

Jeg: «Det er vanskelig for meg, for jeg har ennå ingen prest som leser gjennom det jeg skriver.»

Frelseren: «Det kommer en prest. Han vil lese gjennom det og sende det til trykk så fort som mulig.»

Deretter:

Frelseren: «Krigen vil bli verre i tiden som kommer.» Jeg:

«Jeg trodde politikerne hadde inngått fred?»

Frelseren: «Skriv, min datter, de har ikke inngått fred med meg. Jeg er denne fredens konge. Ingen utenom meg kan gi fred. Den verdslige freden er bare en tilsynelatende fred. Den varer ikke lenge. Jeg har forutsagt det i min plan.»

Jeg: «Hva er denne planen din?»

Frelseren: «Jeg har forutsagt at Antikrists tid vil komme. Og den tiden er allerede her.» Jeg: «Min Herre og Gud, det er jo helt forferdelig.»

Frelseren: «De sterke vil bli siktet.»

Jeg: «Vær så snill, Frelser, hjelp oss, for vi er så svake.»

Frelseren: «Menneskets stolthet må utryddes. Menneskene må elske igjen, slik at de kan gjenkjenne sin frelser. Min datter, elsk meg, gå i fred.»

Kl. 10.00 var jeg i kirken i Rot til den hellige messen, og kl. 13.30 til rosenkransen. I dag var det ingen andakt.

20.07.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Som hver morgen ba jeg også i dag, og etterpå forenet jeg meg med

Ham. Frelseren: «Skriv, min datter, det er viktig.»

Fra dette øyeblikket ble jeg forstyrret fire ganger av dr. Arndt. Legen var ganske urolig. Han gikk hastig inn og ut igjen og igjen. Det skjer veldig ofte når Frelseren snakker med meg. Legene blir ikke lenge i rommet. Vanligvis skriver de pasientenes journaler i dette rommet, eller de ringer både i tjeneste og privat, og ikke lite. Når de fører unødvendige samtaler, ber jeg for dem, fordi jeg kan både be og arbeide mens jeg er i dette rommet. Her er jeg vanligvis en halvtime. Ellers er jeg i røntgenrommet, et rom uten dagslys, der jeg tar røntgenbilder av pasientene.

Da rommet var tomt, spurte jeg Frelseren hva det viktige var som han ville fortelle meg. Frelseren: «Min datter, tvil ikke.»

Jeg: «Herre, jeg skal ikke tvile. Jeg skal tro fullt og fast på det du sier til meg, og jeg skal skrive det ned.»

Frelseren: «Det vil komme et stort jordskjelv. Alle vil merke det. Det vil bli veldig kraftig.»

Jeg: «Er dette en del av straffen?»

Frelseren: «Ja, for menneskenes ulydighet. Ulydighet mot meg.» Jeg: «Hva kan jeg gjøre?»

Frelseren: «Du kan gjøre noe. Be.»

Jeg: «Jeg har en følelse av at ingen lytter til meg.»

Frelseren: «Slik er det, min datter.»

Frelseren sa noe til meg som jeg ikke ønsket å skrive ned.

Frelseren: «Forbli meg tro, gå i fred.»

Da bestemte jeg meg likevel for å skrive ned det Frelseren sa til meg: «Prestene og politikerne samarbeider.»

Da jeg nå likevel hadde skrevet det ned, hørte jeg:

«Takk, min datter.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe: Pater Paul Adambukulam ba sammen med oss, og etterpå tok han imot skriftemål. Fridolin var også der, og mange andre som ikke hadde vært der på lenge.

21.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Jeg ba inderlig og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Jeg elsker deg også. Du tilhører meg helt og fullt. Jeg er ditt liv. Siden du har gitt meg alt, skal jeg ta vare på deg.»

Frelseren: «Min datter, det er mange problemer som må løses.» Jeg: «Og hva er de?»

Frelseren: «Et av dem er: Prestene må tilhøre meg. De må avsky det verdslige. De må være trofaste mot Den hellige far og tradisjonen. Å avvike fra Den hellige far betyr å avvike fra meg.

Prestene må vende tilbake til Kirkens sanne lære, ellers er presten ikke den andre Jesus.»

Frelseren: «Skriv, min datter, alle som håner deg, håner meg. Dem skal du anbefale til meg.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Virkningen av mitt tegn på deg nærmer seg. Forbli meg trofast og hold stand.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg må likevel spørre en gang til: Siden jeg har fortalt Holger og Fridolin litt om dagboken, var det riktig?»

Frelseren: «Fortsett med det, min datter.»

Frelseren: «Min datter, det gleder meg når du spør.»

Jeg: «Hvorfor sier du alltid at jeg skal forbli trofast mot deg? Er jeg ikke trofast mot deg?» Frelseren: «Jo, men du vet ikke hva som vil skje med deg i morgen.»

Jeg: «Herre, hva mener du med det?»

Frelseren: «Fordi du har fri vilje, og den kan jeg ikke ta fra deg.» Jeg: «Men jeg forener alltid min vilje med din.»

Frelseren: «Og likevel kan du bestemme deg annerledes i morgen.»

Jeg: «Kjære Gud, da vil jeg heller dø nå enn å bestemme meg annerledes. Å, kjære Gud, jeg vet at du vet alt på forhånd. La meg aldri skilles fra deg. Jeg er ditt barn, og det vil jeg alltid være.»

Frelseren: «Det du har skrevet, var viktig for meg. Jeg elsker deg, min datter. Gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

22.07.92 — onsdag

Kl. 08.15 på legekantoret:

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: «Min kjære Jesus, det er så vanskelig for meg, ingen tar det jeg skriver på alvor.»

Frelseren: «Tiden kommer da de vil ta det du skriver mer på alvor.» Frelseren: «Skriv, min datter, krigsskipene ved Adriaterhavet er klare til å starte krigen mot Montenegro.»

Jeg: «Monte Negro og Serbia har for øyeblikket fred.»

Frelseren: «Men ikke fred i deres hjerter.»

Jeg: «Er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Ja, den nye presten i rødt kommer snart.»

Jeg: «Er det Freiburgs vilje eller din?»

Frelseren: «Det er min vilje. Den nye presten vil be den hellige rosenkransen før den hellige messen. Menneskene i rødt vil innse at de befinner seg i stor synd. Jeg vil redde dere alle.»

Jeg ville vite om jeg skulle gå til pater Gebhard Heyder. Frelseren:

«Gå til ham, gå. Snakk med ham.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, be mye. Gå i fred.»

Om ettermiddagen var jeg på innkjøp i Globus. Da jeg var ferdig og sto foran bilen min, så jeg at det under toalett papiret i handlekurven fortsatt lå sjampo og en kam; begge deler hadde ikke blitt skannet i kassen. Jeg gikk straks tilbake og betalte for det. Kassieren sa til meg at dette skjer sjelden i våre dager. Jeg visste at dette var en fristelse for meg. Før ville jeg absolutt ikke ha gjort noe slikt, men nå, etter dåpen, vil jeg være en god kristen, fordi samvittigheten min krever det. Hvis jeg hadde blitt belastet 5 DM for mye, ville jeg også ha gått tilbake og klaget på det. Derfor sier jeg: Hvis det er til min fordel, så går jeg også tilbake, for Gud ser alt, og djevelen faller i den gropa han har gravd for meg.

Kl. 18.30: Hellig messe og rosenkrans i Rot.

23.07.92 — torsdag

Fra kl. 9.30 til 10.30 var jeg på legekantoret.

Frelseren: «Hører du meg, min datter?»

Jeg: «Ja, jeg hører deg, min Herre.»

Frelseren: «Skriv, min datter, verden befinner seg i stor fare. Satan viser sin største makt. Verden er forblindet av ham. Denne gangen tar han med seg et stort bytte. Nesten alle adlyder ham.»

Jeg: «Må jeg vite eller gjøre noe?»

Frelseren: «Ja, gjør noe for meg. Skriv det ned, min datter. Alt du skriver, må du få trykt.»

Jeg: «Du sa at en prest skal gjøre det.»

Frelseren: «Ja, det vil også komme en prest. Han vil gjøre det.»

Jeg: «Herre, jeg er redd for at han vil fjerne det om avskaffelsen av håndkommunionen, og også det om at lekfolk ikke får dele ut den hellige kommunionen. Jeg er redd for at han ikke vil la det trykke.»

Frelseren: «Min datter, det vil han ikke gjøre.» (Han vil ikke fjerne noe.)

Jeg: «Da vil denne presten ha en levende tro og være i Guds nåde.» Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, allerede på forhånd for denne presten. Jeg skal be og faste mye for ham.»

Frelseren: «Min datter, gjør det.»

Jeg: «Min Herre, jeg vil spørre deg om jeg skal dra dit, til stedet der Josef og Gisela bor, for å holde et foredrag der. Er det også din vilje?»

Frelseren: «Min datter, jeg vil bli veldig glad hvis du drar dit og holder et foredrag.» Jeg: «Herre, vil du være med meg?»

Frelseren: «Ja, jeg er alltid hos deg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg takker deg av hele mitt hjerte.»

Frelseren: «Skriv, min datter, hva tror du kommer nå?» Jeg: «Jeg er jo spent.»

Jeg ventet forundret på hva Frelseren nå ville si.

Frelseren: «Tegnet vil komme.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg spør ikke nå om når. Men Herre, din vilje skal skje. For jeg ønsker aldri å være skilt fra deg. Jeg elsker deg så høyt at jeg setter deg, den levende og kjærlige, treenige Gud, på førsteplass i mitt liv.»

Deretter ble jeg forstyrret av dr. Arndt. Han bestilte sin private flyferie over telefonen. Mens han snakket i telefonen, ba jeg for ham og klistret tallene på røntgenposene. Slik ble samtalen min med Frelseren avbrutt.

Kl. 12.00 i kapellet på klinikken.

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren:

Jeg: «Du sa noe til meg i formiddag om tegnet. Er det noe mer jeg må vite om det?»

Frelseren: «Ja, min datter, det skjer med deg.»

Jeg: «Herre, jeg bekymrer meg ikke for det. Jeg tilhører deg helt og fullt.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg.»

Frelseren: «Min datter, forbli meg tro, gå i fred.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg elsker deg, jeg skal være deg tro. Jeg takker deg for at du igjen har talt til meg.»

Ved røntgenundersøkelsen: En ung kvinne hadde falt og slått ansiktet sitt. Jeg måtte ta røntgenbilder av henne. Jeg sa til henne at man må be om morgenen.

Hun: «Jeg ber om morgenen og om

kvelden.» Jeg: «Men du må gå til

skriftemål.» Hun: «Men jeg er

protestant.»

Jeg så på henne, og hun gråt. Jeg ga henne et bønneseddel, og hun gikk glad bort.

Den neste pasienten var en ung mann. Noen hadde slått ham i ansiktet under en utdrikningslag.

Jeg fortalte ham hvordan den urene ånden virker gjennom mennesker. Jeg sa også til ham at han måtte tilgi den personen, be for ham og takke Gud for denne prøvelsen.

Jeg ga ham bønnesedler og sendte ham til skriftemål. Han var glad og gikk tilbake til legen for videre undersøkelse.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

24.07.92 – fredag

Kl. 09.00 på legekantoret:

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg trenger mange bekjennere som forsvarer min tro.»

Jeg: «Men kjære Gud, menneskene har menneskefrykt og i tillegg angst.»

Frelseren: «Ser du, min datter, med menneskefrykt kommer ingen til meg. Be, min datter, så du blir frigjort fra menneskefrykt. Den urene ånden forårsaker menneskefrykt. Man kan ikke tjene to herrer. Min datter, skriv.

Alt har du skrevet riktig så langt.» Jeg:

«Men jeg har så mange feil.»

Frelseren: «Det kommer ikke an på hvor mange feil du har, men på det jeg sier til deg.»

Jeg: «Du er min sjelesørger, kan jeg lese opp fra dagboken min for pater

Gebhard i Regensburg?»

Frelseren: «Det kan du.»

Jeg: «Skal jeg gjøre noe mer?»

Frelseren: «Ja, du kan gjøre noe.» Jeg:

«Hva?»

Først hørte jeg ingenting.

Etter en stund:

Frelseren: «Ser du, du kan ikke snakke om deg selv.»

Jeg: «Ja, det har jeg allerede innsett flere ganger. Men de andre innser det ikke. De tror jeg snakker med meg selv.»

Frelseren: «Man må jo lytte mer til Gud enn til de andre.»

Jeg spurte Frelseren om Beate kunne korrekturlese dagboken på grunn av feilene. Frelseren:

«Det kan du gjøre. Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

25.07.92 — lørdag

Jeg var på morgenmessen i Waghäusel. Da Beate gikk inn i skriftestolen, ba jeg for henne og pater Werner Egon, siden hun var i skriftestolen i omtrent en time. Om kvelden ville vi reise til Regensburg, men bobilen fungerte ikke. Så bestemte vi oss for å reise med bil dagen etter.

26.07.92 — søndag

Rundt kl. 09.45 var min mann og jeg i Regensburg, i kirken ved karmelittklosteret. Deretter tilbrakte jeg tiden fra kl. 10.45 til 15.45 sammen med pater Gebhard Heyder. En fantastisk lærer. Han gikk gjennom noen dager fra dagboken.

Han sjekket hva Frelseren gir meg inn, og sa at det stemmer overens med Bibelen. Pater Gebhard kjenner Bibelen godt, for han er også bibelforsker og har selv oversatt og kommentert Bibelen.

Jeg leste mye fra dagboken for ham, og for enkelte dager sa han umiddelbart hvilket bibelsted som hørte til,

f.eks. stemmer dagboken fra 03.07.92 overens med Johannesevangeliet, kap. 14, vers 23.

Da jeg fortalte pater Gebhard at folk ville si at jeg var gal, siterte pater Gebhard igjen en setning fra evangeliet...

Og slik fortsatte det i flere timer sammen med ham.

Jeg takker Gud for at jeg hadde æren av å snakke med denne presten.

Til slutt velsignet han vann, stearinlys, salt og bilder for meg.

Etterpå gikk jeg til skriftemål hos ham.

Det som gjorde spesielt inntrykk på meg, var at det Frelseren allerede på forhånd hadde fortalt meg om verden og hva som vil skje med den, var noe pater Gebhard allerede visste.

Så disse budskapene var en bekreftelse for ham, og samtidig også for meg. Pater Gebhard er svært presis i det han sier og svært korrekt.

Da vi kjørte hjem fra Regensburg, ble mannen min igjen angrepet av den urene ånden. Så jeg måtte kjøre rundt 200 km alene, mens han sov ved siden av meg i bilen.

I denne tiden ba jeg rosenkrans og andre bønner, hele tiden. Min mann hadde også skriftet i Regensburg, og likevel ble han plaget. Nå undrer jeg meg ikke lenger over hvorfor. Jeg ofrer alt til Frelseren.

Da vi kom hjem, ville jeg skrive og forene meg med Frelseren.

Men det var dessverre umulig. Det hadde kommet kvinner som førte meningsløse samtaler.

Slik ble jeg forstyrret. Jeg kjente hvordan den urene ånden virket gjennom disse kvinnene.

Det var ikke vanskelig å gjenkjenne den urene ånden.

Jeg la meg til å sove rundt midnatt uten å ha hørt et ord fra Frelseren.

27.07.92 – mandag

Kl. 10.30 i legerommet:

Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter, krigen vil bli verre i tiden som kommer. Be mye. Det vil bli krig i Irak.

Denne krigen vil spre seg vidt og bredt. Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe. Pastor Dochart tok imot skriftemål.

28.07.92 — tirsdag

Kl. 10.00 hjemme:

Jeg ba og forenet meg med Frelseren. Frelseren:

«Skriv, min datter.

Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Du kan heller ikke vite hva du skal skrive ned nå.» Så hørte jeg ingenting på lenge.

Jeg: «Ja, Herre, jeg vet ikke hva jeg skal skrive ned. Jeg tror på det du sier, jeg tviler ikke lenger.»

Frelseren: «Er du redd?»

Jeg: «Jeg er ikke redd. Men hvis frykten kommer etter samtalen med deg, så var det ikke deg, for du skaper ikke frykt hos mennesker.»

Frelseren: «Ja, min datter, skriv dette: Menneskene...»

I det øyeblikket veg jeg tilbake fra å fortsette å skrive ned det jeg hørte. Jeg ville ikke skrive videre, fordi jeg tenkte på hva som mon ville komme.

Frelseren: «Skriv ord for ord.» Jeg:

«Ja, det skal jeg gjøre, min Herre.»

Frelseren: «Menneskene er truet av mange katastrofer. En av dem er helt nær.» I tankene spurte jeg meg selv: hvor?

Frelseren: «Du spør hvor? Mine barn er overalt. Man må be for alle.» Jeg: «Min Herre, jeg skal be for alle.»

Nå tenkte jeg på Wolfram og ba for hans anliggender.

Frelseren: «Det vil gå bra.»

Jeg: «Kan du fortelle meg noe om det?»

Frelseren: «Det han gjør, er min vilje.»

Frelseren: «Du kan skrive ned noe til. Men det du skal skrive ned, er ikke bra.» Jeg: «Men Herre, alt som kommer fra deg, er godt.»

Frelseren: «Det stemmer, min datter.»

Jeg: «Skal jeg da streke det over?»

Frelseren: «Nei.»

Jeg: «Krever du noe av meg?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Får jeg vite hva, vær så snill?» Frelseren: «Din helse.»

Jeg: «Unnskyld, det forstår jeg ikke. Kan du si det en gang til, kanskje jeg har innbilt meg det.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil ha helsen din.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg forstår ikke dette, men jeg gir deg min helse. For din kjærlighet er sterkere enn min helse. La meg aldri bli skilt fra deg.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg det du har skrevet. Jeg elsker deg, min datter, gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min kjære Jesus, min sjelesørger, for at du har talt til meg, og for at du elsker meg, en synder.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren: «Kjære Frelser, ba du meg om helse i morges?

Har jeg forstått det riktig? Tilgi meg, vær så snill, for at jeg spør igjen.»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg ba deg om helse, og du ga den til meg .»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

29.07.92 – onsdag

Kl. 10.05–11.45 hjemme:

Jeg ba inderlig og forenet meg med Ham.

Frelseren: «Skriv, min datter, du forstår ikke hva det betyr at jeg vil ha din helse. Jeg disponerer over din helse slik jeg vil.»

Jeg: «Ja, min Herre, du kan gjøre som du vil.»

Tårer strømmet fra øynene mine, på en helt overnaturlig måte, uten at jeg selv bidro til det.

Jeg spurte: «Gråter du, min Herre?»

Frelseren: «Ja, min datter, mine tårer er lidelse. De som kommer fra dine øyne, er mine tårer.»

Jeg: «Det føles som om jeg er ett med deg. Det vil si at jeg ikke er alene. Det er også en helt spesiell fred i meg. Det er så vakkert, jeg er så fri innvendig, som om alle problemer og bekymringer var borte. Jeg har ingen frykt, ingen tvil, ingen byrde i meg.»

Jeg: «Jeg ville spørre deg om helsen jeg har gitt deg. Jeg vil vite om jeg har forstått det riktig. Jeg vet ikke om det jeg tenker, er riktig.»

Frelseren: «Si hva du tenker.»

Jeg: «Jeg mener at når du gir meg en sykdom, en lidelse, så sier du ikke når, men du gir den når du vil.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, det er soningslidelser.»

Jeg: «Hva oppnår jeg med disse soningslidelsene?»

Frelseren: «Først lider du sammen med meg. Du hjelper meg å bære korset.

Dermed blir mange sjeler frelst.»

Jeg: «Å, min Herre, kan jeg bære dette korset, for du vet det på forhånd. Jeg bekymrer meg på forhånd for at jeg ikke skal vende meg bort fra deg, for jeg er jo et så svakt menneske.»

Frelseren: «Uten meg ville du helt sikkert vende deg bort, men ikke med

meg.» Jeg: «Hva må jeg gjøre for å alltid være sammen med deg?»

Frelseren: «Vær trofast mot meg.»

Jeg: «Herre, jeg er trofast mot deg nå, men jeg vet ikke hvordan det vil være i

morgen.» Frelseren: «Tenk ikke på i morgen, gi denne morgenen til meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Du skal få mitt tegn. Mine sårmerker.» Jeg:

«Hvor, hjemme?»

Frelseren: «I kirken.»

Jeg: «På hvilke deler av kroppen?»

Frelseren: «Alle fem. På hjertet, på hendene og føttene.»

Frelseren: «Ja, min datter, de synlige, de som ikke betes.»

Jeg: «Det betyr at du blir korsfestet igjen, i meg.»

Frelseren: «Ja, min datter, du har gjettet riktig.»

Jeg: «Kjære Gud, må jeg jobbe på sykehuset med sårmerkene?» Frelseren:

«Fremtiden tilhører meg, min datter.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg har allerede gitt deg min fremtid. Kjære Gud, men sårmerkene er det som gjør mest vondt.»

Frelseren: «Ja, min datter, det er de. Men med denne smerten kan man redde mange sjeler.»

Jeg: «Herre, din vilje skal skje, jeg tilhører deg helt og

fullt.» Frelseren: «Min datter, korset med meg er søtt.»

Jeg: «Hva mener du med 'søtt'?»

Frelseren: «Du skal bære det sammen med meg helt til slutten.»

Jeg: «Herre, er dette sårmerker som hos den hellige Frans og hos pater Pio?»

Frelseren: «Ja, de er de samme som hos den hellige Frans og hos den salige pater

Pio.» Jeg: «Men da må pater Pio også være hellig.»

Frelseren: «Ja. Det vil han snart bli.»

Jeg: «Og hvis jeg dør med sårmerkene?» Frelseren:

«Min datter, jeg er udødelig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg elsker deg uten grenser.»

Frelseren: «Kjærligheten har verken grenser eller mål.»

Jeg: «Det er fint å høre. Jeg takker deg, jeg har snakket så lenge med deg nå. Man kan ikke finne noen slutt med deg.»

Frelseren: «Jeg er begynnelsen og enden.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, min brudgom, min sjelesørger, jeg er villig til å bære korset sammen med deg. Men for hvilke sjeler?»

Frelseren: «For syndere som lever i mørket og når som helst kan havne i helvete.» Jeg: «Kan prester også havne i helvete?»

Frelseren: «Ja, det kan de også.»

Frelseren: «Min datter, du skal lide for alle sjeler.» Jeg:

«Men det er jo mange.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker dem alle.»

Jeg: «Det er vakkert, og slik må vi mennesker også elske alle.»

Frelseren: «Med meg kan dere gjøre det. Uten meg kan dere ikke elske. Min datter, jeg elsker deg, og jeg takker deg. Gå i fred.»

Om kvelden var jeg i Rochuskapellet til nattverdsmessen, som ble holdt av en prest fra Zaire. Han leste den hellige messen litt fort. Da han delte ut den hellige nattverden, hadde han ikke sett meg, fordi jeg knelte ved nattverdsbenken.

En søster måtte gi ham et tegn på at jeg ønsket å motta Frelseren. Han sto omtrent en meter unna meg, og likevel så han meg ikke.

St. Rochus-kapellet er et kapell i en kurklinikkbygning. Omtrent hver fjerde uke skifter prestene der. For det meste er prestene der for å kurere seg, og i denne tiden utfører de sjelesorgsarbeid. Ofte er prestene fra Steyler-misjonærene, og derfor kommer det også mange prester fra mange land.

30.07.92 — torsdag

Kl. 9.00–10.45 hjemme:

Først ba jeg, deretter forenet jeg meg med Ham. Og så gråt jeg så mye, fordi jeg hadde blitt redd for om jeg ville klare å holde ut hvis jeg skulle få de hellige fem sårene. Jeg var redd for ikke å holde ut til slutten og kanskje vende meg bort fra Frelseren.

Så ba jeg Frelseren om å gi meg nåden til det, da ville jeg være klar til å lide for å redde syndere. Jeg elsker Frelseren så høyt at jeg ikke kan forestille meg å miste Ham. Det ville være det aller verste som kunne skje meg.

Jeg ønsker at alle skal tenke over hvordan det står til med deres nærhet til og kjærlighet for Gud og sine medmennesker. Jeg kan allerede nå si at Gud virkelig er kjærlighet, og uten denne kjærligheten

kan jeg ikke lenger leve.

Jeg er villig til å bære de fem åpne sårmerkene sammen med ham, slik at jeg ikke mister kjærligheten og fortsatt er forbundet med Frelseren for å redde syndere. Alene kan jeg ikke gjøre noe.

For øyeblikket er jeg ikke lenger redd, og jeg gråter heller ikke lenger. Det ble tatt fra meg.

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg elsker deg så høyt. Sårene du skal bære, er mine sår.»

Frelseren: «Det betyr at du skal være sammen med meg, og jeg forlater deg ikke. Vi skal være ett.» Jeg: «Min Herre og Gud, jeg kan ikke forstå dette, men jeg tror på det.»

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min kjære, barmhjertige Gud.»

Frelseren: «De soningslidelsene du skal gjennomgå, vil komme i løpet av kort tid.»

Jeg: «Må jeg gjøre noe eller forberede meg?»

Frelseren: «Slik du er nå, er det nok for meg. Hold fast ved det du har sagt.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg lover deg det. Vær så snill å gi meg din nåde, slik at jeg kan holde det jeg har lovet og ikke motsige meg selv.»

Frelseren: «Du vil få nåden til det. Min datter, vær meg tro, fortsett å elske meg. Gå i fred.»

I flere uker har jeg hatt smerter i venstre skulder og overarm. Det er en beininfeksjon. Jeg ofret smertene for sjelenes frelse.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Pastor Vogt var tilbake fra kuren.

Etter den hellige nattverd sa jeg til Frelseren: «Du vet hva jeg ønsker å si til deg. Jeg tviler ikke, og jeg tror på det, men jeg ønsker å være sikker.»

Frelseren visste hva jeg ville spørre om og sa:

Frelseren: «Du vil få de hellige fem sår. Det vil ikke ta lang tid. Tro på det. Du har ikke tatt feil.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, for at du har bekreftet dette for meg etter den hellige nattverd.» Hele dagen følte jeg så mye glede og kjærlighet. Dette lar seg ikke beskrive.

31.07.92 — fredag

Kl. 9.00–11.00 hjemme:

Jeg ba og forenet meg med Frelseren.

Jeg: «Min uendelige kjærlighet, min kjære Jesus, hvis du vil, er jeg klar til å skrive.»

Frelseren: «Ja, min datter, skriv, jeg trenger mange sjeler som er meg trofaste, som kan stille min vrede.»

Jeg: «Er du Gud, også med vrede?»

Frelseren: «Min datter, menneskene er ulydige.» Jeg:

«Prestene snakker ikke om Guds vrede.»

Frelseren: «Prestene som er i min nåde, forkynner allerede det jeg gir dem. Min datter, men det er svært få av dem. Be om at det skal bli flere gode prester. Prestene forkynner ikke lenger i dag. De har lukket sitt hjerte for meg.»

Jeg: «Skal jeg fortelle at jeg skal få de fem sårmerkene fra deg?» Frelseren: «Min datter, hold det fortsatt i stillhet.»

Jeg: «Hvorfor får jeg ikke si det ennå? Får jeg vite det?»

Frelseren: «De fem sårene du skal få, er mine sår, og det er det ingen av dem som kan forstå ennå.»

Jeg: «Har de forstått det hos de andre som har båret dine sår, som f.eks. hos den hellige Frans og andre?»

Frelseren: «Ja, kirken har forstått det, men de (prestene) håner det stadig.»

Jeg: «Kan du gi meg et annet ord for å håne?»

Frelseren: «De har blitt likegyldige ved nattverden.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan heller ikke forstå dette med de hellige sårene.»

Frelseren: «Da er du ikke deg selv, men jeg er i deg.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, nå forstår jeg det bedre. Jeg er jo bare et støvkorn i forhold til deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, verden er i en krise. Den kan ikke lenger komme seg ut av den.»

Jeg: «Hva mener du med krise, kjære Gud?»

Frelseren: «Krisen er den totale avvendelsen fra hennes

Gud.» Jeg: «Er det hovedårsaken til denne vreden?»

Frelseren: «Ja, min datter, du har gjettet riktig.»

Jeg: «Men min Gud, det er jo fortsatt så mange som holder fast ved deg.» Frelseren: «Min datter, de er fanget i Satans nett.»

Jeg: «Kjære Gud, for hvem skal jeg da lide soning sammen med deg?» Frelseren: «For dem som er fanget i Satans nett.»

Jeg: «Kjære Gud, da må man være en stor kriger.»

Frelseren: «Min datter, sammen med meg er du allerede stor. Jeg har gitt menneskene fri vilje, og menneskene vil tilhøre det stedet de har valgt og der de ønsker å høre hjemme.»

Jeg spurte om jeg hadde skrevet det riktig. Frelseren:

«Det er nok for meg.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, forbli meg tro. Gå i fred.»

Da jeg var ferdig med å skrive, lukket jeg den store skyvedøren av metall ut til balkongen. Og straks satt fingeren min fast mellom dørene. Det gjorde veldig vondt, og jeg blødde.

Hos legen fikk jeg en stivkrampevaksine. Jeg ofret smertene til Guds større ære.

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

01.08.92 – lørdag

Kl. 07.15 var jeg i kirken i Waghäusel. Fra kl. 13.20

til 14.10 hjemme:

Frelseren: «Min datter, jeg er hos deg. Jeg elsker

deg.» Jeg: «Skal jeg skrive det ned?»

Frelseren: «Det kan du skrive ned.»

Jeg: «Jeg takker deg for din kjærlighet, som jeg allerede i flere timer har følt så sterkt.»

Jeg trodde det bare var min egen vilje som fikk meg til å lengte så sterkt etter å forenes med Frelseren, slik at jeg knapt kunne vente.

Frelseren: «Min datter, det var min vilje å forene meg med deg.»

Jeg: «Kjære Gud, venter det meg noe, fordi du ønsket å forene deg med meg?»

Frelseren: «Ja, det venter deg noe.»

Jeg: «Får jeg vite det, min Herre og Gud? Jeg ber deg om nåde til å takle alt som kommer mot meg. Min Herre og Gud, jeg tar det også imot, selv om jeg ikke vet hva som kommer mot meg. Herre, din vilje skal skje, og ikke min.»

Frelseren: «Min datter, du er utvalgt, har du tvil, min datter?» Jeg: «Nei, min Herre.»

Etter det skjedde det ingenting på lenge, og jeg tenkte på hva som ville komme over meg. Frelseren: «Du kan ikke si at det kommer fra deg.»

Jeg: «Nei. Jeg vet ikke hva som kommer. Må jeg gråte på grunn av det som venter meg?»

Frelseren: «Du kan glede deg.»

Jeg: «Hva vil det være som jeg skal glede meg over? Jeg kan ikke forestille meg noe jeg skal glede meg over nå.»

Frelseren: «Du vil alltid være forbundet med den hellige Guds mor

Maria.» Jeg: «Var jeg ikke forbundet med henne?»

Frelseren: «Du kan også snakke med

henne.» Jeg: «Jeg har allerede snakket med

henne.» Frelseren: «Hun vil også snakke med deg.»

Jeg: «Det vil si at jeg vil høre henne, akkurat som deg?»

Frelseren: «Ja, min datter, du vil høre henne akkurat som

meg.» Jeg: «Hvordan kan man skille det fra hverandre når hun snakker?»

Frelseren: «Hun vil presentere seg for deg, du vil kjenne igjen

stemmen hennes.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg gleder meg allerede. Når

vil det skje?» Frelseren: «Så snart tegnet kommer.»

Jeg: «Men du sa jo at hun vil vise seg i kirken i St. Leon-Rot.» Frelseren: «Ja, det vil hun.»

Jeg: «Én gang?»

Frelseren: «Flere ganger.»

Frelseren: «Bevar alt i stillhet.»

Jeg: «Herre, gi meg nåden til å bevare alt dette i stillhet. Du sier at det hjertet er fylt av, det taler munnen om. Gi meg nåden til at min tunge skal tie om dette.»

Frelseren: «Ja, min datter, du skal få den.»

Frelseren: «Min datter, din hellige Guds mor Maria og jeg elsker deg. Gå i fred.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg for så mye nåde. Jeg takker den kjære Guds Mor for at hun også vil snakke med meg, en synderinne. Å, barmhjertighetens mor, du som er syndernes tilflukt, led meg og beskytt meg.»

15.30–18.15: Jeg ba i Rot i kirken og gikk til skrifte hos pastor Vogt.

02.08.92 — Søndag

Kl. 8.00–9.20:

Frelseren: «Skriv, min datter, du elsker meg med min kjærlighet. Denne kjærligheten er en gave fra meg for ditt «ja» til meg. Og denne kjærligheten er den største gaven jeg har gitt deg.» Jeg: «Jeg føler at jeg alltid må være forbundet med deg. Jeg blir stadig dratt mot deg. Man venter så lengtende på å forenes med deg.»

Frelseren: «Fordi du tilhører meg helt og fullt.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg ønsker din selvbevissthet.» Jeg: «Vær så snill, gi meg et annet ord for det.»

Frelseren: «Du kan ikke gjøre noe selv, jeg handler på dine vegne.»

Jeg: «Kjære Gud, hvordan skal det fungere eller skje, jeg forstår det ikke. Min Herre, hjelp meg så jeg kan forstå dette bedre.»

Frelseren: «Alt du gjør, gjør jeg.»

Jeg: «Så det er ikke jeg, men du som gjør det.» Jeg:

«Hvordan skal jeg kjenne igjen at det er du som gjør det?»

Frelseren: «Si, før du gjør noe: 'Gjør du det, Herre, slik du vil.'» Jeg: «Da er jeg ditt redskap, som du bruker.»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg skal gjøre det slik du vil. Vær så snill, gi meg nåden til å klare det, for det er sikkert ikke lett.»

Jeg tenkte da på ydmykheten.

Frelseren: «Si det, min datter, det er riktig, til det trenger du ydmykhet.»

Jeg: «Herre, jeg ber hver dag om ydmykhet, **det er den vanskeligste dyden.**»

Frelseren: «Det oppnår du bare når du er sammen med meg. Og når du innser at du ikke er noe, og at alt er meg i deg, og når du innser at du ikke kan noe av deg selv, da har du oppnådd den ydmykheten som behager meg så mye.»

Jeg ville skynde meg, slik at jeg kunne komme i tide til den hellige messen i kirken.

Frelseren: «Ja, min datter, jeg trenger deg også der. Jeg elsker deg, min datter, gå i fred.»

Kl. 10.00 Hellig messe i rødt.

Kl. 13.30 rosenkrans – etterpå ba jeg til de hellige sårene. Kl. 19.00 ba jeg den smertefulle rosenkransen hjemme.

03.08.92 – mandag

Kl. 8.00–10.00 på legekantoret:

Etter at jeg hadde bedt inderlig til Frelseren.

Frelseren: «Min datter, jeg har hørt deg godt. Hva som skal skje med deg, det er min bekymring, og hva som enn kommer. Din oppgave, min datter, er å tjene meg slik jeg vil.»

Jeg: «Herre, men la meg vennligst forstå hva du vil. Si meg hva du vil at jeg skal gjøre.»

Frelseren: «Du må stole fullstendig på meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Jeg: «Kjære Gud, siden jeg har forenet meg med din Hellige Ånd, vær så snill å ikke la min ånd blande seg inn når jeg skriver, for det ville gjøre meg usikker.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg har lagt en plan for deg, og denne planen må oppfylles.»

Jeg: «Kjære Gud, da blir jeg redd for at den ikke skal bli oppfylt.»

Frelseren: «Den vil bli oppfylt hvis du alltid er sammen med meg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg ønsker alltid å være sammen med deg. La meg aldri bli skilt fra deg. Kjære Gud, jeg føler nå ærefrykt for å spørre deg om noe mer. Si det til meg hvis jeg skal skrive ned noe mer. Gjør med meg hva du vil. Jeg tilhører deg helt og fullt.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Ikke bekymre deg for det, jeg har noen som vil fullføre dette verket.»

Jeg: «Herre, jeg forstår ikke hvorfor dette kalles et verk.»

Frelseren: «Min datter, dette verket er fra meg, og det handler om å redde sjelene. Det er et verk for å redde sjelene. Vi har svært lite tid, min datter.»

Jeg: «Min Herre, når du sier noe slikt til meg, så krever du noe av meg.» Frelseren: «Ja, min datter, soningslidelsene.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min treenige Gud, min barmhjertige Jesus, jeg er rede til å lide sammen med deg for å frelse sjelene, av kjærlighet til deg og til menneskene. Kjære Gud, jeg har ikke endret mening, for din mening er nå min mening. For det du mener, er riktig, og ikke det jeg mener.»

Frelseren: «Det behager meg, min datter, det du har skrevet.» Jeg:

«Jeg har ikke lenger noe ønske.»

Frelseren: «Har du virkelig ikke noe ønske?»

Jeg: «Jeg tør ikke å ønske meg noe, siden jeg er så uverdig.» Frelseren:

«Ønsk deg noe, min datter, jeg vil det.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, da ønsker jeg at jeg med kjærlighet og trofasthet kan bære korset du gir meg sammen med deg til det siste, og at kirken i St. Leon-Rot blir en forbilledlig kirke etter Den hellige fars mening, slik at andre kirker kan ta etter den.

Jeg ønsker at den hellige nattverd skal deles ut mens man kneler, med unntak av dem som ikke kan knele, og at den skal deles ut som munnkommunion med paten.

Jeg ønsker at du skal gi oss prester som hver dag står til disposisjon for den hellige skriftemål og skriftemålssamtalen, og at den hellige nattverd i ærbødighet kun skal deles ut gjennom prestens innviende hender.

Deretter at Jomfru Maria, den hellige Josef og de hellige englene og helgenene igjen blir æret mer i kirken.

Jeg ønsker at presten sammen med de troende skal be rosenkransen før den hellige messen, og at presten sammen med ministrantene skal vende seg mot tabernaklet under den hellige messen, med unntak av prekenen.

- At det i kapellet som bygges hjemme alltid blir bedt for sjelenes frelse.

Spesielt må dine hellige sår bli æret.

- At mennesker i dette kapellet blir helbredet både legemlig og sjelsmessig gjennom forbønn fra Jomfru Maria og den hellige Josef.

- At ingen som ber i dette kapellet skal gå fortapt.

- At min familie, den nåværende og de tre generasjonene før den, skal bli frelst.

- Jeg ber om en spesiell beskyttelse for dette kapellet, og at man fortsetter å be der etter min død.

- At du, o Gud, i dette kapellet skal motta mer ære, lovprisning og takk enn i noe annet kapell hittil

Min Herre, det er mye jeg har nevnt. Men Herre, jeg sier: Hvis du vil det, skal det skje, ikke fordi jeg er noe, men fordi du er alt i meg.»

Frelseren: «Min datter, slik skal det bli.» Jeg:

«Min Herre, har jeg hørt riktig?»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, det skal skje slik du har skrevet det.» Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, TAKK.»

For øyeblikket tordner og regner det veldig kraftig ute, det er som et uvær. Min sjel er i ro, fred og stor kjærlighet til den kjære Gud og til Den hellige jomfru Maria.

I Rot var det ingen HI-messe, jeg gikk til Rochuskapellet kl. 19.30.

Kl. 20.15 bønnegruppe. Bønnegruppen har eksistert i fem år.

04.08.92 – tirsdag

Hjemme mellom kl. 10.55 og 11.55. Først

ba jeg, deretter forenet jeg meg med Ham.

Frelseren: «Det er mange ting som ikke behager

meg.» Jeg: «Min Herre og Gud, hva er det som ikke behager deg?»

Frelseren: «At Matthias har fastet sammen med Andreas (André fra Belgia).»

Jeg: «Men det gjorde jo apostlene også før i tiden.»

Frelseren: «Min datter, det er ikke min vilje.» Jeg:

«Er det noe mer jeg må vite om Matthias?»

Frelseren: «Be for ham.»

Jeg: «Og hvordan er det med Beate?»

Frelseren: «Hun skal ikke lese videre i dagboken

din.» Jeg: «Men du sa jo at hun får rette den.»

Frelseren: «Men ikke endre den.»

Jeg: «Hvordan er det med Fridolin, kan han fortelle presten Stefan om sårmerkene jeg skal få?»

Frelseren: «Han skal holde det for seg selv.»

Jeg: «Vil du at jeg skal dra på retrett i nærmeste fremtid?»

Frelseren: «Ikke ennå.»

Frelseren: «Jeg er din sjelesørger, du tilhører meg helt og

fullt.» Jeg spurte Frelseren om denne kvinnen med vannkranen.

Frelseren: «Si til Fridolin at han skal være forsiktig med denne kvinnen. Be for Fridolin.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal be for alle disse anliggender. Og for Fridolin skal jeg be enda mer.»

Frelseren: «Det gleder meg at Fridolin har lyst til å komme til bønnegruppen på mandager.» Jeg:

«Da er jeg redd for at Marion ikke vil fortsette å skrive dagboken.»

Frelseren: «Hun vil fortsette å skrive.»

Jeg: «Hva ville du gjort i mitt sted, for Matthias' mor?» Frelseren: «Min datter, overlatt det til meg.»

Jeg: «Vil du at jeg skal skrive ned noe mer?» Frelseren:

«Ja, jeg vil at du skal skrive ned noe mer.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Jeg tenkte på ordføreren.

Frelseren: «Snakk med ham, jeg skal gi deg innskytelse til hva du skal si til ham.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg har likevel et spørsmål: skal jeg dra til Schio i august?» Frelseren:

«Du skal ikke dra dit. Vær meg lydig.»

Frelseren: «Min datter, det som nå kommer, må du skrive ned. Sårmerkene du vil få, det vil skje allerede i år.»

Jeg: «Hva kaller du dette året?»

Frelseren: «1992.»

Jeg: «Ja, min Herre, min godhjertede Jesus, det skal skje slik du har sagt.»

Frelseren: «Min datter, skuff meg ikke.»

Jeg: «Herre, gi meg nåden til at jeg aldri skal skuffe deg.»

Frelseren: «Hør bare på meg, la deg ikke påvirke av andre. Dette tegnet, som du får fra meg, skal være et vitnesbyrd for alle blinde, slik at de igjen kan se, og for døde, slik at de igjen kan høre. Skriv ned, min datter, dette tegnet, mine sårmerker i deg, vil vekke stor oppsikt i verden.»

Jeg: «Herre, det forstår jeg ikke helt, kan du være så snill å si noe annet til meg?»

Frelseren: «Det vil være en surdeig. Gjennom boken din vil den spre seg raskt. De kan ikke stå imot sårmerkene du får, for de vil være fra meg. Min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.»

Om kvelden var jeg i kirken i Malsch. Først dro jeg til Mingolsheim, men der var det ingen messe. Så kjørte jeg til Malsch for ikke å gå glipp av den hellige messen.

05.08.92 – onsdag

Hjemme mellom kl. 10.45 og 12.45.

Jeg ba og forenet meg deretter med Frelseren. Jeg følte stor anger over alle mine synder og gråt. Jeg følte meg som en synder, og Herren hadde utvalgt meg til å være hans redskap. Å, hvor uverdig jeg føler meg foran Gud. Hvor mye ydmykhet trenger man for å erkjenne sine synder. Jeg går til skriftemål nesten hver uke, angreir hver dag på synd, og likevel faller jeg alltid tilbake i synd. For noen er syndene jeg angreir på ikke synder, men for meg er den minste synd den største. Det er sikkert svært få som vil forstå dette, ikke engang pastor Vogt.

Frelseren: «Skriv, min datter, vil du tro på det jeg sier til deg?»

Jeg: «Kjære Frelser, du har allerede gitt meg troen, så da kan jeg jo tro.» Frelser: «Men du tviler fortsatt.»

Jeg: «Kan du være så snill å fjerne tvilen min?» Frelseren:

«Men den kommer alltid tilbake.»

Jeg: «Jeg ber deg om å fjerne dem fra meg igjen.»

Frelseren: «Min datter, tvilen kommer ikke fra meg. Man må stadig be: 'Bevar oss fra tvil.'»

Jeg: «Ja, min Herre, vær så snill å bevare meg mot tvil, så min tro blir urokkelig.» Frelseren:

«Skriv, min datter, øv deg i tålmodighet.»

Jeg: «Tålmodighet er en stor dyd, jeg trodde man fikk den fra deg.» Frelseren: «Du får den, men ikke ennå.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal øve meg i tålmodighet. Tilgi meg min utålmodighet. Rens min sjel, så jeg kan bli helt ren og hellig, slik at jeg alltid kan prise og lovprise deg sammen med alle de hellige i himmelen.»

Jeg: «Min Herre, var det dette du ville si til meg, om jeg vil tro på det?» Frelseren:

«Det kommer noe helt annet. Skriv det ned, ord for ord.»

Frelseren: «Jeg ønsker hele ditt vesen.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min godhjertede Jesus, jeg gir deg det, hele mitt

vesen.» Jeg: «Kan du fortelle meg noe om det?»

Frelseren: «Min datter, de soningslidelsene du får, er mine lidelser.» Jeg: «Men det har du jo allerede fortalt meg.»

Frelseren: «Da er du i meg.»

Jeg: «Hva skjer da med kroppen min?»

Frelseren: «Kroppen din er det synlige tegnet for menneskene.»

Jeg: «Jeg er så dum at jeg ikke kan forstå det.»

Frelseren: «Hvis du kunne forstå det, ville det ikke være fra meg. Selv for teologene er det vanskelig, fordi de ikke kan forstå det.»

Jeg: «Min Herre, hvis jeg er et tegn for menneskene, hva oppnår menneskene gjennom meg?»

Frelseren: «Lyset som skal komme ut av mørket.» Jeg: «Betyr det at de blinde igjen skal se?»

Frelseren: «Ja, min datter. Dine åpne sårmerker vil skinne for alle. Selv den blinde vil se igjen. På grunn av disse sårmerkene, som du vil få, vil du bli mye spottet og hånet. Ta imot alt dette, for dermed vil mange sjeler bli frelst fra fortapelsen.»

Jeg: «Min Herre, har jeg skrevet det riktig? Skal jeg streke over det som ikke er riktig?»

Frelseren: «Nei, det er jeg som har skrevet det, ikke du. Dine hender er mitt redskap. Min datter, jeg elsker deg høyt, forbli meg tro. Gå i fred.»

Rosenkrans og høymesse i rødt.

06.08.92 — torsdag

Jeg ba inderlig i en time før jeg forenet meg med Frelseren. Jeg ga alt til Jesus.

Frelseren: «Ja, min datter, slik var det riktig.»

Frelseren: «Skriv, min datter, menneskene må omvende seg snarest. De har kort tid igjen. Satan er sterk. Han må underkastes gjennom bønner. Menneskene ber svært lite for tiden. Si til ordføreren at han skal prøve å sette deg i forbindelse med forbinde deg med forbundskansler Kohl. Han skal ikke nøle med å gjøre det.» Jeg: «Skal jeg vise ham brevet fra forbundskansler Kohl?»

Frelseren: «Ja, det kan du. Hvis han vil, skal han skrive til forbundskansleren at du må snakke med ham. Si til ham at ordføreren også har et ansvar for at menneskene skal leve i fred.»

Jeg: «Kan jeg lese det opp for ham?»

Heiland: «Ja, det kan du, men ikke noe mer.»

Jeg: «Jeg spør deg ikke hva jeg skal skrive, si det du, vær så snill. Kanskje det er nok.»

Frelseren: «Det er ikke nok, min datter, skriv det. Verden har aldri vært i en slik uro som nå. Alle står overfor en stor fare. Jeg kunne nesten spytte dem alle ut, men jeg elsker dem fortsatt. De er alle mine barn. Men bare et så lite antall vil bli frelst!»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du skal skrive videre. Min datter, oppfyll mitt ønske.»

Jeg: «Hvilket ønske? Jeg har gitt deg alt, jeg kan jo ingenting.»

Frelseren: «Jo, du kan alt sammen med meg.»

Jeg: «Herre, hva er ditt ønske? Og hvis jeg er sammen med deg, skal jeg oppfylle hvert eneste ønske du har.»

Frelseren: «Skriv, min datter, mitt ønske er å bære deg hos meg.»

Jeg: «Hvordan skal jeg forstå det? Men hvis det er ditt ønske, så skal jeg oppfylle det for deg, så kan du bære meg dit du vil.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du kan være både der og der samtidig, der jeg vil.»

Jeg: «Min Herre, jeg skal gjøre det du vil, for jeg vet at alt du gjør er godt, og derfor elsker jeg deg over alt, og jeg takker deg for alt.»

Da ble jeg forstyrret av mannen min. Jeg reagerte ikke, for Frelseren var nå viktigere for meg.

Frelseren: «Min datter, ditt hjerte blir gjennomboret.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det skal være slik du vil.»

Frelseren: «Da skal ditt hjerte bli mitt hjerte. Blodet som skal strømme ut av ditt hjerte, er mitt blod. Dette blodet blir utgytt for å frelse sjelene. Hver eneste dråpe blod er dyrebar.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg kan ikke forstå det slik. Forklar det enklere for meg.»

Frelseren: «Mitt blod er deres frelse.»

Jeg: «Å, Herre, hvor forferdelig må det være når man mottar deg i den hellige hostien med hånden, når de hellige partiklene faller på gulvet. Å, hvor blinde prestene må være. Herre, vær så snill og tilgi dem, de vet ikke hva de gjør når de gir den hellige hostien i hånden.

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Min Herre, det er svært vanskelig for meg å skrive. Man burde gråte blodtårer på grunn av disse helligbrødene, respektløsheten og likegyldigheten overfor deg, den treenige Gud. La ditt hellige lys skinne, slik at de kan komme ut av mørket og bli frelst gjennom ditt dyrebare blod.»

Frelseren: «Min datter, slik skal det skje. Min kjære datter, det har gledet meg at du har fortsatt å skrive. Elsk meg, gå i fred.»

Rundt kl. 16.15 var jeg hos ordføreren, H. Martin. Jeg snakket med ham om forbundskansler H. Kohl. Han sa til meg at han skulle prøve å sette meg i kontakt med forbundskansler Kohl. Til slutt sa jeg til ham at han ikke burde skulke kirken.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.08.92 – fredag – Jesu Hjerte-fredag

Kl. 10.00–11.30 hjemme:

Jeg ba inderlig og sa til Frelseren: «Jeg vil gjøre alt du vil, men det er én ting jeg frykter, nemlig at jeg skal være skilt fra deg når jeg lider»,

Frelseren: «Når du lider, er jeg med deg. Jeg lider med deg.» Etter en stund stilhet.

Jeg gråt.

Frelseren: «Skriv, min datter, **Ordet er blitt kjød**, ditt hjerte skal bli mitt. Ordene som kommer fra ditt hjerte, skal være mine ord.»

Jeg: «Vil Den Hellige Ånd tale gjennom meg?»

Frelseren: «Ja, min datter, Den Hellige Ånd vil tale gjennom deg.»

Jeg: «Kjære Frelser, vil de andre legge merke til det?»

Frelseren: «Ikke alle. Bare de som er i Guds nåde.» Jeg: «Og hva med de andre, som ikke kjenner det igjen?»

Frelseren: «De vil håne deg og le av deg og erklære deg for gal.» Jeg: «Hva skal jeg da gjøre?»

Frelseren: «Det er ikke du som skal gjøre noe, men jeg som skal handle. Min datter, du vil da være mitt redskap.»

Jeg: «Vil jeg kjenne igjen at det er deg?»

Frelseren: «Ja, du har allerede kjent det igjen flere ganger.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil det skje noe mer med meg? Hvordan blir det når du er hos meg, vil jeg da kunne spise? Jeg mener, når jeg får sårmerkene fra deg? Men jeg sier på forhånd, Herre: slik du vil, slik skal det være.»

Frelseren: «Min datter, fremtiden tilhører meg.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg har glemt det igjen. Tilgi meg, vær så snill.»

Jeg: «Skal jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg trenger noe mer fra deg.» Jeg: «Kjære Gud, du kan få det.»

Frelseren: «Skriv det ned, jeg trenger din fullstendige hengivelse til meg.»

Jeg: «Min Herre, jeg har allerede gitt deg alt. Jeg gir deg alt igjen. Gjør med meg hva du vil. Jeg tilhører deg helt og fullt.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, forbli meg trofast, jeg vil gjøre hva jeg vil. Gå i fred, min datter.»

18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

08.08.92 – lørdag

11.00–12.45: Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren.

Jeg spurte Frelseren om jeg skulle fortelle det til pastor Vogt, at jeg skal få de fem sårmerkene og at mitt hjerte skal bli gjennomboret.

Frelseren: «Ja, si det til presten din, pastor Vogt, at du får de fem sårmerkene fra meg og at hjertet ditt blir gjennomboret.»

Jeg: «Men Herre, han vil sikkert ikke tro det igjen. Hva skal jeg gjøre da?» Frelseren: «Min datter, han vil tro det når det er for sent.»

Jeg: «Kjære Gud, da har det ingen mening å fortelle ham det.»

Frelseren: «Jo, det har en mening, min datter.»

Jeg: «Hva slags mening har det?»

Frelseren: «Da kan han ikke lenger si at han ikke visste noe.»

Jeg snakket en stund til med Frelseren, men skrev ikke ned noe.

Frelseren: «Nå, skriv, min datter. Hør godt etter.»

Jeg: «Ja, Frelser, jeg lytter nøye. Jeg vet at forstanden min ikke vil forstå dette, men hjertet mitt vil kjenne det igjen og føle det, for hjertet mitt vet hva du vil ha av meg, men menneskene vet det ikke. Derfor vil jeg alltid lytte til deg først, for din kjærlighet har ennå ikke sviktet meg.»

Frelseren: «Alt du skriver ned, må du ta godt vare på.»

Jeg: «Men det har du jo sagt til meg en gang før.»

Frelseren: «Satan ønsker ingenting mer enn å ødelegge det du skriver gjennom gode mennesker.» Jeg: «Kjære Jesus, jeg skal ta bedre vare på det.»

Etter en stund, mens det var ro og stillhet, spurte jeg om det jeg hadde skrevet var nok. Frelseren: «Nei, min datter, alt du har skrevet, er også viktig for senere tider.» Frelseren: «Mitt verk skal fullføres. De store vil fortsatt undre seg.»

Jeg: «Hvem er de store?»

Frelseren: «Biskopene. Ved dette verket vil de kjenne igjen fruktene. Jeg er vinstokken i dette verket. Jeg vil utgyte mitt blod for alle, det vil si at selv den største synder kan omvende seg hvis han vil. Jeg er kommet til verden for syndernes skyld. Hver synder er meg like kjær som de rettferdige. Min datter, dette verket, sjelenes frelse, skal du fullføre sammen med meg. Det jeg har begynt, skal jeg fullføre. Jeg redder mine barn, de som fremdeles kan reddes. Din vei, min datter, er min vei.»

Jeg: «Da vil jeg ikke gå meg vill på denne veien.»

Frelseren: «Du vil ikke gå deg vill på denne veien. Du er hos meg. Min kjære datter, takk for at du har kommet til meg. Gå i fred.»

Kl. 16.30 I Rot i kirken: Jeg ba rosenkransen. Siden det ikke ble holdt skriftemål i Rot i dag, gikk jeg til skriftemål i Rochuskapellet rundt kl. 17.45.

Kl. 19.00 deltok jeg på den hellige messen i kirken i Mingolsheim.

09.08.92 — Søndag

Kl. 8.15–9.45: Etter bønnen forenet jeg meg med Frelseren.

Når jeg forener meg med Frelseren, tar jeg alltid åndelig nattverd og ber inderlig. Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal skrive det ned.»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter. Jeg må prøve mine barn til det ytterste, for oppgaven jeg gir dem, må fullføres. Alt du har skrevet, har jeg allerede sørget for at skal gå i oppfyllelse.»

Jeg tenkte på om Frelseren hadde gjort dette på forhånd.

Frelseren: «Ja, på forhånd. Derfor skal du ikke bekymre deg for når noe skjer. Din oppgave er å elske meg og menneskene, og å oppfylle min vilje. Kjærligheten du fremdeles mottar fra meg, er som en kostbar juvel som skinner fra alle sider. Og der den skinner, vil kjærligheten strømme.»

Jeg: «Herre, vil jeg få enda mer kjærlighet?»

Frelseren: «Ja, hvis du lider sammen med meg, vil du motta og gi mer kjærlighet. Du vil kunne gi mye kjærlighet. Min datter, skriv dette ned: Sårmerkene du får, vil vare lenge, slik at mange sjeler kan bli frelst. I går sa presten (i Rochuskapellet) til deg at sårmerkene er en nådegave. Du kan skrive at det er en sjelden stor nådegave. Jeg gir den til den jeg vil. Skriv ned at du vil kunne arbeide med sårmerkene, og at du må bære dem lenge. Så lenge jeg vil.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min kjærlige Far. Jeg takker deg allerede nå for denne sjeldent store nådegaven som jeg skal få. Jeg er klar og ønsker at jeg kan bære og tåle sårmerkene sammen med deg så lenge du vil.»

Frelseren: «Min datter, du bekymrer deg for sårmerkene. Legg denne bekymringen i mine hender. La det være mine bekymringer og ikke lenger dine.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg tørster så etter din kjærlighet nå. Vær så snill å gi meg mye kjærlighet.»

Frelseren: «Jeg skal gi deg mye kjærlighet, men ikke ennå. Ville du kunne tåle det nå?» Jeg: «Trenger jeg ikke å skrive ned noe mer nå?»

Frelseren: «Jo, du skal skrive ned noe til.» Jeg: «Ja, min Herre, hva da?»

Frelseren: «Smerten du føler i hjertet ditt, er min smerte.»

Jeg: «Jeg trodde kanskje det skyldtes varmen. Det er en brennende smerte.» Frelseren: «Jeg lar det skje litt, slik at du kan føle min kjærlighet.»

Jeg: «Er dine lidelser kjærlighet?»

Frelseren: «Ja, den sanne kjærligheten til dere, mine barn.»

Jeg: «Min Herre, jeg takker deg for alle lidelsene du gir meg, jeg ønsker å elske deg for alltid. La meg aldri bli skilt fra deg, selv gjennom tunge lidelser, vær så snill.»

Frelseren: «Min datter, det gleder meg hvordan du har skrevet. Jeg takker deg. Det er mitt ønske å være sammen med deg og hos deg. Min kjære datter, gå i fred.»

Kl. 13.30 rosenkrans i rødt i kirken. Det var ingen andakt i dag; jeg ble i kirken under dåpen av et barn.

Kl. 19.00: Jeg deltok på Helligmessen i Rochuskapellet.

10.08.92 – mandag

Etter bønner:

Jeg ville ikke spørre Frelseren om noe, for jeg er uverdig.

Jeg: «Kjære Frelser, vil du at jeg skal skrive ned noe?» Frelseren:

«Ja, jeg vil at du skal skrive, min datter.» Deretter ble det stille.

Frelseren: «Min datter, skriv, ord for ord.» Jeg: «Ja, min Herre.»

Frelseren: «Alt du lider, ofrer du til meg for de store syndere. Din frykt har jeg tatt fra deg.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kjente det da jeg gråt for litt siden og var redd for at jeg ikke ville tåle sårmerkene. Og så var gråten plutselig borte, og jeg var ikke redd lenger.» Frelseren: «Min datter, skriv dette: Krigen i Bosnia-Hercegovina vil bli enda voldsommere. Nabolandene er i fare.»

Jeg: «Min Herre, jeg ville jo spørre deg om noe: om jeg skal skrive til forbundskansler Kohl via faks, hvis det er det du ønsker.»

Frelseren: «Ja, gjør det.»

Jeg: «Vil du være hos meg?»

Frelseren: «Min datter, jeg ønsker full diskresjon, du skal ikke fortelle det til noen.» Jeg: «Og til pastor Dochart?»

Frelseren: «Til ham, ja, men ikke til noen andre. Når du har sårmerkene, vil de alle se dem. Min datter, fortsett å elske meg slik du har gjort hittil. Det er min vilje og din vilje at vi alltid skal være forent. Ingen kan ta denne viljen fra deg, den har du gitt meg.»

Jeg: «Å, min Herre og Gud, det gjør godt, det du nå har sagt til meg. Jeg takker deg, min store kjærlighet. Min kjære Jesus, må jeg fortsatt forberede meg på soningslidelsen?»

Frelseren: «Min datter, vær våken og lukk aldri hjertet ditt for meg.»

Jeg: «Herre, jeg forstår ikke så godt når du sier: 'Ikke lukk hjertet ditt for meg'. Vær så snill å forklare meg hva du mener med det, bruk et annet ord.»

Frelseren: «Jeg ønsker å komme inn i ditt hjerte når jeg vil, og ikke når du vil.»

Jeg: «Men min Herre, du kan gjøre det når som helst, og jeg ønsker at du alltid skal være hos meg og aldri forlate meg.»

Frelseren: «Jeg vil alltid være hos deg, tro på det.»

Jeg: «Men noen har sagt at de er forlatt.» Frelseren: «Gud forlater aldri sine barn.»

Frelseren: «Min datter, skriv litt til.»

Jeg: «Men Herre, jeg ønsker at du skal si det til meg når jeg har lukket hjertet mitt.» Frelseren: «Det gjør du ofte.»

Jeg: «Men det vet jeg ikke. Hvordan skal jeg vite at du står foran døren til mitt hjerte?»

Frelseren: «Sett meg først, foran det verdslige.»

Jeg: «Men jeg vet jo ikke når du står foran døren.» Frelseren: «La hjertet ditt være der hvor din skatt er.»

Jeg: «Det forstår jeg heller ikke helt.»

Frelseren: «Min datter, elsk meg slik du er.»

Jeg: «Herre, tilgi meg, du ville si meg noe til.» Frelseren:

«Oppfyll mitt ønske.»

Jeg: «Ja, o, min Herre og Gud, jeg ber deg om nåde, så jeg kan oppfylle det du ønsker av meg, uten at jeg på forhånd vet hva som venter meg. La ditt ønske gå i oppfyllelse med din medvirkning.»

Frelseren: «Jeg ønsker at du skal bære sårmerkene du får av meg uten hansker.»

Jeg: «Kjære Gud, min Jesus, min sjelesørger, hva sa du? Kanskje jeg ikke har forstått det, eller kanskje min ånd har blandet seg inn. Vær så snill å si det til meg en gang til.»

Frelseren gjentok det enda en gang: Jeg skal ikke bruke hansker. Jeg: «Og hvis legene sier at jeg skal bruke dem?»

Frelseren: «Da skal du si det jeg har sagt.»

Jeg: «Og hvis de andre sier at jeg vil skryte?» Frelseren:

«Ikke hør på det de andre sier.»

Jeg tenkte på aids eller infeksjoner.

Frelseren: «Disse sårene vil ikke suppe.»

Jeg: «Skal jeg la dem være helt åpne, helt åpne?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det slik du vil.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil jeg da besvime når jeg får sårmerkene?» Frelseren: «Du får dem mens du er ved bevissthet.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg har forstått det.»

Jeg: «Vil jeg få dem alle på en gang, eller først på hendene?» Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal være slik du vil.» Frelseren:

«Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

Disse 1 1/2 timene med Frelseren føltes for meg som 5 minutter.

Rosenkrans og høymesse i rødt i kirken.

Kl. 20.00 – Bønnegruppe

11.08.92 – tirsdag

Fra kl. 09.00 til 10.00 ba jeg sammen med Fridolin.

Fra kl. 11.00 til 13.00 ba jeg alene og forenet meg med Ham.

Frelseren: «Min kjære, skriv det ned.»

Jeg tenkte: «I dag sier han ikke 'min datter'».

Frelseren: «Min kjære, slik skal du skrive.» Jeg:

«Takk, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Alt du skriver, skal trykkes så fort som mulig, slik jeg vil. Overlat det til presten jeg gir deg. Han vil gjøre det slik jeg vil. Skriv, min datter, bry deg ikke om feilene dine. De overser det viktigste.»

Jeg: «Herre, hvorfor har du det så travelt med dette brevet, og hvorfor skal det bli en bok?»

Frelseren: «Jeg må igjen forkorte tiden. Menneskene vil ikke omvende seg til sin Far, som elsker dem.»

Jeg: «Vil boken hjelpe menneskene til å omvende seg?»

Frelseren: «De vil få vite det. Det andre kommer senere. Vær overbevist om at denne boken vil hjelpe mange.»

Jeg: «Herre, jeg ønsker ikke å uttale meg om det. Det skal være slik du vil.» Etterpå:

Jeg tenkte på Fridolin.

Frelseren: «Det gledet meg at dere ba sammen. Jeg er alltid hos dere.» Jeg

tenkte at det også var litt nysgjerrighet hos Fridolin.

Frelseren: «Min datter, han skal bli prest. Fortsett å be sammen med ham.» Jeg: «Takk, min Herre, jeg skal fortsette med det.»

Etterpå kom jeg til å tenke på pastor Dochart, og jeg lurte på om det var riktig i henhold til Frelserens vilje.

Frelseren: «Det gledet meg at du fortalte ham det.»

Så tenkte jeg på Fridolin, fordi jeg hadde fortalt ham at jeg skulle få sårmerkene. Jeg var redd for om det var riktig av meg å ha fortalt ham det.

Frelseren: «Det kan du fortelle ham, det vet du, min datter.»

Jeg: «Ja, Herre, det har du allerede sagt til meg en gang, men jeg var ikke sikker.» Jeg spurte Frelseren videre:

«Hvorfor vil du, når jeg får sårmerkene, at jeg ikke skal bruke hansker?» Frelseren: «Jeg trenger storsinnede bekjennere, og derfor skal lyset skinne for dem som er i mørket.»

Klokken var 12.00, og jeg avbrøt samtalen for å be til Herrens engel. Etter bønne sa jeg til Frelseren:

«Du gleder deg når jeg ber til Guds mor.» Frelseren:

«Jeg er også med.»

Jeg: «Ja, min Herre, det stemmer. Herre, det er en så vakker følelse i mitt hjerte, jeg føler meg så fri og kan ikke beskrive det med ord.»

Frelseren: «Min datter, du har gitt meg alt, til og med denne dagen og morgendagen som venter på deg. Slik skal det også være.»

Jeg: «Ja, Herre, gjør det slik du vil.»

Frelseren: «Min datter, skriv ned dette også. Jeg gir deg litt mer tid til å tenke over det jeg har bedt deg om. Denne tiden er begrenset.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg sier allerede nå «JA». Jeg er din vinstokk. Jeg kan bare bære frukt hvis jeg forblir på vinstokken. Gjør med meg hva du vil, slik at jeg kan bære god frukt. Og det, Herre, kan jeg bare gjøre sammen med deg.»

Frelseren: «Min datter, da vil du bli beskåret, slik at du kan bære god frukt.» Jeg: «Hva må jeg gjøre?»

Frelseren: «Legg bort forfengeligheten. Kle deg mer beskjedent. Gi klærne til de fattige. Du vil klare deg med lite. Gi skoene dine til de fattige.»

Jeg tenkte da på hvor mye jeg skulle beholde av det, kanskje to par.

(Det med skoene ville jeg ikke skrive. Senere skrev jeg det likevel, fordi jeg følte at jeg måtte skrive det.)

Jeg: «Jeg vil spørre deg om noe jeg aldri har spurt om før. Vil du at jeg skal ha et tøyestykke eller et skjerf på hodet? Spiller det noen rolle, siden jeg er din brud?»

Frelseren: «Ja, det betyr mye for meg.» Frelseren: «Bær det, min datter, hodeplagget.» Jeg: «På sykehuset eller i kirken?»

Frelseren: «Overalt.»

Jeg: «Men det vil være vanskelig for meg å bære et hodeplagg.» Jeg:

«Hvorfor?»

Frelseren: «For at du ikke skal bli forfengelig, og dessuten har mine utvalgte alltid båret hodeplagg.»

Jeg: «Er det på grunn av tradisjonen, eller fordi du vil det slik?» Frelseren: «Fordi jeg vil det slik.»

Jeg: «Men pastor Vogt vil ikke forstå det.» Frelseren:

«Er du min brud?»

Jeg: «Hvordan er det med de andre? Skal de også bære hodeplagg?» Frelseren:

«Ja, men jeg krever det ikke av alle.»

Jeg: «Hvis jeg gjør det, vil de andre si at jeg er gal.» Frelseren:

«Gjør det, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal bære et hodeplagg, fordi du vil det slik, og av kjærlighet til deg.»

Frelseren: «Min datter, gjør det jeg ønsker av deg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg ber deg om nåde, så jeg alltid må forstå hva du ønsker av meg.»

Frelseren: «Min datter, du er min perle, som jeg må passe på. Forbli meg trofast. Gå i fred.»
Kl. 18.30 var jeg sammen med Fridolin i Rot i kirken, til rosenkransen og den hellige messen. Før og etter den hellige nattverd sa jeg til Frelseren at jeg hadde tenkt nøye gjennom hva han forventer av meg, og ga mitt «JA» til det. Og så ba jeg Frelseren om at Guds mor måtte hjelpe meg å bære korset og at hun måtte være min trøster i lidelsen.
Jeg sa til ham at jeg aldri ønsker å være skilt fra ham.
Jeg gjentok at jeg av kjærlighet til Jesus og til menneskene, for sjelenes frelse og syndernes omvendelse, er villig til å bære disse soningslidelsene sammen med ham.
Etter den hellige nattverd sa Frelseren til meg under foreningen:
Frelseren: «Takk, min datter, jeg elsker deg, forbli meg tro. Jeg tar det imot.»

12.08.92 – onsdag

Jeg ba om natten fra kl. 02.30 til 03.30 og om morgenen fra kl. 09.30 til 11.30. Om morgenen ba jeg og forenet meg:

Frelseren: «Min datter, skriv det ned.»

Jeg: «Ja, kjære barmhjertige Far, kjære Jesus, kjære Hellige Ånd.»

Frelseren: «Sårmerkene du får fra meg, vil bli innprentet i dine hender, føtter og i ditt hjerte. Det vil flyte mye blod for sjelene som er av god vilje. Det vil være mitt blod, min datter, for sjelenes frelse. Mitt blod må æres i stor grad. Din oppgave er å oppfylle min vilje når jeg skal utgyte dette blodet. Det vil være en stor smerte. Du vil få tåle så mye som du orker. Jeg kjenner grensen for hva du kan tåle. Ha tillit til meg. Jeg er din brudgom. Det er også min vilje å alltid være forent med deg. Du vil ikke mangle noe med meg.»

Jeg: «Herre, hva mener du med at jeg ikke skal mangle noe?»

Frelseren: «Jeg eier alt du trenger.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg tror på det. Kjære Gud, jeg vil si til deg at jeg nå elsker deg så høyt at jeg vil gjøre alt du ønsker.»

Frelseren: «Min datter, sårmerkene vil blø, først på fredag. Da trenger du ikke å arbeide. De vil frita deg fra arbeidet.»

Jeg: «Vil jeg da kunne be?»

Frelseren: «De andre vil måtte be mye. Min datter, vær sikker på at de vil gjøre det.»

Frelseren: «Jeg elsker alle mennesker.» Jeg tenkte på torne kronen.

Frelseren: «Det kommer senere. Tornekronen hører med. Først får du piskingen, deretter torne kroningen. Det skjer slik jeg led på Golgata. Det er min korsfestelse i deg. Din smerte blir min. Disse soningslidelsene er mine soningslidelser. Jeg er i deg, og du er i meg. Da er vi ett.»

Jeg: «Vær så snill, min Herre og Gud, ta bare bort frykten min, så jeg ikke er redd for djevelen, og så han ikke kan gjøre meg noe. Hvis han gjør meg noe, skal utallige sjeler bli reddet fra fortapelsen.»

Frelseren: «Min datter, det skal jeg sørge for.»

Frelseren: «Du blir mer fristet enn de andre sjelene. Derfor vil det også bli bedt mye for deg. Det er min vilje at det skal bli bedt mye.»

Frelseren: «Din oppgave er fortsatt å alltid være meg trofast.»

Jeg: «At jeg skal være trofast mot deg, den nåden har du allerede gitt meg.» Frelseren: «Ja, det har jeg allerede gjort.»

Jeg: «Men jeg trenger en prest.»

Frelseren: «Det vil komme en. Du vil ikke mangle en prest.» Frelseren: «Kjære datter, det er nok for i dag. Gå i fred.»

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim i Rochuskapellet.

13.08.92 — torsdag

Kl. 9.50–11.00 hjemme:

Jeg ba inderlig og forenet meg med Ham.

Frelseren: «Å, min datter, skriv det ned. Alt du skriver, er min vilje. Du er ingenting og kan ingenting uten meg. Derfor trenger du meg i alt. Jeg er Herren og Gud for alle. Alt må ordnes etter meg. Dere syndige mennesker må våkne opp. Tiden er kommet da dere skal dømmes etter det dere har brakt meg.

Alle må avlegge regnskap for meg. Dere kan ikke skjule noe for meg. Jeg har gitt dere øyne for å se og ører for å høre. Men hva gjør dere? Dere verken ser eller hører. Alt er bare vanvidd. Min vrede vil ramme hver og en. Mine ulydige barn, våkn opp! Jeg er en Gud av lyset og ikke av mørket. Forbli i mitt lys. Be om lyset som opplyser dere. For når mørket kommer, kan dere ikke lenger be. Og da tilhører dere mørkets Gud. Da vil deres pine være evig. Min datter, kall dem alle til bønn. Min mor og deres mor elsker dere alle og har dere kjær; vend dere alle tilbake til henne. Hun venter på dere med utstrakte armer. Elsk henne. Hun vil fremføre deres bønner (forbønn) for meg.

Fra henne vil jeg ikke avvise noen forbønn. Min datter, legg alt som vil komme over deg i Marias ubesmittede hjerte, for hennes hjerte er også mitt hjerte. Der må fienden trekke seg tilbake. Kjære datter, skriv videre. »

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min kjærlige Far.»

Frelseren: «Ikke bekymre deg så mye for dine soningslidelser. Det er mitt problem, ikke ditt. Jeg takker deg for ditt «ja», og jeg har tatt imot det. Du skal ikke mangle noe. Ha tillit. Jeg er ditt liv, min datter. Jeg kjenner din svakhet.

Jeg vil gi deg alt du trenger til rett tid. Ikke bekymre deg på forhånd. Soningslidelsene du skal gjennomgå, står for døren. Jeg vil banke på når tiden er inne. Hos meg skjer alt til rett tid.

Min datter, jeg elsker deg høyt, og jeg velsigner deg nå.» Jeg knelte meg ned på gulvet for å motta velsignelsen.

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min datter, i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Gå i fred.»

Jeg sa: «Amen.»

Deretter: «Takk være Gud, Herren.»

Jeg visste ikke om jeg hadde sagt det riktig.

Frelseren: «Min datter, det behager meg.»

Like før lunsj sa jeg til sønnen min at han burde ta alt mer på alvor når det gjaldt Gud. Jeg sa også til ham at han burde gå til skriftemål.

Han sa: «Jeg kan uansett ikke tro på deg.»

Da sa jeg til ham at han ville tro som Thomas, først når han så sårmerkene. Jeg hadde lenge merket at han unngikk bønnegruppen, selv om han noen ganger kunne vært med.

For øyeblikket lytter hele familien min til det den urene ånden innprenter i dem. Jeg forblir trofast mot vår Herre og Gud, selv om jeg er alene.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Jeg hadde ingen anelse om at det i dagens evangelium ble snakket om Thomas, som ikke trodde at Jesus var oppstanden da de andre disiplene fortalte ham det.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om jeg skulle gå til pastor Vogt og fortelle ham at jeg hadde fått Frelserens sårmerker.

Frelseren: «Gå til ham, snakk med ham.»

Så etter gudstjenesten gikk jeg til pastor Vogt og fortalte ham det. Han smilte litt og sa: «Du tror på det.»

Jeg: «Ja, jeg tror.»

Så fortalte jeg ham også at Frelseren hadde sagt at han først ville tro på det når det var for sent. Jeg ba ham om velsignelse og gikk glad hjem.

14.08.92 – fredag

10.00–11.45 hjemme:

Bønn – forening

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du skal skrive.» Jeg: «Ja, kjære Jesus, min sjelesørger.»

Frelseren: «Min datter, krigen blir sterkere. Det er kaos i verden. Fienden har allerede tatt et stort bytte. Menneskene venter for lenge med å forsone seg med sin Gud. Krigen har allerede forårsaket nok skade, men den vil forårsake enda mer. Oppfordre politikerne til omvendelse. De er blendet av Satans slør. De vil måtte stå til ansvar for meg. Ingen politiker vil bli fritatt for dette. Jeg vil måtte spytte ut mange.»

Frelseren: «Min datter, det gleder meg at du skriver ned alt. Jeg vil belønne dette arbeidet spesielt.»

Jeg: «Herre, jeg vil gjerne spørre deg om sårmerkene. Du har sagt at du står foran døren, og pastor Vogt har ikke uttalt seg positivt. Er det noe mer jeg må vite eller innse før du banker på døren til mitt hjerte, for man må være forsiktig så den urene ånden ikke blander seg inn.»

Frelseren: «Skriv, min datter, sårmerkene du får, er mine og lette å kjenne igjen.»

Jeg: «Hvordan da, kjære treenige Gud?»

Frelseren: «Blodet som vil strømme ut av sårene, er mitt blod. Mennesket har ikke så mye blod at det kan strømme ut av det.»

Jeg: «Men det er ikke nok for forskerne.»

Frelseren: «Disse sårene leges ikke og betes ikke. Disse sårene vil utstråle lyset som gjør blinde seende igjen. Dette blodet, som jeg vil utgyte gjennom deg, vil være deres frelse. Min datter, hvis noen da fremdeles ikke tror, kan han heller ikke tro det senere.

Skriv, min datter, for noen ble jeg korsfestet forgjeves, og for noen vil jeg bli korsfestet forgjeves. Disse sjelene har allerede valgt sin far.»

Jeg snakket en stund til med Frelseren. Så:

Frelseren: «Skriv det ned, min datter. Du vil utstøte store skrik når sårmerkene blir innprentet i kirken. Smerteskriget må komme.»

Jeg: «Herre, gjør det så vondt?»

Frelseren: «Ja, min datter, det er den største smerten.»

Jeg: «Vil mange da bli skremt?»

Frelseren: «Min datter, å bli skremt er ikke så ille sammenlignet med den smerten du vil føle. Denne helvetes smerten er bare en dråpe i forhold til helvete.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått det. Slik du vil, slik skal det skje.» Jeg tenkte på om det ville komme noe mer nå, og om Frelseren ville si noe mer til meg.

Frelseren: «Ja, det kommer noe til. Jeg skal innprente deg sårmerkene så snart som mulig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg overgir meg til din vilje. La meg bare elske deg og være sammen med deg, nå og i all evighet.»

Frelseren: «Min datter, jeg har utvalgt deg. Du er min aller kjæreste, nå og i all evighet.»

Jeg: «Kjære Gud, skal jeg streke over 'min aller kjæreste'?» Frelseren: «Kan jeg ikke si det til hvem jeg vil?»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud.»

Jeg: «Jeg føler meg bare så uverdigg til å bli kalt 'min aller kjæreste'.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg velsigner deg nå.»

– Jeg knelte ned –

Frelseren: «Jeg velsigner deg i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Gå i fred, min datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet være Jesus Kristus, nå og i all evighet. Amen.»

Som vanlig ba jeg en takkebønn og ofret den åndelige nattverden for alle mennesker og alle stakkars sjeler i skjærsilden.

18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om jeg da skulle sende et faks til forbundskansler H. Kohl.

Frelseren: «Gjør det, min datter, det er min vilje.»

Sent på kvelden dro jeg så til Roswitha. Sønnen hennes hjalp til med å fakse et brev til forbundskansleren.

Rundt kl. 23.30 ba jeg enda en rosenkrans.

15.08.92 — lørdag – Marias himmelfart Kl.

04.15 om morgenen begynte jeg å be. Jeg forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Brevet var riktig. Ikke bekymre deg for brevet.» Tårer strømmet fra øynene mine, helt fritt, uten at jeg gjorde noe for det.

Frelseren: «Skriv det, min datter, krigen blir sterkere. Tyskerne må ikke blande seg inn i denne krigen.»

Jeg: «Må jeg si det?»

Frelseren: «Hvis du blir spurt. Folket må kalles til bønn. Gjennom bønnen kan jeg forandre mye. Min datter, be mye. Satan er sterk. Mange gode kristne vil falle i hans klør.

Ta godt vare på alt du skriver ned nå. Jeg vil gi deg en spesiell beskyttelse. Min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.»

Fra kl. 10.30 til 12.30 var jeg hos Marion, og vi skrev.

Fra kl. 16.30 til 19.45 var jeg i kirken i Rot. Der gikk jeg til skriftemål og ble også til HI-messen kl. 19.00.

16.08.92 – søndag

Fra kl. 8.30 til 10.00 ba jeg.

Jeg anbefalte mange sjeler til Frelseren gjennom Marias ubesmittede hjerte, så vel som de stakkars sjelene.

Jeg gråt fra dypet av mitt hjerte og sa til Frelseren:

«Kjære Jesus, jeg er rede til å lide soning for alle sjeler.»

Plutselig strømmet store, tunge tårer fra øynene mine. Ja, det var ikke mine tårer. Det var Frelserens tårer jeg gråt.

Frelseren: «Skriv, min datter, du skal lide for alle sjeler. Jeg elsker dem alle. Alle er mine barn. Ikke alle ønsker å oppfylle min vilje. Dine soningslidelser er helt nær.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg så høyt. Skriv det ned. Kjærligheten jeg gir deg og som jeg vil gi deg, er min kjærlighet og min gave til deg.»

Jeg: «Herre, men det er jo den største dyden.»

Frelseren: «Ja, skriv det ned. Denne dyden får få. Jeg kan gi den til den jeg vil. Med denne kjærligheten vil du overvinne alt.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hvordan kan jeg takke deg for denne store gaven?»

Frelseren: «Min datter, du har allerede takket meg ved å gi meg alt. Du kan videreformidle denne kjærligheten fra meg, hvis du ønsker det. Du vil ikke mangle kjærlighet. Hos deg kan mange sjeler hente kraft. Min datter, du er mitt tabernakel.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg kan ikke forstå alt dette.»

Frelseren: «Hvis du kunne forstå det, ville det ikke være fra meg.

Skriv, min datter, jeg er også ubegripelig kjærlighet. Du har sagt til presten din at hjertet ditt kan forstå det. Forstanden kan ikke forstå det hjertet forstår. Jeg er i ditt hjerte, min datter. Uten meg kan dere ikke gjøre noe.

Kun kjærligheten kan alt. Uten den kan dere ikke leve. Kun jeg kan kjærligheten. Min datter, presten du venter på, kommer ennå. Ikke bekymre deg for det. Ikke bekymre deg på forhånd.»

Jeg: «Min Frelser, la meg ikke bli skilt fra deg i den store smerten.» Frelseren: «Ingen kan skille deg fra meg, for du tilhører meg helt og fullt.»

Jeg tenkte på om jeg kunne skille meg fra deg av egen vilje. Frelseren: «Av egen vilje kan du ikke gjøre noe.»

Jeg: «Å, min Herre, nå er jeg beroliget og lettet.»

Frelseren: «Slik er det, min datter.»

Jeg: «La meg da, så lenge du vil, lide soning sammen med deg for sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min datter, det du har skrevet, behager meg spesielt.»

Det er min vilje at du skal gjøre dette. Du skal ikke mangle noe hos meg. Alt du sier, er jeg.

Ja, min datter, jeg er din Herre og Gud. Din kropp er min kropp. Din vilje er min vilje. Din velsignelse er min velsignelse.»

Jeg: «Herre, får jeg da velsigne?»

Frelseren: «Min datter, du skal velsigne mye.»

Jeg sa at velsignelse er noe helt stort.

Frelseren: «Jeg er også stor.»

Jeg: «Hvordan skal jeg velsigne?»

Frelseren: «Jeg skal nok lede hånden din.»

Jeg: «Å, min Herre, nå er jeg ferdig. Må jeg skrive ned noe mer? Ønsker du det?» Frelseren: «Min kjære datter, elsk meg mer i din neste.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Min datter, jeg velsigner deg nå. I Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn.»

Jeg: «Amen. Takk være Gud, Herren. Lovet være Jesus Kristus og Maria nå og i all evighet. Amen.»

Jeg: «Kjære Gud, var det riktig av meg å nevne Maria også?»

Frelseren: «Det gleder meg å høre det.»

Kl. 13.00 Rosenkrans og andakt i Rot.

Kl. 19.00 Hellig messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

17.08.92 – mandag

Kl. 10.00 på legekantoret:

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg over alt.» Jeg:

«Herre, det kan jeg da ikke skrive.»

Frelseren: «Skriv det. Min datter, jeg liker måten du handler på. Bare fortsett slik. Vær ikke redd for at du skal få for lite kjærlighet. Jeg er kjærlighetens Gud. Gi alltid videre den kjærligheten du får fra meg. Du vil ikke mangle kjærlighet. Vær ydmyk og mild. Jeg er med deg.»

Jeg: «Herre, jeg trodde jeg først var sammen med deg når jeg fikk sårmerkene?»

Frelseren: «Min datter, du er allerede sammen med meg. Jeg er alt i deg.»

Jeg: «Herre, jeg kjenner en brennende følelse i hjertet mitt.»

Frelseren: «Jeg er kjærlighetens ild. Ingen kan slukke denne ilden. Den brenner der jeg vil.»

Jeg: «Min Herre, jeg kunne gråte nå. Hvor mye jeg elsker deg, det vet bare du alene. Kjære Frelser, er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «La det komme til deg. Ikke bekymre deg på forhånd.»

Jeg: «Min Herre, jeg tror det ikke finnes noe vakrere enn å være i kjærlighet med deg.

Å, min kjære Jesus, og du kommer til universitetssykehuset, inn på dette legekantoret, og lar deg ned til en så ubetydelig røntgenassistent.

Det hadde jeg aldri kunnet forestille meg før, at noe slikt finnes. Min Herre, jeg kan ikke takke deg med ord. Jeg takker deg med min kjærlighet til deg og til mine medmennesker.»
Jeg: «Å, min Herre, du er kjærlighetens kilde. Jeg føler den så sterkt nå.» Frelseren:
«Min datter, vær klar for det jeg ber deg om.»
Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er klar, hvis jeg er god nok for deg.»
Frelseren: «Min datter, du er god nok for meg, akkurat slik du er.»
Jeg: «Min kjære Jesus, så ikke nøl lenge. Jeg tørster også.» Frelseren:
«Det har gledet meg å høre det fra deg.»
Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.» Jeg: «Takk
være Gud, Herren.»
Rosenkrans og høymesse i rødt.
Kl. 20.00 Bønnegruppe.

18.08.92 — tirsdag

Kl. 10.00 på legekantoret:
Etter en dyp og inderlig bønn kommer tårene igjen.
Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg, skriv det ned. Tiden er kommet da jeg skal fullføre mitt verk.
Du tilhører meg helt og fullt.»
Det strømmet tårer fra øynene mine, tårer som ikke var mine
egne. Jeg spurte: «Er det dine tårer?»
Frelseren: «Ja, det er mine tårer. Det er lidelsene for din skyld. Min datter, la mitt verk virke i
deg.»
Jeg: «Herre, hva kaller du ditt verk?»
Frelseren: «Min datter, det er min korsfestelse i deg.» Jeg:
«Hvor mange timer vil det vare?»
Frelseren: «Akkurat som på Golgata.»
Jeg: «Vil Jomfru Maria være til stede?»
Frelseren: «Din himmelske mor er til stede ved hver korsfestelse. Hun vil gi deg trøst. Elsk
henne, slik du elsker meg.»
Jeg: «Vil jeg utgyte mye blod under korsfestelsen?»
Frelseren: «Nesten alt.»
Jeg: «Kan jeg da fortsatt leve?»
Frelseren: «Min datter, det er det uforståelige for dere.»
Frelseren: «Jeg kan erstatte alt som mangler. Du vil ikke mangle noe. Jeg er ditt liv.»
Jeg: «Da vil sjeler bli frelst gjennom dette utgytte blodet.»
Frelseren: «Ja, min datter, svært mange, svært mange vil omvende seg gjennom dette. Det vil skje
helbredelser.»
Jeg: «Hvem kan da bli helbredet?»
Frelseren: «Alle.»
Jeg: «Herre, men det er jo ikke alle som er syke.»
Frelseren: «Jo. Den største sykdommen er at nesten alle har sluttet å elske
meg.» Jeg: «Kjære Gud, jeg elsker deg jo.»
Frelseren: «Det vet jeg, min datter.»
Frelseren: «Skriv ned, min datter, de sårmerkene du vil få; det vil skje i løpet av de neste dagene.
Vær forberedt, min datter.»
Jeg: «Kjære Jesus, jeg ber deg om nåde, så jeg kan holde ut alt og forbli standhaftig og trofast,
og at jeg, etter at dette har skjedd, skal elske deg enda mer.»
Frelseren: «Min datter, vær sikker på at du vil elske meg enda mer etter
dette.» Jeg: «Skjer dette i kirken?»
Frelseren: «Ja, det skjer i kirken.»
Frelseren: «Min datter, overlat alt til meg, du er mitt redskap.»
Jeg: «Min Herre og Gud, min kjærlige Far, det skal skje slik du vil.» Frelseren: «Min datter,
jeg vil skjenke deg rikelig med nåde. Min kjære datter, gå i fred.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

19.08.92 — onsdag

Kl. 10.00 – Legekontoret:

Frelseren: «Skriv, min datter, ord for ord. Sårmerkene du får av meg, vil blø hver fredag, unntatt på store helligdager. Blodet som vil strømme, er hellig blod.»

Jeg: «Herre, men jeg er ikke hellig.»

Frelseren: «Da er det ikke deg. Det er meg. Sårmerkene du får, vil være dype.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg forstår ikke ordet «dype», hva mener du med det?»

Frelseren: «Det er ingen overfladiske sårmerker. Skriv ned, min datter, derfor vil det strømme mye blod. Du trenger ikke å bli skremt av denne mengden blod som vil bli utgytt.»

Frelseren: «Min datter, jeg har bestemt dagen for deg da du skal få sårmerkene. Det er den dagen som behager meg og min og deres mor.»

Jeg: «Herre, jeg vil ikke vite når. Eller må jeg vite det? Jeg overlater det til deg. Jeg ber deg, gi meg rikelig med nåde når den dagen kommer, så jeg kan være modig og ikke være redd og ikke tvile, og så den urene ånden ikke er i min nærhet.»

Frelseren: «Min datter, slik skal det bli.»

Jeg: «Min aller kjæreste Jesus, jeg vet ikke om jeg skal skrive ned noe mer.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg ønsker at du skal bevare alt i stillhet.» Jeg: «Får jeg vite hvorfor?»

Frelseren: «På grunn av plassmangel, og de nysgjerrige er der først.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal følge din vilje.»

Jeg: «Herre, trenger jeg ikke å vite noe mer nå?»

Frelseren: «Jo, min datter, du må bære alt tålmodig og med kjærlighet.»

Jeg: «Kjære Gud, det vil jeg ikke mangle, for du har gitt meg tålmodighetens dyd, og kjærligheten vil du gi meg senere. Jeg tror og håper at jeg vil klare det.»

Frelseren: «Min datter, jeg er og vil alltid være med deg.»

Jeg: «Herre, når det kommer (sårmerkene), vil jeg merke noe på forhånd?»

Frelseren: «Du vil føle min kjærlighet. Jeg er kjærligheten, min datter.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått det. Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg bærer deg hos meg.»

Jeg: «Ja, Herre, du kan bære meg dit du vil.»

Jeg: «Å, min Herre, min kjære Jesus, jeg elsker deg så høyt. Jeg er alltid så lykkelig sammen med deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.» Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

Rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim i Rochuskapellet.

20.08.92 – torsdag

Kl. 10.00 på legekontoret:

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil ha dine tanker.»

Jeg: «Kjære Gud, det spurte du meg om allerede i begynnelsen, men jeg forstår det ikke helt ennå, og likevel gir jeg deg mine tanker.»

Frelseren: «Jeg bestemmer hvor du skal gå.»

Jeg: «Herre, jeg skal gå dit du vil. La meg få innse at jeg også gjør det.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Jeg er Herren og Gud for alt som beveger seg. Den som tilhører meg, må innrette seg etter meg.»

Skriv, min datter, jeg vil at du skal innrette deg strengt etter meg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil gjøre det, hjelp meg med det, vær så snill. Jeg er så svak, og vær så snill å la tungen min tie når jeg må tie.»

Frelseren: «Min datter, du snakker når jeg vil det. Ikke bekymre deg for det.» Jeg: «Men Herre, jeg forstår ikke det med «strengt». Fortell meg noe om det.»

Frelseren: «Det jeg har begynt, skal jeg fullføre.»

Jeg: «Nå er jeg redd for at jeg skal gjøre noe galt.» Frelseren: «Min datter, med meg vil du ikke gjøre det.»

Jeg: «Kan du fortelle meg litt mer om det å «ordne strengt»?»

Frelseren: «Ditt «ja» skal være «ja», og ditt «nei» skal være «nei».»

Jeg: «Kjære Gud, i dag har jeg mer følelsen av at du også er en streng far enn vanlig. Har jeg innbilt meg det?»

Frelseren: «Min datter, grusomhetene er store i verden. Jeg har forkortet tiden. Fienden er overalt. Menneskene vet ikke hva de gjør. Jeg vil tillate mye av det fienden ønsker. Menneskene må omvende seg.»

Jeg: «Kjære Gud, vær så snill, vis nåde og barmhjertighet mot alle. Jeg er klar til å redde sjelene sammen med deg. Du har meg helt og fullt. Gjør hva du vil og når du vil med meg. Jeg elsker deg så høyt, min gode og barmhjertige treenige Gud.»

Frelseren: «Min datter, ha litt tålmodighet til den rette tiden er kommet. Jeg er med deg, vær ikke bekymret for det. Hold deg fast i min hånd.»

Jeg: «Jesus, konge over alle konger, jeg skal gjøre det.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.» Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

Kl. 12.00 i kapellet på sykehuset.

Frelseren: «Jeg vil at du skal skrive ned noe. Jeg vil at du skal oppfylle min vilje.» Jeg: «Min Herre og Gud, hva er din vilje?»

Frelseren: «At du skal bære sårmerkene du får, helt til slutten.»

Jeg: «Min Herre, jeg skal gjøre det sammen med deg, fordi jeg elsker deg, fordi det er din vilje og fordi jeg ønsker at sjelene skal bli frelst fra fortapelsen.»

Frelseren: «Skriv ned, min datter, sårmerkene vil gi deg mange problemer, trøbbel. Gi meg alle problemene, alt trøbbelet, jeg skal løse alt. Ikke gjør noe på egen hånd. Du må være lydig mot meg. Min datter, først må du lytte til meg.

Min datter, jeg vil at du skal være ydmyk overfor meg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg ber deg om nåden til å være lydig. Det er en stor dyd som jeg sårt trenger.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, du får ydmykheten allerede i dag. Det er mitt ønske å gi den til deg.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg takker deg.» Frelseren: «Min kjære datter, gå i fred.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

21.08.92 – fredag.

Kl. 10.00 på legekantoret:

I går var jeg nær ved å slutte helt å skrive. Jeg var frustrert fordi jeg skriver og forstår så dårlig. Av kjærlighet til Jesus fortsetter jeg å skrive.

Frelseren: «Det er min vilje at du skal skrive. Min datter, det vil ikke vare lenge før du slutter å skrive. Noen andre vil skrive for deg. Inntil da må du fortsatt ha tålmodighet.»

Skriv, min datter, jeg vil gi din mann korslidelse.» Jeg: «Skal jeg skrive det?»

Frelseren: «Ja, skriv det. Han må akseptere det og har ikke noe annet valg.»

Jeg: «Herre, jeg vil ikke vite hvilke lidelser han vil få. Jeg vet bare at hvis du gir ham noen, så er det til hans beste. Vær så snill, la ham ikke gå fortapt. Jeg vet at han er uforsiktig.»

Frelseren: «Min datter, jeg gir ham en tid hvor han kan omvende seg.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Din mann vil gjøre det jeg vil. Tukten er nødvendig.» Jeg:

«Frelseren, jeg ble ikke forstått i går.»

Frelseren: «Min datter, du tilhører meg. Det er få som vil forstå deg, for det er ikke deg, men meg, og de vil ikke forstå meg. Ikke alle tåler sannheten. Skriv, min datter: Jeg er sannheten. Ikke undre deg over at folk behandler deg slik.

Slik behandlet de meg allerede den gang. Fortsett å være ydmyk og mild.» Jeg: «Herre, jeg ber deg om ydmykhet og mildhet. Det er ikke nok for meg. Gi meg vennligst mye kjærlighet, slik at jeg kan gi den videre. Bare med din kjærlighet lykkes alt for meg.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg liker måten du handler på. Ikke bebreid deg selv for at det ikke er riktig. Jeg gjør med deg hva jeg vil. Det vil ikke behage de andre. Alle må rette seg etter meg. Det er også min vilje.»

Jeg: «Min Herre og Gud, gjør som du vil.» Etter en stund:

Frelseren: «Ja, min datter, skriv det ned. Jeg har bestemt meg for å virkeliggjøre det som er min plan. Du skal få de fem sårmerkene fra meg. Mitt «JA» er et «JA». Du skal ikke mangle verken smerte eller nåde. Våk og vær beredt.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg elsker deg så høyt nå. Jeg kaster meg nå i dine armer, og jeg ønsker alltid å forbli i ditt hjerte.»

Frelseren: «Min datter, du tilhører meg for alltid. Ingen kan skille oss lenger. Vi er nå uatskillelige. Jeg øser nå min kjærlighet over deg, slik at du skal klare alt som kommer din vei. Med denne kjærligheten skal du seire over alle.

Jeg: «Herre, jeg kjenner i hjertet mitt at det er varmt, og det blir stadig varmere.»

Jeg: «Hvordan klarer du det?»

Frelseren: «Jeg er kjærlighetens Gud.»

Jeg: «Det er så vakkert. Man tenker ikke lenger på sinne. Jeg tror kjærligheten har utslettet sinnet.»

Frelseren: «Slik er det, min datter.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, for denne store nåden.»

Frelseren: «Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg ba som alltid en takkebønn.

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

22.08.92 — lørdag

Kl. 07.30–09.00 Bønn – forening.

Frelseren: «Skriv, min datter, ord for ord.» Jeg: «Ja, min edle kjærlighet.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil ha din fulle hengivenhet.»

Jeg: «Herre, jeg har allerede gitt deg alt. Er det noe jeg ennå ikke har gitt deg?»

Frelseren: «Gi meg dine sanseorganer.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg gir dem til deg. Alt skal tilhøre deg.»

Frelseren: «Jeg skal se og høre for deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du får andre sanseorganer av meg. Du ser og hører det andre ikke ser og ikke hører.»

Jeg: «Herre, hører dette til mystikken?»

Frelseren: «Ja, det hører til mystikken.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg ber deg også om ditt samtykke til sårmerkene.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære og barmhjertige Jesus, min ufattelige og uendelige kjærlighet, jeg gir deg mitt samtykke til at du må innprente sårmerkene i min kropp; min kropp er nå din kropp. Og dette er for alle sjelers frelse og omvendelsen av syndere som er velvillige.»

Frelseren: «Min datter, det er nok for meg.»

Frelseren: «Jeg måtte sjekke dette en gang til.»

Frelseren: «Du er min aller kjæreste datter.»

Jeg: «Herre, skal jeg skrive dette ned?»

Frelseren: «Ja, skriv det ned.»

Jeg: «Herre, jeg kan ikke fatte at jeg er din aller kjæreste.» Frelseren:

«Det er du, min datter.»

Jeg: «Herre, jeg er redd for at jeg er den største synder.»

Frelseren: «Det tror du fordi du er så liten.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg tørster igjen etter din kjærlighet, jeg er så umettelig. Vær så snill, fordyp meg i din kjærlighetskilde, slik at jeg aldri skal tørste.»

Frelseren: «At du skal være fullkommen og aldri tørst, det vil du først bli i paradiset.»

Jeg: «Herre, jeg trodde at paradiset allerede var her på jorden, når man gir deg alt.»

Frelseren: «Min datter, du har fortsatt kappen din.»

Jeg: «Hva mener du med klesplagg?»

Frelseren: «Kroppen din. Du befinner deg i et forstadium til paradiset, akkurat som det også finnes et forstadium til helvete.»

Jeg: «Det betyr at jeg fortsatt kan havne i skjærsilden?»

Frelseren: «Min datter, overlat det til meg. Gled deg over å være sammen med meg.»

Frelseren: «Hittil har du oppfylt min vilje. Forbli i meg og med meg, også fremover, så vil du også oppfylle det andre som venter deg.»

Jeg: «Min Herre, min kjærlige Far, jeg elsker deg så høyt at jeg ikke har noe annet ønske enn å oppfylle din vilje og alltid være i deg og med deg.» Frelseren: «Jeg velsigner deg, min datter, i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet være Jesus og Maria, nå og i all evighet. Amen.»

Mellom kl. 16.30 og 17.15 ba jeg i kirken i Rot og gikk til skriftemål hos pastor Vogt.

Kl. 18.15 deltok jeg på den hellige messen i kirken i Mingolsheim. Adriana var med. Hun opplevde noe vakkert da jeg knelte på gulvet og mottok den hellige nattverd fra pastor Kesenheimer.

Rundt kl. 21.00 ba jeg den smertefulle rosenkransen.

23.08.92 – søndag

Kl. 08.20: Som alltid ba jeg før jeg forenet meg med Ham.

Frelseren: «Min kjære datter, skriv dette ned. Din oppgave er å lede mange sjeler til meg.

Elsk dem alle. Hver eneste sjel er meg kjær, den ene like mye som den andre. Døm ingen.»

Jeg spurte om gårsdagen, da jeg knelte foran presten i Mingolsheim og ble utsatt for angrep. Før den hellige nattverd hadde jeg fred, og først etter at jeg hadde mottatt den og etter foreningen, fikk jeg freden tilbake.

Frelseren: «De urene åndene er alltid rundt deg, og du vil alltid bli angrepet av dem. Det vil du ikke bli spart for. Du trenger ikke å være redd, jeg er med deg.»

Jeg: «Herre, hvis du er med meg, hvorfor lot du de urene åndene gjøre dette da jeg knelte?»

Frelseren: «For at du skal se hvordan de urene åndene kjemper når noen kneler foran meg.»

Jeg: «Takk, min Herre, jeg håper at de andre tar imot denne læren og bringer offer, og kneler foran deg når de mottar den hellige nattverd.»

Frelseren: «Min datter, jeg ønsker noe av deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg gir deg det uten å vite hva du vil.»

Frelseren: «Jeg vil ha ditt ja til alt.»

Jeg: «Herre, har jeg hørt riktig?»

Frelseren: «Ja, skriv det ned.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjærlige treenige Gud, jeg gir deg mitt «ja» til alt.» Jeg: «Kjære Gud, men la meg også få innse at det er deg når jeg sier «ja». For det må jeg også ha evnen til å skille mellom åndene.»

Frelseren: «Skriv, min datter, du vil få nåden til å skille mellom åndene, det varer ikke lenge nå.»

Frelseren: «Min datter, du har virkelig gitt meg alt.» Jeg ville ikke skrive det.

Frelseren: «Skriv det. Mitt verk kan begynne.»

Jeg: «Herre, kan du gi meg mer kjærlighet? Min sjel lengter etter mer kjærlighet. Jeg trenger mye kjærlighet, det er ikke nok for meg. Jeg føler meg som en tigger som ber om brød. Du er kjærlighetens brennende ildsted. Jeg fordyper meg i denne kjærligheten»

Frelseren: «Det tåler du ikke ennå. Når du får soningslidelsene, skal jeg gjøre det. Min datter, du mangler ikke kjærlighet, jeg er hos deg.»

Jeg: «Ja, min Herre. Man må være fornøyd med det man har.» Jeg:

«Hva skal jeg gjøre med brevet fra forbundskansler Kohl?»

Frelseren: «Min datter, vent litt til. Jeg skal gi deg innskytelse om hva du skal gjøre. Fortsett å be for politikerne.»

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg. Gå i fred.» Jeg: «Takk, min Herre og Gud, for alt.»

Kl. 10.00 hellig messe i rødt.

Kl. 13.00 rosenkrans og andakt.

Om ettermiddagen hadde jeg sterke hodepiner, men følte samtidig stor kjærlighet til Frelseren.»

24.08.92 – mandag

Kl. 09.45:

Jeg: Kjære Gud, jeg hadde stikkende og sterke hodepiner i går og i morges mellom kl. 03.00 og 06.00.

Frelseren: «Min datter, det var mine soningssmerter.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg sov 2 1/2 timer i natt, nå må jeg jobbe, og i kveld er det bønnegruppe. Akkurat nå føler jeg meg så frisk som om jeg hadde sovet hele natten. Er det nåde fra deg?»

Frelseren: «Ja, min datter, ellers ville du ikke klart å holde ut.»

Jeg: «Jeg vil spørre deg om jeg skal dra til pater Gebhard Heyder i helgen, er det din vilje?»

Frelseren: «Min datter, gå til pater Gebhard, gå til ham.»

Jeg: «Kan jeg fortelle ham om sårmerkene jeg skal få fra deg?» Frelseren: «Du skal fortelle ham det, eller lese opp det du har skrevet.»

Jeg: «Herre, når skal jeg ta ferien min?» Frelseren: «Du skal få ham registrert i september.»

Jeg: «I går var jeg bekymret for om det var riktig det jeg fortalte Claudius fra Luxembourg (om sårmerkene).»

Frelseren: «Det var ikke du, men jeg som sa det. Ikke bekymre deg mer for det. Du er bare mitt redskap.»

Jeg: «Kjære Frelser, var det i går begynnelsen på soningslidelsene?»

Frelseren: «Ja, det var begynnelsen.»

Jeg: «Kjære Frelser, er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Skriv ned, min datter, sårmerkene du får fra meg; det vil skje i løpet av kort tid.»

Jeg: «Herre, det har du allerede fortalt meg.» Frelseren: «Jeg vil at du skal være klar.»

Jeg: «Hva mener du med å være klar?»

Frelseren: «At jeg kan virke, på det tidspunktet som passer meg.» Jeg: «Kjære Gud, hva mener du med «i løpet av kortest mulig tid?»»

Frelseren: «Det kan skje hvert øyeblikk, hver time eller hver dag.» Jeg: «Du sa til meg 'å være klar', hva mener du ellers med å være klar?»

Frelseren: «Du må være storsinnet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg ber deg om nåden til å være storsinnet og til å være klar slik du ønsker det.»

Frelseren: «Min datter, jeg gir deg denne nåden allerede nå. Men det er få som har storsinn.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg for denne store nåden.»

Jeg: «Min kjære Jesus, det brenner i mitt hjerte som ild. Å, min brennende kjærlighet, jeg elsker deg over alt. Jeg tror at kjærligheten overvinner all lidelse.»

Frelseren: «Ja, min datter, det vil den.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg forventer av deg tålmodighet og kjærlighet til alt. Det vil du ikke mangle, du trenger bare å fortsette å gi den videre.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg hadde i går glede av å lide sammen med deg.» Jeg: «Og jeg, Herre, jeg elsket deg så høyt under lidelsene, det er ufattelig for meg.»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det. Min kjære datter, jeg takker deg. Gå i fred.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

Jeg tok røntgenbilder av en pasient fra Kroatia. Vi fikk begge nåde da jeg fortalte ham om Gud. Pasienten gråt og gikk lykkelig bort.

En annen pasient kom fra Hamburg, født i 1909.

Han sa til meg at Gud ikke fantes, og han klaget over fortiden. Jeg sprengte ham med vievann og velsignet ham uten at han så det. Deretter fortsatte han å klage, særlig over Den hellige far.

Jeg sa til ham at hvis han nå sto foran Guds domstol, ville han havne i helvete. Så sa jeg til ham at han burde be.

Da sa han at han heller ville bite seg i nesen enn å be. Jeg sa til ham at han skulle bite seg i nesen og så gå.

Kort tid før hadde jeg allerede bedt for ham, og etterpå tenkte jeg på Bibelen: «Kast ikke perlene for svinene.»

En annen pasient kom fra Russland, fra Volga-området. Han hadde arbeidet i Sibir i mange år. Han var ydmyk og gledet seg over bønnnesedlene jeg ga ham.

Kl. 18.30 – Rosenkrans og Hellig messe.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

25.08.92 – tirsdag

26.08.92 – onsdag

Kl. 10.00 Legerommet:

Jeg: «Jeg ber deg, min Herre og Gud, kan du gi meg et annet ord for «raskest tid»? Det finnes ikke i det tyske språket.»

Frelseren: «Min datter, men du har jo forstått det.»

Jeg: «Ja, men de andre forstår det ikke.»

Frelseren: «Min datter, hvis jeg ga deg det på en måte slik at de andre forsto det, ville du ikke forstå det. Jeg snakker til deg og ikke til de andre.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal ta det til meg slik du har sagt det.»

Frelseren: «Min kjære datter, du har ikke mye tid igjen før du får sårmerkene. Min datter, hør godt etter. Jeg er din Herre og Gud. De andre vil prøve å avlede deg fra alt. Ikke hør på dem. Med meg vil du gjenkjenne dem alle. Den sanne kjærligheten er i meg. Mitt kjære barn, skriv det ned, du vil ha så mange misunnelige som ingen har hatt før.»

Jeg: «Herre, og alt dette skal jeg tåle.»

Frelseren: «Det kan du jo ikke, min datter, jeg skal tåle det sammen med deg.» Jeg: «Min Herre, ta bort dette «jeg» fra meg.»

Frelseren: «Min datter, ditt jeg er Jeg.»

Jeg: «Det er fortsatt en vane jeg må avlære meg.»

Jeg: «Herre, jeg har ventet en stund nå, det skjedde ingenting, du sa ingenting, må jeg gå tilbake til arbeidet mitt nå?»

Frelseren: «Min datter, jeg har styrket din sjel, slik at du har mot til alt.» Jeg: «Det betyr at jeg nå er modig.»

Frelseren: «Ja, min datter. Min datter, jeg elsker spesielt de som er modige. Jeg elsker deg, gå i fred.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud.»

Kl. 19.00 — Hl. Messe i Rochuskapellet.

27.08.92 — torsdag

Kl. 10.00 Legerommet hos foreningen:

Frelseren: «Min datter, hører du meg?»

Jeg: «Ja, Herre, jeg hører deg.»

Så hørte jeg ingenting en stund, for dr. Hermann kom inn. Senere:

Jeg: «Kjære Frelser, er det noe på vei mot meg?» Frelser: «Ja, piskingen, ta imot alt.» Jeg:

«Ja, Herre, det skal jeg gjøre.»

Jeg: «Hvordan skal jeg vite at det kommer fra deg?»

Frelseren: «Du vil ikke mangle kjærlighet. Ofre det for de store syndere.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal ofre det for de store syndere.»

Frelseren: «Vær klar, min datter.» Jeg:

«Skjer det om dagen eller om natten?»

Frelseren: «Om natten, min datter.»

Jeg: «Vil piskingen være uten blod eller en blodig pisking?» Frelseren:

«Det blir en blodig pisking.»

Frelseren: «Tål smertene.»

Jeg: «Ja, jeg skal gjøre det, kjære Gud, fordi jeg elsker deg så høyt. Min Herre og Gud, dagen etter piskingen legger jeg i dine hender. Jeg bekymrer meg ikke for hva som vil skje og vil skje.»

Frelseren: «Min datter, jeg har tatt på meg bekymringen for deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal skje slik du vil. Jeg elsker deg, min Herre og Gud, mer enn jeg trodde jeg kunne elske deg.»

Frelseren: «Min datter, jeg blir pisket i deg. Smerten skal vi føle sammen. Jeg vil tillate så mye som du kan tåle. Min datter, mitt åk er søtt.»

Jeg: «Skal jeg skrive noe mer?»

Frelseren: «Det er nok. Min kjære datter, gå i fred.» Jeg:

«Takk, min Herre og Gud.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og Hellig Messen i rødt.

28.08.92 – fredag

Kl. 10.00:

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg sier det allerede nå, for jeg vet ikke hva du vil ha av meg, eller om jeg skal gjøre noe, men jeg sier «JA» til det. Min Herre, det skal skje slik du vil. Alt til din større ære og til sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min datter, jeg kjenner dine ønsker. De behager meg godt. Min vilje er å bære deg i meg. Du har hittil bestått prøvelsene. De andre kommer ennå.»

Jeg: «Herre, må jeg frykte at jeg ikke skal bestå dem?»

Jeg: «Å, min Herre og Gud, jeg har nå bare ett eneste ønske, nemlig at jeg aldri skal skilles fra deg, heller ikke under de store lidelsene.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. De store lidelsene er mine lidelser. Du får soningslidelsene, de fem sårmerkene på en gang. La dem virke på deg.» Jeg:

«Ja, min Herre og Gud, jeg lar dem virke på meg.»

Frelseren: «Jeg skal være i deg, være hos deg og være med deg. Den urene ånden skal ikke være i din nærhet.»

Jeg: «Er denne hendelsen helt nært forestående?»

Frelseren: «Så nært at det kan skje når som helst.»

Jeg: «Herre, du har sagt at det skal skje i kirken i Rot.»

Frelseren: «Ved å forkorte tiden kan jeg bestemme hvordan jeg vil ha det.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg forstår. Min Herre, du har alltid rett.»

Frelseren: «Skriv, min datter, i meg finnes det intet urett.»

Frelseren: «Skriv, min datter, alt du må tåle sammen med meg, skal bli din store belønning i himmelen.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil gjerne spørre deg én gang til om jeg skal bære sårmerkene åpent, og om jeg forsto det riktig forrige gang. (Jeg mente uten hansker eller tildekking.)»

Frelseren: «Ja, min datter, når du får dem, skal du bære dem åpent. Det er min vilje at du skal bære dem slik.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått det, jeg skal gjøre det.» Jeg:

«Og hvis de blør på fredager?»

Frelseren: «Da skal du gjøre det jeg gir deg innskytelse til. Bry deg ikke om hva andre sier, gjør alltid det jeg sier til deg.»

Jeg: «Kjære Gud, må jeg skrive ned noe mer, eller kan jeg gå bakover for å ta røntgen?»

Frelseren: «Gå, gjør din plikt, min kjære datter, jeg er med deg. Jeg er din fred.» Jeg: «Min kjære Jesus, da går vi på jobb.»

Jeg: «Jeg takker deg av hele mitt hjerte for alt.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

Etter den hellige nattverd spurte jeg Frelseren om pater Gebhard Heyder, om jeg skulle gå til ham?

Frelseren: «Gå til ham, min datter, gå.» Jeg:

«Vil han ta imot meg?» Frelseren: «Han vil ta imot deg.»

29.08.92 — Lørdag

Kl. 07.15 i Rot, hjemme:

Jeg hadde egentlig tenkt å dra til pater Gebhard i Regensburg, men jeg følte at jeg først måtte skrive. Ute stormet det. Det tordnet og det var et kraftig tordenvær, og det så tidlig på morgenen.

Frelseren: «Ja, min datter, skriv det ned. Det er mange vanskeligheter som vil komme over deg. En av disse vanskelighetene er at du ennå ikke har noen prest som står ved din side. Pater Gebhard er den eneste. Det gleder meg at du drar til ham. Lytt godt til ham. Jeg vil tale til deg gjennom ham. Pater Gebhard er den rette presten for deg.»

Jeg: «Kjære Gud, får jeg lese opp det du har sagt?» Frelseren:

«Ja, det får du.»

Jeg: «Hvilke vanskeligheter er det ellers?»

Frelseren: «Menneskene er vantro. De har en tilsynelatende tro. Du har mange fiender rundt deg.»

Frelseren: «Jeg vil ikke forlate deg. Sammen med meg vil du beseire dem alle. Min datter, skriv ord for ord.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Stemme: «Sårmerkene du vil få, det kan skje når som helst, men jeg bestemmer tidspunktet.»

Jeg: «Hvem er du nå, «jeg»?»

Stemme: «Skriv, min datter, det er Gud Fader som nå taler til deg.»

Jeg: «Min Herre og min Gud, jeg kan ikke forstå dette, men jeg tror på det du sier.» Gud

Fader: «Du er utvalgt av meg, av min Sønn og av Den Hellige Ånd. Og du tilhører den treenige Gud. Din himmelske mor vil stå ved din side og forbli hos deg så lenge du lider soning sammen med min Sønn. Jeg og min Sønn og Den Hellige Ånd er med deg. Min datter, alle vanskelighetene som vil komme over deg, vil du, én etter én, bortfjerne sammen med oss. Din korsvei er også min korsvei. Du må gå den til enden.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud, jeg skal gå korsveien sammen med deg helt til slutten.»

Jeg: «Jeg ber deg om tålmodighet, utholdenhet og mye kjærlighet.»

Gud Fader: «Min datter, det vil du ikke mangle.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg trodde at Jesus hadde valgt tidspunktet for sårmerkene.» Gud

Fader: «Det jeg er, det er også Jesus og Den Hellige Ånd. Vi er ett. Vi er uatskillelige.»

Jeg: «Jeg tenkte på meg selv, at jeg ville motta lite kjærlighet under lidelsene.»

Gud Fader: «Jeg er kjærlighet, lidelsen er soningen. Du skal lide for syndere, min datter.»

Jeg: «Jeg har forstått det, min Herre og Gud. Å, min store kjærlighet, la meg aldri bli skilt fra deg.»

Gud Fader: «Min datter, du skal ikke mangle noe med den treenige Gud. Jeg velsigner deg nå, min datter:

Må Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min utvalgte datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet og priset være den allmektige og barmhjertige treenige Gud.»

-Regensburg-

Etter at jeg hadde skrevet brevet, kjørte vi til Regensburg. På veien dit ble min mann plaget av den urene ånden. Jeg måtte be mye. Ute raste det en storm. Da vi kom til Regensburg, hadde min mann det bra igjen, og stormen var forbi.

Jeg møtte pater Gebhard, og vi snakket sammen i en halv time.

Deretter gikk jeg inn i kirken, som er en del av klosteret. Det aller helligste ble utstilt og tilbudt.

Presten ledet rosenkransbønnen. Etterpå var det stille.

Om kvelden kl. 17.15 i karmelittklosteret hørte jeg Frelseren og skrev deretter ned det jeg hørte foran det Allerhelligste.

Frelseren: «Jeg skal gjennom pater Gebhard tale til din mann, slik at du får mine sårmerker. Vær trygg, det vil gå bra, du trenger ikke å være redd.»

Jeg: «Herre, hvordan står det til med min sønn?»

Frelseren: «Din mann vil fortelle det til sønnen din når sårmerkene er der.»

Frelseren: «Jeg takker deg for at du har kommet hit.»

Jeg: «Ville du at jeg skulle komme hit?»

Frelseren: «Ja, jeg ville at du skulle komme hit.»

Jeg: «Da har jeg oppfylt din vilje.»

Frelseren: «Det har du, min datter. Du er en juvel.» Jeg ville ikke skrive dette.

Frelseren: «Skriv det.»

Jeg: «Herre, hvorfor kaller du meg en juvel?»

Frelseren: «En juvel er dyrebare, man må passe på den.»

Jeg: «Herre, jeg er under din beskyttelse og Jomfru Marias.» Frelseren:

«Skriv det ned. Ja, det er du, min datter. Gå i fred.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud.»

Siden jeg hadde glemt meg i kirken i klosteret, måtte mannen min vente på meg i over en time. Jeg skyndte meg for å komme til ham.

Vi hadde parkert bobilen på Donau-parkeringsplassen. Jeg hadde avtalt å møte pater Gebhard rundt klokka 18.30.

Pater Gebhard kom, og vi snakket sammen. Deretter gikk pater Gebhard bort til rommet sitt i klosteret i omtrent to timer.

Da han kom tilbake, hadde pater Gebhard med seg en stor statue av Jomfru Maria til oss, som var ment for kapellet vårt. Pater Gebhard hadde fortalt mannen min det han trengte å vite om meg og det som ventet meg. Mannen min hadde også skriftet hos pater Gebhard.

Da mannen min hadde dratt, snakket pater Gebhard og jeg om religion, og jeg leste videre fra dagboken for ham. Rundt kl. 21.00 fulgte mannen min og jeg pater Gebhard tilbake til klosteret.

Hos pater Gebhard fant jeg Jesus, og for meg er det en nåde at jeg igjen fikk være sammen med ham. Han er en ydmyk prest, full av kjærlighet og ro. Han taler sannheten klart og tydelig, presist i alt, en god bibelforsker som kan forklare Bibelen godt. Nå, når jeg så sårt trenger en god prest, er han der for å hjelpe meg.

De moderne prestene kan dessverre ikke hjelpe, derfor må jeg gå til fader Gebhard Maria Heyder. Takk Gud for at han har gitt meg denne presten.

30.08.92 – søndag

I bobilen «Salve Regina» i Regensburg, på Donau-parkeringsplassen:

Kl. 07.45 om morgenen, bønneforening:

Frelseren: «Skriv, min datter, skriv det ned.» Jeg kjente plutselig varme og kjærlighet.

Frelseren: «Jeg er kjærligheten. Min datter, jeg har ikke forlatt deg, jeg er hos deg.» Jeg: «Vil du fortsette å være hos meg?»

Frelseren: «Du tilhører meg.»

Jeg: «Å, min Herre, det er så vakkert sammen med deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Det du snakket om med pater Gebhard i går, var riktig. Sårmerkene du skal motta fra meg, vil skje om svært kort tid. Det er så nært at det er som om det allerede har skjedd. Jeg er hos deg, vær ikke bekymret for noe.» Jeg: «Kjære Gud, kan det hende at jeg vil få piskesårene senere?» Frelseren: «Jeg kan gjøre det slik jeg vil.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du skal bære sårmerkene på hendene åpent og ikke bundet. Jeg krever det av deg.»

Jeg: «Men hvorfor er det så viktig?»

Frelseren: «Jeg vil la lyset stråle ut fra sårmerkene.» Jeg: «Herre, er det synlig lys?»

Frelseren: «De som er i mørket, vil se det. Å, min datter, det er så mange i mørket. De trenger dette lyset for å kunne se igjen.»

Jeg: «Og hvordan er det med kulden?»

Frelseren: «Jeg er kjærlighetens brennende ild. Med meg vil du ikke fryse.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal skrive ned noe til. Ikke la noen reporter ta bilder i begynnelsen. Da unngår du mye nysgjerrighet. Nysgjerrigheten kommer fra den urene ånden. Jeg vil lede mennesker til deg, uten reportere. La deg ikke påvirke av nysgjerrige mennesker. Ikke glem at jeg er Herren som bærer sårmerkene. Du er mitt redskap. Min datter, med meg trenger du ikke å være redd. Jeg elsker deg, og jeg vil advare deg mot farer. Lytt godt til min stemme. Mine sauer kjenner min stemme.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg har forstått det. Jeg takker deg for alle omvendelsene og de mange nådegavene du allerede har gitt meg.»

Frelseren: «Min datter, vær forsiktig, gå i fred.» Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

Kl. 9.30 ba jeg ved utstillingen av det aller helligste alterets sakrament.

Kl. 09.45 var det høymesse i karmelittklosteret, som vi deltok i. Etter lunsj kom pater Gebhard tilbake til oss i bobilen.

Han ga oss et krusifiks. Tårene strømmet fra øynene mine. Hjemme hadde vi et krusifiks av omtrent samme størrelse hengende, og det måtte jeg gi tilbake, for det tilhørte ikke oss. Jeg hadde blitt glad i dette korset og ga det fra meg med tungt hjerte.

Og nå fikk vi innen 24 timer et annet kors, hvor de fem hellige sårmerker er markert med rødt. Før vi kjørte til Regensburg, ba jeg Frelseren om at, hvis det var hans vilje, han måtte gi meg et lite tegn på om jeg hadde rett. Nå vet jeg det: Jeg fikk et krusifiks.

Jeg fikk igjen bekjenne for pater Gebhard. Han lyttet til det jeg leste opp for ham fra dagboken min og ga meg veiledning, styrke, mot og trøst på grunn av de lidelsene som ville komme over meg. Hans trøst var en oppmuntring for meg.

Pater Gebhard er godt kjent med mystikken, og jeg er takknemlig for at han underviste meg. Det var som om Frelseren talte gjennom ham, og ordene graver seg fast inn i mitt hjerte. Pater Gebhard har viet mange stearinlys og vievann for oss.

På hjemveien kjørte mannen min strekningen alene, uten plager. Han var lykkelig og glad.

31.08.92 – mandag

Kl. 10.00 – Legekontoret:

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned.»

Jeg: «Ja, min treenige Gud, min kjære Jesus.»

Frelseren: «Sårmerkene du skal få, kan forventes i løpet av disse dagene. Min datter, vær forberedt. Det skjer jo i kirken. Det er min vilje. Ikke bekymre deg for hva som skal skje videre. Jeg har tatt alle bekymringene på meg. Du er mitt redskap. Ta godt vare på alt du har skrevet ned.»

Jeg: «Kjære Gud, hva må jeg vite, hva er det aller viktigste når det gjelder sårmerkene?»

Frelseren: «Å elske meg. Gjennom kjærligheten vil du klare alt. Du vil ikke mangle kjærlighet. Jeg er hos deg, med deg og i deg. Du er helt i meg.»

Frelseren: «Du vil i disse dager føle en stor ild i hjertet ditt. Det er ilden av min kjærlighet. Mange av mine utvalgte har ikke klart å tåle denne ilden.» Jeg: «Kjære Gud, men vil jeg tåle denne ilden?»

Frelseren: «Min datter, skriv dette ned. Etter den første gangen vil du måtte bli liggende i sengen (lidelse – kanskje sårmerkene, tenkte jeg) i en viss tid.»

Jeg: «Og bønnegruppen?»

Frelseren: «Det blir bedt.»

Jeg: «Er du hos meg, selv om jeg blir liggende i sengen?» Frelseren: «Jeg er alltid hos deg.»

Jeg: «Min Herre, det skal være slik du vil. Jeg elsker deg så høyt.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg elsker deg også så høyt, gå i fred.» Jeg: «Er det riktig slik jeg har skrevet det?»

Frelseren: «Ja, jeg takker deg.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe.

Kl. 20.00 Bønnegruppe

01.09.92 – tirsdag

på legekontoret:

Frelseren: «Min datter, i går gjorde du alt riktig, la deg ikke påvirke av andre.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Du vil ofte møte slike fristelser, akkurat som i går. Vær sterk. Overgi alltid disse menneskene til meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Jeg: «Herre, jeg vil skrive ned det du vil, og ikke det jeg vil.» Frelseren:

«Min datter, det behager meg det du har sagt.»

Frelseren: «Min datter, jeg ønsker at du i fremtiden skal rådføre deg med meg om alt. Snakk først med meg om det. Klag til meg. Det du ikke liker, fortell meg først. Hvis du trenger noe, spør meg først. Jeg kan gi deg alt og erstatte alt. Du skal ikke mangle noe. Gjennom disse soningslidelsene blir mange sjeler frelst.

Vær alltid glad, min datter.»

Jeg: «Min Herre, gi meg vennligst nåden til alltid å være glad.»

Frelseren: «Min datter, denne nåden skal du få. Min datter, jeg er med deg. Gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min store kjærlighet.»

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Rundt kl. 20.30 ringte pater Gebhard Heyder, og jeg fortalte ham om hemmeligheten som Frelseren hadde gitt meg i dag om morgenen, og som var ment bare for meg. (Frelseren hadde bekreftet denne hemmeligheten for meg kl. 12.15 og igjen etter den hellige nattverd i kirken.) Pater Gebhard trøstet meg da jeg hadde betrodd ham hemmeligheten.

02.09.92 — onsdag

Kl. 10.00 på legens kontor:

Bønneforening!

Frelseren: «Jeg vil at du skal skrive det ned.» Jeg: «Ja, min Herre, hva da?»

Frelseren: «Jeg har ønsket at pater Gebhard skal ringe for å bevise for deg at han hører min stemme. Han vil ringe deg igjen. Lytt nøye til ham.

Min datter, skriv ned at soningslidelsene vil begynne allerede i dag. Du vil kjenne dem igjen, for Jeg er med deg.»

Jeg: «Hvordan vil lidelsene være? Blodige eller andre?»

Frelseren: «La dem komme over deg.»

Jeg: «Kan jeg da gå på jobb i morgen og i overmorgen?»

Frelseren: «Ja, det kan du.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg har forstått det.» Jeg:

«Kan jeg dra og svømme i dag?» Frelseren: «Gå og svøm.»

Frelseren: «Min datter, jeg må fortelle deg noe til.» Jeg:

«Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «La det jeg gir deg, virke inn på deg.» Jeg:

«Herre, hva gir du meg?»

Frelseren: «Mine hellige fem sårmerker.»

Jeg: «Herre, jeg lar dem virke i meg. Vær så snill å gi meg styrke og mot, kjærlighet og alt det jeg trenger, slik at du kan virke i meg, for jeg er svak og kan ikke gjøre noe på egen hånd.»

Frelseren: «Min datter, du skal få alt dette.»

Jeg: «Herre, jeg har ingen frykt, ingen tvil, og jeg tror. Jeg har stor tillit til deg. Jeg forblir trofast mot deg, for jeg vet at du er med meg, ved min side og i meg. Jeg takker deg med min kjærlighet til deg.»

Frelseren: «Min datter, forbli slik. Du oppfyller min vilje.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min datter. Du kan bli sittende nå.»

(Kanskje jeg kunne bli sittende nettopp fordi en lege kom inn, som sikkert ville ha lurt på hva jeg gjorde på gulvet.)

Frelseren: «Må Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren, lovet være den treenige Gud.» Hl.

Messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

03.09.92 – torsdag

Røntgenavdelingen – Arkiv mellom kl. 10.30 og 11.05:

Frelseren: «Skriv, min datter,

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, min sjelesørger.

Frelseren: «Du må gjøre noe for meg, min datter. Alt du mottar fra meg, må du tåle tålmodig.

Begynnelsen er svært vanskelig. Ingen av mine utvalgte har hatt det lett. Alle har gått den samme veien som du nå. Du vil motta mine fem hellige sårmerker, du vet når.

Jeg: «Dagen, ja, men ikke når. Om morgenen eller om kvelden.»

Frelseren: «Etter den hellige nattverd. Du får alle fem sårmerkene på en gang.» Jeg:

«Da dør jeg av smerte.»

Frelseren: «Du dør ikke. Jeg er med deg. Jeg vil tillate så mye smerte som du kan tåle.»

Jeg: «Må jeg fortsatt gå til legen?»

Frelseren: «Nei, du kan legge deg til sengs

etterpå.» Jeg: «Kan jeg fortsatt gå?»

Frelseren: «Ja, du kan fortsatt gå.»

Jeg: «Har jeg gjort noe galt så langt?» Frelseren: «Nei, fortsett som du har gjort hittil.»

Jeg: «Kan jeg fortelle noen at de skal komme til kirken?»

Frelseren: «Ja, men ikke fortell hva som skjer. Si det bare til noen få. Du vil i dag igjen lide soning. De vil i dag være blodige.»

Jeg: «Mener du piskingen?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Vær så snill, gi meg nåden til å holde ut alt.»

Frelseren: «Min datter, det vil du ikke mangle. Jeg er med deg, min datter. Jeg elsker deg høyt, forbli meg kjær.»

Jeg: «Ja, min kjære Jesus, jeg elsker deg også veldig høyt. Jeg forblir trofast mot deg.»

Frelseren: «Min datter, skriv videre. Jeg har forberedt en vakker bolig i himmelen for deg.»

Jeg: «Og skal jeg skrive det ned?»

Frelseren: «Ja, skriv det ned.»

Frelseren: «Derfor ber jeg deg: Gå denne korsveien til ende. Sammen med meg vil du klare det.»

Jeg: «Kjære Jesus, jeg skal gjøre alt du vil, men bare hvis jeg alltid er sammen med deg.»

Jeg spurte Frelseren om jeg hadde forstått det riktig, det med å innprente sårmerkene og å måtte bli liggende i sengen.

Frelseren: «Du må ligge i sengen en viss tid. Det må bedes mye.» Frelseren: «Du vil motta den hellige nattverd hjemme. Det skal jeg sørge for.» Jeg: «Vær så snill, gi meg mye kjærlighet før innprentingen av sårmerkene.»

Frelseren: «Det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg nå, min datter.»

Jeg knelte meg ned på gulvet.

Frelseren: «Må Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred.» Jeg: «Takk være Gud, Herren.»

Jeg: «Lovet være Jesus Kristus og Maria. Takk for alt, min Herre og Gud, min kjære Jesus.»

04.09.92 — fredag

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, min sjelesørger. Jeg vil nå skrive det som ligger meg på hjertet. I går ba du meg om et offer, at jeg om natten skulle bli pisket til blods. Jeg var klar til å la meg piske, men du tillot det ikke, og i dag skal jeg få de hellige sårmerker innprentet. Hvordan skal jeg forstå dette? Jeg ber deg, hjelp meg. Jeg elsker deg ikke mindre av den grunn og ønsker å forbli trofast mot deg.»

Jeg tenkte på Abraham og Job, og noe gikk opp for meg.

Jeg: «Du har ikke spart meg for soningslidelsene. Jeg har aldri opplevd så sterke hodepiner som varte så lenge. Jeg har ofret dem og har ikke nektet å få dem igjen. En moderne prest ville kanskje ha sagt at denne fristelsen kom fra djevelen, men det tror jeg ikke, for din kjærlighet og din fred har ikke manglet. Jeg var ikke redd for hva som skulle komme. Hva vil du, min Herre og Gud, si til meg om dette?»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Hører du meg?»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Alt du har skrevet, er riktig. Alt du har forventet, skal ennå komme. Tiden bestemmer jeg. Min datter, skriv det ned. Alle som vil være i kirken i kveld, vil undre seg over det som skjer. De er nesten alle blinde. Et lys skal skinne for dem. Fortsett å gjøre din plikt, slik du har gjort hittil.

De vil høste frukter av mitt verk. Jeg er det levende treet, du er min frukt. Min datter, jeg elsker deg, gå i fred.»

18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

05.09.92 – lørdag

Kl. 08.00 — Bønneforening

Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg. Jeg har endret planen min. Det fortsetter slik jeg vil.

Jeg: «Jeg trodde jeg hadde gjort noe galt, for jeg var klar for at alt det du sa skulle skje.»

Frelseren: «Min datter, du har gjort alt riktig. Det er jeg som bestemmer tidspunktet.» Jeg: «Du sa at det skulle skje etter den hellige nattverd.»

Frelseren: «Jeg kan endre det.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke spørre deg mer nå. Si du hva du vil. Jeg forstår ikke alt dette, derfor overlater jeg alt til deg.»

Frelseren: «Min datter, det vil komme en tid da dere ikke har noen utvei og må gjøre det jeg vil.»

Jeg: «Kjære Jesus, kan du si det tydeligere til meg, jeg forstår ikke dette.»

Frelseren: «Det kommer verre tider.»

Jeg: «Si meg, kjære Gud, hva er det verste som kommer?» Frelseren:

«Den store krigen i Europa.»

Jeg: «Da trenger jeg vel ikke å bygge et kapell?»

Frelseren: «Jo, bygg den. Den vil bli spart. Krigen nærmer seg og sprer seg kraftig.»

Jeg tenkte på om jeg fortsatt ville få sårmerkene.» Frelseren: «Du

spør. Ja. Du vil få dem. Den dagen bestemmer jeg.» Jeg: «Min Herre og Gud, la også din vilje skje.»

Frelseren: «Be mye, mine barn, be. Satans makt er uoverskuelig. Jeg har tillatt det slik. Han skal ta alt som har vendt seg bort fra meg. Menneskene ønsker det slik. De har valgt sin brede vei. Forbli meg tro, min datter, slik du har gjort hittil. Jeg har gitt mine trofaste barn beskyttelsen fra deres himmelske mor Maria. De står under hennes beskyttende kappe, der har fienden ingen plass. Be til deres mor, mye. Jeg vil ikke avvise hennes forbønn. Hun forlater ikke sine barn.»

Jeg: «Men denne krigen kan stoppes.»

Frelseren: «Bare med faste og bønn.»

Jeg: «Må jeg gjøre noe?»

Frelseren: «Ikke bekymre deg på forhånd. Alt kommer til sin tid.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre, for kjærligheten og rådet ditt og budskapet om hva som venter oss.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min datter.» Jeg knelte.

Frelseren: «Må Gud velsigne deg, min datter, Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd. Gå i fred.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud. Lovet være Jesus Kristus nå og i all evighet. Amen.»

Kl. 16.30–19.45 ba jeg i kirken og gikk til skriftemål. Deretter ble jeg igjen til den hellige messen.

06.09.92 – søndag

Kl. 7.30–9.20:

Jeg ba og fikk igjen litt tvil; i tankene hadde jeg mange spørsmål. Deretter ba jeg inderlig. Frelseren: «Skriv, min datter, sårmerkene du skal få, vil skje i løpet av disse dagene. Jeg bestemmer tidspunktet.»

Jeg: «Herre, hvem er du nå?»

«Jeg!» Min datter, det er Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd som nå taler til deg. Tvil ikke, min datter, du fornærmer meg. Du tilhører meg helt og fullt. Du trenger ikke å være redd. Forbli meg trofast og standhaftig.

Jeg: «Å, min Herre og Gud, tilgi meg, jeg vil aldri kunne forstå deg, men jeg kaster meg i dine armer og omfavner deg som et lite barn. Min kjærlige Far, la det skje videre, slik du vil.»

Frelseren: «Min datter, du skal få de fem sårmerkene fra meg.»

Jeg: «Jeg trodde det var fra en engel, slik som hos den hellige Teresa av Avila. Kanskje fordi en prest fortalte meg det.»

Frelseren: «Jeg kan gjøre det slik jeg vil.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det har blitt mye klarere for meg. Man må ikke stole på det som står i noen bøker. Du gjør det jo slik du vil.» Frelseren: «Ja, slik er det, min datter.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, min datter. Ditt hjerte vil bli gjennomboret av et lys som kommer fra meg. Dette lyset vil trenge inn i ditt hjerte. Det vil oppstå en ild i ditt hjerte. Denne ilden er min kjærlighet. Da kan du ikke lenger gjøre hva du vil. Jeg er alt i deg. Du gjør alt det jeg vil.»

Jeg: «Det høres ut som hos den hellige Paulus.»

Frelseren: «Min datter, jeg gjentar det som allerede har skjedd. Jeg er den samme Gud som den gang. Min datter, du er og vil bare være mitt redskap, som jeg vil benytte meg av.»

Jeg: «Herre, må jeg gå i kirken nå?» Frelseren:

«Ja, gjør det, min datter.»

Jeg: «Klokken er allerede 9.15.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min kjære datter.» Jeg knelte.

Frelseren: «Må Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Lovet være Jesus Kristus. Takk være Gud, Herren. Amen.»

Kl. 10.30: Messe i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andakt.

07.09.92 – mandag

Jeg har tre ukers ferie.

Kl. 08.30:

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min kjærlige Far, min Brudgom.»

Frelseren: «Ditt soningslidelse vil snart komme.»

Jeg: «Hva mener du med SNART, min Herre?»

Frelseren: «Dette 'SNART' bestemmer jeg når den rette tiden kommer. Min datter, det skal bli slik jeg vil.»

Jeg: «Herre, hva vil skje slik du vil? Får man vite det?» Frelseren:

«Din fremtid.»

Jeg: «Min Herre og Gud, det skal bli slik du vil og slik det behager deg.»

Jeg: «Kjære Jesus, akkurat nå har jeg det vanskelig, fordi dette er uforståelig, og jeg føler meg som den aller dummeste. Jeg føler at jeg ikke hører hjemme i denne verden. Det virker som om alle er smartere enn meg, akkurat som om jeg gikk i første klasse. Det er til å gråte av. Jeg føler meg forlatt av alle. Selv av deg føler jeg meg forlatt. Legene ville nå sagt: «Hun hører hjemme hos psykiateren», men jeg er edru og venter på hva du vil jeg skal gjøre.

Frelseren: «Skriv, min datter, din oppgave er å følge meg og gjøre det jeg vil, selv om alt virker slik. Min datter, jeg har glede av deg, av alt du gjør. Legg bekymringene du har nå, i mine hender.»

Jeg: «Alt dette er vanskelig å forstå. Jeg legger alt det uforståelige i dine hender.» Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Også denne prøvelsen du nå gjennomgår, må være. Alt er min vilje. De fem sårmerkene du får, vil gi deg og andre lys, slik at du bedre kan forstå meg. Uten mitt lys er dere fortsatt i mørket. Når lyset trenger gjennom mørket, vil dere se. Jeg er lyset og sannheten.

Min kjære datter, jeg takker deg for at du likevel har skrevet i dag. Jeg velsigner deg, min datter. Jeg knelte...

Kl. 18.30 Rosenkrans og Hellig Messen i rødt.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

08.09.92 – tirsdag

Formiddag: Etter bønnen – forening

Frelseren: «De fem hellige sårmerker vil bli innprentet i løpet av kort tid, derfor må du være klar til enhver tid. Min datter, jeg har endret tiden, det måtte bli slik.

Alt skjer slik jeg vil. Du vil ikke mangle kjærlighet.»

Jeg: «Kjære Frelser, når folk spør meg om jeg hører stemmen din, kan jeg da si det til dem?»

Frelseren: «Du kan si det, du trenger ikke å benekte det. Min datter, jeg taler til deg ikke bare for din skyld, men også for andres.»

Jeg: «Min Herre, når jeg får sårmerkene og ikke har noen prest, kommer du da også til meg i ånden?»

Frelseren: «Jeg er alltid hos deg, min datter. Da er jeg alt i deg, da er du ikke lenger noe.»

Jeg: «Kjære Gud, men jeg lever jo fortsatt.» Frelseren: «Ditt liv er mitt liv.»

Jeg: «Herre, jeg skal ta imot dette, men jeg kan ikke forstå det. Herre, la din vilje skje. Jeg er jo bare ditt redskap.»

Deretter velsignet Herren meg.

Kl. 09.00: Jeg var i Waghäusel sammen med Fridolin for å delta i den hellige messen.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot; jeg mottok ikke nattverden i Rot, siden jeg allerede i morges hadde mottatt Frelseren i Waghäusel.

Kl. 20.30: Pater Gebhard ringte, akkurat som Frelseren hadde sagt. Vi snakket i telefonen i omtrent 25 minutter. Jeg takker Gud for denne samtalen.

09.09.92 – onsdag

Hjemme — bønn — forening

Frelseren: «Skriv, min datter.» Jeg:

«Ja, min kjærlige Jesus.»

Frelseren: «Alt du har skrevet, er min fortjeneste. Du snakker slik jeg vil. Din oppgave er å fortsette å skrive, selv om du har så mange feil, det behager meg.

Feilene dine er ufarlige sammenlignet med teologenes feil, for teologenes feil fører menneskene ut i avgrunnen. Min datter, skriv videre.

Jeg kjenner dine vanskeligheter. Jeg kjenner din kjærlighet til meg. Begge deler behager meg hos deg. De soningslidelsene du får, er min kjærlighet til deg. Like mye lidelse som du får fra meg, like mye kjærlighet får du også. I lidelsen ligger sjelenes frelse. Jeg vil måtte lide mye i deg, fordi jeg vil redde mange sjeler.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg forstår det bedre. Herre, gjør som du vil.»

Frelseren: «Skriv litt til. De fem Hl. Sårmerkene du får av meg, det vil skje om kort tid. La dem virke når lidelsene er der.»

Jeg: «Vil jeg vite det på forhånd når lidelsene kommer?»

Frelseren: «Jeg forbereder deg allerede, slik at du skal vite det. Min kjære datter, jeg er fornøyd med deg slik du er. Forbli ydmyk, slik at jeg kan oversvømme deg med mange nådegaver. Fortsett å elske meg, slik du har gjort hittil. Din kjærlighet er min kjærlighet. Det gleder meg at du ønsker å elske meg stadig mer. Jeg er alltid klar til å gi deg mer kjærlighet.»

Jeg: «Hva må jeg gjøre nå?»

Frelseren: «Gjør din plikt, det du må gjøre nå. Jeg velsigner deg, min kjære datter.»

Jeg knelte ned og ba Frelseren om også å velsigne de to kvinnene som nå skulle komme, Marianne og fru Müller.

Frelseren: «Ja, jeg velsigner dem

også.» Frelseren ga velsignelsen.

Hl. Messe i Rochuskapellet i Mingolsheim.

10.09.1992 – torsdag

Kl. 10.30 hjemme:

Bønneforening.

Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg vil at du skal skrive. Det vil bli mye trøbbel før alt dette skjer.»

Jeg: «Hva skal skje, min Herre og Gud?»

Frelseren: «Det jeg vil fullføre sammen med deg.»

Jeg: «Herre, hva vil du? Hva skal jeg fullføre sammen med deg?» Frelseren: «Hele korsveien til slutten.»

Jeg: «Må jeg ta imot denne trengselen?»

Frelseren: «Denne trengselen er ikke for deg, men for meg, men min vrede vil ramme dem. Blodet du skal utgyte, er for dem som er av god vilje, men ikke for spotterne.» Jeg: «Men Herre, du har utgytt ditt blod for alle.»

Frelseren: «Den gang, min datter, men ikke i dag; de har allerede valgt sin far. Du trenger ikke å snakke med spotterne.»

Jeg: «Hvordan skal jeg kjenne igjen at de er spottere?»

Frelseren: «Jeg skal kjenne dem igjen, ikke du. Min datter, skriv ned noe til. Sårmerkene du vil få, vil skje i disse dager.»

Jeg: «Herre, det skal skje slik og når du vil, jeg har ingen frykt og ingen tvil, jeg tilhører deg helt og fullt.»

Frelseren: «Skriv, min datter. Du må ikke lytte når andre irettesetter deg. Du ser ikke deres svakheter. Hør godt etter på meg, jeg er din sjelesørger; selv om du gjør noe galt og de andre merker det på deg, så er det likevel riktig for meg. Slik vil jeg ha det. De fleste overser sine egne feil. Hvis du lar deg belære av alle og enhver, vender du deg bort fra meg. Satan er listig; vær på vakt: når du gjør noe dårlig og dette ikke behager de andre, kommer det fra meg. Du trenger ikke å ha de nysgjerrige rundt deg. Send alle de nysgjerrige først til bønn for å angre sine synder; dermed vil du spare deg for mye trøbbel.»

Jeg: «Kjære Gud, til det trenger jeg ydmykhet. Vær så snill å gi meg nåden til å være ydmyk.»

Frelseren: «Min datter, du skal bli ydmyk og mild, akkurat som jeg er. For da er du helt i meg.»

Jeg: «Men da er det jo ille hvis prestene ennå ikke tror.»

Frelseren: «Hver prest er en annen Kristus; man må be for hver prest. Jeg elsker dem alle, min datter.»

Jeg: «Men Herre, jeg elsker også dem alle, men de elsker ikke meg.»

Frelseren: «Slik er det, min datter, dere elsker heller ikke meg alle sammen.»

Jeg: Frelseren velsignet meg...

Rosenkransen og den hellige messen i rødt

11.09.1992 – fredag

Kl. 7.40 til 8.30

Min mann hadde gjort det vanskelig for meg.

Det har kommet mange bibler fra pater Gebhard Heyder.

Frelseren: «Jeg vil at du skal skrive. Jeg elsker deg veldig høyt. Du vil oppleve Satans angrep oftere i tiden fremover. Når det gjelder det som skjer med familien din, gir jeg deg rett. Han søker den korteste veien, akkurat som dere søker den korteste veien til meg gjennom Maria, så søker den urene ånden den korteste veien til dere. Min datter, du gjorde det rette i går. Min datter, de urene åndene er spesielt rasende på deg, men sammen med meg vil du beseire dem alle. Min datter, be for mannen din, han trenger din hjelp.»

Frelseren sa til meg: «Skriv videre, min datter. Det vil komme et brennende ild over deg.»

Jeg: «Det skriver jeg ikke. Det er helt sikkert ikke fra deg, kjære Gud.»

Frelseren: «Jo! Et brennende ild av kjærlighet.»

Jeg: «Min Herre, nå er jeg redd for at jeg skal brenne meg.» Frelseren: «Du skal brenne i min kjærlighet. Med dette ilden vil du bli helt ren.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, gjør meg ren, så jeg alltid kan være sammen med deg og aldri skilt fra deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg velsigner

deg.» Jeg: «Frelseren velsignet meg...»

Rosenkrans og hellig messe i rødt

12.09.1992 lørdag

Kl. 7.30 til kl. 9.00

Frelseren: «Min datter, skriv. Jeg vil at du skal gjøre det jeg vil. Dit jeg fører deg, dit skal du gå.»

Jeg: «Herre, hvordan skal jeg vite at du leder meg?»

Frelseren: «Du kan spørre meg! Veien til meg blir brattere.» Jeg:

«Herre, hva betyr det at den blir brattere?»

Frelseren: «Den blir mer krevende og krever mye styrke. Denne styrken kan du bare få fra meg. Be for deg selv og dine medmennesker, at de skal gå veien sammen med deg. Ellers kan du miste dem på den bratte veien.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal i fremtiden be om mer kraft for meg selv og mine medmennesker.»

Frelseren: «Ditt hjerte er allerede mitt hjerte. Jeg må forme det slik det behager meg. Fra dette hjertet vil det strømme ut mye nåde, og dette sårede hjertet vil bli en kilde til kjærlighet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, hvordan skal jeg vite at det allerede nå er ditt hjerte?»

Frelseren: «Denne brennende følelsen du kjenner i hjertet ditt, er min kjærlighets ild; den blir sterkere når jeg vil det.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg kjenner denne ilden, men jeg visste ikke hva dette betyr for meg. Jeg innså at jeg med denne ilden kan elske deg mer. Min sjel lengter sterkt etter å være hos deg. Jeg har følt at mitt hjerte for tiden er som en brennende ovn, og denne slukker aldri. Nå forstår jeg bedre når jeg leser i «Jesu hjertes litani»:

Du, kjærlighetens brennende ildsted.

Inntil nå var dette uklart for meg, men nå forstår jeg det. Jeg takker deg, min Herre og Gud, for denne store nåden og opplysningen.

Jeg vil også si, min Herre og Gud, at ditt hjerte er en levende, brennende ild av kjærlighet. Å, måtte denne ilden aldri slukke, for da vet jeg at du alltid er hos meg. Jesus, jeg elsker deg av hele mitt hjerte og med all min kraft, jeg elsker deg over alt annet.

Frelseren: «Min kjære datter, det gleder meg at du har innsett dette. Forbli som du er, hold fast i min hånd.» Jeg: Frelseren velsignet meg...

Kl. 16.30 til 19.45: Bønn og hellig messe i kirken i Rot.

13.09.1992 – søndag

Kl. 9.30 til 11.15 hjemme

I natt, fra kl. 02.30 til 03.30, var det uro foran huset mitt. Noen berusede hadde parkert rett overfor huset mitt. Politiet måtte komme.

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter: Jeg er hos deg, i deg og med deg; du tilhører meg helt og fullt. La deg ikke påvirke av andre. Du har sett det, i går og i natt. Satan prøver med alle midler å vende deg bort fra meg. Han er sterk, min datter, men sammen med meg er du enda sterkere. Min datter, forbli trofast mot bønnegruppen din, slik du har vært hittil. Satan ønsker ingenting mer enn å splitte bønnegruppen din.»

Frelseren: «Skriv, min datter, den brennende smerten du hadde i går, var min smerte.»

Jeg: «Jeg kjente dem så brennende og stikkende hele dagen, og nå har jeg dem ikke lenger.»

Frelseren: «Jeg forbereder deg på det som skal skje i disse dagene. Du kjenner nå en brennende følelse i hjertet ditt.»

Jeg: «Men den er ikke sterk.»

Frelseren: «Men den vil bli veldig sterk.»

Jeg: «Vil jeg klare å takle det?»

Frelseren: «Det vil du.»

Jeg: «Må jeg da hente en lege?»

Frelseren: «Det trenger du ikke, du vet hva du skal gjøre.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal gjøre som du vil.»

Frelseren: «Skriv til min datter, du får sårmerkene i kirken.» Jeg: «I rødt?»

Frelseren: «Ja, i rødt.»

Jeg: «Vil jeg da se deg?»

Frelseren: «Du vil se meg. Med lyset som stråler ut fra meg, vil du motta sårmerkene, og dette lyset vil forbli hos deg så lenge jeg vil. Jeg er lyset og fordriver mørket. Min datter, sårmerkene du får, er mine sårmerker.»

Jeg: «Men det har du jo allerede sagt til meg en gang.»

Frelseren: «Dette kan ikke verden etterligne hos deg. Selv biskopene kan ikke lenger forklare dette for seg selv, siden de mangler lyset. Vær derfor ydmyk, for de må bli opplyst av dette lyset. Min datter, jeg elsker dem alle.»

Jeg: «Min Herre, hva med dem som spotter dette?»

Frelseren: «De som spotter, kan nå også bli frelst.» Jeg: «Hvordan da, min Herre og Gud?»

Frelseren: «Ved at du gir dem den kjærligheten de mangler.»

Jeg: «Hvordan kan jeg gi dem kjærligheten?»

Frelseren: «Jeg er

kjærligheten.» Jeg: «Det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Du er mitt redskap, som jeg bruker.»

Jeg: «Å, min Herre og Gud, det er veldig vanskelig å forstå.»

Frelseren: «Jeg vil opplyse dem som er villige. De vil i sitt hjerte innse, akkurat som du også har innsett, at jeg er kjærligheten.»

Jeg: «Ja, min Herre, nå forstår jeg. Vitenskapen kan ikke forstå dette med sitt forstand. Kjærligheten i vårt hjerte går utover vitenskapen. Kjære Frelser, hvor ubetydelig må den verdslige vitenskapen være i forhold til det himmelske som venter oss.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg det du har skrevet. Jeg velsigner deg nå.»

Jeg: «Jeg sa: Velsign hele verden.»

Frelseren: «Må Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet være Jesus Kristus og Maria, nå og i all evighet. Amen.»

Kl. 12.45 ba jeg rosenkransen og andakten i rødt.

Kl. 14.30 ba jeg sammen med Hetwig den smertefulle rosenkransen samt deltok i den hellige messen i Rochuskapellen i Mingolsheim. Etter den hellige messen snakket jeg med en pater Steiler-misjonær i over 30 minutter.

9. september 1992 – mandag

Hjemme:

Kl. 02.10 til 03.05 om natten: Bønn

Kl. 9.30 til 11.15: Bønneforening

Jeg gråt! En pater i Rochuskapellet forvirret meg i går kveld. Han forsvarte håndkommunionen. Jeg ba Frelseren om at hvis han vil det, skal han gi meg et svar. For jeg er sikker på at den riktige måten er munnkommunionen.

Jeg kunne ikke tro på denne presten.

«Kjære Frelser, har jeg tatt feil?»

Frelseren: «Min datter, du har ikke tatt feil, det er en stor synd hos prester som fremdeles gir nattverd på hånden. Fordi dere fremdeles forsvarer dette, må dere holde dem ansvarlige. Alle som fremdeles deler ut nattverden i hånden, er likegyldige for meg. Min datter, det du har gjort hittil, er riktig. Skriv, min datter: Sårmerkene du vil få, vil gjøre veldig vondt.»

Jeg: «Jeg blir allerede redd når jeg hører dette.» Frelseren: «Min datter, er du redd nå?»

Jeg: «Nei.»

Frelseren: «Med meg vil du ikke være redd. Smertene du vil oppleve, vil bli sterkere hvis det blir bedt lite.»

Jeg: «Å, min Herre, hvem vil da høre på meg og be?»

Frelseren: «Min datter, de som ønsker å bli frelst, vil be. Jeg blir korsfestet i deg for å frelse sjelene. Min datter, hver og en har en kort tid for seg selv. De vil be. Skriv ned, min datter, bare et lite antall vil bli frelst.»

Jeg: «Jeg skal lide for alle sjeler.»

Frelseren: «Min datter, nesten alle ønsker ikke å omvende seg.»

Jeg: «Da trenger jeg vel ikke å lide for alle?»

Frelseren: «Jo, da kan de ikke si at jeg ikke har lidd for dem.» Jeg: «Kjære Jesus, det er veldig vanskelig for meg å skrive, det er smertefullt.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg velsigner deg. Jeg inkluderer hele verden, særlig alle syke og døende, i velsignelsen.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe, rød

Kl. 20.00 Bønnegruppe Rød.

De første tre årene ble det bedt i omtrent en time. Siden to år tilbake har vi bedt i omtrent to til to og en halv time.

Frelseren hadde bedt meg om at det måtte bedes mye.

15.09.1992 – tirsdag

Kl. 10.30 til 13.00

Først ba jeg sammen med Fridolin. Etterpå alene, og forenet meg med Frelseren.

Frelseren: «Skriv, min datter: Foren de smertene du kommer til å oppleve, med Marias smerter. Marias smerter er også mine smerter. Ofre alt til den himmelske Faren. Gjennom deres offer blir mange sjeler helbredet.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg elsker deg så høyt, jeg skal gjøre som du vil. Du må bare si det til meg, så jeg vet det. Jeg har nå en dyp fred som ikke lar seg beskrive. I denne freden er det så mye kjærlighet, og jeg har et ønske om å ikke måtte skilles fra den. Jeg føler meg ikke i kroppen min. Jeg føler meg ufattelig lett og fri, uten bekymringer og smerter. Det verdslige er som borte fra meg. Jeg er i n g e n t i n g.

Alt i meg er Gud. Takk, min Herre og Gud, for denne overbevisningen og nåden. Jeg har nå et ønske, og det skriver jeg til deg nå, fordi det er så vakkert for meg:

Jesus, la meg hvile mot brystet ditt, som Johannes. Og nå vil jeg omfavne deg, fordi hjertet mitt elsker deg så høyt. Det kan jeg ikke forklare for noen, for kjærligheten er bare der. Jeg får tårer i øynene fordi jeg elsker deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, akkurat slik du er nå, vil jeg alltid ha deg. Ser du, du mangler ikke kjærlighet. Du får den i enda større grad gjennom lidelsen. De fem sårmerkene er helt i nærheten.

Jeg: «Kjære Gud, det har du allerede sagt en gang.»

Frelseren: «Da visste du imidlertid ikke så mye ennå. Vær forberedt på hver time som nå kommer. Du vil bli satt på mange prøver, min datter.»

Jeg: «Å, Frelser, jeg har allerede blitt prøvet så mye.»

Frelser: «Ikke nok.»

Jeg: «Og hvis teologene ikke tror?»

Frelseren: «Du ofrer deg ikke for teologene, men for alle sjeler. Det vil være teologer som er i lyset som vil tro. Min kjære datter, jeg elsker deg så høyt. Skriv det ned, soningslidelsene vil snart begynne.»

Jeg: «Hva regnes som soningslidelser?»

Frelseren: «Hodepinen og hjertesmertene, det er forberedelsessmertene. Her hjelper ingen medisin deg. Disse lidelsene kommer fra meg. Du lider for sjelenes frelse, derfor hjelper ingen medisin deg. Du må tåle alt tålmodig med kjærlighet. Jeg vil gi deg så mye kjærlighet at du kan tåle det. Jeg vil være alt i deg. Din sjel er forent med meg, og du vil bare få en del av mine lidelser. Slik er du, min datter, ikke lenger deg selv. Det er meg. Frelseren: «Jeg velsigner deg og alle som står deg nær.»

Frelseren velsignet oss.

Kl. 18.30 var jeg hos en pater fra Peru i Mingolsheim. Jeg ga ham en bibel fra pater Gebhard Heyder. Jeg skriftet hos ham. Hedwig var med meg hos denne pateren, og hun snakket stygt om meg. Jeg måtte ydmyke meg. Jeg har tilgitt henne.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Rot

16.09.1992 – onsdag

Kl. 9.30 til 10.20

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min kjære Jesus.»

Frelseren: «Korsveien som fører til meg, er i lyset. Alle mine barn kjenner den igjen. Dette lyset som opplyser deg, er meg. Min datter, ingen kan avlede deg fra denne veien. Når noen kjenner igjen den opplyste veien, vil de ikke lenger

gå den mørke veien. Det anonyme brevet du har mottatt, er en felle fra Satan. Han vil lede deg bort fra den opplyste veien, men han kan ikke, for jeg er hos deg. Elsk dem alle, slik du har gjort hittil. Min kjære datter, vær klar til å ta imot alt som kommer din vei.

Det som blir for mye for deg, gi det til meg. De hellige fem sårmerkene får du av meg, vær trygg og overbevist.»

Frelseren: «Jeg endrer ikke mitt ord. Prøvelsene som ligger foran deg, må du bestå. Jeg er din sjelesveier, og du vil bestå dem. Min datter, det behager meg hva du gjør og hvordan du omgås mennesker.

De andre som vil belære deg, er drevet av misunnelse. Vær på vakt. Min datter, du har mange fiender rundt deg. Vær sparsom med ordene dine overfor dem. De gjør ett ord til ti ord for å håne deg. Min datter, gi alltid alle dine bekymringer til meg.»

Jeg: «Må jeg skrive noe mer nå?»

Frelseren: «Nei, min datter, gå dit du må. Jeg velsigner deg, min kjære datter.»

Jeg: «Jeg sa til Frelseren at jeg inkluderer de syke, de døende, de stakkars sjelene i skjærsilden og mine fiender i velsignelsen.»

Jeg: Frelseren velsignet meg...

Kl. 12.00 i katedralen i Speyer ba jeg Herrens engel og andre bønner.

Kl. 19.30: hellig messe i Rochuskapellet.

Kl. 20.30 skrev jeg dagboken sammen med Marion.

17.09.1992 – torsdag

Hjemme kl. 10.30 til 11.30. Jeg

er for tiden fortsatt på ferie.

I natt ba jeg fra kl. 20.30 til kl. 03.30 i

bønneforeningen:

Frelseren: «Skriv, min datter, de hellige fem sårmerker vil bli innprentet i deg. Det vil være et tegn på himmelen foran kirken, du skal se på det. Det vil være min bekreftelse på det som skal skje.»

Jeg: «Og hvis jeg ikke ser det, vil da din plan endres?» Frelseren:

«Du vil se det, min datter.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg tror at det vil skje. Jeg har en bunnsolid tro, derfor tror jeg.»

Frelseren: «Min datter, la det virke i deg. Jeg elsker deg så høyt, min datter. Jeg har utvalgt deg.

Jeg ønsker å redde mange sjeler sammen med deg! Det har lenge vært mitt ønske å gjøre dette.

Tiden er kommet, og ingen kan endre min tid!

Jeg er evigheten. Min kjære datter, alt skjer til rett tid.

Jeg takker deg, min datter, for ditt ja. Ditt ja er fast som en klippe i havet. Ditt «ja»

er mitt «ja», og ingen kan ta det fra deg.

P. Heyder: Etter å ha gjennomgått dagboken sier pater Gebhard Heyder i Regensburg at jeg skal fortsette å skrive, for dette er en nådegave fra Frelseren.

Jeg: «Jeg tenkte akkurat nå: Herregud, jeg elsker så mye.»

Frelseren: «Din kjærlighet er min kjærlighet. Denne kjærligheten kan du gi videre til dem som lengter etter kjærlighet.»

Jeg: «Herre, alt det jeg nå har snakket inderlig med deg om, skal skje slik du vil og slik det behager deg. Det er klart og tydelig for meg, og jeg har nå forstått at jeg må forstå dette, og det andre vil du fortsatt lære meg. Jeg stoler på deg og forblir trofast mot deg. Med de dyder du gir meg og de du allerede har gitt meg.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg takker deg, det gir meg stor glede å lese det du har skrevet. Jeg velsigner deg og utøser nåde over deg, så mye som du trenger. Jeg gir deg så mye kjærlighet at du kan holde ut det jeg vil gi deg.»

Jeg: Frelseren velsignet meg...

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud. Takk, min store kjærlighet. Lovet være Jesus Kristus og Maria nå og i all evighet. Amen.»

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

9. september 1992 – fredag

hjemme,

kl. 04.00 til 05.30: bedt.

Bønn til ære for Jomfru Maria!

Tilbedelse av de hellige sår, bønner for fiender, deretter forenet med Frelseren.

Frelseren: «Min datter, jeg har planer for deg. Jeg gjør som jeg vil. Vær tålmodig. Alt vil skje slik jeg har lovet. Jeg bestemmer tidspunktet. Alt må skje slik jeg vil.»

Jeg: «Herre, jeg trodde jeg hadde gjort noe galt.»

Frelseren: «Min kjære datter, du er en edel rose, fienden liker ikke duften hennes. Vær klar for meg til enhver tid. Du må prøves, min datter. Min datter, jeg elsker deg, sov videre.»

Kl. 11.45 til 12.45 Bønneforening!

Jeg ba inderlig og nølte med å skrive dette ned. Men Frelseren vil at jeg skal skrive dette ned.

Frelseren: «Skriv, min datter, din kjærlighet til meg er ekte. Jeg kjenner mine barn som elsker meg. Men det er svært få av dem. Du tørster sammen med meg etter sjelene, fordi du elsker dem slik jeg elsker dem. Du elsker meg, men du har ennå ikke sett meg på nært hold. Men det er desto mer verdifullt at du elsker meg uten å se meg. Det er den sanne og edle kjærligheten, som ikke kan svikte. Jeg takker deg for at du har satt meg på førsteplass. Denne sjelen vil jeg belønne helt spesielt i himmelen.»

Frelseren: «Min kjære datter, det ser ikke bra ut i verden. Alt henger i en tråd, og den kan rive når som helst. Jeg holder fortsatt fast i denne tråden, slik at den ikke skal rive. Krigen blir stadig sterkere. Be om fred i alle kirker og hjem, slik at freden kan vende tilbake til alle hjerter. Tiden for å redde sjelene er kort, og ingen kan forlenge den bortsett fra meg. Be om at mange flere sjeler må bli frelst. Jeg er deres frelser og helbredende middel.

Bare med mitt helbredende middel kan dere bli frelst.»

Jeg: «Hva er ditt helbredende middel, min Herre og

Gud?» Frelseren: «Kjærligheten. Den er alt, min datter.»

Jeg: «Jeg har skrevet så mye igjen. Må jeg virkelig skrive så mye?» Frelseren:

«Skriv det hver dag.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg takker deg.»

Fra kl. 13.45 til 15.45 ba jeg Salmeboken i skogen.

Kl. 18.30: hellig messe og rosenkrans i rødt

9. september 1992 – lørdag

Kl. 08.00 til 10.00

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter, j e g v i l d e t!

Du er min elskede datter. Din smerte er min smerte. Jeg skal redde sjelene sammen med deg. Tårene du har grått, ofr dem til meg.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg ofrer dette til deg, for at sjelene ikke skal havne i fortapelse. Det er så tungt for meg å vite at så mange sjeler går tapt, og at menneskene er lunkne og rammet av blindhet. De ser, og likevel ser de ingenting. Hvor stor må synden være.» Frelseren: «Min kjære datter, alt vil bli annerledes.»

Jeg: «Hvordan, Herre, hvordan skal alt bli annerledes?»

Frelseren: «De siste skal bli de første. De skal være mitt folk. Jeg er de fattiges far. Min datter, jeg vil ha det du eier.»

Jeg: «Jeg har jo ingenting, og jeg er ingenting; alt tilhører

deg.» Jeg: Frelseren velsignet meg...

Kl. 14.30 besøkte pater Buran meg, og jeg fortalte ham om sårmerkene jeg skal få. Jeg var ikke fornøyd med hans læresetninger. Han motsatte seg det Frelseren hadde fortalt meg.

Fra kl. 16.15 til 19.45 var jeg i kirken i Rot for å be. Den første timen var veldig slitsom, siden et kor hadde sangøvelse i kirken akkurat da. Det smertet meg at koret måtte øve akkurat nå, når det var skriftemål og rosenkransbønn. Jeg ba for disse anliggender, for prestene og for fred i hele verden.

Jeg forlot ikke kirken på grunn av koret. Jeg ble værende i kirken og fortsatte å be.

20.09.1992 Søndag

Hjemme kl. 07.45 til 08.50

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, sårmerkene du får, vil gjøre vondt. Denne smerten er forbundet med min kjærlighet. Du får nåden til å være ydmyk. Det som presten fra Mannheim, pater Buran, har sagt til deg, har du selv følt at det ikke er sannheten. Blodet som vil strømme ut av deg, er mitt blod. Du må be mye for denne presten. Tro på det jeg gir deg å skrive. Jeg er din sjelesørger.»

Jeg: «Etter samtalen med presten hadde jeg hjertesmerter i flere timer. Hva betyr dette?»

Frelseren: «Disse smertene er mine smerter. Når en prest taler usannheter, vil du føle smertene sterkere.»

Jeg: «Kanskje det da er bedre å tie foran ham. Da vil han ikke fornærme deg så mye.»

Frelseren: «Du skal tale når jeg vil det.»

Jeg: «Min Herre og Gud, beskytt meg mot prester som ikke tror at du i de hellige hostiene er virkelig, vesentlig, reelt til stede av kjøtt og blod, kropp og sjel, guddommelighet og menneskelighet.»

Frelseren: «Du skal være lyset. Skriv litt til, min datter; du vil få sårmerkene så snart den rette tiden er kommet for deg. Vær sikker på at du vil få dem. Elsk meg, min datter. Det behager meg hvordan du elsker meg. Min kjære datter, vær tålmodig litt til; du skal ikke mangle kjærlighet. Jeg gir deg kjærlighet når jeg vil; det tilkommer meg å velge det rette tidspunktet.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg takker deg av hele mitt hjerte.»

Frelseren: «Vær forsiktig med dem som er misunnelige på deg. Du må være spesielt tålmodig med disse menneskene.»

Jeg: «Hvordan da, Frelser?»

Frelseren: «La dem snakke, og vær stille selv. Da vil de innse at de tar feil.»

Jeg: «Ja, kjære Jesus, jeg har forstått det.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 13.30 rosenkrans og andakt.

Kl. 15.30: Hjemme ba jeg rosenkransen og andre bønner for saliggjøringen av pater Pio.

Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet. På slutten av messen talte misjonæren ikke særlig godt. Jeg ble skuffet og gikk hjem med stor smerte.

21.09.1992 – mandag

Kl. 08.15 til 09.45:

Bønneforening!

Jeg: «Misjonæren leste opp et brev ved slutten av den hellige messen i går kveld, som angivelig var bekreftet av en biskop og av pastor Kessenheimer. Brevet inneholdt at de troende som kun ønsker å motta den hellige nattverd fra prester og avviser lekfolk, er i villfarelse.

Det var et kraftig slag i ansiktet som smertet meg og satte meg i uro.»

Jeg: «Kjære Frelser, da jeg spurte deg etter den hellige messen om presten hadde snakket sant, sa du til meg at dette var tull.

Jeg vil gjerne spørre deg igjen om det er riktig at lekfolk deler ut den hellige nattverd.»

Frelseren: «Min datter, skriv dette ned. Jeg ønsker og krever at den hellige nattverd skal mottas gjennom prestens innviende hender. Dette er den riktige måten å dele ut den hellige nattverd til de troende på. Den som ikke holder seg til dette, må stå til ansvar for meg. Min datter, fortsett som hittil, selv om du er alene. Jeg er med deg, min datter.»

Frelseren velsignet meg.

Rosenkrans og hellig messe i rødt kl. ca. 18.30.

Kl. 20.00 Bønnegruppe.

22.09.1992 tirsdag

Kl. 08.30 til 09.45:

Bønnesamling!

Frelseren: «Skriv, min datter! Sårmerkene du skal få, kommer snart; jeg har igjen forkortet tiden.

Vær klar, min datter.»

Jeg: «Kjære Gud, hva betyr det at de snart er her?»

Frelseren: «Det kan ikke vare lenge.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Skriv noe helt annet. Jeg vil at du skal akseptere alt slik jeg vil det.» Jeg: «Min Herre og Gud, hva er det du vil?»

Frelseren: «Alt som kommer mot deg.»

Jeg: «Hvordan skal jeg kjenne igjen at det kommer fra deg?»

Frelseren: «Du kjenner det igjen på min kjærlighet, min datter, du må ta imot det, enten du liker det eller ikke.

Jeg: «Min kjære Jesus, min brudgom, hvis du sier det, så skal jeg gjøre det! Også det som jeg ikke liker, men jeg må være sikker på at det kommer fra deg.»

Jeg: «Herre, hvor lenge må jeg fortsatt skrive?»

Frelseren: «Litt til, min datter. Skriv litt til!» Jeg: «Ja, min Herre.»

Frelseren: «Du vil fortsatt bli prøvet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, hvorfor gråter du? Tårene strømmet så raskt ut av mitt høyre øye, det er overnaturlig. Hva betyr det?»

Frelseren: «Det ligger en fare foran dere. Krigen i Europa sprer seg. Mange sjeler vil gå tapt. For dem var min korsfestelse forgjeves. Du vil også lide forgjeves for mange. Det er en stor smerte for meg å miste sjeler på grunn av deres ulydighet.

Be, min datter, når de kommer foran min domstol, om at de må få en dyp anger, for de får enda en mulighet til å bli frelst. Jeg gir dem fortsatt så mye tid, slik at de fortsatt kan bestemme seg.

Helvete er grusomt, min datter, og likevel er det så mange som havner der.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg orker ikke å skrive mer, vær barmhjertig mot meg.»

Frelseren: «Du føler smerten sammen med meg. Jeg velsigner deg, min kjære datter.»

Frelseren velsignet meg.

Rosenkrans og messe kl. 18.30 i Rot.

23.09.1992 – onsdag

Kl. 08.00 til 12.30 hjemme

Jeg: «Jeg ba inderlig, annerledes enn vanlig.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal skrive. Du skal ikke gå inn i Cenaklet i dag. Jeg er ditt Cenakel.»

Jeg: «Skal jeg skrive det?»

Frelseren: «Ja, skriv det.»

Jeg: «Jeg tenkte på bedriftsutflukten.»

Frelseren: «Du skal dra dit. Men vær snill og ydmyk, og gled deg sammen med dem.» Jeg:

«Kjære Gud, når jeg tiltaler deg på så mange forskjellige måter, er det riktig?»

Frelseren: «Det behager meg hvordan du kaller meg. Min datter, skriv dette: Smertene du får, må du bære med kjærlighet.»

Frelseren: «Det har du allerede sagt til meg en gang.»

Jeg: «De kan ikke tas bort fra deg. Selv det hellige vannet kan ikke hjelpe deg. Ikke prøv å finne et middel.»

Jeg: «Og hvis legene blander seg inn?»

Frelseren: «De trenger ditt samtykke.» Jeg:

«Og hvis de får det?»

Frelseren: «De kan likevel ikke hjelpe deg. Tvert imot, for da blir smertene større. Du skal lide for syndernes skyld. Det jeg krever av deg, må du gjøre.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg er redd for at jeg skal bli forvirret og ikke ha nok tillit og utholdenhet. Vil jeg få menneskefrykt?»

Frelseren: «Alt dette gir du meg gang på gang.»

Jeg: «Kjære Gud, det brenner allerede igjen i hjertet mitt.»

Frelseren: «Det er den brennende ilden i min kjærlighet. Ingen kan slukke den, bortsett fra meg.»

Jeg: «Jeg var så lykkelig hele formiddagen, og jeg kunne be så inderlig som aldri før. Jeg fikk de rette ordene, som en prest.»

Frelseren: «Min datter, det var meg. Din Jesus. Det er ikke du, men det er meg.»

Jeg: «Det er en så vakker følelse når man kan be så dypt i sitt indre, og dette spesielt til den himmelske Faren, som så ofte blir glemt av menneskene. Jeg har også undret meg over at en så verdifull bønn kommer fra mitt dype hjerte. Jeg tror den himmelske Faren har hørt denne bønnen.»

Frelseren: «Min datter, du har gitt meg alt med kjærlighet.»

Jeg: «Min Herre, jeg må ikke fortelle noen at jeg nå allerede har vært forbundet med deg i fire timer, og jeg merker ikke at dette er for mye. Synd at ferien min ikke varer lenger. Jeg takker deg for at du sa til meg at jeg ikke skal dra på ferie.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Oppfyll et ønske for meg.»

Jeg: «Å, min Herre, du har et ønske! Jeg skal oppfylle dette ønsket for deg, fordi du er hos meg og fordi jeg elsker deg.»

Frelseren: «Ja, jeg skal være sammen med deg.»

Jeg: «Kjære treenige Gud, du har mitt ja, selv om jeg ennå ikke vet hvilket ønske jeg skal oppfylle for deg. Mitt hjerte skjelver ikke, men gleder seg over hva du nå vil si til meg. Min Herre og Gud, jeg stoler på deg, at ditt ønske skal gå i oppfyllelse.»

Klokken er 12.00. Jeg ba andektig «Herrens engel» og «Fader vår» med utstrakte armer; dette gjør jeg ofte når jeg ber alene.

Etter bønnen forenet jeg meg igjen med Frelseren. Jeg:

«Herre, hvilket ønske skal jeg oppfylle for deg?»

Jeg forble i stillhet og hørte ingenting.

Jeg: «Hva skal det være? Jeg forenet meg igjen og ba til Den Hellige Ånd. La ikke en annen ånd blande seg inn, for jeg stoler på deg. Si meg hva jeg skal skrive.»

Frelseren: «Skriv, min datter! Jeg kan virke alt jeg vil i deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du kan virke alt du vil i meg, og dette ønsket skal gå i oppfyllelse for deg.

Å, min kjære Far, kan man nekte kjærligheten?

Har du nektet å ofre din eneste Sønn for oss syndere? Har du nektet å la deg korsfeste for vår frelse? Har du nektet å stige ned over apostlene med flammende tunger? Du er kjærligheten, og jeg overgir meg til deg, for du er mitt evige liv og min salighet.»

Frelseren: «Du har gitt meg en glede, slik at jeg kan virke alt i deg.» Frelseren

velsignet meg.

Jeg har mistet tidsfornemmelsen; sammen med Frelseren har de fire og en halv timene jeg tilbrakte med ham, gått så

raskt som et lyn, og det er ufattelig.

Nå forstår jeg når noen klager over at en time i kirken er for mye for dem, og det er bare fordi de mangler kjærlighet.

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet

24.09.92 – torsdag

Kl. 8.30–9.45 Forening

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du»

Jeg trodde jeg var forvirret.

Frelseren: «Min datter, du er ikke forvirret. Jeg vil at du skal gjøre noe for meg. Gi meg alle dine vanskeligheter.»

Jeg gråt bittert og ga Frelseren mine vanskeligheter. Jeg ristet problemene mine ut av meg og ga dem til Frelseren. Det er ufattelig, jeg følte en lettelse. Frelseren: «Ser du, min datter, du må alltid gi meg dine vanskeligheter. Jeg løser dem alle for deg.»

Jeg ba om et tegn i kirken av en bestemt grunn. Frelseren: «Jeg gir deg det, min datter, et tegn på at du skal få sårmerkene.»

Jeg: «Herre, vil de andre også se dem, eller bare jeg?»

Frelseren: «De andre vil også se det. Det vil skje i kirken.» Jeg: «Når?»

Frelseren: «Vær klar, min datter.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hvordan skal jeg vite at dette er et tegn på sårmerkene?»

Frelseren: «Det vil skje med deg.»

Jeg: «Vil jeg føle smerte, frykt eller glede da?»

Frelseren: «Min datter, du vil elske meg mer. Vær rolig, min datter. Jeg velsigner deg.» Frelseren velsignet meg

18.30 Rosenkrans og hellig messe i rødt.

25.09.92 fredag

Den siste dagen av ferien min.

Bønneforening

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil»

Jeg avbrøt ham straks og spurte:

«Men vær så snill, la meg få vite at det er deg. »

Frelseren: «Min datter, det er meg, din Jesus.»

Jeg: «Ja, min Herre, hva vil du?»

Frelseren : «Jeg vil begynne med ditt soningslidelse. Vær klar. Tiden er allerede kommet.» Jeg: «Skal jeg dra på bedriftsutflukt nå?»

Frelseren: «Du skal dra på bedriftsutflukt.»

Jeg: «Men jeg skal jo jobbe neste uke, og kollegaen min er syk nå.» Frelseren: «Du skal ikke bekymre deg for morgendagen.»

Jeg: «Min Herre, mener du med soningslidelse hodepinen?»

Frelseren: «Jeg mener sårmerkene som skal preges inn i deg. Du har svært kort tid.»

Frelseren fortsatte:

«Skriv, min datter, du skal få de andre dydene også.» Jeg: «Kjære

Frelser, hvilke?»

Frelseren: «Utholdenhet i lidelsen, for å tåle smerten. Jeg gir deg mitt lys, slik at også de blinde kan se. Du skal få helbredelseskraften.»

Først ville jeg ikke skrive det, men så hørte jeg:

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Du skal få helbredelseskraften. Gjennom det dyrebare blodet blir sjeler frelst. Ofre det alltid til den himmelske Faren. Det vil være det største redningsmiddelet for sjelene. Mitt dyrebare blod skal strømme fra dine sår.

Min datter, skuff meg ikke. Jeg er din Herre og Gud. Jeg vil gi deg mye glede og kjærlighet for dine lidelser. La deg ikke påvirke av andre. Du er helt forbundet med meg gjennom det dyrebare blodet. Ingen kan skille oss.»

Jeg: «Min Frelser, må jeg skrive noe mer?»

Frelseren: «Min datter, revolusjonen vil komme. I Europa vil politikerne bli styrtet. Hungersnøden vil være den største av de alvorlige katastrofene som vil bryte ut.» Frelseren: «Tukten er her. Menneskene har ønsket den.»
Jeg: «Min Herre og Gud, hvem ønsker straffen?» Frelseren: «Menneskene som har ønsket løgnens far.»
Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er klar, soningslidelsene kan begynne. Men Herre, ikke min vilje skal skje, men din. Gjør det, Herre, slik du vil.»
Frelseren: «Min datter, jeg elsker deg så høyt, forbli meg trofast.»
Jeg: «Min kjærlige Far, jeg elsker deg mer enn noensinne. Jeg holder meg helt fast i din hånd.»
Frelseren: «Jeg velsigner deg, min kjære datter.»
Frelseren velsignet meg.
Kl. 18.30 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

26.09.92 — lørdag

Hjemme – bønn – forening –

Frelseren: «Tårene du feller, er mine tårer. Du elsker meg med min kjærlighet. Du ber om kjærligheten, og du får den. Min datter, skriv det ned. Alt du har skrevet, er et dokument for de vantro. Ta godt vare på det, inntil den rette presten vil offentliggjøre det. Ikke bekymre deg for det.

Min datter, du må skrive ned noe til.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Min kjære datter, vær alltid glad.»

Jeg: «Kan man være glad når man får smerter?» Frelseren:

«Kjærligheten du mottar, må du gi videre.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, det skal jeg gjøre.»

Jeg: «Kjære Gud, gi meg vennligst saktmodighet.» Frelseren: «Det gir jeg deg nå, skriv det ned.» Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg.»

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter, og jeg velsigner deg. Jeg inkluderer alle sjeler i velsignelsen.»

16.33 – 19.45 – Bønn – Skriftemål – Hellig messe i rødt i kirken.

27.09.92 – søndag

Kl. 06.30–08.15 etter den nye tiden.
(I natt ble klokkene stilt en time tilbake.)

Frelseren: «Skriv, min datter.»

Jeg: «Ja, min kjære sjelesørger, min kjære Jesus.»

Frelseren: «Det som skjedde med mannen din i går, var flere urene ånder.»

Jeg: «Herre, man kunne ha trodd det var et hjerteinfarkt. Men jeg kunne skille det fra det da jeg ga ham vievann, velsignet ham og ba over ham. Han hadde svette i ansiktet.

Så ble han bedre. Rett etterpå lo han så stygt, slik man noen ganger gjør i drømmer, akkurat slik jeg allerede hadde hørt det før. Det hadde også skjedd flere ganger under kjøreturen, men jeg ba inderlig og av hele mitt hjerte. Nå satt han fortsatt bak rattet i bilen og hadde akkurat kjørt inn på gårdsplassen, men klarte ikke lenger å stige ut. Jeg minnet mannen min på at han burde gå til skriftemål, men han ville ikke.»

Frelseren: «Jeg har tillatt disse angrepene. Din mann vil ikke omvende seg.» Jeg: «Hvem vil tro meg når han går i kirken på søndager?»

Frelseren: «Det er mange som går i kirken på søndager. Min datter, overlat alt til meg.»

Jeg: «Kjære Frelser, pastor Vogt kan ikke hjelpe meg. Etter gårsdagens skriftemålssamtale var det veldig tungt for meg. Pastor Vogt mener at jeg leser bøker. Jeg sa til ham at det står noe annet i hver bok, og at jeg aldri hadde en bok med meg under foreningen, verken hjemme eller på

arbeidsplassen. Jeg ville også passe meg for å gjøre det.

Jeg sa også til pastor Vogt at blodet som vil strømme fra sårmerkene, vil være Frelserens blod. Han tror ikke på det, like lite som pater Buron fra Mannheim. "

Jeg: «Vær så snill å fortelle meg noe om dette, kanskje har jeg likevel skrevet noe feil.» Frelseren: «Min datter, blodet som vil strømme fra de fem sårmerkene hos deg, vil være mitt blod. Det er hemmeligheten som jeg ikke åpenbarer for alle.

Det er mitt blod som jeg skal utgyte for dere. Min datter, det ufattelige her kommer fra meg. Slik er det. Slik forblir det. Slik vil det være.

Hvis pastor Vogt kunne forklare deg alt, ville jeg ikke trengt å være din sjelesørger. Min kjære datter, tro på det. Min vilje er at du skal være oppmerksom på alt som kommer mot deg.» Jeg: «Å, min Herre og Gud, jeg er jo et svakt menneske. Jeg er så uerfaren.

Satan er etter meg som en bissig hund. Jeg takker deg, min Herre og Gud, for at han ikke kan gjøre hva han vil, men bare det du tillater; ellers ville han ha hatt fullstendig herredømme over verden, men verden tilhører deg.»

Frelseren: «Min datter, det har du skrevet riktig. Din sjel er klar for mitt virke. Du må bare vente litt til. Ha tillit til meg. Du står under min beskyttelse.» Jeg: «Og Jomfru Maria?»

Frelseren: «Der hvor jeg er, er også hun.» Jeg: «Min kjære Gud, jeg takker deg.»

Frelseren: «Å, min kjære datter, hvor ille er det ikke for tiden. Aldri før i noe århundre har det vært så mange blinde som nå. Villedningen har gjort sjelene blinde. Villedningen er slangens gift. Bare jeg er motgiften mot denne giften, mitt barn. Min kjære datter, du må skrive ned noe til. Jeg trenger fra deg...»

Jeg: «Kjære Gud, hva da?»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, jeg gir deg min frihet. Men la meg aldri bli skilt fra deg. Kjære Gud, jeg har gitt deg min frihet, men jeg forstår det ikke helt. Kan du fortelle meg noe om det?»

Frelseren: «Du er bare fri i meg!»

Jeg: «Ja, min Herre, nå forstår jeg det.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg velsigner deg nå.»

Jeg knelte meg ned på gulvet, og Frelseren velsignet meg.

Kl. 10.00 Hellig messe i rødt.

Kl. 13.00 Rosenkrans og andakt.

Fra kl. 16.00 leste jeg i Bibelen.

Rundt kl. 17.00 kom Hedwig til meg. Hun fortalte meg «sin hemmelighet», som sjokkerte meg veldig. Hun fortalte meg at pastor Vogt hadde fotografert messetjenerne, som alle var gutter, nakne bakfra. Disse bildene henger angivelig i sakristiet og privat i albumet til en av guttene. Moren til gutten synes ikke dette er bra og er forferdet, men hun tier.

Så fortalte hun også at pastor Vogt ble sett ved Baggersee mens han sugde på brystet til en messetjener og kysset ham på ørene.

Deretter klaget moren over at pastor Vogt ikke sender barna hjem i tide. De blir for lenge hos ham. Så vidt jeg vet, har han de fleste messetjenerne i hele omegnen.

Siden jeg vet at pastor Vogt er veldig sjenert og usikker, ba jeg for ham, og jeg ber hver dag om at han skal bli en god prest.

Hedwig fortalte meg at hun også hadde hørt det fra Zita.

Da Hedwig gikk, ba jeg 50 ganger Sanctus på de små perlene, og på de store perlene ba jeg erkeengelen Mikael's bønn, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Fadervår, Ave Maria og Gloria Patri, deretter bønner for fiendene og eksorsismen.

Jeg ble trist av denne nyheten og gråt.

Helst ville jeg ha sluttet å gå i kirken med en gang.

Jeg legger alt i Guds hender. Det er mulig at dette er Satans verk.

Kl. 21.00 kjørte jeg til Wiesental og skrev dagbok sammen med Marion. I

fortrolighet fortalte jeg Marion om H. prest Vogt. Hun sa at jeg ikke skulle fortelle dette til noen.

28.09.92 – mandag

Kl. 10.00

Bønneforening i legens kontor!

Frelseren: «Min datter, skriv ned: Pastor Vogt vil dra bort.» Jeg: «Fra St. Leon-Rot?»

Frelseren: «Min datter, noe nærmer seg deg!» Jeg: «Herre, hvordan skal jeg forstå dette?»

Frelseren: «Mitt virke i deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er klar for ditt virke og sier ja til det;

Jeg elsker deg så høyt, gi meg nåden til at jeg aldri sier nei til deg, selv om noe ikke faller meg i smak. La meg bare innse at alt dette kommer fra deg. Alt vil jeg gjøre for sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min kjære datter, du vil alltid kjenne min kjærlighet.» Jeg:

«Min Herre og Gud, hvordan da?»

Frelseren: «Jeg fører deg dit jeg vil. Min datter, skriv det ned.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Lidelsene du får av meg, må tas på alvor. Du må leve med denne lidelsen. Jeg vil ikke ta den fra deg, selv om du ber om det.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått det, men kjærligheten forblir vel likevel i meg?»

Frelseren: «Min kjære datter, den forblir evig hos deg.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud. Gjør hva du vil med meg, jeg tilhører deg. Herre, din vilje skal skje.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min kjære datter.» Frelseren velsignet meg.

Fra og med i dag er rosenkransen allerede klokka 18.00, den hellige messen klokka 18.30, og jeg deltok på begge i rødt.

Kl. 20.00 bønnegruppe.

Det kommer stadig flere og flere for å be. Det begynner å bli ganske trangt. Til slutt gikk jeg til skrifte hos pastor Dochat om pastor Vogt. Under skriften spurte jeg hva jeg skulle gjøre; jeg vil gjerne hjelpe ham, for det har blitt fortalt ting om ham.

Pastor Dochat mente at jeg burde snakke med pastor Vogt om situasjonen.

Før jeg snakker med pastor Vogt, vil jeg først snakke med Frelseren, for jeg må være sikker på at det pastor Dochat sa til meg, er riktig.

Hvis Frelseren er enig med meg, vil jeg gjøre det pastor Dochat har anbefalt meg. Etter bønnegruppen ble Roland Schmidt hos oss for å diskutere med mannen min. Jeg følte at min mann var angrepet av en uren ånd. Min mann fortalte meg at han i hemmelighet hadde lest dagboken min. Jeg ble forferdet da jeg hørte det. Jeg sa straks til ham at dette er en synd og at man ikke gjør slikt. Det er ikke bare nysgjerrighet, men også ulydighet mot Gud. Jeg legger disse problemene i Guds hender.

Fra og med i dag skal jeg være mer forsiktig med dagboken min. Jeg ønsker ikke å holde det Frelseren sier til meg hemmelig, men det må først gjennomgås av en prest før det går i trykken. Roland har allerede brakt bøkene til pater Johannes fra Rotenberg til Ukraina. Det er disse bøkene som Frelseren sa at ikke er riktige. Dette har jeg allerede fortalt pater Johannes, men han trodde meg ikke. Roland gjør det pater Johannes ber ham om.

29.09.1992 – tirsdag

Kl. 10.00 i legerommet – bønneforeningen!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv: Du skal ikke gå til pastor Vogt, for det er jeg som bestemmer når noe skal gjøres. Jeg kjenner alles hjerter. Be mye for prestene. Satan er nå spesielt sterk, og mange prester faller for hans fristelser. Overlat hele historien som snakkes om pastor Vogt til meg.»

Jeg: «Jeg tenkte på Rodalben!

Den 1. oktober blir himmeltegnet reist. Det dyrebare blodet blir tilbedt der.

Frelseren: «Du er overbelastet.»

Jeg: «Så denne gangen drar jeg ikke til Rodalben, jeg har så mye å skrive.»

Frelseren: «Ja, skriv, min datter.»

Jeg: «I går snakket jeg ikke i bønnegruppen. Noen har spurt hvorfor jeg ikke har snakket i dag.»

Frelseren: «Når du skal tale, vil jeg gi deg ordene. Menneskene må be mye nå. Bruk tiden til å be. Bønnen er nødvendigere enn noensinne. Min datter, dere ba godt i går. Himmelen gledet seg sammen med dere. Det vil komme mange flere som vil be. Min datter, jeg setter pris på måten du ber sammen med de troende på. Jeg takker deg for din innsats.»

Jeg: «Kjærlige Far, jeg kjenner nå en glød i hjertet mitt. Det er en veldig vakker følelse.»

Frelseren: «Min datter, det er min kjærlighet.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, for din kjærlighet.» Frelseren: «Du tåler mye, min datter.»

Jeg: «Hva betyr det at jeg tåler mye?»

Frelseren: «Det betyr at du også kan tåle mye lidelse.» Jeg: «Å, måtte bare mange sjeler bli frelst.»

Frelseren: «Å, min datter, soningslidelsene har allerede begynt.» Jeg: «Men jeg forstår ikke det.»

Frelseren: «Du tåler allerede alt med min kjærlighet. Vær klar for de hellige fem sårmerker som du skal få.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg er klar for at du skal innprente sårmerkene i meg når du måtte ønske det. La meg ikke tørste lenge. Jeg er veldig tørst. Slukk min tørst, vær så snill.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg skal slukke tørsten din, den bestemte tiden er kommet. Min datter, jeg tørster sammen med deg!»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

30.09.1992 – onsdag

Kl. 10.00 i legerommet:
bønnesamling!

Jeg takker Frelseren for at jeg i går fikk så mye kjærlighet hele dagen. Jeg har kjent kjærligheten helt til nå. Det er så vakkert uten bekymringer og problemer. Jeg ønsker å være virkelig fri sammen med Gud.

Store Gud, jeg priser og lovpriser deg og takker deg for ditt rike som har kommet til meg.

I en slik situasjon elsker man alt. Selv dette overskyede været der ute var vakkert for meg.

Kjærligheten kjenner ikke til hat, hos henne finnes det ingenting stygt. Å, min Jesus, det er vakkert å elske deg. Min Herre og Gud, hva er dette for et tegn, at jeg mottar så mye kjærlighet fra deg?» Frelseren: «Denne kjærligheten du mottar, er et forvarsel om de lidelsene du vil måtte gjennomgå. Du må først lære å kjenne den kjærlige Gud, så vil du også lære å kjenne den lidende Gud; begge deler er gode.»

Jeg: «Jeg nølte med å skrive.»

Frelseren: «Skriv det. Synden er stor og tung, den har overskredet jordens mål. Mange sjeler vil sone for verdens synder. Du er altså ikke alene, min datter. Hver sjel har en korsvei å fullføre. Bare få har en korsvei som din.

Min datter, du har mottatt en spesiell nåde for denne korsveien. Det er ikke din fortjeneste, det er min vilje. Og det jeg vil, skal jeg fullføre hos den jeg vil. Alt du har gjort for meg hittil, setter jeg stor pris på og vil belønne ved slutten av korsveien. Din belønning vil bli stor hvis du holder ut til slutten.»

Jeg: «Og hvis jeg ikke holder ut til slutten?»

Frelseren: «Du vil holde ut til slutten. Ingen kan skille oss lenger.»

Jeg: «Å, min kjære, jeg elsker deg så høyt. Finnes det noe vakrere enn å være sammen med deg?» Frelseren: «Slik skal alle tale. Du er min soningssjel, som jeg har utvalgt.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 12.00 ba jeg inderlig i kapellet og gråt, fordi så mange sjeler går tapt. Frelseren: «Gi meg hele ditt hjerte.»

Jeg: «Jeg gir deg hele mitt hjerte, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Du behager meg.»

Jeg: «Kjære Gud, du ser meg, men jeg ser deg ikke, og likevel behager du meg, fordi jeg elsker deg.»

Frelseren: «Min datter, veien du går sammen med meg, vil være et offer for de vantro, for de kjenner ikke kjærligheten.»

Jeg: «Herre, gi de vantro nåden til å elske deg.»

Frelseren: «Hvis de vil ta imot den. De gir meg ikke sitt hjerte slik du gjør.» Jeg: «Jeg ba om nåde for Veronika, som arbeider sammen med meg.»

Frelseren: «Si til henne at hun også skal gi meg sitt hjerte.»

Jeg: «Ja, Herre, jeg skal si det til henne. Takk, min Herre og kjærlige Far.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot. Pater Ferdinand holdt den hellige messen.

01.10.1992 – torsdag

Kl. 10.45 i legerommet:

bønnesamling!

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg ønsker at du skal holde strengt taushet om de fem sårmerkene.»

Jeg: «Kjære Gud, det er jo allerede så mange som vet det.»

Frelseren: «Men de vet ikke når du skal få dem.» Jeg: «Kjære

Gud, det vet jo ikke jeg heller.»

Frelseren: «Men du vil få vite det.»

Jeg: «Jeg skal tie om det. Vær så snill, gi meg nåden til å tie. Jeg vil gjøre alt slik du vil.»

Frelseren: «Du vil få sårmerkene i natt.» Jeg: «Må jeg da gå på jobb i morgen?»

Frelseren: «Nei.»

Jeg: «Hvordan skal jeg kjenne igjen at de er fra deg?»

Frelseren: «Du vil kjenne dem igjen når de er der.»

Jeg: «Vil jeg få et tegn fra deg hvis det skjer i natt? Egentlig har du allerede gitt meg et tegn: den brennende kjærligheten jeg nå føler, og den behagelige roen og freden jeg nå har. Jeg er enig, hvis du vil, i at sårmerkene skal bli innprentet i natt. La meg ikke tørste, vær så snill. Jeg har en følelse av at jeg brenner innvendig. Jeg har innsett at det er din kjærlighet. Du vil bli elsket av meg slik jeg elsker deg. Min Herre, det skal skje slik du vil.»

Frelseren: «Min kjære datter, det behager meg slik du har skrevet. Jeg kan også endre dette når og hvordan jeg vil. Min datter, overlatt alt til meg.»

Kl. 15.00

Frelseren: «Min datter, skriv ned: det du må tåle sammen med meg i natt, ofrer du til den himmelske Faren for sjelenes frelse. Skriv, min datter, ord for ord.

Smertene du vil få i natt, vil være sterke smerter. Det må du tåle.»

Jeg: «Herre, er du fortsatt hos meg?»

Frelseren: «Ja, jeg er fortsatt hos deg, jeg elsker deg.»

Jeg: «Jesus, Guds levende Sønn, er det noe mer jeg må vite?»

Frelseren: «Å lide betyr 'å elske'.»

Jeg: «Min Herre, vil jeg klare det?»

Frelseren: «Sammen med meg, ja.»

Jeg: «Vær så snill, gi meg mye nåde, så jeg kan elske.»

Frelseren: «Når du er sammen med meg, vil du ikke mangle kjærlighet. Min datter, jeg gir deg så mye kjærlighet at du kan lide.»

Frelseren velsignet meg og sa: «Gå i fred, min kjære datter.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

02.10.19 92 Fredag – «Jesu hjerte»

Kl. 10.00 Legerommet,
bønneforening I

Jeg: «Min Herre og Gud, da jeg våknet i morges, tenkte jeg straks at det ikke hadde skjedd noe med meg. På den ene siden gledet jeg meg, på den andre siden tenkte jeg: Var det ikke den urene ånden som overtalte meg til dette i går kveld? Så tenkte jeg igjen: Der hvor kjærligheten er, kan det jo ikke være noen uren ånd. Enten er Gud eller den urene ånden med meg, for Gud deler ikke sitt hjerte med andre. Gud vil ha hjertet helt for seg selv. Så kom jeg til en beslutning: dette var Guds vilje, og slik skjedde det.»

Jeg forenet meg nå med Frelseren. Jeg kjente nå en varme, ro, og jeg følte at Frelseren var hos meg.

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned dette: Jeg har utsatt visningen av sårmerkene til et senere tidspunkt. Det var min vilje. Ikke bekymre deg fordi det ble slik. Jeg kan gjøre som jeg vil. Du var klar, men tiden var ikke inne ennå. Det var nok en prøvelse. Ikke gi opp, alt kommer til sin tid.»

Jeg: «Min Herre, jeg kunne også ha trodd at dette var den urene ånden, for det skjedde jo ingenting.»

Frelseren: «Dere er alle for raske til å trekke slike konklusjoner. Dere tror bare på det dere ser, og tenker ikke over det andre.»

Jeg: «Men hva er det andre?»

Frelseren: «Det som djevelen har i sin plan, kan dere ikke se. Min datter, jeg ser alt. Jeg kjenner hvert hjerte, hvor langt det har kommet, slik at jeg kan gjøre noe med det.»

Jeg: «Min kjære Jesus, betyr det at jeg ikke var god nok eller moden nok for disse lidelsene?»

Frelseren: «Det ligger ikke på deg, min datter. Alt ligger i min vilje. Vær uten bekymring, du vil nok få sårmerkene.

Jeg: «Jeg ba: La meg få bli i ditt hjerte, for i dag er det Jesu Hjerte-fredag. Jeg ønsker å forbli i kjærlighetens kilde, i kjærlighetens brennende ildsted.»

Frelseren: «Min datter, ditt hjerte er nå mitt hjerte. Du er i meg. Elsk meg, min datter.» Jeg: «Jeg elsker deg jo, min Herre. Jeg kjenner også kjærlighetens ild i meg. Jeg takker deg for denne nåden.»

Frelseren: «Gå i fred, min datter.» I tankene
tenkte jeg: ingen velsignelse i dag. Frelseren:

«Jo, jeg velsigner deg, min datter.» Og

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Pastor Vogt og pastor Ferdinand holdt messen sammen.

03.10.1992 – lørdag

Kl. 08.00 til 10.00:

Bønnesamling hjemme!

Frelseren: «Skriv, min datter, alt du skriver, vil bli trykt. Alt du skriver, er mitt verk. Du kan ikke gjøre noe av deg selv. Tvil ikke, min datter. Da fornærmer du meg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg ber deg om tilgivelse, vær nådig og barmhjertig mot meg, en fattig synder. Man føler seg forlatt av alle, som om jeg var en løgner.

Og så kom tankene til meg, som om jeg hadde gått på villspor og blitt et dårlig menneske. Selv om jeg hver dag er forent med deg og går til skriftemål hver uke.

Jeg følte at alle er bedre enn meg. Så vendte jeg tilbake til deg, for din kjærlighet er sterkere, og uten den kan jeg ikke være, og jeg lengter mer og mer etter å elske den. Jeg har et stort begjær etter denne kjærligheten. Og jeg ber om og om igjen om denne kjærligheten.

Denne kjærligheten er som en avhengighet eller som opium.

Medisin og verdslige rikdommer kan ikke erstatte dette.

Ofte føler jeg en brennende følelse i hjertet mitt. Jeg føler hvor mye jeg elsker deg, og alt det verdslige er borte fra meg.

Da spør jeg meg selv: hvorfor er jeg da ikke allerede i himmelen?

Siden jeg har innsett at du er kjærligheten, ønsker jeg så inderlig at andre mennesker også skal innse dette. Jeg er også villig til å lide for dem, slik at de ikke skal gå tapt.

Min Herre og Gud, ikke min, men din vilje skal skje. Gjør med meg hva du vil.

La meg ikke skilles fra din kjærlighet.

Frelseren: «Min kjære datter. Din kjærlighet til meg er stor. Det setter jeg pris på hos deg. Din kjærlighet til meg er standhaftig. Ikke bekymre deg for hva folk sier. Alt de sier, må de stå til ansvar for for min domstol. Hvert ord som kommer fra hjertet, er ord de har sådd. Og det de har sådd, skal de høste.

Derfor, min datter, sørg for at du kan høste godt. Til slutt vil man se hva som er fra meg og hva som er fra den urene ånden.

Min kjære datter, jeg elsker deg akkurat slik du er. Det gledet meg at du først ba til min og din mor. Jeg har mottatt alt du har sagt til henne. Hun elsker deg veldig høyt. Hun lar deg ikke være alene.

Ha mer tillit til henne.»

Jeg: «Takk, min Jesus, jeg skal be mer til henne i fremtiden og ha større tillit til henne. Jeg ønsker også å elske henne slik jeg elsker deg. Vær så snill å gi meg nåden, slik at jeg kan elske henne akkurat slik jeg elsker deg. For hun er min mor og dronning.»

Frelseren: «Min datter, du er oppriktig. Det behager meg hos deg. Jeg skal gi deg nåden, slik at du kan elske henne som meg. Min kjære datter, jeg velsigner deg nå.»

Frelseren velsignet meg nå.

Kl. 10.15: En ung mann fra Plankstadt ringte meg. Han var med i bønnegruppen min på mandag. Han fortalte meg at han hadde blitt fristet av djevelen om natten. Han ga uttrykk for sitt ønske! Han ønsker å bli katolikk. Foreløpig er han fortsatt protestant. Jeg ga ham et godt råd. Han bør gå til pater Switbert i Stiftneuburg for å avlegge skriftemål.

Kl. 16.30 til 19.50 ba jeg i kirken i Rot.

Jeg har skriftet hos pastor Vogt. Han sier at jeg gjør det riktig, men at han ikke kan hjelpe meg.

Jeg var takknemlig for syndsforlatelsen, og jeg har forståelse for at han ikke kan hjelpe meg.

Etterpå ba jeg hele rosenkransen for ham.

Kl. 21.15 ringte pater Gebhard Heyder fra Regensburg. Jeg snakket med ham i over 30 minutter.

Det gledet meg veldig. Jeg takker Gud for at han ringte meg. Jeg avtalte å møte ham om åtte dager, i dag, rundt kl. 18.30 i Regensburg. Til slutt velsignet han meg og familien min. Jeg ba straks for ham, for hjertet mitt ble fylt av så stor glede.

04.10.1992 – søndag

Kl. 07.30 – 09.00

Bønnesamling!

Først bønn foran Jomfru Marias statue. Deretter samling igjen i kjøkkenet, hvor jeg da mottok budskapet fra Frelseren:

Frelseren: «Min datter, jeg ønsker at du skal skrive. Jeg har tatt imot din kjærlighet til meg. Det er ikke en smigrende kjærlighet.»

Jeg: «Skal jeg skrive det?»

Frelseren: «Ja, skriv. Jeg likte måten du ba på i dag. Fortsett slik. Det gleder meg at du går til pater Gebhard. Det er også mitt ønske. Jeg vil igjen tale til deg gjennom ham. Ha tillit til ham. Min datter, det gleder meg helt spesielt at du har tatt imot disse lidelsene. Prøvelsen nærmer seg slutten.»

Jeg: «Kjære Gud, forklar meg litt nærmere om dette.»

Frelseren: «Du blir prøvet, min datter, for de lidelsene du vil få. Min datter, fortsett å elske meg som før. Jeg vil gi deg enda mer av min kjærlighet. Du ber om stadig mer, og jeg vil gi deg stadig mer.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil gjerne spørre deg om noe: Jeg har hatt smerter i skulderen og venstre arm i flere måneder nå. Verken salve eller saltvannsbad hjelper. Er disse lidelsene fra deg, eller kan jeg få dem behandlet av leger på et sykehus?»

Frelseren: «Heller ikke på sykehuset kan noen hjelpe deg. Disse plagene kommer fra meg. De er forløperne til de plagene du fremdeles vil få.»

Frelseren: «Du har gitt meg helsen din, min datter.»

Jeg: «Det skal være slik du vil. Jeg ofrer disse plagene til deg for syndernes omvendelse og for sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min datter, stormene som ennå skal komme, vil forårsake stor skade. Be for disse sakene. Det vil bli mange nye kriger. Menneskene er blitt lunkne. De har ikke kjent igjen sin Far. De har foretrukket det verdslige, men det verdslige kan ikke redde dem. Naturen gjør motstand mot sine syndere. Min datter, den store sykdommen som skal bryte ut, er i sin begynnelse. Denne sykdommen vil ramme landene. Det finnes ingen medisin mot denne sykdommen. Den tar med seg rike og fattige, onde og gode.

Den rammer menneskene plutselig. Ingen av menneskene kan gjemme seg for den eller unngå den. Den kommer dit jeg vil. Den vil ramme mange nasjoner på jorden. Jeg:

«Har denne sykdommen et navn?»

Frelseren: «Det er en ny sykdom. Den har ikke noe navn ennå, men den vil få et. Min datter, du må be mye.»

Jeg: «Kan jeg lese dette opp for bønnegruppen min?»

Frelseren: «Boken må skrives så fort som mulig, så kan de alle lese den. Hvis du sier noe til dem nå, vil de ikke tro deg. De hører bare det som flertallet av menneskene sier; de tror det først når de ser det. Troen er overfladisk, og den har ingen røtter.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke skrive mer nå. Vær så snill og tilgi meg.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 10.00 hellig messe i Rot, det var få i kirken

Kl. 13.00 rosenkrans og andakt.

05.10.1992 – mandag

Kl. 09.00 i legerommet:

bønnesamling!

Jeg har hatt sterke hodepiner siden i morges. Jeg sa til Frelseren at jeg ofrer dem for syndernes omvendelse og sjelenes frelse. Jeg sa videre at han ikke trenger å ta bort smertene mine.

Deretter forenet jeg meg med Frelseren. Jeg kjente nå en varme i hjertet mitt. Det er en behagelig følelse. Man kjenner at Herren er med meg.

Frelseren: «Ja, min datter, jeg er med deg. Det må sones mye for sjelene. Min datter, jeg trenger av deg...»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus. Jeg gir deg det du trenger, selv om jeg ikke vet hva du trenger av meg.»

Frelseren: «Min datter, jeg trenger synet ditt.» Jeg: «Hva skal det bety?»

Frelseren: «Du vil ikke kunne se en stund.» Jeg:

«Kjære Gud, vil jeg da bli blind?» Frelseren: «Ikke åndelig blind.»

Jeg: «Å, min Herre, det må jo være forferdelig.»

Frelseren: «Jeg skal være hos deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, du kan få synet mitt. Når vil det skje? Vil det være før eller etter at sårmerkene blir innprentet? Får jeg vite det?»

Frelseren: «Min datter, det skjer når jeg vil det.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, det skal skje når du vil det.» Jeg trodde jeg ikke hadde noen som kunne forsørge meg.

Frelseren: «Du vil få noen.»

Jeg: «Vil denne blindheten vare lenge?»

Frelseren: «En viss tid.»

Jeg: «Men du krever mye av meg.»

Frelseren: «Det er for din utvikling.»

Jeg: «Kjære Gud, når du er hos meg, trenger jeg ikke å bekymre meg. Da tar du vare på meg.»

Frelseren: «Det er riktig.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg er enig.» Frelseren:

«Jeg velsigner deg, min datter.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 11.45 – kjære Gud, vær så snill å ta bort bekymringene mine for at jeg skal bli blind. Jeg vil ikke tenke på hvordan det vil bli.

Frelseren: «Min kjære datter, jeg skal ta det fra deg.» Jeg:

«Min Herre og Gud, jeg takker deg.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe!

06.10.1992 – tirsdag

Kl. 09.00 i legerommet:

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min kjære datter, jeg vil at du skal skrive. Det gleder meg at du har snakket til meg. Hjertet ditt er nå fullt av kjærlighet. Min datter, ingen kan ta denne kjærligheten fra deg, med mindre du selv sier ja til det. Vær forsiktig.»

Jeg: «Min kjærlige Far, min kjære Hellige Ånd, min kjære Jesus. Jeg ber deg om nåde. Bevar den kjærligheten du har gitt meg. La meg ikke føre meningsløse samtaler. La meg snakke og tie når du vil. La meg elske der min ånd gjør motstand.

La meg elske alle med ditt hjerte, som er et så brennende kjærlighetsild. La meg først se etter feilene hos meg selv, før jeg dømmer andre.»

Frelseren: «Min datter, du taler fra et fritt hjerte som tilhører meg. Min kjære datter, noe er i ferd med å skje med deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil jeg bli bedrøvet over dette? Men jeg vet ikke hva. Vær så snill å fortelle meg det. » Jeg ba da: «Kom, Hellige Ånd, kom gjennom det ubesmittede hjertet til Maria, din så elskede brud, og fortell meg hva jeg skal skrive. Jeg er klar til å skrive det du gir meg inn. Enten jeg blir bedrøvet eller ikke, skal jeg gjøre det du vil.»

Jeg hørte fortsatt ingenting.

Jeg: «Tal, min Herre og Gud, din tjenerinne lytter.»

Frelseren: «Det kommer mye sorg over deg.»

Jeg: «Min kjære Gud, hva mener du med mye?»

Frelseren: «Min datter, du må tåle alt. Be for familien din.»

Jeg: «Min Herre og Gud, red dem alle, jeg elsker dem. La ingen gå tapt, vær så snill.» Frelseren: «Min datter, de vil ikke omvende seg.»

Jeg: «Min Herre, jeg er villig til å lide for dem, men bare hvis du vil det. For du kjenner deres hjerter, men det gjør ikke jeg.»

Frelseren: «Min kjære datter, det behager meg det du har sagt. Det skal skje slik jeg vil. Min kjære datter, skriv ned noe til. Krigen i Serbia kommer snart. Be om at fienden skal bli svakere.»

Jeg: «Jeg skal be for disse sakene.»

Jeg: «Min Herre og Gud, da jeg i går knelte foran deg i bønnegruppen og ba til deg, følte jeg en vedvarende brennende følelse i hjertet mitt. Den var ganske sterk. Jeg trodde jeg brant innvendig.»

Frelseren: «Min datter, det var meg.»

Jeg: «Kjære Gud, har dette en betydning for meg?»

Frelseren: «Slik at du kan bære den sorgen som vil komme over deg. Jeg belønner mine barn med god lønn for gode gjerninger.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.10.1992 – onsdag

Kl. 08.15 i legens kontor:

bønnesamling!

Frelseren: «Du er min juvel, min datter.»

Jeg: «Herre, det har jeg allerede skrevet en gang.»

Frelseren: «Skriv det, dine bekymringer er mine bekymringer, min datter.» Jeg: «Er min sjel så ren at du kan kalle den en juvel?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Det er en så vakker følelse i meg. Jeg tror at sjelens renhet er Guds rike.» Frelseren: «Med en ren sjel kan jeg gjøre hva jeg vil.»

Frelseren: «Min datter, skriv ned: Slik er det med blindheten. Du vil se med hjertet ditt. Du vil se mer enn andre mennesker ser med øynene.

Synet er verdslig, hjertets lys er himmelsk. Dette lyset kan bare jeg gi. Derfor vil ingen lege tro deg. Alt du kommer til å se, må du fortelle.

En prest vil skrive det ned. Ikke du skal snakke, men jeg skal snakke for deg. Min datter, vær overbevist om at lyset i hjertet er mer verdt enn synet.»

Jeg: «Herre, nå forstår jeg det bedre. Takk for at du har fortalt meg dette.» Frelseren: «Min datter, jeg trenger fortsatt noe fra deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, hvis jeg kan gi deg det, kan du få det.»

Frelseren: «Jeg trenger hendene dine. Jeg skal helbrede sjelene med hendene dine.»

Jeg: «Å, min Herre, hva er det du gjør med meg? Noe slikt kan jeg ikke forestille meg.

Men når du er i meg, så tror jeg at noe slikt kan skje. Herre, ikke min vilje, men din vilje skal skje.

Når det gjelder sjelens frelse, har du allerede mine hender.»

Frelseren: «Min datter, det var det jeg fortsatt trengte fra deg. Helbredelsene vil skje når jeg vil det. Ikke når menneskene vil det.»

Herren velsignet meg og sa:

«Gå i fred, min datter, og ha tillit til meg.»

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

08.10.1992 – torsdag

Arkiv Kl. 10.15

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter, det er stille.»

Jeg: «Jesus, Sønn av den levende Gud, min brudgom, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Skriv, min datter, ord for ord.»

Jeg: «Ja, min Herre.»

Frelseren: «Sårmerkene du vil få, vil komme overraskende.» Jeg: «Så jeg vil ikke vite dagen eller timene da de kommer?» Frelseren: «Min datter, det bestemmer jeg.»

Jeg: «Kan jeg da fortsatt dra til Regensburg?»

Frelseren: «Ja, du kan fortsatt dra. Min datter, Satan er nå svært sterk. Han kan ikke gjøre deg noe hvis du forblir sterk. Han vil gjøre alt for at du ikke skal skrive. Min datter, gjør ditt beste og fortsett å skrive. Han vil snart bli beseiret. Ikke alle mine barn lytter til ham.

Dette lille antallet av mine barn vil beseire ham.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, skriv ned noe til. Myndighetene er klare til å snakke med deg. Lytt godt til min stemme. Min datter, hold fast ved det du har skrevet. Jeg er med deg. Jeg skal bringe de store til skamme. De store skal siles ut.»

Jeg: «Hvem er de store?»

Frelseren: «Politikerne og biskopene, de er ansvarlige for kaoset i denne verden. Skriv, min datter, jeg krever at du går til presten Vogt. Si til ham at han skal be rosenkransen sammen med de troende før den hellige messen. Si det til ham, jeg har bedt om det.»

Jeg: «Og hvis han sier at han ikke kan?»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Kjære Gud, når vil du at jeg skal gå til ham?»

Frelseren: «Gå til ham allerede i dag.»

Jeg: «Skal jeg si noe mer til ham, bortsett fra at han skal be rosenkransen?» Jeg fikk ikke noe svar.

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gå til ham i dag og si det du har sagt til meg.»

På veien til Rot ba jeg rosenkransen for presten.

Kl. 16.10 ba jeg en kort bønn i kirken i Rot.

Kl. 16.15 var jeg hos pastor Vogt.

Jeg fortalte ham hva Frelseren forventet av ham.

Han sa det samme igjen: «Hvordan skal jeg klare det med ministrantene?»

Jeg sa til ham: «Hos Gud er alt mulig.»

Jeg sa også til ham: «I deres sted ville jeg gjort det Frelseren forventer av dem.» Han var indre urolig. Det føltes ikke riktig for ham. Det kunne man også se på ansiktet hans. Jeg ba ham om velsignelsen og gikk deretter min vei.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Pastor Vogt ba en runde av rosenkransen foran det Allerhelligste ved messens slutt.»

09.10.1992 – Fredag i

legens kontor,

bønneforening!

Frelseren: «Min datter, vær forsiktig: Alt du har skrevet, må du ikke gi noen biskop å lese. Du kan fortelle dem om det, men skriftene skal du ta vare på. Når boken er trykt, kan de lese den. Skriv, min datter: Pater Gebhard Heyder vil tale til deg det jeg gir ham å si. Gjør det han sier til deg. Det er min vilje.

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Kjære Gud, jeg vil gjerne spørre deg om det jeg sa til pastor Vogt, var riktig?»

Frelseren: «Min datter, begynnelsen er god.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om han hadde noe å si til meg om hva jeg skal si til pastor Gebhard Heyder.»

Frelseren: «Jo! Du kan si til ham at alt han har gjort hittil, var min vilje. Si ham også noe annet: Jeg er fornøyd med arbeidet hans. Det arbeidet han har utført hittil, er godt.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg skal formidle alt dette til ham.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kjenner noe veldig varmt i hjertet mitt. Har jeg bare innbilt meg det?»

Frelseren: «Nei, min datter, det er min nåde. Det er min gave til deg.»

Jeg: «Kjære Gud, når du gir meg en slik gave, vil det sikkert skje noe med meg. Min Herre, jeg ønsker å få enda mer av denne kjærligheten til prestene.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg det du har sagt.

Be om mye kjærlighet for prestene. Min datter, jeg elsker deg, skriv det ned.»

Jeg: Min kjære Jesus, jeg elsker deg så høyt nå. Kjærligheten er sterkere i meg enn vanlig. Takk, min Herre og Gud, for all den nåden du har skjenket meg. Frelseren velsignet meg og sa videre: «Gå i fred, min kjære datter.»
Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

10.10.1992 Lørdag

Kl. 07.00 hellig messe i Rochuskapellen

Kl. 11.30 til 12.00: Bønnesamling
hjemme!

Frelseren: «Hør godt etter, min datter, jeg gir deg min nåde til å helbrede i en viss tid.» Jeg: «Nei, Herre, har jeg hørt feil? Vær så snill å si det en gang til.»

Frelseren gjentok det samme for andre gang. Jeg forstår ikke dette. Det føles ikke riktig for meg, for jeg er et null.»

Frelseren: «Jeg skal helbrede i deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva slags helbredelse vil dette være?»

Frelseren: «Overlat disse helbredelsene til meg. Du er mitt redskap, min datter. Skriv, min datter, måten du omgås mennesker på, behager meg svært.»

Jeg: «Kjære Gud, noen sier til meg at jeg er streng.»

Frelseren: «Min datter, ikke hør på andre, jeg vil at du skal forbli slik du er.» Jeg: Frelseren velsignet meg.

11.10.1992 Søndag

Kl. 08.00 Parkeringsplassen ved Donau – Regensburg i bobilen» Salve
Regina. Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: «Jeg vet ikke hva Frelseren vil si til meg nå. Jeg venter på ordet. Ordet kommer ikke med en gang. Jeg har tilbrakt en stund i stillhet.»

Frelseren: «Pater Gebhard Heyder er fortsatt sammen med deg i dag. Så kommer han til meg.» Jeg: «Er dette da siste gang jeg er sammen med ham?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Det rammer meg veldig hardt. Jeg gråt. Min Herre og Gud, da har jeg ikke lenger noen prest.»

Frelseren: «Min datter, det vil komme en til Rot.»

04.10.1992 – søndag

Kl. 7.30 – 9.00

Bønnesamling!

Først bønn foran Jomfru Marias statue.

Deretter samling igjen i kjøkkenet, hvor jeg da mottok budskapet fra Frelseren: Frelseren: «Min datter, jeg ønsker at du skal skrive. Jeg har tatt imot din kjærlighet til meg. Det er ikke en smigrende kjærlighet.»

Jeg: «Skal jeg skrive det?»

Frelseren: «Ja, skriv. Jeg likte måten du ba på i dag. Fortsett slik. Det gleder meg at du går til pater Gebhard. Det er også mitt ønske. Jeg vil igjen tale til deg gjennom ham. Ha tillit til ham. Min datter, det gleder meg helt spesielt at du har tatt imot disse lidelsene. Prøvelsen nærmer seg slutten.»

Jeg: «Kjære Gud, forklar meg litt nærmere om dette.»

Frelseren: «Du blir prøvet, min datter, for de lidelsene du vil få. Min datter, fortsett å elske meg som før. Jeg vil gi deg enda mer av min kjærlighet. Du ber om stadig mer, og jeg vil gi deg stadig mer.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg vil gjerne spørre deg om noe: Jeg har hatt smerter i skulderen og venstre arm i flere måneder nå. Verken salve eller saltvannsbad hjelper. Er disse lidelsene fra deg, eller kan jeg få dem behandlet av leger på et sykehus?»

Frelseren: «Heller ikke på sykehuset kan noen hjelpe deg. Disse plagene kommer fra meg. De er forløperne til de plagene du fremdeles vil få.»

Frelseren: «Du har gitt meg helsen din, min datter.»

Jeg: «Det skal være slik du vil. Jeg ofrer disse plagene til deg for syndernes omvendelse og for sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min datter, stormene som ennå skal komme, vil forårsake stor skade. Be for disse sakene. Det vil bli mange nye kriger. Menneskene er blitt lunkne. De har ikke kjent igjen sin Far. De har foretrukket det verdslige, men det verdslige kan ikke redde dem. Naturen gjør motstand mot sine syndere. Min datter, den store sykdommen som skal bryte ut, er i sin begynnelse. Denne sykdommen vil ramme landene. Det finnes ingen medisin mot denne sykdommen. Den tar med seg rike og fattige, onde og gode.

Den rammer menneskene plutselig. Ingen av menneskene kan gjemme seg for den eller unngå den. Den kommer dit jeg vil. Den vil ramme mange nasjoner på jorden. Jeg: «Har denne sykdommen et navn?»

Frelseren: «Det er en ny sykdom. Den har ikke noe navn ennå, men den vil få et. Min datter, du må be mye.»

Jeg: «Kan jeg lese dette opp for bønnegruppen min?»

Frelseren: «Boken må skrives så fort som mulig, så kan de alle lese den. Hvis du sier noe til dem nå, vil de ikke tro deg. De hører bare det som flertallet av menneskene sier; de tror det først når de ser det. Troen er overfladisk og den har ingen røtter.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke skrive mer nå. Vær så snill å tilgi meg.» Jeg:

Frelseren velsignet meg...

Kl. 10.00 hellig messe i Rot, det var få i kirken

Kl. 13.00 rosenkrans og andakt.

05.10.1992 – mandag

Kl. 09.00 i legerommet:
bønnesamling!

Jeg har hatt sterke hodepiner siden i morges. Jeg sa til Frelseren at jeg ofrer dem for syndernes omvendelse og sjelenes frelse. Jeg sa videre at han ikke trenger å ta bort smertene mine. Deretter forenet jeg meg med Frelseren. Jeg kjente nå en varme i hjertet mitt. Det er en behagelig følelse. Man kjenner at Herren er med meg.

Frelseren: «Ja, min datter, jeg er med deg. Det må sones mye for sjelene. Min datter, jeg trenger av deg...»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus. Jeg gir deg det du trenger, selv om jeg ikke vet hva du trenger av meg.»

Frelseren: «Min datter, jeg trenger synet ditt.» Jeg: «Hva skal det bety?»

Frelseren: «Du vil ikke kunne se en stund.» Jeg:

«Kjære Gud, vil jeg da bli blind?» Frelseren: «Ikke åndelig blind.»

Jeg: «Å, min Herre, det må jo være forferdelig.»

Frelseren: «Jeg skal være hos deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, du kan få synet mitt. Når vil dette skje? Vil det være før eller etter at sårmerkene blir innprentet? Får jeg vite det?»

Frelseren: «Min datter, det skjer når jeg vil det.» Jeg: «Ja, min Herre og Gud, det skal skje når du vil det.»

Jeg trodde jeg ikke hadde noen som kunne forsørge meg.

Frelseren: «Du vil få noen.»

Jeg: «Vil denne blindheten vare lenge?»

Frelseren: «En viss tid.»

Jeg: «Men du krever mye av meg.»

Frelseren: «Det er for din utvikling.»

Jeg: «Kjære Gud, når du er hos meg, trenger jeg ikke å bekymre meg. Da tar du vare på meg.»

Frelseren: «Det er riktig.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg er enig.» Frelseren:

«Jeg velsigner deg, min datter.»

Jeg: Frelseren velsignet meg...

Kl. 11.45 – kjære Gud, ta bort bekymringene mine for at jeg skal bli blind, vær så snill. Jeg vil ikke tenke på hvordan det vil bli.

Frelseren: «Min kjære datter, jeg skal ta det fra deg.» Jeg:

«Min Herre og Gud, jeg takker deg.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe!

06.10.1992 – tirsdag

Kl. 09.00 i legerommet:

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min kjære datter, jeg vil at du skal skrive. Det gleder meg at du har snakket til meg. Hjertet ditt er nå fullt av kjærlighet. Min datter, ingen kan ta denne kjærligheten fra deg, med mindre du selv sier ja til det. Vær forsiktig.»

Jeg: «Min kjærlige Far, min kjære Hellige Ånd, min kjære Jesus. Jeg ber deg om nåde. Bevar den kjærligheten du har gitt meg. La meg ikke føre meningsløse samtaler. La meg snakke og tie når du vil. La meg elske der min ånd gjør motstand.

La meg elske alle med ditt hjerte, som er et så brennende kjærlighetsild. La meg først se etter feilene hos meg selv, før jeg dømmer andre.»

Frelseren: «Min datter, du taler fra et fritt hjerte som tilhører meg. Min kjære datter, noe er i ferd med å skje med deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vil jeg bli bedrøvet over dette? Men jeg vet ikke hva. Vær så snill å fortelle meg det. » Jeg ba da: «Kom, Hellige Ånd, kom gjennom det ubesmittede hjertet til Maria, din så elskede brud, og fortell meg hva jeg skal skrive. Jeg er klar til å skrive det du gir meg inn. Enten jeg blir bedrøvet eller ikke, skal jeg gjøre det du vil.»

Jeg hørte fortsatt ingenting.

Jeg: «Tal, min Herre og Gud, din tjenerinne lytter.»

Frelseren: «Det kommer mye sorg over deg.»

Jeg: «Min kjære Gud, hva mener du med mye?»

Frelseren: «Min datter, du må tåle alt. Be for familien din.»

Jeg: «Min Herre og Gud, red dem alle, jeg elsker dem. La ingen gå tapt, vær så snill.» Frelseren: «Min datter, de vil ikke omvende seg.»

Jeg: «Min Herre, jeg er villig til å lide for dem, men bare hvis du vil det. For du kjenner deres hjerter, men det gjør ikke jeg.»

Frelseren: «Min kjære datter, det behager meg det du har sagt. Det skal skje slik jeg vil. Min kjære datter, skriv ned noe til. Krigen i Serbia kommer snart. Be om at fienden skal bli svakere.»

Jeg: «Jeg skal be for disse sakene.»

Jeg: «Min Herre og Gud, da jeg i går knelte foran deg i bønnegruppen og ba til deg, følte jeg en vedvarende brennende følelse i hjertet mitt. Den var ganske sterk. Jeg trodde jeg brant innvendig.»

Frelseren: «Min datter, det var meg.»

Jeg: «Kjære Gud, har dette en betydning for meg?»

Frelseren: «Slik at du skal kunne bære den sorgen som kommer over deg. Jeg belønner mine barn med god lønn for gode gjerninger.»

Jeg: Frelseren velsignet meg...

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

07.10.1992 – onsdag

Kl. 08.15 i legerommet –
bønneforening!

Frelseren: «Du er min juvel, min datter.»

Jeg: «Herre, det har jeg allerede skrevet en gang.»

Frelseren: «Skriv det, dine bekymringer er mine bekymringer, min datter.» Jeg: «Er min sjel så ren at du kan kalle den en juvel?»

Frelseren: «Ja, min datter.»

Jeg: «Det er en så vakker følelse i meg. Jeg tror at sjelens renhet er Guds rike.» Frelseren: «Med en ren sjel kan jeg gjøre hva jeg vil.»

Frelseren: «Min datter, skriv ned: Slik er det med blindheten. Du vil se med hjertet ditt. Du vil se mer enn andre mennesker ser med øynene.

Synet er verdslig, hjertets lys er himmelsk. Dette lyset kan bare jeg gi. Derfor vil ingen lege tro deg. Alt du kommer til å se, må du fortelle.

En prest vil skrive det ned. Ikke du skal snakke, men jeg skal snakke for deg. Min datter, vær overbevist om at lyset i hjertet er mer verdt enn synet.»

Jeg: «Herre, nå forstår jeg det bedre. Takk for at du har fortalt meg dette.» Frelseren: «Min datter, jeg trenger fortsatt noe fra deg.»

Jeg: «Ja, min Herre, hvis jeg kan gi deg det, kan du få det.»

Frelseren: «Jeg trenger hendene dine. Jeg skal helbrede sjelene med hendene dine.»

Jeg: «Å, min Herre, hva er det du gjør med meg? Noe slikt kan jeg ikke forestille meg.

Men når du er i meg, så tror jeg at noe slikt kan skje. Herre, ikke min vilje, men din vilje skal skje. Når det gjelder sjelenes frelse, har du allerede mine hender.»

Frelseren: «Min datter, det var det jeg fortsatt trengte fra deg. Helbredelsene vil skje når jeg vil det. Ikke når menneskene vil det.»

Herren velsignet meg og sa:

«Gå i fred, min datter, og ha tillit til meg.»

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

08.10.1992 – torsdag

Arkiv Kl. 10.15

Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter, det er stille.»

Jeg: «Jesus, Sønn av den levende Gud, min brudgom, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Skriv, min datter, ord for ord.»

Jeg: «Ja, min Herre.»

Frelseren: «Sårmerkene du vil få, vil komme overraskende.» Jeg: «Så jeg vil ikke vite dagen eller timene da de kommer?» Frelseren: «Min datter, det bestemmer jeg.»

Jeg: «Kan jeg da fortsatt dra til Regensburg?»

Frelseren: «Ja, du kan fortsatt dra. Min datter, Satan er nå svært sterk. Han kan ikke gjøre deg noe hvis du forblir sterk. Han vil gjøre alt for at du ikke skal skrive. Min datter, gjør ditt beste og fortsett å skrive. Han vil snart bli beseiret. Ikke alle mine barn lytter til ham. Dette lille antallet av mine barn vil beseire ham.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, skriv ned noe til. Myndighetene er klare til å snakke med deg. Lytt godt til min stemme. Min datter, hold fast ved det du har skrevet. Jeg er med deg. Jeg skal bringe de store til skamme. De store skal siles ut.»

Jeg: «Hvem er de store?»

Frelseren: «Politikerne og biskopene, de er ansvarlige for kaoset i denne verden. Skriv, min datter, jeg krever at du går til presten Vogt. Si til ham at han skal be rosenkransen sammen med de troende før den hellige messen. Si det til ham, jeg har bedt om det.»

Jeg: «Og hvis han sier at han ikke kan?»

Frelseren: «Overlat det til meg.»

Jeg: «Kjære Gud, når vil du at jeg skal gå til ham?»

Frelseren: «Gå til ham allerede i dag.»

Jeg: «Skal jeg si noe mer til ham, bortsett fra at han skal be rosenkransen?» Jeg fikk ikke noe svar.

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gå til ham i dag og si det du har sagt til meg.»

På veien til Rot ba jeg rosenkransen for presten.

Kl. 16.10 ba jeg en kort bønn i kirken i Rot.

Kl. 16.15 var jeg hos pastor Vogt.

Jeg fortalte ham hva Frelseren forventet av ham.

Han sa det samme igjen: «Hvordan skal jeg klare det med ministrantene?»

Jeg sa til ham: «Hos Gud er alt mulig.»

Jeg sa også til ham: «I deres sted ville jeg gjort det Frelseren forventer av dem.» Han var indre urolig. Det passet ham ikke. Det kunne man også se på ansiktet hans. Jeg ba ham om velsignelsen og gikk deretter min vei.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Pastor Vogt ba en setning fra rosenkransen foran det Allerhelligste ved messens slutt.»

09.10.1992 – fredag

I legerommet:
bønneforening!

Frelseren: «Min datter, vær forsiktig, alt du har skrevet, må du ikke gi noen biskop å lese. Du kan fortelle dem om det, men skriftene skal du ta vare på. Når boken er trykt, kan de lese den. Skriv, min datter: Pater Gebhard Heyder vil tale til deg det jeg gir ham å si. Gjør det han sier til deg. Det er min vilje.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det. Kjære Gud, jeg vil gjerne spørre deg om det jeg sa til pastor Vogt, var riktig?»

Frelseren: «Min datter, begynnelsen er god.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om han ikke hadde noe å si til meg om hva jeg skal si til pastor Gebhard Heyder.»

Frelseren: «Jo! Du kan si til ham at alt han har gjort hittil, var min vilje. Si ham også noe annet: Jeg er fornøyd med arbeidet hans. Det arbeidet han har utført hittil, er godt.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg skal formidle alt dette til ham.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kjenner noe veldig varmt i hjertet mitt. Har jeg bare innbilt meg det?»

Frelseren: «Nei, min datter, det er min nåde. Det er min gave til deg.»

Jeg: «Kjære Gud, når du gir meg en slik gave, vil det sikkert skje noe med meg. Min Herre, jeg ønsker å få enda mer av denne kjærligheten til prestene.»

Frelseren: «Min datter, det behager meg det du har sagt. Be om mye kjærlighet for prestene. Min datter, jeg elsker deg, skriv det ned.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg elsker deg så høyt nå. Kjærligheten er sterkere i meg enn vanlig. Takk, min Herre og Gud, for all den nåden du har gitt meg.»

Jeg: Frelseren velsignet meg og sa videre: «Gå i fred, min kjære datter.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

10.10.1992 – lørdag

Kl. 07.00 hellig messe i Rochuskapellen

Kl. 11.30 til 12.00: Bønnesamling

hjemme!

Frelseren: «Hør godt etter, min datter, jeg gir deg min helbredende nåde for en viss tid.» Jeg:

«Nei, Herre, har jeg hørt feil? Vær så snill å si det til meg en gang til.»

Frelseren gjentok det samme for andre gang.

Jeg: «Jeg forstår ikke dette. Det føles ikke riktig for meg, for jeg er et null.»

Frelseren: «Jeg skal helbrede i deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva slags helbredelse vil det være?»

Frelseren: «Overlat disse helbredelsene til meg. Du er mitt redskap, min datter. Skriv, min datter:

Jeg setter stor pris på måten du omgås mennesker på.»

Jeg: «Kjære Gud, noen sier til meg at jeg er streng.»

Frelseren: «Min datter, ikke hør på andre, jeg vil at du skal forbli slik du er.» Jeg: Frelseren velsignet meg...

11.10.1992 – søndag

Kl. 08.00 Parkeringsplassen ved Donau – Regensburg i bobilen «Salve

Regina». Bønneforening!

Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: Jeg vet ikke hva Frelseren vil si til meg nå. Jeg venter på ordet. Ordet kommer ikke med en gang. Jeg har tilbrakt en stund i stillhet.

Frelseren: «Pater Gebhard Heyder er fortsatt sammen med deg i dag. Så kommer han til meg.» Jeg: «Er dette da siste gang jeg er sammen med ham?»

Frelseren: «Ja.»

Jeg: «Det rammer meg veldig hardt. Jeg gråt. Min Herre og Gud, da har jeg ikke lenger noen prest.»

Frelseren: «Min datter, det vil komme en til Rot.»

Jeg: «Det trenger jeg ikke å si til pater Gebhard Heyder, at du tar ham.» Frelseren: «Nei, han vet det.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg følte i går kveld at noe slikt ville skje med ham. Kjære Gud, vil du at jeg skal skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Ja, skriv ned noe til: Alt det pater Gebhard sier til deg i dag, skal du ta godt vare på. Ikke tvil, min datter. Vis pater Gebhard et vennlig ansikt.»

Jeg: «Hvordan skal jeg gjøre det når jeg må gråte?»

Frelseren: «Jeg skal gi deg nåden til det.»

Jeg: «Jeg har avtalt å møte ham her i bobilen Salve Regina klokken 13.30. Han har lovet meg at han skal komme.»

Frelseren: «Det var min vilje. Min datter, det gleder meg at du er så glad i pater Gebhard. Si til ham at jeg elsker ham.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal si det til ham.»

Frelseren velsignet meg etterpå.

Pater Gebhard kom som avtalt. Jeg tilbrakte over fire timer sammen med ham i bobilen. Til slutt tok jeg skriftemål hos ham. Jeg leste opp dagboken for ham, det som Frelseren hadde gitt meg innspill til. Han bekreftet for meg at dette kommer fra Frelseren, og at jeg absolutt må fortsette å skrive det Frelseren gir meg innspill til. Det er veldig vanskelig for meg å ta farvel med ham. Jeg sa til ham at jeg ikke kommer til å se ham mer, og at jeg derfor allerede i morges gråt i kirken. Jeg har styrket ham, akkurat som han har styrket meg. Vi tok et smertefullt farvel med hverandre. Det føltes som om noen hadde revet et stykke av hjertet mitt. Hele veien hjem ba jeg for ham. Jeg deltok på den hellige messen i Karmelittkirken; prekenen var god.

12.10.1992 – mandag

Kl. 08.30 i legerommet –

bønneforening!

Frelseren: «Min datter, skriv dette: Jeg elsker deg. Ingenting var galt i går, alt var riktig. Vær uten bekymring, for jeg var med dere. Pater Gebhard kommer til meg i løpet av disse dagene. Det er min vilje. Det gledet meg det du sa til ham. Han vil tenke over det i dag og forstå. Han er veldig glad i deg. Du ga ham stor glede i går.»

Frelseren: «Min datter, skriv videre. Den neste store katastrofen står rett for døren. Mange mennesker vil bli rammet. Ingen kan stoppe denne katastrofen. Den etterlater ødeleggelser. Be mye for de døende. Min datter, noe venter deg.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg lytter.»

Frelseren: «Sårmerkene vil bli innprentet i deg. Vær klar, de er helt nær. Jeg setter pris på motet ditt. Det er min nåde, min datter.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg for denne nåden. Kan du være så snill å fortelle meg noe? Hva mener du når du sier til meg: Vær forberedt!»

Frelseren: «Du må sone mye, slik at mange sjeler kan bli frelst.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått. Med din nåde skal jeg gjøre det.»

Frelseren: «Soningslidelsene vil i begynnelsen være uutholdelige. Slik må det være. Ingen kan rose seg av sårmerkene, og ingen har likt dem. Bare min kjærlighet kan holde dem fast.

Du trenger ikke å lytte til andre når mange sier at du skryter av sårmerkene, siden du ikke vil bruke hansker. Det er den urene ånden som innflør disse ordene.»

Frelseren: «Pater Gebhard har innsett at du vil få sårmerkene, fordi jeg har gitt ham mitt lys. Uten mitt lys kan ingen innse noe.»

Jeg: «Min Herre og Gud, alt som vil komme over meg, legger jeg i dine hender gjennom Marias ubesmittede hjerte. Gjør som du vil, jeg er din tjenerinne, det skal skje med meg som du har sagt.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, min datter.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 hellig messe og rosenkrans i Rot

Kl. 20.00 Bønnegruppe

13.10.1992 – tirsdag

Kl. 08.30:

Bønneforening i
legekantoret!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv dette ned: Du må i begynnelsen bevare sårmerkene du får i stillhet. Jeg vil lede folk til deg. Ikke alle som kommer til deg, er bønnfolk.

Mange av dem vil falle fra. Mine sauer hører på min stemme; vær ikke bekymret hvis det i en periode vil være færre mennesker i bønnegruppene dine.»

Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal gjøre det du sa i begynnelsen. Jeg skal i begynnelsen bevare sårmerkene i stillhet.»

Frelseren: «Du trenger mye ro i begynnelsen. Uroen fra mennesker kan skade deg. Min datter, vær forberedt på det som kommer til å møte deg. Din kjærlighet til meg behager meg.

Skriv ned noe til, min datter. Sårmerkene er mine tegn, og bare jeg kan innprente dem. Ingen kan etterligne dem. De kan forsvinne når jeg vil, og de kan også forbli så lenge jeg vil. Sårmerkene du får, vil forbli så lenge jeg vil. Sårmerkene har en bestemt størrelse og dybde.

De stemmer overens med mine på Golgata. Det vil oppstå stor smerte når de blir innprentet. Be om at du kan tåle denne smerten. Vær tålmodig med alt som kommer over deg. Tålmodighet er en stor dyd.»

Jeg: «Herre, gi meg vennligst stor nåde, tålmodighet og utholdenhet til å bære deg og andre mennesker.

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 hellig messe og rosenkrans i Rot.

14.10.1992 – onsdag

Kl. 08.30 i legerommet:

bønnesamling!

Frelseren: «Min datter, du lengter etter mye kjærlighet, og jeg skal gi deg den. Mye kjærlighet betyr mye lidelse. Vil du det, min datter?»

Jeg: «Min store kjærlighet, sammen med deg, ja, for jeg elsker deg over alt, og fordi du er alt i meg. Jeg har en stor tørst etter å frelse sjelene. Veien til deg fører gjennom korset til lyset. I korset er det frelse, håp og liv. I korset ligger verdens frelse.

Herre, jeg tilhører deg helt og fullt, gjør med meg hva

du vil.» Frelseren: «Min kjære datter, du vil lide mye.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære brudgom, jeg vil også elske deg så høyt. For lidelsen med deg vil forvandles til kjærlighet, og kjærligheten er sterkere enn all lidelse i verden!»

Frelseren: «Min datter, det vil komme en tid da mennesker lider uten å ville det. Den som motsetter seg å ta imot mitt kors, kan ikke være min disippel. Bare gjennom mitt kors har dere evig liv. Elsk hvert kors, så skal dere bli mottatt. Dere vil måtte motta mange kors.»

Jeg: «Jeg tenkte nå på smertene i venstre arm og på skuldrene mine.»

Frelseren: «Det er mine soningslidelser. Du kan ofre hver lidelse til meg, så ofte du vil. Det bærer frukt. Dere må ofre mye til meg, slik at dere kan få mye frukt.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer, min Gud?» Frelseren:

«Ja, lidelsene du får, er uhelbredelige.» Jeg: «Hva mener du med det, Herre?»

Frelseren: «Legene kan ikke helbrede dem. Uten lidelse vil du være i den andre verden.» Jeg: «Det betyr at du lider med meg og i meg. Da vil jeg ikke være skilt fra deg. Da er du den lidende Jesus i meg!»

Frelseren: «Min kjære datter, slik er det. Frelseren velsignet meg.»

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet

15.10.1992 – torsdag

I legerommet:

bønneforening!

Jeg ba inderlig og sa til Frelseren:

Jeg: «Herre, jeg ønsker å elske dem alle med din kjærlighet.»

Frelseren: «Kjærligheten er der, dere skal gjøre dette. Dere kan øse opp mye kjærlighet. Kilden har ennå ikke tørket ut, alle kan øse opp så mye de vil. Kjærligheten kjenner ingen grenser.»

Jeg: «Å, min Herre, gi meg mye kjærlighet, så jeg kan gi den videre. Jeg kjenner nå en ild i mitt hjerte.»

Frelseren: «Det er min kjærlighet.»

Jeg: «Denne brennende ilden har jeg følt ganske ofte den siste tiden. Frelseren kommer til meg når han vil. Denne kjærlighetens ild føler jeg også når jeg ikke er forent med Frelseren. Da føler jeg at Frelseren er der. Det viktige er at sjelen alltid er ren.»

Frelseren: «Min brud, jeg elsker deg. Ingenting kan skille oss lenger. Du er i meg, min datter. Jeg kan gjøre hva jeg vil med deg.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, du kan gjøre hva du vil med meg, du har mitt samtykke til det.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned: De blodige lidelsene er i ferd med å begynne. Jeg må begynne nå, for jeg tørster. Du er mitt redskap, som jeg bruker. Vær meg trofast.»

Jeg: «Å, min Herre, gi meg vennligst nåden til å kunne forbli deg trofast. For jeg kan ikke gjøre noe på egen hånd. Uten din nåde er jeg ute av stand til å være deg trofast. Min Herre, hittil har jeg vært deg trofast. For du har gitt meg trofasthetens dyd.»

Frelseren: «Ja, min datter, jeg ville vite om du allerede hadde glemt det.»

Jeg: «Men Herre, ditt ord lever i meg. Ditt levende ord kan ikke bli utslettet når man alltid er sammen med deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, slik er det. Elsk meg mer, min datter.»

Jeg: «Det skal jeg gjøre, min kjære brudgom. Mitt ønske er å elske deg høyt. Frelseren velsignet meg.

Kl. 19.00 rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

16.10.1992 – fredag

Kl. 08.30 i legerommet:

bønnesamling!

Frelseren: «Min datter, skriv det ned, det er viktig.»

Jeg: «Ja, min kjære og barmhjertige Gud.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal ofre alle lidelsene du kommer til å oppleve til meg for mine villfarne barn, slik at de kan finne veien tilbake til Faderens hus.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det.»

Frelseren: «Lidelsene er allerede så nærme at det er som om de allerede har skjedd. Min datter, vær beredt, for de kan komme når som helst.»

Jeg: «Men Herre, jeg er på jobben nå. Jeg forstår ingenting lenger. Hvordan skal jeg kunne forstå dette?»

Frelseren: «Min datter, du trenger ikke å forstå noe. Det er nok for meg at du elsker meg.

Din forstand er min forstand.»

Jeg: «Ja, min Herre, én ting vet jeg, og det er at jeg elsker deg veldig høyt.»

Frelseren: «Skriv det ned, jeg gir deg mye kjærlighet. Denne kjærligheten vil styrke deg, og du vil ikke være redd. Min datter, det jeg har begynt, skal jeg også fullføre. Det er min vilje å være i deg, og jeg skal forbli i deg, og dermed skal du ikke være alene. Jeg skal ikke forlate deg. Jeg skal forbli i deg og lide sammen med deg. Ha stor tillit til meg.» Jeg: «Kjære Gud, jeg vet ikke hva jeg skal si.»

Frelseren: «Ikke si noe, jeg vet hva du tenker.»

Jeg: «Det vil bli veldig vanskelig for meg, for jeg har ingen prest nå, og jeg skal ikke møte pater Gebhard mer. Og jeg har ikke lenger noen som pater Gebhard. Men jeg har deg. Du alene er nok. Du er den største av alle prester.

Det skal jeg trøste meg med.»

Frelseren: «Jeg har allerede en prest til deg. Han vil komme når jeg vil det, og når tiden er inne.»

Frelseren: «Min vilje er at du skal ha en sjelesørger som tar seg av deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg for at jeg likevel skal få en sjelesørger.» Frelseren:

«Min kjære datter, hører du meg?»

Jeg: «Ja.»

Frelseren: «Fortsett å skrive. Min kjærlighets ild vil rense deg. La denne ilden brenne. Det er min kjærlighets ild.»

Frelseren velsignet meg.

Hele dagen hadde jeg så stor glede. Mitt hjerte brant av ren kjærlighet. Så mye nåde skjenket Frelseren meg. Men den urene ånden forsøkte flere ganger å føre meg i fristelse.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot,

17.10.1992 – lørdag

Kl. 07.00 deltok jeg på den hellige messen i Rochuskapellet. Etter den hellige messen ba jeg i omtrent en halv time til.

Kl. 16.30 til 17.45: ba jeg i den røde kirken. I dag skrev jeg ikke noe budskap.

18.10.1992 – søndag

Kl. 06.30 til 09.00:

Bønneforening!

Frelseren: «Jeg takker deg, min datter, for at du har snakket så lenge med meg. Det du har anbefalt din himmelske mor, har jeg tatt imot alt fra henne.

Gjennom henne er det den raskeste veien til meg. Det var hun som raskest ga meg til dere. Elsk henne høyt, for hun blir lite elsket av sine barn.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv.»

Jeg: «Jesus, Sønn av den levende Gud, hva skal jeg skrive? Nå tror jeg på alt, for jeg vet at jeg er i deg. Det er en uendelig ro, fred, ja, varmen stråler i mitt hjerte. Jeg vet virkelig ikke hva jeg skal skrive nå. Jeg venter på stemmen som jeg tar imot i mitt hjerte, for dette har ingenting med min forstand å gjøre. For jeg konsentrerer meg fullt og helt om det jeg mottar i mitt hjerte. Jeg venter så lenge til jeg hører noe igjen.»

Frelseren: «Ja, min datter, slik er det, det du har skrevet. Du kan ikke gjøre noe av deg selv. Min datter, skriv: Min datter, det kommer vanskelige tider over dere.

Fienden vil ta med seg mange flere sjeler enn hittil. De store katastrofene nærmer seg. Tyskland er truet av en stor katastrofe. Denne gangen vil mange sjeler gå tapt. Nesten alle vil gå tapt. For de ber ikke lenger. Sjelen er kald. Selv biskopene vil gå tapt.

Jeg: «Kjære Gud, jeg har sikkert skrevet dette feil.»

Frelseren gjentok og sa det samme igjen. Han formante meg nok en gang om at jeg skulle skrive det ned.

Frelseren: «De har brakt min kirke i forvirring. Og spredt mine sauer. De klarer ikke lenger å samle dem. De villfarne barna går den brede veien, de skynder seg fremover. Satan har fanget dem alle. Den brede veien er fortapelsens vei. Min datter, vær tålmodig med lidelsen. Den rette stunden er ennå ikke kommet, men den står for døren. Vær klar for mitt virke. Det må skje slik, for min Fars skyld, slik min Far, jeg og Den Hellige Ånd vil. Ingenting skjer uten vår vilje. Det gleder meg, min datter, at du lengter etter å lide sammen med meg. Det er kjærligheten du har mottatt fra meg som får deg til det. Og med denne kjærligheten elsker du meg.»

Frelseren: «Min datter, skriv litt til. Du vil ikke jobbe lenge til på psykiatrisk klinikk. Det er min vilje. Du vil få med pilegrimer å gjøre hjemme. Mange vil be om ditt råd. Vær snill og kjærlig mot alle. De fleste av dem er hjelpeløse. Mange har mistet tilliten til prestene. De må komme tilbake til kirken. Til Peterskirken. Be om mye kjærlighet for dem. Bare kjærligheten kan redde dem.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg har forstått det. Jeg takker deg. Jeg skal gjøre alt med din nåde og kraft, som du gir meg.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg elsker deg. Du har en stor beskyttelse over deg. Stol på denne beskyttelsen.

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 10.00 hellig messe

Kl. 13.00 Rosenkrans og andakt.

19.10.1992 – mandag

I legerommet:

bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned: Lidelsene du får, har stor verdi bare hvis du er forent med meg.»

Jeg: «Herre, men da er jeg jo alltid forent med deg.»

Frelseren: «Men du kan vende deg bort fra meg. Min datter, du har fri vilje.»

Jeg: «Men Herre, hvis jeg gir deg min vilje, kan jeg ikke vende meg bort fra deg.» Frelseren: «Hvis du gir meg din vilje, så ikke.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min treenige Gud, min kjære Jesus. Jeg gir deg min vilje, så jeg aldri vender meg bort fra deg, er forbundet med deg i din kjærlighet og alltid oppfyller din vilje. Det er det jeg ønsker, og jeg tror at jeg vil forene mine lidelser med deg.»

Frelseren: «Min kjære datter, det gleder meg det du har skrevet. Skriv det ned, den treenige Gud elsker deg.»

Frelseren: «Skriv, min datter, alt som skjer, skal du først fortelle meg.» Jeg: «Ja, min Herre, det skal jeg gjøre.»

Frelseren: «Skriv det, min datter, det er viktig. Min kjære datter, du skal bære lidelsene slik jeg vil.» Jeg: «Min Herre, jeg forstår det slett ikke.»

Frelseren: «Det vil komme dager da du vil ha mer eller mindre smerter. Smerten blir styrt av meg, derfor trenger du ikke å vente på lindring.»

Jeg: «Kjære Gud, nå begynner det å bli alvor for meg. Vær så snill, gi meg nåden når det kommer, så jeg kan lide godt og få utholdenhet til det. Å, min Herre og Gud, gjør det slik du vil. Jeg elsker deg så høyt. Jeg kan ikke lenger uttrykke det med ord, men det vet du jo selv. Jeg er klar til å lide sammen med deg. Jeg har stort håp. I himmelen finnes det ingen lidelse. Det gir meg stor glede at jeg får lov til å lide sammen med deg her på jorden.»

Frelseren: «Min kjære datter, det gledet meg å høre det fra deg.» Jeg:

Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe Rød

20.10.1992 – tirsdag I

legens kontor

Bønneforening!

Frelseren: «Min datter, jeg er fornøyd med alt du har skrevet så langt.

Min datter, du skriver ikke det du vil, men du skriver det jeg vil. Stemmen du hører, er min stemme. Min datter, du vil ikke kunne

overbevise, fordi de selv ikke hører noe, men gjennom ordene du taler, vil de erkjenne at det er meg. Det vil de ikke kunne benekte. Min datter, vær klar, for tiden er ikke lenge til de vedvarende lidelsene du skal gjennomgå på jorden. Jeg er Herren og Gud. Jeg skal fullføre mitt verk. Du er mitt redskap som jeg bruker. Min datter, du skal motta min kjærlighet i overflod, for jeg er kjærligheten. Dine lidelser skal være min kjærlighet.»

Jeg: «Frelseren velsignet meg.»

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe, rød

21.10.1992 – onsdag I

legens kontor

Bønneforening!

Frelseren: «Jeg vil at du skal skrive det ned, for du vil trenge det senere.» Jeg: «Min kjære Jesus, hva skal jeg skrive ned?»

Frelseren: «Min datter, det er fortsatt så mye å skrive ned.»

Jeg: «Herre, jeg skal skrive ned, men gi meg vennligst nåden til å kunne skrive mer, og også for Marion, for det vi skriver er svært lite.»

Frelseren: «Min datter, dere må anstrenge dere for å skrive, for det er min vilje at det skal skrives raskt. Nåden til å skrive har dere allerede mottatt. Min datter, jeg trenger noe fra deg.»

Jeg: «Igjen? Jeg trodde jeg allerede hadde gitt deg alt. Får jeg vite hva?»

Frelseren: «Du må anbefale alle sjeler til meg. De skal alle bli frelst. Du skal lide for alle sjeler.»

Jeg: «Min Herre og Gud, du har sagt at mange sjeler ikke lenger lever.»

Frelseren: «Min datter, gi meg også disse sjelene. Min datter, jeg kan vekke dem opp fra de døde.»

Jeg: «Men de har jo valgt løgnens far.» Frelseren: «I korset er frelse, i korset er liv.»

Jeg: «Gjennom din korsfestelse i meg kan også de store syndere bli frelst!» Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Min Herre og Gud, da blir jeg redd for lidelsen.» Frelseren:

«Med meg vil du ikke være redd.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg skal gjøre det slik du vil. Herre, din vilje skal skje.» Frelseren: «Gjør alt slik jeg vil.»

Jeg: «Ja, jeg skal gjøre det med din nåde.»

Jeg tenkte på den søndagen da Frelseren sa til meg at nesten alle sjeler vil gå tapt i en katastrofe.

Frelseren: «Ikke bekymre deg for om noe skal skje. Det er min bekymring. Din oppgave er å skrive ned alt dette. Jeg kan endre det slik jeg vil. Jeg har makt over alt. Dere kan ikke gjøre noe uten meg. Min datter, forbli meg trofast. Jeg har allerede forberedt min plan for deg.

Den må oppfylles.»

Jeg: Herren har velsignet meg.

Kl. 12.00 Kapellet

Frelseren: «Min kjærlighet er evig. Lidelsene på jorden er korte. Min datter, skriv: Å lide sammen med meg er en stor nåde. Ofre deg derfor for å lide sammen med meg. Disse lidelsene vil bli forbundet med min kjærlighet.»

Kl. 16.30 var jeg på ØNH-klinikken; jeg var invitert av overlege Meier.

Det var flere foredrag. Foredraget til overlege Meier var ferdig rundt kl. 19.10. Jeg forlot forelesningssalen og løp i full fart til Rochuskapellet i Mingolsheim.

Jeg var allerede i kapellet kl. 19.35. Veien var våt, og jeg ba hele veien dit. Jeg lengtet så sterkt etter å motta Frelseren. Etter den hellige messen snakket jeg med den nye presten i ca. 30 minutter. Denne patren fra Filippinene var der for første gang i dag. Jeg tror det var Frelserens vilje at jeg skulle snakke med ham. Forelesningssalen ved ØNH-klinikken ligger ca. 30 km unna Rochuskapellet i Mingolsheim/Bad Schönborn.

22.10.1992 – torsdag

Kl. 08.30 i legerommet:

Bønneforening!

Frelseren: «Det er min vilje at det du skriver, skal trykkes. Jeg vil at du skal holde avstand til alle dem du kommer i samtale med. Alle vil prøve å påvirke deg til å tro at denne stemmen du hører, ikke er fra meg. Snakk med dem om det som er nødvendig. Elsk dem alle. Min datter, det vil komme en tid da alle vil forlate deg. Da vil de også forlate meg. Men du er sammen med meg. Ha alltid tillit til meg.

Jeg og min mor vil ikke forlate deg. Hold fast ved det du har skrevet.» Jeg: «Min Herre og Gud, men denne ensomheten er så tung.»

Frelseren: «Min datter, på den måten blir mange sjeler frelst. Hvert offer bærer frukt.»

Jeg: «Min Herre, jeg kjenner nå en brennende følelse i hjertet mitt. Har dette en betydning som jeg må vite om?»

Frelseren: «Ja, min datter. Det er min kjærlighet til deg. Med denne ilden vil jeg alltid styrke deg. Min datter, du er aldri alene. Du tilhører meg helt og fullt.»

Jeg: Jeg lurte på om sårmerkene vil komme til syne i år. Frelseren:

«Skriv: Det vil skje i år.»

Jeg: «Hva skal skje? Jeg tenker på to ting!»

Frelseren: «Sårmerkene! Du vil ikke bli frigjort fra dem. Det er en nådegave til deg. Gjennom dem er du i meg. Mitt ja forblir et ja.»

Jeg: «Min kjære Jesus. Jeg elsker deg så høyt nå. Jeg ønsker å elske deg slik for alltid. Bortsett fra din kjærlighet trenger jeg ingenting mer.»

Frelseren: «Den som er med meg, trenger ikke noe annet enn meg. Jeg erstatter alt.»

Jeg: «Kjære Gud, la ikke disse katastrofene ramme Tyskland. Du kan forhindre dem.»

Frelseren: «Min datter, de vil komme. For menneskene vil ikke omvende seg. Min datter, jeg velsigner deg nå.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot

23.10.1992 – fredag

Kl. 08.30 og 09.30 i legens kontor

Under den andre foreningen sa Frelseren til meg:

Frelseren: «Min kjære datter, det gleder meg at du igjen snakker til meg. Det var min vilje.» Jeg:

«Ja, Herre, noe ledet meg, noe som trakk meg mot deg.»

Frelseren: «Ditt liv tilhører meg helt og fullt.»

Jeg: «Ja, Herre, det er klart for meg, for jeg har gitt deg alt.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg vil at du skal ofre alt du har sagt i løpet av dagen til meg.»

Jeg: «Egentlig snakker jeg om deg hele dagen. Jeg skal gjøre det, min Herre og Gud.» Frelseren:

«Skriv videre, min datter. Det som presten Abbe Wodke snakket om på en kassett om Monsieur Mat jo fra Canada, vil skje allerede i år. Katastrofen som kommer over Tyskland, vil skje allerede i år. Sårmerkene du vil få, vil også komme i år. Be mye, mine barn. Dere har svært lite tid.» Jeg:

«Vil katastrofen eller vil min lidelse komme først?»

Frelseren: «Vil du vite det, min datter?»

Jeg: «Ja, min Herre, hvis du mener at det er riktig.»

Frelseren: «Du vil først oppleve lidelsen før katastrofen kommer.

Jeg: «Ja, min Herre, jeg har forstått det. Jeg takker deg. Men Herre, kan jeg ikke advare noen om dette?»

Frelseren: «Min datter, vil noen av dem tro på deg?»

Jeg: «Jeg har en følelse av at alle vil høre på meg, men ingen vil tro meg.»

Frelseren: «Min datter, de er alle svake i troen.»

Jeg: «Kjære Gud, noen blir opprørte når man sier at en katastrofe er på vei.» Frelseren: «Ja, for at de ikke skal måtte be. De vil tro det når det er for sent. Min datter, blant de med svak tro er det også stolthet. De må omvende seg. De ydmyke tar imot troen, de stolte kan ikke fatte det. Troen

er min gave til dere.»

Jeg: Frelseren velsignet meg igjen.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

24.10.1992 – lørdag

Kl. 11.00 hjemme

Kl. 07.15 i kirken i Waghäusel.

Da messen begynte, gikk vi ut av kirken. Jeg og Fridolin satt foran tabernaklet og ba.

Da pater Werner Egon så oss, sa han til oss: «Vil dere være med på den hellige messen?» Da sa jeg «ja». Han sa da: «Kom vennligst over på den andre siden».

Det er den siden hvor man ikke ser tabernaklet. For om morgenen feires den hellige messen alltid på denne siden. Han spurte meg for andre gang: «Vil dere delta i den hellige messen?» Jeg sa: «Ja, men her foran tabernaklet.»

Han gjentok det samme for tredje gang. Deretter bøyde vi oss foran tabernaklet og gikk så ut av kirken. Vi gikk en tur ved en innsjø og ba rosenkransen og andre bønner for pater Werner Egon og for de troende som hadde blitt igjen i kirken.

For Frelseren sa til meg at jeg skulle bli ved tabernaklet. Alle prestene hadde hittil vært enige, bortsett fra pater Egon Werner.

Kl. 11.00 Bønnesamling!

Frelseren: «Skriv, min datter, det var helt riktig det dere begge gjorde i dag. Min datter, jeg er Herren og Gud, jeg har makt over alt.»

Jeg Jeg: «Kjære Gud, nå vil de sikkert si dårlige ting om oss.»

Frelseren: «Min datter, alle som vil snakke stygt om dere, må stå til ansvar for meg. For dere hadde rett.»

Jeg: «Jeg ba for Claude fra Luxembourg.»

Frelseren: «Min datter, Satan er fortsatt sterk, be for Claude.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om mannen til Hedwig, fordi hun gråter så ofte og klager over ham.»

Frelseren: «Min datter, Satan har tatt ham i besittelse. Det må bedes eksorsisme for ham.»

Jeg: «Må jeg si det til Hedwig?»

Frelseren: «Ja, du må alltid si sannheten. Min datter, skriv det ned. Be mye i tiden som kommer. Den store katastrofen nærmer seg.»

Jeg: «Da er også mine lidelser like om hjørnet?»

Frelseren: «Min datter, dine lidelser står for døren.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om det var riktig at min sønn hadde fått vite av Fridolin at jeg skulle få lidelsene.»

Frelseren: «Min datter, det var min vilje at han skulle få vite det. Min kjære datter, la deg ikke påvirke av menneskene. Gjør alt jeg sier til deg. Jeg er din sjelesørger. Du tilhører meg helt og fullt. Jeg er alltid med deg, min datter. Fortsett slik du har gjort hittil. Jeg elsker deg, og jeg vil alltid skjenke deg min nåde. Jeg velsigner deg.»

Jeg: Jeg knelte på gulvet. Frelseren velsignet meg.

Kl. 16.30

Friedolin og jeg fortsatte å be i kirken i Rot. Jeg gikk til skriftemål hos pastor Vogt.

Kl. 19.00

Friedolin og jeg deltok på den hellige messen i Mingolsheim. Da vi mottok den hellige nattverd, knelte vi begge på gulvet. Etter den hellige messen henvendte en kvinne seg til oss: Hun hadde gledet seg over å se noen som mottok den hellige nattverd på knærne. Hun sa at hun gjerne ville ha gjort det samme, men at hun ikke turte. Jeg sa til henne at hun skulle be om at Gud måtte befri henne fra menneskefrykt.

Kl. 21.00

Pater Gebhard Heyder fra Regensburg ringte meg og trøstet og styrket meg

25.10.1992 – søndag

07.30–10.30 hjemme – bønneforening!

Frelseren: «Min datter, skriv: Du kan ikke gjøre noe av deg selv. Vær klar over det.» Jeg:

«Ja, min Herre, det har jeg innsett. Men fristelsene er alltid der.»

Frelseren: «Så lenge du er sammen med meg, vil du bli utsatt for fristelser. Alle som tilhører meg, vil bli fristet. Det viktige er at du motstår fristelsen.

Det gleder meg at du stadig går til skriftemål. Dermed blir fienden stadig svekket, og du gjennomskuer hans list. Min datter, fienden er spesielt sterk i denne tiden.»

Jeg kan ikke spare deg for fristelsene med ham. Alle mine utvalgte har kjempet mot ham. Sammen med meg kan du alltid beseire ham.

Min datter, skriv videre. Jeg ønsker at dagene og nettene skal tilhøre meg.» Jeg: «Min Herre og Gud, min kjære Jesus, min sjelesørger, hver dag og hver natt skal tilhøre deg. For hva ville alle disse dagene og nettene være verdt for meg hvis jeg ikke hadde deg? Min kjærlige Far, la meg bare være i din kjærlighet.»

Frelseren: «Du er min kjære datter, og du befinner deg i min kjærlighet.» Jeg: «Skal jeg fortelle Fridolin noe om dette?»

Frelseren: «Min datter, du har fortalt ham det jeg ønsket å si til ham.»

Jeg: «Takk, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv; jeg skal gi deg noe.»

Jeg: «Jeg er ikke nysgjerrig på hva du gir meg, men jeg vil ta imot det fra deg. Men vær så snill å si meg at jeg skal skrive ned det du gir meg.»

Frelseren: «Jeg gir deg min utholdenhet i lidelsen.»

Jeg: «Jeg gleder meg veldig over det, og jeg takker deg, min barmhjertige Gud. Å, min Herre, dette vil redde mange sjeler. Utholdenheten i lidelsen har stor betydning for meg, for dette er en stor nåde fra deg.»

Frelseren: «Skriv ned hva det er ved deg som jeg setter så stor pris på.»

Jeg: «Hva er det, Herre?»

Frelseren: «Du forteller folk det jeg legger i ditt hjerte.» Jeg:

«Hva er det du legger i mitt hjerte?»

Frelseren: «Livets ord. Det behager meg at du gir disse ordene til folk.» Jeg: «Men Herre, jeg snakker så dårlig tysk, egentlig kan jeg ikke noe språk ordentlig.» Frelseren: «Men disse ordene kommer fra hjertet og ikke fra verden.»

Jeg: «Min Herre, jeg skal tale med din nåde, og Den Hellige Ånd vil gi meg de rette ordene.»

Frelseren: «Det er min vilje at du skal tale. Mine prester skal også høre det. De vil også motta nåden mens de lytter. Jeg kan skjenke nåden når jeg vil. Mine ord er liv, kjærlighet og lys.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke skrive mer.»

Frelseren: «Min kjære datter, det har gledet meg at du har skrevet. Jeg velsigner deg og alle dem du har anbefalt meg i dag.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Rundt kl. 16.00 ble jeg invitert på kaffe. Jeg snakket igjen om Gud på to språk.

Kl. 18.30 rosenkrans og hellig messe i Mingolsheim. Jeg var sammen med mannen min. Prekenen var god!

26.10.1992 – mandag

Kl. 08.30–09.30:

Bønnesamling
hjemme!

Frelseren: «Min kjære datter, jeg har hørt alt du har sagt.

De soningslidelsene du nå har, kommer fra meg. Denne nådegaven kan jeg gi til hvem jeg vil.»

Jeg: «Men det er sterke smerter i hodet og skulderen på venstre side.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned.»

Det var stille en god stund.

Så sa Frelseren: «Nå må du skrive.»

Frelseren: «Jeg vil ha ditt ja, slik at jeg kan innprente de fem sårmerkene i deg.»

Jeg: «Men Herre, det har jeg allerede gitt deg. Det har du sagt en gang før.»

Frelseren: «Jeg prøver det igjen, min datter.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg gir deg mitt ja nå med en gang, og du kan innprente sårmerkene i meg for å redde sjelene.»

Jeg: «Min kjærlige Far, mitt ja er nå ditt ja, og jeg gjentar det enda en gang: La meg aldri bli skilt fra deg, for jeg elsker deg over alt, og jeg ønsker å tilhøre deg, for du er min treenige Gud, min kjærlige Far, min Jesus, Guds hellige Ånd og evig kjærlighetsild.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg skal utøse min kjærlighet i stor grad i deg, slik at du kan bære sårmerkene. Avvis ikke denne kjærligheten. Du må bære den, slik at du kan lide på en god måte. Min kjære datter, vær klar for de hellige fem sårmerkene.»

Jeg: «Skal jeg skrive dette ned?»

Frelseren: «Det må du skrive ned.»

Jeg: «Min kjære Jesus, jeg har ennå ingen prest.»

Frelseren: «Min datter, jeg er din sjelesørger, ha mer tillit til meg. Med meg vil du ikke mangle noe. Min datter, dine lidelser vil også være mine lidelser.»

Jeg: «Jeg spør: Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Nei.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.00 Bønnegruppe:

Det var mange troende til stede. Fader Berthold fra Waghäusel var også der.

Han er en god prest. De har allerede forflyttet ham fra Waghäusel til Darmstadt. Synd, for han er en mariaprest. Sogneprest Dochat var også der. Han tok imot skriftemål. Etter bønnegruppen snakket jeg med pastor Dochat i nærvær av Josef og Giesela fra Neu-Ulm og min mann.

Jeg likte ikke det pastor Dochat sa om biskop Lefebvre. Dommen over biskop Lefebvre såret meg dypt.

27.10.1992 – tirsdag

11.55–13.15

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned. Ved håndkommunionen oppstår det små partikler som faller på gulvet og blir tråkket på av folk; disse partiklene er JEG.

Jeg: «Kjære Frelser, jeg stilte i går et spørsmål til pastor Dochat: Hva er verst, bispevielsen utført av erkebiskop Lefebvre eller de små partiklene som faller på gulvet og som oppstår ved håndkommunionen?

Presten Dochat sa:

«Vigselen av biskoper ved erkebiskop Lefebvre er verre.»

Min Herre, det var en stor smerte for meg, og jeg klarer ikke å takle dette.» Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned dette. Denne presten må omvende seg.»

Jeg: «Men han feirer jo den hellige messen.»

Frelseren: «Hvis denne presten ikke omvender seg, må han påta seg et stort ansvar overfor meg.»

Jeg: «Å, min Herre, dette er et sjokk for meg.»

Jeg: «Kjære Jesus, ville du i mitt sted si til ham at han må omvende seg?»

Frelseren: «Min datter, overlat det til meg. Jeg gir ham litt tid til å tenke seg om. Min datter, du skal stadig snakke om munnkommunionen, slik at de blinde igjen kan se og de døde igjen kan høre.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om jeg skulle gå på foredraget til Deris. Der vil også pastor Dochat være til stede.»

Frelseren: «Be for disse sakene.»

Jeg: «Kjære Frelser, jeg vil be for pastor Vogt, for han var spesielt vennlig mot meg i skriftestolen på lørdag, helt annerledes enn vanlig. Jeg var så lykkelig etterpå.»

Frelseren: «Pastor Vogt vil gjøre det jeg sier til ham.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hele formiddagen frem til kl. 12.00 hadde jeg hodepine, og nå som jeg snakker med deg, har jeg ingen lenger.»

Frelseren: «Skriv, min datter, jeg kan gi deg smertene når jeg vil.» Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer? For jeg kan ikke skrive mer.» Frelseren: «Du er trøtt, og det er nok.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt

Jeg gikk fram for å motta nattverden, men siden det var en nonne som delte den ut, bøyde jeg meg uten å motta nattverden og gikk tilbake til plassen min. Jeg kjente at Frelseren kom til meg i ånden, og jeg fikk til og med mer nåde enn ved den sakramentale nattverden. For Frelseren vil ikke at jeg skal motta nattverden gjennom uinnviede hender!

28.10.1992 – onsdag

11.00–12.30

Bønneforening!

Jeg: «Jeg spurte nå Frelseren om det var riktig det jeg gjorde i kirken i går, eller om jeg burde ha gjort noe annet?»

Frelseren: «Det var min vilje, det du gjorde. Det var riktig.»

Jeg: «I dag mellom kl. 8.30 og 9.00 viste djevelen seg for meg foran et bilde av Jesus.

Bildet er innviet og er laget av Margaret fra Belgia. Jeg er veldig glad i dette bildet og kysser det ofte. Jeg så bare hodet til djevelen foran bildet. Han lo stygt til meg.

Men han hadde falske tenner; man kunne tro at han hadde hentet en fra tannklinikken.

Ganske hårete i ansiktet. Den venstre kinnet hadde store riper som var blodige. Håret var kruset. Han var bare synlig en kort stund, så forsvant han. Han ville etterligne Jesus, men det lyktes ikke for ham.

Jeg spurte Frelseren om jeg bare hadde innbilt meg dette?

Frelseren: «Han ville bare erte deg.»

Jeg: «Før djevelen viste seg for meg, leste jeg en bok om helgener. Han forstyrret meg allerede mens jeg leste denne boken.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal skrive. Jeg vil ha din tillatelse, det rette tidspunktet, slik at jeg kan innprente sårmerkene i deg.»

Jeg: «Herre, du kan velge tidspunktet når du vil.» Frelseren
velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

29.10.1992 – torsdag

Kl. 08.00 til 10.00 hjemme:
bønneforening!

Jeg var svært skuffet over presten fra Filippinene (Steiler-misjonær), han forsvarte håndkommunionen. Jeg har bedt for ham, for han er gjest på Kurhaus Rochus i Mingolsheim.

Frelseren: «Min datter, skriv at du alltid skal gjenta at håndkommunionen er en helligbrøde. Alle som forsvare nattverd i hånden, gjør det Satan ønsker.

Denne presten befinner seg i mørket. Presten fra Filippinene er mitt problem, overlat ham til meg. Hold fast ved det du har skrevet.»

Frelseren: «Min datter, de vanskelige tidene kommer.»

Jeg: «Kjære Gud, min kjære Jesus, hva mener du med de vanskelige tidene?»

Frelseren: «Det kommer en stor hungersnød. Skriv, min datter, min vrede over jorden vil ikke bli mildnet. Menneskene må omvende seg. Aldri før har så mange mennesker gått til helvete som nå. De har trodd på djevelen og valgt ham. Min datter, det er bare et lite antall som tilhører meg. Min vrede vil komme over alle. Da vil de vite hvem de tilhører. Min datter, hold deg unna meningsløse samtaler, for de skader din fremgang. Tiden er kort. Dere må prioritere bønnen.

Jeg: «Hva skal jeg skrive mer?»

Frelseren: «Forbli meg trofast.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 19.00 rosenkransbønn i Rochuskapellet.

30.10.1992 – fredag

Kl. 08.30 til 11.20
Bønnesamling!

Frelseren: «Min kjære datter, jeg har lyttet til deg, du er min tjenerinne. At du snakker med prestene, er min vilje. De hører ikke på deg, men de tenker over det. Jo dypere en prest befinner seg i søla, desto mindre lytter han. Min kjære datter, vær ikke trist over prestene, for de er forvirret for tiden. Det verste er at de ikke merker at de er forvirret. Derfor ber jeg deg om å snakke med dem.»

Jeg: «Å, min Herre, det er jo et hardt slag for meg, for jeg merker så mye stolthet hos dem.»

Frelseren: «Be om at de må være ydmyke. Det må bedes mye for prestene. De må hente tilbake de villfarne barna.»

Jeg: «Men Herre, hvis de villfarne prestene leder de villfarne barna, faller de jo begge i gropen.»

Frelseren: «Slik er det.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Din kjærlighet til meg er ekte. Du elsker meg med min kjærlighet. Du lengter etter å lide sammen med meg, og jeg venter lengtende på den stunden, fordi jeg elsker deg mer enn du elsker meg. Bare den som virkelig elsker meg, forstår hva det vil si å lide sammen med meg. Min datter, jeg takker deg for at du vil lide sammen med meg. De frivillige lidelsene er en stor belønning for dem som lider sammen med meg. Min datter, jeg må fortsatt rense deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hvordan da?»

Frelseren: «Med ilden i min kjærlighet.»

Jeg: «Å, Herre, vær så snill og rens meg enda.»

Frelseren: «Du vil igjen få smerter i hjertet ditt.» Jeg: «Å, min Herre, det forstår jeg ikke nå.»

Frelseren: «Det vil være et brennende ild. Og med denne ilden vil du bli rensset. Det kjenner du allerede, min datter.»

Jeg: «Jeg takker deg.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil at du skal ofre smertene dine for sjelenes frelse. Hver smerte som er forenet med meg på denne måten, bærer frukt.»

Jeg: «Min kjærlige Far, jeg har ingen ønsker. Ønsk deg hva du vil av meg.» Frelseren: «Ja, min datter, jeg har et ønske til deg. Og det er at du skal fullføre korsveien sammen med meg.»

Jeg: «Herre, ditt ønske skal gå i oppfyllelse. Min kjære Jesus, jeg vil ikke slutte å skrive nå.

Jeg vil forbli i deg. Det er så vakkert. Jeg elsker deg, min Herre og Gud. Jeg kan ikke beskrive det. Jeg kan ikke forstå hvordan folk kan avvise deg.»

Frelseren: «Alle som har forkastet meg, har valgt løgnens far. Man kan ikke tjene to herrer. Min datter, fortsett å elske meg som du har gjort hittil.»

Jeg: «Jeg ba inderlig og ofret til den himmelske Faren, gjennom Marias ubesmittede hjerte, alle Jesu Kristi lidelser, korsveien, alle bloddråpene han hadde mistet siden korsfestelsen, hans hellige fem sårmerker, hans fortjenester og hans død. Deretter ofret jeg vår kjære Jomfru Marias syv smerter, hennes blodtårer som hun hittil har grått for vår skyld, alle bønnene hun har forent med mine bønner, alt for sjelenes frelse, for at skitten skal fjernes fra Kirken og for at den sanne Peterskirken igjen skal gjenoppstå. Herre, din vilje skal skje.»

Frelseren: «Min datter, det har gledet meg å lese det du har skrevet.

Må den allmektige og barmhjertige Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet, elsket, tilbedt og herliggjort være den treenige Gud nå og i all evighet. **Amen.**

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot.

31.10.1992 – lørdag

Kl. 07.00 hellig messe i Rochuskapellet.

Etter den hellige messen ba jeg i en halv time. Jeg sitter i kapellet rett foran tabernaklet og gleder meg veldig over å få be her. Nesten alle har knelt før den hellige nattverd i dag, bortsett fra ordenssøstrene og noen få syke. Det gledet meg veldig å se det. Ofte knelte jeg alene, siden de andre ikke turte. En gang skal hvert kne bøye seg for vår Herre Gud.

Kl. 11.20, etter bønnen, forenet jeg meg med

Ham. Frelseren: «Min kjære datter, skriv.»

Jeg: «Jesus, kjære Gud, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Sårmerkene som du får innprentet av meg, er helt i nærheten. Tiden er kommet. Ha tillit til meg. Prøvelsene for sårmerkene nærmer seg slutten.»

Jeg: «Må jeg vite noe mer om sårmerkene, hvis du vet noe jeg bør vite?»

Frelseren: «Ja, du må vite noe mer. Du skal holde foredrag om sårmerkene.»

Jeg: «Hvor, min Herre og Gud?»

Frelseren: «Overalt der du blir bedt om å være.»

Jeg: «Og hvis biskopene forbyr meg det?»

Frelseren: «Jeg skal tale for deg, uansett hvor du drar. Hvis de avviser deg, har de også avvist meg. Du skal dra dit jeg vil føre deg.»

Jeg: «Min Herre og Gud, av kjærlighet til deg og for sjelenes frelse vil jeg gjøre alt du ønsker. Herre, din vilje skal skje. Min Herre og min Konge, min kjærlige og barmhjertige Far, jeg vil gjøre alt, fordi jeg elsker deg så høyt – deg, den treenige Gud.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv. De hellige fem sårmerker som du får innprentet av meg, er et tegn for hele verden, for du skal lide for sjelene i hele verden. Gi meg alle sjelene som avviser deg. Hver sjel må stå foran meg og må bære ansvaret foran meg. Derfor må du elske dem alle, også de som ikke vil elske deg.

For også for disse sjelene skal du utgyte mitt blod. Min kjære datter, vi har et stort arbeid foran oss.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg trodde at mitt arbeid allerede var fullført.»

Frelseren: «Dette er begynnelsen, min datter. Når vi blir opphøyet, vil vi tiltrekke oss alle som er av god vilje. Mitt blod er deres frelse og helbredelse. Det frigjør dere fra den evige døden. Bare mitt blod kan rense dere for syndene deres, når mitt hellige blod blir høyt æret. Du skal være kilden til det hellige blodet, hvorfra blodet skal strømme hver fredag. Min kjære datter, jeg takker deg for din tålmodighet.»

Jeg: «Skal jeg skrive dette?»

Frelseren: «Ja, det skal du skrive?»

Jeg: «Min Herre, jeg har forstått alt og tar imot alt for å oppfylle din vilje sammen med deg. Så skal det skje, slik du har sagt, for jeg har overgitt min vilje til deg.»

Frelseren velsignet meg.

Kl. 12.45 – Roswitha ringte meg og sa at hvis jeg vil, skal sønnen hennes, Wolfram, skrive dagboken min sammen med meg. Jeg gledet meg veldig over dette, siden Frelseren allerede hadde minnet meg på at jeg burde skrive raskere. Jeg sa til henne at jeg først skulle spørre Frelseren.

Kl. 12.55 – Jeg spurte Frelseren om det var riktig at Wolfram skulle skrive.

Frelseren: «Ja, min datter, han skal skrive.»

Fra kl. 13.30 til kl. 18.00 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram. Han var veldig flittig og skrev 8 A4-sider. Takk Gud for denne nåden.

Kl. 18.15 til 21.30 gjorde jeg husarbeidet mitt.

Kl. 22.30 skrev jeg dagboken min over fra notatpapiret til notatboken, slik at Wolfram kan skrive igjen i morgen tidlig etter den hellige messen.

Kl. 23.30 ba jeg den smertefulle rosenkransen. Deretter tok jeg to saunabesøk.

Kl. 01.15 ba jeg inderlig. Frem til kl. 02.30 leste jeg en bok. Jeg sov i omtrent tre timer og sto så opp rundt kl. 05.50. Først ba jeg, og deretter mottok jeg budskapet fra Frelseren.

1. november 1992 – søndag

hjemme

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv dette ned. Den store faren står for døren. Krigen sprer seg i stadig større grad.»

Jeg: «Herre, er også Forbundsrepublikken truet?»

Frelseren: «Min datter, hele Europa er truet.»

Jeg: «Min Herre og Gud, redd oss, for du kan fortsatt stoppe alt. La ikke din vrede ramme oss. Herre, vær så snill og skån oss.»

Frelseren: «Min datter, det vil komme vonde dager over dere.» Jeg: «Å,

Frelseren, skal jeg da i det hele tatt bygge kapellet?»

Frelseren: «Bygg den så fort som mulig. Min datter, skriv ned: revolusjonen nærmer seg. Den vil føre med seg kaos. De kristne vil blande seg med frimurerne.

Det vil bli et stort frafall blant de kristne. Be mye, min datter. Min datter, det var bra det dere gjorde i går.»

Jeg: «Mener du det med å skrive sammen med Wolfram?»

Frelseren: «Ja. Dere har oppfylt min vilje. Fortsett å skrive, for jeg vil belønne dette arbeidet rikelig. Min datter, jeg vil skjenke dere min nåde.»

Jeg: «Må jeg skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Skriv, min datter. Først vil ditt hjerte bli gjennomboret.»

Jeg: «Kjære Gud, du har sagt at jeg skal få alle de fem sårmerkene samtidig.»

Frelseren: «Jeg kan bestemme meg annerledes senere.» Jeg: «Herre, din vilje skal skje.»

Frelseren: «Min datter, slik må det være. Vær klar, min datter. Jeg elsker dere, mine barn.» Jeg: «Nå er jeg alene.»

Frelseren: «Skriv det slik. Min datter, jeg velsigner deg og alle som står deg nær.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 08.00 deltok jeg i den hellige messen.

Kl. 9.30 til 12.30 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 13.30 andakt.

Kl. 19.00 til 20.00 – bønnesamling!

Frelseren: «Min datter, jeg gleder meg over å snakke med deg. Min datter, jeg gir deg noe.»

Jeg: «Nå, eller når jeg får lidelsene?» Frelseren: «Nå.»

Jeg: «Kan jeg glede meg over det?»

Frelseren: «Du kan glede deg, for jeg gir deg min kjærlighet.»

Jeg: «Det er en vidunderlig gave. Jeg takker deg for den, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Denne kjærligheten du får fra meg, vil være ilden i ditt hjerte.»

Jeg: «La denne ilden brenne, vær så snill.»

Frelseren: «Jeg lar det brenne. Min datter, du må også bære min kjærlighet.» Jeg: «Det skal jeg gjøre, min Herre og Gud. Er dette et tegn på at mitt hjerte vil bli gjennomboret?»

Frelseren: «Ja, min datter, du har forstått det. Bare med min kjærlighet kan du tåle smertene.»

Jeg: «Frelseren velsignet meg.

02.11.1992 – mandag

Kl. 10.45 i legens kontor – bønnesamling!

Frelseren: «Min kjære datter, du skal skrive.» Jeg:

«Min kjære Jesus, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Alt du skriver, skal du ta godt vare på. Satan er rasende over det jeg gir deg. Tiden vil komme da alt dette skal gå i oppfyllelse. Jeg likte arbeidet ditt i dag. Jeg: «Herre, mener du at jeg i dag har fortalt nesten alle pasientene om deg, delt ut bønner til dem, gitt bort den mirakuløse medaljen eller at jeg har sendt dem alle til skriftemål?» Frelseren: «Ja! Min datter, du har vært en god arbeider i min vingård. Min kjære datter, jeg ønsker noe av deg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg er klar til å gi deg alt, selv om jeg ennå ikke vet hva!» Frelseren: «Tiden.»

Jeg: «Kjære Gud, tiden har alltid tilhørt deg.»

Frelseren: «Min datter, det har du sagt riktig. Min datter, jeg ønsker meg språket ditt.»

Jeg: «Jeg gir deg mitt språk. Men hvordan skal jeg forstå det? Hvordan skal jeg da snakke? Egentlig har jeg jo allerede gitt deg alt. Du bruker mitt språk. Hvis du ikke hadde gitt meg disse ordene, ville jeg jo ikke ha kunnet si noe til pasientene. Mitt språk er jo ditt språk.»

Frelseren: «Min datter, det er også riktig. Ser du, min datter, jeg virker i deg.» Jeg: «Takk, min Jesus, for nå forstår jeg virkningen i meg, det du mener.»

Frelseren: «Så vil jeg fortsette å virke i deg, min datter. Bare at dette virket vil bli mer smertefullt.»

Jeg: «Mener du med mitt hjerte, kjære Gud?»

Frelseren: «Ja, det er det jeg mener.»

Jeg: «Mitt hjerte tilhører deg helt og fullt. Da vil vi begge ha smerter.» Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Kjære Frelser, virk i mitt hjerte, så sjelene kan bli frelst. Kjære Gud, jeg har et veldig stort ønske.»

Frelseren: «Og hva er det?»

Jeg: «At jeg alltid skal være sammen med deg, for du er kjærligheten.»

Frelseren: «Min kjære datter, du er i og med meg. Du kan ikke lenger være uten meg, for ellers ville du tørke ut. Dine bønner behager meg. Be alltid uten opphold. Min datter, jeg skal sende deg en giver til kapellet.»

Jeg: «Skal jeg skrive det ned?»

Frelseren: «Ja, skriv det ned.»

Jeg: «Min Herre og Gud, dette er en stor glede for meg, for jeg ønsker at det skal bli bedt i dette kapellet hver dag. Min Herre og Gud, jeg takker deg allerede på forhånd.»

Frelseren: «Marion skal skrive det ned. Dere skal begge skrive.»

Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud, jeg skal si det til henne og ham. Og hvis hun ikke vil skrive videre?»

Frelseren: «Hun vil fortsette å skrive.»

Jeg: «Det gleder meg, kjære Jesus, for jeg vil ikke miste henne. Så, kjære Frelser, du trenger tre personer for å fortsette å skrive.»

Frelseren: «Det må skrives raskt.»

Jeg: «Ja, kjære Gud, vi skal skrive med din nåde. Vær så snill og gi oss mye nåde til å skrive.»

Frelseren: «Jeg velsigner deg, Marion og Wolfram.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet være Jesus Kristus og Maria.»

PS: Frelseren sa: «Gud Fader, Gud Sønn og Den Hellige Ånd velsigner deg.» I tankene spurte jeg meg selv hvorfor han ikke sa «dere» i velsignelsen.

Frelseren: «Jeg har velsignet henne, min datter.»

Kl. 12.30 – jeg ba inderlig i klinikkens kapell:

Frelseren: «Jeg elsker deg, min datter, mer enn du elsker meg.»

Jeg: «Tårene strømmet fra øynene mine, fordi jeg tørstet etter kjærlighet. Jo mer man drikker fra denne kilden, desto større blir tørsten.»

Frelseren: «Jeg gir deg noe, min datter. Nåden til å helbrede.» Jeg: «Hvordan?»

Frelseren: «Du kan helbrede, både sjelslig og legemlig.» Jeg: «Men jeg kan jo ingenting!»

Frelseren: «Jeg skal helbrede gjennom deg.» Jeg: «Når, kjære Gud?»

Frelseren: «Du kan begynne.»

Jeg: «Kjære Gud, min sjelesørger, jeg skal gjøre det med din nåde. Herre, din vilje skal skje.»

Frelseren: «Skriv ned det jeg har fortalt deg om helbredelsen.»

Kl. 13.45 drakk Veronika og jeg kaffe og spiste av Roswithas kake.

En legeassistent kom og brakte oss en pasient til røntgen. Jeg ga legen et stykke av kaken. Han spurte meg om jeg hadde bakt kaken.

Jeg sa: «Det er Guds forsyn. Man må bare stole på Gud.» Han sa:

«Der har du rett.»

Jeg sa til ham: «Jeg ber for dere, at dere alle skal komme til himmelen.»

Han sa: «Himmelen er allerede full.»

Jeg sa: «Ikke himmelen, men helvete.» Han lo.

Jeg viste ham bønnene som var klistret på skapet. Og når han har vakt, skal han ta seg tid og bruke noen minutter på bønnene. Han gikk glad av gårde.

03.11.1992 – Tirsdag

på legekantoret

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned, for det behaget meg hvordan du handlet i går.» Jeg:

«Det var ikke meg, det var du som handlet i meg.»

Frelseren: «Du har erkjent min vilje. Min datter, du skal alltid ofre dine lidelser til meg.»

Jeg: «Jeg tenkte på den himmelske Faren.»

Frelseren: «Jeg er den treenige Gud. Du ber til Gud i tre personer. Ofre alt til meg.» Jeg:

«Jeg har allerede gitt deg alt. Hva har jeg ikke gitt deg ennå?»

Frelseren: «Din kjærlighet.»

Jeg: «Herre, jeg ofrer min kjærlighet til deg for sjelenes frelse.»

Jeg tenkte at alt dette var uforståelig for meg.

Frelseren: «Min datter, det behager meg at du ikke forstår alt. Et lite barn tar imot alt, ikke fordi det forstår alt.»

Frelseren: «Skriv, min datter: Lidelsene du får, vil forvirre mange mennesker, fordi de mangler mitt lys, men de foretrekker å forbli i mørket, slik at deres onde gjerninger ikke blir avslørt. Et svin velter seg gjerne i sin egen skitt.»

Jeg: «Å, Herre, det kan jeg ikke skrive.»

Frelseren: «Jo, skriv det. Vær rolig, min datter, noen dyr er bedre enn noen mennesker uten meg.»

Jeg: «Å, jeg kan ikke skrive mer, Frelser.»

Frelseren: «Min datter, jeg tar bort trettheten din.» Jeg: «Jeg takker deg, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Jeg kan erstatte alt du mangler. Min datter, det vil bli borgerkrig i Serbia. Det vil bli mye ødeleggelse. Det vil bli et jordskjelv på Balkan. Det vil bli mange døde. Min datter, ingen vil unnslippe min vrede. Alle har et ansvar for det som skjer i verden.

Forbli meg trofast, min datter. Din kjærlighet til meg behager meg. Fortsett å elske meg, min datter.» Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Kl. 22.30 så jeg på nyhetene på rommet til svigermoren min, deretter en spillefilm. Jeg har ikke sett en film på lenge. Men etter filmen ble jeg rammet av en prøvelse. Jeg gråt av hele mitt hjerte. Jeg trodde at Gud hadde forlatt meg. Jeg har bebreidet Gud så mange ting, at jeg bare hører ham, men ikke ser ham. Jeg tenkte at kanskje også djevelen snakker til meg. Jeg følte meg så alene og forlatt av alle. Jeg gråt og ville gi opp alt, men så knelte jeg foran det store korset i soverommet mitt.

Jeg omfavnet korset og gråt. Tårene strømmet som de ikke hadde gjort på lenge. Etter en stund klarte jeg ikke å gråte lenger. Frelseren tok bort gråten min. Jeg la meg rolig til å sove.

04.11.1992 – onsdag

Kl. 08.30

Bønneforening!

Sent i går kveld hadde jeg prøvelser. I dag ba jeg mange offerbønner. Så forenet jeg meg med Frelseren:

Frelseren: «Din kjærlighet til meg er god.» Jeg: «Hvor god?»

Frelseren: «Sant. Jeg vil gi deg mer kjærlighet. Skriv dette ned, min datter: Ditt hjerte er mitt hjerte.»

Jeg: «Men det har du jo allerede sagt til meg.»

Frelseren: «Du føler min smerte i det.»

Jeg: «Det føles som om jeg blir syk i hjertet.»

Frelseren: «Jeg er din lege. Jeg kan helbrede uten medisin. Med min kjærlighetens ild slukker jeg all smerte. Min datter, jeg har tillatt gårdsdagens prøvelser. Du skal ikke se noen TV-film. Du tilhører meg helt og fullt.»

Jeg: «Min Herre og Gud, vær så snill og tilgi meg. Jeg skal ikke se flere.» Frelseren: «Skriv, min datter. Jeg trenger noe fra deg.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud. Jeg gir det til deg, selv om jeg ikke lenger har noe å gi deg, for alt tilhører allerede deg.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ord for ord. Jeg trenger ditt «ja» for å innprente sårmerkene.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg gir deg mitt ja, slik at du kan prege de hellige fem sårmerkene på meg. Jeg elsker deg, min Herre og Gud. Jeg kan ikke svare på noen annen måte.»

Frelseren: «Min datter, du er mitt kjærlige barn. Jeg skal innprente sårmerkene i deg allerede i år.»

Jeg: «Det vil si i løpet av 1992.»

Frelseren: «Ja! Slik er det. Du vil se meg når sårmerkene blir innprentet.» Jeg: «Hvordan skal jeg kjenne igjen at det er deg?»

Frelseren: «Jeg er kjærligheten. Jeg er lyset som fordriver mørket. Gjør alt det jeg sier til deg. Min kjære datter, ha mer tillit til meg. Hold deg unna verdslig snakk. Det kan bare skade deg. Du er under min og den himmelske mors beskyttelse.

Dine skytsengler vokter deg hele tiden. Vær ikke vantro. Vær troende.» Jeg: «Kjære Gud, jeg kan ikke skrive mer.»

Frelseren: «Det vet jeg, min datter.»

Jeg: Frelseren velsignet meg. I denne velsignelsen har jeg inkludert alle sjeler i verden.

Kl. 19.00 Rosenkrans og hellig messe i Rochuskapellet.

05.11.1992 – torsdag

På legekantoret

Kl. 07.55 bar jeg sammen med Verena de innsamlede klærne og skoene ut til bilen min for å gi dem til de hjemløse.

Kl. 08.30 – Etter en inderlig bønn og forbønner, også for universitetssykehuset (personale og pasienter), spurte jeg Frelseren: «Vil du at jeg skal skrive?»

Frelseren: «Ja! Vær så snill, min datter.»

Jeg: «Barmhjertige Gud, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Du trenger ikke å være redd for hva du skriver. Det er min vilje det du skriver. Skriv videre, min datter, din oppgave er å gjøre alt det jeg gir deg.»

Jeg: «Selv om prestene vender seg mot meg?»

Frelseren: «Min datter, jeg er sannheten. Mitt virke i deg er nær. Men det vil oppstå ubehageligheter før det.»

Jeg: «Fortell meg noe om det.»

Frelseren: «Det vil bli ubehageligheter fra kirkens side.» Jeg: «Kjære Gud, det er jo forferdelig for meg. Hva må jeg gjøre?»

Frelseren: «Bare si det jeg har lagt i hjertet ditt. Overlat resten til meg.»

Jeg: «Vil jeg bli avhørt, Frelser?»

Frelseren: «Min datter, du har allerede tatt mange sjeler fra djevelen. Han er rasende på deg. Han bruker gode mennesker for å gjøre det vanskelig for deg. Vær forsiktig! Ikke ha det så travelt! Han tåler ikke din tålmodighet. Du vil beseire ham, min datter. Vær modig og sterk. Min datter, skriv litt til. Presten du venter på, kommer snart. Vær sikker på at han kommer. Du vil ikke være uten prest. Du trenger en ydmyk prest. Han forstår min vilje. Min datter, skriv videre. Du er trøtt og trenger hvile. Skrivningen vil snart være ferdig. Jeg setter pris på din flid. Også på fliden til dem som hjelper deg. Jeg skal belønne dere alle rikelig for dette. Dette arbeidet vil bli belønnet hundrefold. Vær sikker på det.»

Frelseren: «Min datter, du må bli enda renere. Jeg skal gjøre deg enda renere med min kjærlighetens ild. Denne ilden, som du vil føle, er mitt virke i deg.»

Jeg: «Å, Herre, da er jeg beroliget. Jeg har mange ganger følt at hjertet mitt brenner.»

Frelseren: «Med denne kjærlighetens ild redder jeg mange sjeler. Mange tåler ikke lenger denne ilden.»

Jeg: «Å, min Herre, jeg lar denne kjærlighetens ild virke i meg. Vær så snill å rense meg, så det ikke er noen flekk i meg.»

Frelseren: «Slik skal det bli. Du skal bli så ren som jeg ønsker.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg takker deg av hele mitt hjerte allerede på forhånd for denne renheten.»

Frelseren velsignet meg som alltid og sa: «Gå i fred, min kjære datter.»

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Kl. 20.30 til 23.15 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram. Takk Gud for så mye nåde at vi kunne skrive så mye.

06.11.1992 – fredag – Jesu hjerte

Kl. 08.45 Legenes kontor

I morges ba jeg allerede i over halvannen time.

Frelseren: «Min kjære datter, skriv. Jeg trenger...» Jeg:

«Hva trenger du?»

Frelseren: «Alt du har skrevet, må bringes i orden. Det du har skrevet, må fortsatt trykkes.»

Jeg: «Herre, gi oss nåden til å skrive raskt, for vi blir ofte forstyrret av det onde.»

Frelseren: «Min datter, jeg har gitt dere nåden.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om det Wolfram har skrevet, er riktig.»

Frelseren: «Min datter, han skriver slik jeg vil. Min datter, vær klar, sårmerkene er i begynnelsen.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg forstår ikke dette. Fortell meg hva du mener.»

Frelseren: «Min datter, du har lite tid. Nesten alle mine barn vil ikke omvende seg. Jeg må tukte dem. Min vrede faller over dem. Alle barn tilhører meg.»

Jeg: «Du er ikke som vanlig i dag. Du fremstår for meg som en straffende Gud.»

Frelseren: «Det blir ikke brakt noe godt for min domstol.

De er som tørt treverk, som bare kan brennes. Be, min datter, om at min vrede må bli stillet.»

Jeg: «Kjære himmelske Far, la ikke din vrede falle over jorden. Far, de vet ikke hva de gjør. Tilgi oss, vær så snill. La nåden strømme over oss, slik at alle Evas barn blir Marias barn, for hun er vår mor og dronning over alle barn på jorden.

Hellige Mor, vær syndernes tilflukt og vår forbeder hos Gud. Vi, dine barn, elsker deg.

Dekk oss alle under din beskyttende kappe.

Frelseren: «Min kjære datter, be uavbrutt, synden er for stor. Min datter, gjør alt slik jeg har sagt til deg hittil. Forsvar min sannhet. Jeg er med deg.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 18.00 Rosenkrans og hellig messe i Rot. Jesu Hjerter-festen ble ikke feiret, og det Allerhelligste ble ikke utstilt, fordi det var en sjelesmesse.

07.11.1992 – lørdag

Kl. 12.10 til 13.10

Bønnesamling!

Frelseren: «Min datter, skriv.»

Jeg: «Hva vil du at jeg skal skrive?»

Frelseren: «Skriv, det er viktig. Min datter, din oppgave er å forbli trofast mot meg, selv om smertene ikke blir mindre.»

Jeg: «Kjære Gud, du har allerede gitt meg nåden til å ha utholdenhet i lidelsen.»

Frelseren: «Min datter, hvis du fortsatt husker det, er det enda bedre.»

Jeg: «Min Herre og Gud, hva mener du med viktig?»

Frelseren: «Da er du helt i meg.»

Jeg: «Å, min kjære, da er jeg i din rikdom. Mer kan jeg ikke ønske meg, og det er viktig for meg at jeg alltid er sammen med deg.»

Frelseren: «Min datter, det er viktig at jeg er din Herre og Gud, og at ditt ja forblir et ja.»

Jeg: «Min Herre og Gud, gi meg nåden at mitt ja, som jeg har gitt deg, forblir fast slik du vil.»

Frelseren: «Jeg vil ha noe av deg, min datter.»

Jeg: «Allerede igjen? Tilgi meg, vær så snill. Ja, min kjære Jesus.»

Frelseren: «Jeg vil ha ditt hjerte, dine hender og føtter, slik at jeg kan begynne.»

Jeg: «Det har jeg allerede gitt deg. Jeg ombestemmer meg ikke. Du kan begynne når du vil.»

Frelseren: «Du har gitt meg stor glede.» Jeg:

Frelseren velsignet meg.

Fra kl. 13.35 til kl. 17.05 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 17.20 kom jeg til kirken for å skrifte. Det var mørkt, og det var ingen mennesker der inne. Jeg gikk inn i skriftestolen, da jeg trodde at det ikke var noen der.

Da meldte pastor Vogt seg.

Først bekjente jeg mine synder, og deretter fortalte jeg ham hva som hadde irritert meg så mye ved kirken. Jeg ba pastor Vogt om å la lyset stå på i fem minutter lenger etter messen. Han sa at kirketjeneren måtte gå hjem. Jeg sa til ham at han burde ta nøkkelen fra henne, slik at han selv kunne låse. Deretter sa jeg til ham at han ikke burde øve på klokkene med ministrantene umiddelbart etter messen, for det var fortsatt flere mennesker i kirken som ønsket å be.

Jeg sa til ham at vi ikke hadde mottatt brødene, men den treenige Gud.

Jeg klaget til ham over at Jesu Hjerter-fredagen ikke ble feiret og at han ikke hadde satt ut det Allerhelligste. Han sa at det ikke var mulig på grunn av sjelesmessen.

Da sa jeg til ham at på samme måte som han flytter lørdagen til søndagen, kan han også flytte Jesu Hjerter-fredagen.

Så sa jeg til ham at det ikke er pent at koret øver i kirken på lørdag mens rosenkransen pågår. Det samme skjedde under skriftemålet. Etter skriftemålet ba jeg bedt den smertefulle rosenkransen for ham.

Fra kl. 19.00 til 20.00 skrev jeg i dagboken min.

Kl. 20.45 kom Fridolin.

Jeg snakket med ham om religion. Han fortalte meg også om problemene med håndkommunionen i Speyer.

Kl. 11.00 til 11.45 skrev jeg igjen i dagboken min.

08.11.1992 – søndag

Kl. 06.30 til 07.45:

Bønneforening hjemme!

Frelseren: «Min datter, det er godt slik du har bedt. Din kjærlighet til meg er ekte. Be om ekte kjærlighet for dine medmennesker. Min kjære datter, skriv dette ned: Pastor Vogt er min prest. Han trenger fortsatt litt tid på å forstå det du allerede forstår.

Fortsett å be for ham. Det blir bedt svært lite for prestene. En prest har et stort ansvar overfor meg. Be for dem.

Min datter, pastor Vogt har tatt til seg det du sa til ham i skriftestolen i går. Overlat det andre til meg.»

Jeg: «Jeg spurte om en biskop i Speyer som tvang en ung pretekandidat til å ta den hellige hostien selv under nattverden.»

Frelseren: «Biskopen gjør ikke min vilje. Han gjør viljen til løgnens far.» Jeg: «Hva skal studenten gjøre når en biskop gjør noe slikt?»

Frelseren: «Min datter, de må be for disse sakene.» Jeg: «Kjære

Gud, vil du at jeg skal skrive ned noe mer?»

Frelseren: «Min kjære datter, skriv: Din kjærlighet til meg har utholdenhet. Denne utholdenheten i kjærligheten til meg er en nåde fra meg. Bevar denne utholdenheten i min kjærlighet. Det er en stor dyd, min datter.»

Jeg: «Himmelske Far, jeg takker deg av hele mitt hjerte, og jeg skal bevare dette som en perle.»

Frelseren: «Min datter, skriv ned noe til. Den store krigen står for døren. Den vil komme fra øst, min datter. Menneskene styrter med stor fart mot avgrunnen. Satan har dem i sitt nett. De er blinde, de merker det ikke. De vil ikke omvende seg, fordi denne veien er for behagelig for dem. Ta imot alle lidelsene som vil komme over dere. Det er min vilje. Dermed kan dere redde det som fremdeles kan reddes.»

Jeg: «Å, min Herre, dette er veldig vanskelig å skrive.»

Frelseren: «Det er mye vanskeligere for meg å se på hvordan mine barn løper mot avgrunnen, hvorfra det aldri er noen vei tilbake. Ja, min datter, det var alt for i dag.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 08.00 hellig messe i Rot.

Kl. 9.30 til 11.30 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 13.00 rosenkrans og andakt. Jeg ble overrasket over at pastor Vogt feiret hjertets Jesus-festen og satte ut det aller helligste.

I kirkebladet sto det at det skulle være andakt med velsignelse.

Kl. 14.15 kom Erich til meg.

Min mann fortalte meg at en kvinne hadde ringt opptil fire ganger i løpet av en time og sagt at pastor Dochat har en venninne og at bilen hans for øyeblikket står foran huset hennes. Jeg tenkte at Satan også vil ta presten fra bønnegruppen fra meg. Jeg trodde ikke på denne kvinnen, da hun kunne være besatt av en demon.

09.11.1992 – mandag

Kl. 05.15 til 06.15:

Bønnesamling hjemme!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Sårmerkene du skal få innprentet, vil du motta i kirken. Først vil hjertet ditt bli gjennomboret.»

Jeg: «Men du har jo sagt at jeg skal få alle sårmerkene på en gang.»

Frelseren: «Jeg kan gjøre det slik jeg vil. Jeg kan endre planen min. Du vil miste mye blod fra såret i hjertet. Ofre dette blodet for alle sjeler i verden.»

Jeg: «Og de stakkars sjelene?»

Frelseren: «Også for de stakkars sjelene i skjærsilden.»

Jeg: «Jeg spurte Frelseren om det var riktig at jeg hadde skrevet om «skjærsilden»?»

Frelseren: «Det er et renselsessted.

Du vil oppleve stor smerte når sårmerkene blir innprentet. Denne smerten kan ikke sammenlignes med den smerten du har opplevd hittil. Det vil være min smerte i deg.»

Jeg: «Etter skriftemålet hos pastor Vogt fikk jeg stor hjertesorg. Det smertet meg at pastor Vogt ikke feiret Jesu hjerte. Var denne smerten også fra deg?»

Frelseren: «Min datter, du vil alltid føle smerte når prestene fornærmer meg.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg har den siste tiden alltid følt en slags kvalme etter måltidene. Jeg ble til og med dårlig i kirken.»

Frelseren: «Når jeg er i deg, trenger du ikke å spise noe.» Jeg: «Herre, det forstår jeg ikke så mye av ennå.»

Frelseren: «Jeg er ditt liv. Jeg kan erstatte alt.» Jeg:

«Men djevelen kan jo også forårsake ondskap.»

Frelseren: «Men han kan ikke ta fra deg det som tilhører deg, siden jeg er hos deg. Din kvalme er det verdslige i deg.»

Jeg: «Hva er det?»

Frelseren: «Du bærer verdens synder med deg. Synden er en stor byrde og er det onde.» Jeg:

«Men i kirken har jeg ofte følt meg uvel.»

Frelseren: «Det onde i kirken er verre enn utenfor. Be om at det onde blir fjernet fra kirken.»

Jeg: «Mener du Kristi legeme, når brødsmulene faller på gulvet under nattverden og blir tråkket på?»

Frelseren: «Det også, min datter.»

Jeg: «Eller at noen mottar deg med urent hjerte?» Frelseren: «Ja, dermed pådrar de seg straffen.»

Jeg: «Eller fordi de ikke-innviede hendene deler deg ut. Er denne likegyldigheten også en ondskap?» Frelseren: «Ja, min datter, slik er det.»

Jeg: «Da må vel dette onde raskt fjernes fra kirken.»

Frelseren: «Min datter, jeg krever av alle prester at de gjør dette, ellers vil min vrede ramme dem.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud, jeg har forstått det.»

Frelseren: «Det gledet meg at du sto opp så tidlig for å skrive. Du ble ikke forstyrret av noen.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Kl. 12.15 i kapellet på ØNH-klinikken

Etter «Herrens engel»-bønnen ba jeg til Frelseren. Jeg ville vite om jeg skulle si til pastor Dochat at en kvinne hadde ringt anonymt og snakket stygt om ham.

Frelseren: «Si det til ham, han skal be for denne kvinnen.»

Også i dag formiddag ble jeg utsatt for flere angrep fra det onde. Takk Gud for nåden som gjør at man kan gjenkjenne det onde når det sniker seg inn. Denne gangen kom det onde via svigermoren.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i rødt.

Nonnen var ulydig og tilbød meg igjen håndkommunion.

Jeg bøyde meg for Frelseren og gikk tilbake til plassen min uten å ta imot den. Frelseren kom åndelig til meg. Jeg fikk veldig mye nåde.

Kl. 20.00 Bønnegruppe

Det var to-tre stykker som klaget foran det Allerhelligste, fordi vi i dag hadde bedt så mye på latin.

10.11.1992 – tirsdag

Kl. 08.00

Bønneforening!

For første gang ba vi mye på latin i bønnegruppen. Etter kl. 23.00 gikk jeg til skrifte hos pastor Dochat. Jeg så en grusom stivhet i øynene hans.

Frelseren: «Jeg har tillatt det, det var Satan. Mine prester er truet, som du vet.» Jeg: «Min Herre og Gud, jeg så det bare i øynene hans. Jeg blir fortsatt dårlig når jeg tenker på i går. Helst ville jeg aldri ha gått i kirken igjen. Men siden jeg elsker deg og er trofast mot deg, er jeg klar til å kjempe sammen med deg mot djevelen.»

Frelseren: «Det gleder meg at du har innsett det. Min datter, det må fortsette, for du har fått nåden til å overvinne dette. Sammen med meg skal du beseire ham.»

Jeg: «Jeg spurte om det var riktig i går at vi ba rosenkransen på latin.» Frelseren: «Skriv, min datter. Det må bedes mye på latin. Jeg har valgt latin for mitt folk. Kirken må fortsette å be på latin. Jeg vil belønne mine barn som ber på latin spesielt. Min datter, fortsett slik du gjorde i går.»

Jeg: «Men Herre, de klaget jo over at de ikke forstår noe.»

Frelseren: «Min datter, jeg krever det.»

Jeg: «Kjære Gud, biskopene har avskaffet det meste av latinbruken.»

Frelseren: «Det vil igjen bli bedt på latin i kirken.» Jeg: «Ja, min Herre, jeg skal gjøre som du sier.»

Frelseren: «Jeg skal føre de troende til deg, de skal be på latin. Også de få som klager, må tilpasse seg deg, og ikke du dem. Den smale veien som fører til meg, krever en felles bønn for alle barn. Man trenger ikke å be alle bønner på latin, det er nok for meg med det som alltid har blitt bedt.»

Frelseren: «Min datter, jeg trenger noe fra deg.»

Jeg: «Min Herre, jeg skal gi deg det og sier ja, selv om jeg ikke vet hva det vil være.» Frelseren: «Jeg trenger din tillatelse, slik at de stakkars sjelene kan vise seg for deg.»

Jeg: «Det er ikke likegyldig for meg. Men hvis jeg sammen med deg kan hjelpe dem, og de dermed raskere blir frigjort fra renselsesstedet, gir jeg deg min tillatelse med en gang. Min Herre og Gud, ikke min, men din vilje skal skje. Du må imidlertid la meg kjenne dem igjen, ellers kan også djevelen vise seg som en stakkars sjel.»

Frelseren: «Min datter, du vil kjenne igjen hver eneste stakkars sjel som kommer fra meg. For det vil jeg gi deg min nåde. Du har allerede hjulpet de stakkars sjelene svært mye.»

Jeg: «Herre, jeg har ofret mange hellige messer for dem, jeg brenner stadig det velsignede lyset for dem, flere ganger om dagen gir jeg de stakkars sjelene det velsignede vannet og skjenker dem mange avlatbønner. Er det det du mener?»

Frelseren: «Med det har du hjulpet dem mye.»

Jeg: «Kjære Gud, vær så snill å ta bort frykten min når de stakkars sjelene viser seg for meg.»

Frelseren: «Du vil ikke være redd, for de stakkars sjelene ber mye for din sak.»

Jeg: «Å, min Herre og Gud, velsign dem alle, jeg skal be mer for dem i fremtiden. Jeg elsker dem alle, for de skal alle en gang være i himmelen og lovprise og prise deg og vise deg ære.»

Frelseren: Min datter, det har gledet meg spesielt mye å lese det du har skrevet. Jeg, Frelseren, velsignet meg selv.

Kl. 18.00 rosenkrans og hellig messe i Rot.

Jeg hadde tenkt å legge meg i dag rundt kl. 21.30. Men i det øyeblikket jeg skulle legge meg, kastet djevelen med full kraft det store to meter høye korset og bordet ned på gulvet. På bordet sto det himmelske tegnet med det dyrebare blodet fra Rodalben.

Det sto også et bilde av Jomfru Marias evige hjelp og et bilde av den barmhjertige Jesus fra søster Faustina. Han kastet alt ned på gulvet.

Bildet av det dyrebare blodet ble ikke ødelagt. Han gjorde seg igjen kjent med at han var rundt meg igjen.

Etterpå strødde jeg viet salt over hele rommet. Jeg sov hele natten.

Jesus er med meg, han kan ikke gjøre meg noe.

11.11.1992 – onsdag

Kl. 8.30 til 9.20

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv det ned. Jeg vil at du skal skrive.»

Jeg: «Jesus, Sønn av den levende Gud, hva skal jeg skrive?»

Frelseren: «Min datter, jeg vil ha noe av deg!»

Jeg: «Hva vil du ha av meg? Er det noe jeg ikke har gitt deg ennå? Herre, jeg vil ikke nekte deg noe, for jeg elsker deg så høyt: Og hvis min kjærlighet til deg ikke er ekte, så gi meg nåden til at jeg aldri skal si nei til deg. For jeg vil gjøre alt du vil ha av meg. Din vilje skal skje med det du vil ha av meg. Og nå får jeg vite dette, siden jeg allerede har gitt deg mitt ja.»

Frelseren: «Min datter, jeg vil ha ditt samtykke. Jeg vil fornye deg fullstendig.» Jeg:

«Herre, vær så snill, forny meg. Vær så snill å forklare meg litt om dette, for jeg forstår det ikke.» Frelseren: «Det gamle skal dø i deg. Du har ikke lenger de gamle syndene.»

Jeg: «Herre, vil du frigjøre meg fra alle syndene jeg har begått?» Frelseren:

«Min datter, du skal bli fri fra alle synder.»

Jeg: «Å, min Herre, hva skal det bety?»

Frelseren: «Jeg kan gjøre det, min datter. Ingen kan bebreide deg for dine synder. Jeg har gjort deg ny.»

Jeg: «Herre, men jeg har jo syndet mye før dåpen.»

Frelseren: «Min datter, jeg har skapt deg på ny.» Jeg:

«Kjære Gud, finnes det et annet ord for 'ny'?»

Frelseren: «Min datter, du har lagt det gamle mennesket bak deg. I deg er det nye mennesket, som jeg kan gjøre hva jeg vil med.»

Jeg: «Herre, gjør med det nye mennesket i meg hva du vil, for jeg, som et nytt menneske, er helt i og med deg.»

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Det er helt i orden for meg. Jeg vil begynne å gjøre det jeg vil med det nye mennesket. Min datter, du forstår det ikke ennå. Men tiden vil komme da du vil forstå alt. Det uforståelige er å først forstå det i himmelen.

Det er nok for meg at du elsker meg. Min datter, det du har skrevet, var allerede viktig.»

Jeg: «Min Herre og Gud, min sjelesørger. Jeg takker deg for at du har gjort meg til et nytt menneske. Jeg overgir meg til deg som et nytt menneske.»

Frelseren: «Min kjære datter, det var alt.»

Jeg: Frelseren velsignet meg.

Fra kl. 17.55 til kl. 19.05 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 19.30 hellig messe på Rochusklinikken sammen med Roswitha.

Kl. 20.30 til 22.00 skrev jeg igjen dagboken sammen med Wolfram.

12.11.1992 – torsdag

Kl. 08.00

Bønneforening!

Frelseren: «Min kjære datter, skriv ned.»

Jeg: «Ja, min Herre og Gud.»

Frelseren: «Sårmerkene du vil få, vil overbevise mange mennesker om at det er meg. Mange prester vil omvende seg.

Det vil komme en ny generasjon av mange prester som vil tilhøre meg.

Jeg har gitt mine apostler makten til å bli prester, ikke kvinnene. Kvinnen er ikke utvalgt til prestedtjenesten. Min datter, det er Satans vilje at kvinnen skal overta prestens oppgave. Disse kvinnene vil måtte bære et stort ansvar overfor meg. De oppfyller ikke min vilje, men Satans vilje.

Vær på vakt mot disse kvinnene.

Min datter, mange av de villfarne prestene vil finne veien tilbake til Faderens hus. Gled dere sammen med dem!»

Frelseren: «Tukten vil bli enda større, slik at mine barn skal innse at jeg fortsatt finnes. Alle som er utro mot meg, er mine forrædere.

Min datter, utroskap mot sin Gud, som kan redde dem, er et stort onde. Dette onde må fjernes snarest.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg orker ikke å skrive mer. Det er så tungt for meg å skrive, for det er så mye troløshet mot deg i denne verden.»

Den barmhjertige Gud velsignet meg.

Det var umulig for meg å fortsette å skrive. Frelseren fortalte meg mye mer, men jeg klarte ikke å skrive noe mer, fordi verdens synder tynget meg så hardt. Jeg føler meg så dårlig at jeg kunne kaste opp med en gang.

Kl. 10.30 forlot jeg arbeidsplassen. Jeg gikk til legen med smertene.

Dr. Staufer mente at disse smertene kom fra ryggraden. Jeg hadde også en kraftig stikkende smerte på høyre side nær nyrene. Disse smertene strålte ut over hele ryggen. Kvalmen var fortsatt der. Om ettermiddagen var smertene så sterke at jeg ikke lenger kunne gå.

Mot kvelden ble smertene bedre.

Kl. 18.00 gikk jeg til kirken med smertene mine, for min virkelige lege er Frelseren. I dag gledet det meg at lyset brant lenger etter den hellige messen. Pastor Vogt tok imot det jeg fortalte ham i skriftestolen.

Takk Gud for denne nåden.

Fra kl. 19.45 til 22.45 skrev jeg videre i dagboken sammen med Wolfram.

Fra kl. 23.00 til 23.45 skrev jeg notatene mine inn i dagboken.

13.11.1992 – fredag

Kl. 10.30 til 13.00: Bønnesamling hjemme!

Først ba jeg foran Jomfru Marias statue. Jeg snakket til Jomfru Maria og gråt. Gjennom Maria overgir jeg meg til Frelseren. Jeg forenet meg med Marias og Frelserens hjerte. Deretter ba jeg inderlig til Frelseren.

Frelseren: «Min datter, skriv det ned. Jeg vil at du allerede i dag skal gi meg alt du eier.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg har ingenting. Alt tilhører deg. Du er alt i meg. Jeg har ikke brakt noe med meg til denne jorden. Og jeg vil ikke kunne ta noe med meg. Var det godt eller dårlig, det jeg har gjort hittil? Jeg venter på min belønning i himmelen. Jeg har stor tillit til denne belønningen. Jeg gleder meg allerede til den. Jeg gleder meg hver dag, for hver dag kommer jeg et stykke nærmere himmelen. Slik at jeg der kan fortsette å elske, lovprise og prise deg sammen med Jomfru Maria, den hellige Josef, alle engler, skytsengler og helgener.

Det er fint å vite hvorfor man lever her på jorden.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg er din eiendom. Du er alt i meg. Jeg er din fremtid, jeg er din evighet. Min datter, det gleder meg hvordan du har skrevet i dag. Min kjære datter, brevet nærmer seg også slutten. Man kunne skrive mye mer, men det du har skrevet er nok for meg. Det har gledet meg. Du har vært flittig. Du har brakt mange ofre.

Min datter, hvil deg litt.»

Jeg: «Hvordan er det nå? Min Herre og Gud, min kjære sjelesørger, trenger jeg ikke å skrive mer i morgen?»

Frelseren: «Du kan snakke med meg, men du trenger ikke å skrive det ned lenger. Min kjære datter, forbli meg trofast.»

Jeg: «Kjære Gud, jeg har nå stikk i hjertet, hjertesmerter.»

Frelseren: «Det er mitt virke i deg. Jeg har begynt mitt virke i deg. Min kjære datter, jeg er i deg, og jeg vil alltid være i deg.

Husk dette godt. Du vil aldri være alene, selv om du føler deg forlatt.»

Jeg: «Min Herre og Gud, jeg tror på det du har sagt til meg. Det skal også skje slik du har sagt. Jeg er ditt barn, din datter, brud, søster, tjenerinne og ditt redskap som du bruker. Min Herre og Gud, alt dette er av kjærlighet til deg, til din store ære og til sjelenes frelse.»

Frelseren: «Min kjære datter, jeg takker deg. Du skal forbli under min beskyttelse.

Jeg velsigner deg, min datter.»

Jeg: «Herre, jeg inkluderer alle sjeler, også de i skjærsilden, slik at ingen kan si at de ikke har mottatt denne velsignelsen.»

Frelseren: «Må Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den Hellige Ånd velsigne deg. Gå i fred, min kjære datter.»

Jeg: «Takk være Gud, Herren. Lovet, elsket, tilbedt og takknemlig priset være den treenige Gud.

Lovet være Jesus Kristus og Maria nå og i all evighet. **Amen.**»

Fra kl. 13.30 til 16.00 skrev jeg ned notatene mine i dagboken.

Kl. 17.00 til 18.15 skrev jeg dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 18.30: hellig messe i Rot.

Kl. 19.30 til 21.00 fortsatte jeg å skrive dagboken sammen med Wolfram.

Kl. 21.30 ringte pater Gebhard Heyder fra Regensburg til meg.

Han fortalte meg at han i dag hadde fullført sitt store arbeid. Og jeg skulle også slutte å skrive, for det ville være nok. Jeg sa at Frelseren allerede hadde fortalt meg det samme i morges. Det gledet pater Gebhard Heyder, siden jeg allerede visste det fra Frelseren. For dette var en bekreftelse på at Frelseren hadde virket gjennom ham.

Jeg sa til ham at i dag også vil være min siste dag med skriving. Fader Gebhard velsignet min mann og meg over telefonen. Det gledet meg at han ga meg velsignelsen på latin. Jeg tok farvel med ham. Takk Gud også for denne nåden, at fader Gebhard Heyder ringte meg og snakket med meg enda en gang.

Jeg har aldri brukt en bibel eller en annen religiøs bok mens jeg skrev dagboken. Jeg har et svært begrenset tysk ordforråd. Jeg brukte heller ikke nesten noen fremmedord, siden jeg ønsket å skrive helt enkelt, slik at det skulle være forståelig for alle.

Denne dagboken ble ferdigskrevet i dag, den 14.11.1992.

Underskrevet Julijana E b e r t

Denne dagboken er skrevet på skrivemaskin av Marion Hambsch og Wolfram Bellemann.

To tillegg til dagboken:

5. november 1993 – Jesu Hjerte-fredag

Julijana hadde kvelden før (4. nov.) fått en telefon fra en mann som hadde fortalt en pater fra Waghäusel (pilegrimskirken) at Guds mor ønsker munnkommunion.

Presten hadde svart ham: «Det er djevelen som snakker gjennom deg!»

Til slutt sa presten til mannen, som kommer fra Bruchsal, at han gjerne kunne motta nattverden på knærne.

Julijana fikk da de rette ordene: Hvis djevelen har talt gjennom mannen, hvordan kan presten da tillate ham det han sa?!

Den 5. november, rundt klokka 10, spurte Julijana Guds mor.

Da ba hun til Guds mor om at hun, hvis det er Guds vilje og hennes egen vilje, måtte fortelle henne hva hun ønsker når det gjelder munnkommunionen.

Guds mor: «Jeg sier det til deg, min datter! Jeg krever munnkommunion i alle kirker, akkurat som Faderen.»

Julijana: «Kjære Guds mor, jeg takker deg for at du har fortalt meg dette!»

Hun spør så om Marpingen, om Thomas skal skrive, og hun spør Frelseren.

Frelseren: «Det er riktig at du skriver! Alt som kommer fra Gud, må spres, slik at Guds plan kan virkeliggjøres.»

Julijana spurte nå Frelseren: «Hva er grunnen til at prestene som var i Medjugorje, er medskyldige? (i krigen, jf. 4. nov.)»

Frelseren: «I begynnelsen var det ydmykhet i Medjugorje, men etterpå ikke lenger. De har gitt mitt legeme i menneskenes hender.

Min datter, skriv: Jeg krever av prestene at de skal forkynne den store ærbødigheten for Min kropp. Der hvor ærbødigheten er, der er kjærligheten.

Der det mangler kjærlighet, høster de bare hat.

Skriv, min datter: Jeg skjenker prestene omvendelse. De må gi de troende nattverd i munnen. Min datter, jeg skjenker meg selv til sjelene.»

Julijana spør Frelseren om de skal eller må gi nattverd i munnen. Frelseren: «De må, fordi Jeg er den Jeg er. Derfor har Jeg bare tillatt Mine prester dette (å berøre Mitt aller helligste legeme med hendene).

Jeg vil belønne hver prest som allerede nå begynner å ikke gi nattverd i hånden. Min kjærlighet og nåde vil strømme rikelig over dem. De må gi Meg all sin stolthet. Min kjære datter, jeg takker deg for at du har skrevet dette ned!

5. november 1994 – mandag

Kl. 21.45

Jomfru Maria: «Mine barn, jeg elsker dere. Dere har alle mottatt nåde fra Herren.

Selv om det er vanskelig for dere å be denne rosenkransen til Herrens hellige sår, må dere be den hver dag.

Ikke alle kan be denne rosenkransen. Gjennom den blir mange sjeler frelst.

Jeg takker dere, mine barn, for den inderlige bønnen.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Kopiert fra den originale dagboken – Bernhard

Den beste bønne, full av nåde – Fadervår

– for alle mennesker –

slik at hvert hjerte kan glede seg og mange sjeler bli frelst (tysk)

† (Vi ber i alles navn og for alle mennesker)

19.06.2025

† I navnet til den allmektige, hellige treenige Gud,

Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd, ber vi og inviterer til å be sammen med oss og beskytte oss: Den hellige jomfru Maria, vår mor og dronning, den hellige Josef, alle helgener, de hellige englene i paradiset – himmelen og de hellige skytsenglene, som alltid er hos oss. Vi ber de fattige sjelene i skjærsilden om å være våre forbønnere og be for oss.

Den hellige treenige Gud, † Fader, Sønn og Den hellige Ånd, du er en eneste, uadskillelig, god, allmektig og allestedsnærværende Gud.

Ditt rike er blant oss. Du regjerer i himmelen – paradiset – og på jorden.

La din vilje skje, slik som i himmelen – paradiset, så også på jorden.

Barmhjertige, levende Gud, tilgi oss våre synder, slik også vi tilgir våre skyldnere. Vi ber deg ydmykt: Lev og bli i våre hjerter med ditt lys, din kraft og din kjærlighet.

Gi oss og alle mennesker nåden til at din fred må leve i våre hjerter og i menneskenes hjerter, slik at vi kan tilhøre deg, tjene deg, være trofaste mot deg og forbli hos deg i all evighet.

Vår Far, vi ber deg ydmykt:

rens og frels oss fra alle synder.

Gi oss vårt daglige brød, som gjennom en romersk-katolsk prest forvandles til den levende hellige hostien. Etter forvandlingen er hostien vår nærværende, levende hellige Gud, konge og frelser for alle mennesker. Ham tar vi imot i kirken i ydmykhet og med rent hjerte, og forventer evig liv.

Mektige, hellige Gud, vi bønnfaller deg:

kast djevlene for evig tid ned i helvete, slik at menneskene og vi ikke skal lytte til dem, tjene dem eller synde, slik at de ikke skal angripe oss, føre krig, plage, myrde, ikke føre oss i fristelse, forstyrre, påvirke og ikke kaste oss og menneskene ned i helvete.

Hellige Gud, la oss ikke vende oss bort fra Deg og forbli i dødssynd, men la oss etter Din vilje være sammen med Deg nå og i all evighet.

Hellige treenige Gud, med din nåde og din vilje skal vi være lykkelige i paradiset.

Evige, trofaste, hellige Gud, vi ærer, priser, elsker og tilber deg, stoler på deg og takker deg for alt, nå og alltid og i all evighet. **Amen.**

Dagens helgen – Den hellige Juliana av Falconieri

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptum (PS) – viktig å lese og gjøre det som er Guds vilje: (tysk) Romersk-katolsk prest refererer ikke til romerne, men til den første paven, den hellige Peter i Roma. Vi kan bare skrive så mye som vi orker. Derfor gir Frelseren oss sterkere ord, når krigen sprer seg videre og mange mennesker dør.

Betydning – Transformāta – forvandling. Consecrata – «innvielse» eller «helliggjørelse». Belønne – praemium dare

I klassisk latin finnes ikke bokstaven J. Navnet Julijana skrives med «I», der «I» står for J, derfor Julijana!

Giuliana – Julijana uttales på italiensk som det engelske **Juliana** (Dsch)

Den hellige Juliana av Liège – Belgia. Profetinnen for Kristi legemsfest, hun hadde en stor kjærlighet til det hellige alterets sakrament. Pave Urban IV innførte i 1264 den høytidelige Kristi legemsfest for hele kirken. Juliana av Liège feires sammen med den italienske Juliana Falconieri den 19. juni,

og hun kan være forbeder. Juliana av Nikomedia feires i den katolske kirken 16. februar.

Fadervår-bønnen endret på Kristi legemsfest – (19. juni 2025):

Prøvelser – Tribulationes

led oss ikke inn i fristelse – ne inducas in tentationem

og ikke kast oss i helvete – et ne nos in infernum praecipites

Konge og frelser for alle mennesker – Rex et Salvator pro omnibus hominibus i paradiset – himmelen

Hellige skytsengler, som alltid er hos oss

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) Köln – under den hellige messen:

de gule og røde paraplyene ved nattverdsutdelingen, det er vranglære – kjetteri – Frelseren gjør ikke mennesker syke, Han er også helbreder.

Alle som mottar eller har mottatt nattverd i hånden, skal gå til skriftemål!

For nattverd i hånden er en styggedom i Guds øyne; det er ikke vanlig brød – etter forvandlingen til nattverdsbrødet er den hellige Jesus Kristus uatskillelig fra Gud Fader og Den hellige Ånd – med kjøtt og blod, legeme og sjel, guddommelighet og menneskelighet, virkelig, sant, vesenlig, levende til stede og allmektig.

(Joh. 14, 8–11: Filip sa til Jesus: «Vis oss Faderen, så er vi fornøyde.»

Jesus Kristus svarte: «Den som har sett meg, har sett Faderen», og: «...Faderen, som forblir i meg...»).

Den rette veien er at nattverden kun deles ut av presten.

(19.06.2025 – kl. 14.10) Fadervår-bønnen er fullendt

Fader vår-bønnen er i dag fullendt, og hele paradiset – himmelen – gleder seg over å be sammen med oss. I over 30 år i Frelserens skole har vi lært hvordan vi kan be «Fader vår» bedre. Vi skal be før messen og etter messen, og når vi ber flere ganger om dagen, blir flere sjeler frelst! Frelseren sa: «Det er min vilje at denne bønnen skal bli bedt!» Vi ber dere om å inkludere også meg, Julijana og Bernhard, i bønnen; vi takker dere – den hellige Gud vil belønne dere.

Må den hellige treenige Gud velsigne dere og alle mennesker,

† Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus – ut omne cor laetetur et multae animae salventur. 19.06.2025

(latin)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† I den hellige treenighetens navn, Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, ber vi om at følgende må be sammen med oss og beskytte oss: Den hellige jomfru Maria, vår mor og dronning, den hellige Josef, alle helgener, de hellige englene i paradiset – himmelen og de hellige skytsenglene, som også alltid er hos oss. Vi ber om at de fattige sjelene i skjærsilden må være våre forbønnere og be for oss.

Den hellige Treenighet, Gud, † Fader, Sønn og Helligånd, Du er én, uadskillelig, allmektig og allestedsnærværende Gud.

Ditt rike er blant oss. Du regjerer i himmelen – paradiset – og på jorden. La din vilje skje, slik som i himmelen – paradiset, så også på jorden.

Barmhjertige, levende Gud, vi ber deg: Tilgi oss våre synder, slik også vi tilgir våre skyldnere; vi ber deg ydmykt: Lev og bli i våre hjerter med ditt lys, din kraft og din kjærlighet.

Gi oss og alle mennesker nåde, så din fred må leve i hjertene til de mennesker som tilhører deg, tjener deg, er trofaste og forblir hos deg i all evighet.

Vår Far, vi ber deg ydmykt:

rens og frels oss fra alle synder.

Vi ber deg: Gi oss vårt daglige brød, som gjennom den romersk-katolske presten forvandles til det hellige nattverdsbrød.

Etter forvandlingen er offeret vår hellige Gud

levende og nærværende, konge og frelser for alle mennesker.

Vi tar imot ham i kirken med ydmykhet og et rent hjerte, og vi venter på evig liv.

Hellige, mektige Gud; vi bønnfaller deg: Kast djevlene for evig tid ned i helvete, så verken mennesker eller vi skal høre dem, tjene dem eller synde; la dem ikke angripe oss, starte kriger, påføre oss trengsler eller drepe oss; la dem ikke føre oss i fristelse, forstyrre oss eller røre ved oss, og la dem ikke kaste **oss eller menneskene** ned i helvete.

Hellige Gud, jeg ber deg: La ikke oss og menneskene vende oss bort fra deg og forbli i dødssynd, men vi ønsker, i henhold til din vilje, å være sammen med deg nå og i all evighet.

Hellige treenige Gud, ved din nåde og din vilje skal vi være lykkelige i paradiset. **Evig hellige Gud,** vi ærer, priser, elsker og tilber deg, vi stoler på deg og takker deg for alt, nå og alltid og i all evighet. **Amen.**

www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de
www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

**Postscriptum (PS) – å ta på alvor og å gjøre det som
er Guds vilje:**

(latin)

En romersk-katolsk prest er ikke underlagt romerne, men den første paven, den hellige Peter i Roma. Vi kan bare skrive så mye som vi kan tåle.
Derfor gir Frelseren oss sterkere ord hvis krig bryter ut
og mange mennesker dør.

Fadervår-bønnen endret på Kristi legemsfest (19.06.2025)

Plagene – Trengsler

ikke føre oss inn i fristelse – ne inducas in tentationem

og ikke kast oss i helvete – et ne nos in infernum praecipites

Konge og frelser for alle mennesker – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Paradis, himmelen og hos oss – Paradiso – caelum et apud nos

(19.06.2025) Köln – i den hellige messen:

Gule og røde paraplyer er kjetteri.

Biskopen sa under messen på Kristi legemsdag: Jesus Kristus er legeme og blod! Han er Gud og menneske, virkelig, i virkeligheten, levende, til stede og allmektig, den ene treenige Gud – Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

Nattverd i hånden – jeg ber dere, bekjenn det!

(19.06.2025 – kl. 14:10) Fadervår-bønnen er fullført.

Fadervår-bønnen er i dag fullført, og hele paradiset –
himmelen – gleder seg over å be sammen med oss.

I mer enn tretti (30) år har vi i Salvator-skolen lært hvordan vi kan be bedre. Vi
må be før messen og etter messen, og jo oftere vi ber i løpet av dagen, desto
flere sjeler vil bli frelst!

Salvator sa: «Det er min vilje at denne bønnen skal bli bedt!»

Vi ber dere: inkluder meg, Julijana og Bernhard i bønnen, vi takker dere – den
hellige Gud vil gi dere belønning.

**Må den hellige treenighet, den ene Gud, velsigne dere og alle mennesker,
† Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.**

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

**Vi ærer Den hellige Jomfru Maria og
minnes hennes fødselsdag**

09.09.2025

I den hellige treenige Guds navn, den † Fader, Sønnen og Den hellige Ånd. Amen.

Hellige Guds mor Maria, fredens dronning, vi elsker deg og priser deg,
Du er vår ubesmittede unnfangelse, Guds mor, unnfanget uten arvesynd, som elsker oss og virker i oss med Guds kjærlighet fra paradiset. Vær så snill, hellige Kirkens mor, åpne dine armer og omfavn oss med dine hellige engler.

Led oss og forson oss med din Sønn, vår Konge og Frelser, slik at vi kan leve i lyset av Den Hellige Ånd.

Hellige mor, be for oss om ydmykhet, mildhet, trofasthet og utholdenhet i bønner, slik at fred og kjærlighet må herske i alle menneskers hjerter.

Vi takker deg, mektige hellige Jomfru, du er syndernes tilflukt, de kristnes hjelp, den store formidler av all nåde.

Med din fødselsdag begynner et bedre liv for oss, med ditt lys, din beskyttelse og trygghet hos deg.

Må din Sønn, vår hellige Gud, alltid være hos oss ved din side, velsigne oss, frelse oss og bevare oss fra synd.

Evige, allmektige, hellige treenige Gud, Fader, Sønn og Helligånd, vi lovpriser, takker og ærer deg, nå og i all evighet.

Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard